

Flygtningenævnet

Formandskabet

14. beretning 2005

Flygtningenævnet

Formandskabet • 14. beretning 2005

Flygtningenævnet
Formandskabet 14. beretning 2005
Udgivet af Flygtningenævnet Juli 2006

Omslag og design:
Kvorning design og kommunikation

Repro og tryk:
Schultz Grafisk

ISBN 87-91763-03-7
Elektronisk ISBN 87-91763-04-5
ISSN 1399-1981

Pris: 125 kr.
Oplag 1.300

Publikationen kan bestilles hos
Schultz Distribution
Telefon 43 63 23 00
www.schultz.dk
E-post schultz@schultz.dk

Publikationen er endvidere tilgængelig på
internettet på Flygtningenævnets hjemmeside
(www.fln.dk)

København 2006

Flygtningenævnet

Formandskabet

14. beretning 2005

Forord

ved formanden

Flygtningenævnets formandskab afgiver hermed sin 14. beretning om nævnets virksomhed. Beretningen dækker kalenderåret 2005 og indeholder blandt andet en redegørelse for asylpraksis. Herudover er der, som i de foregående beretninger, en redegørelse for grundlaget for og behandlingen af asylsager samt en redegørelse for nævnets virksomhed i øvrigt.

I beretningsåret er Flygtningenævnets uafhængighed blevet præciseret og yderligere understreget ved en ændring af udlændingeloven. Ændringen indebærer blandt andet, at kompetencen til at beskikke formænd, næstformænd og andre nævnsmedlemmer er henlagt til Flygtningenævnets formandskab. Medlemmer af Flygtningenævnet har nu en lovfæstet ret til genbeskikkelse og Den Særlige Klagerets kompetence i forhold til dommere finder nu tillige anvendelse på de øvrige medlemmer af nævnet. Flygtningenævnet har desuden fået kompetencen til at fastsætte sin egen forretningsorden, der er trådt i kraft den 1. april 2006 og er optrykt som bilag 4 til beretningen.

Flygtningenævnet har i beretningsperioden truffet afgørelse i 717 sager vedrørende statsborgere fra 54 forskellige lande. Antallet af nye sager i beretningsåret har været på et forholdsvis lavt niveau. Da nævnet samtidig kan afvikle sagerne i det tempo, de modtages, er nævnets sagsbehandlingstid tilsvarende kort. Således var den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for nye spontansager i 2005 på 127 dage, og sagsbehandlingstiden i første halvår af 2006 er på et lidt lavere niveau. Det er – af hensyn til en rationel afvikling af sagerne – næppe muligt generelt at nedbringe sagsbehandlingstiden yderligere.

Den internationale retsudvikling på menneskerettighedsområdet har stor betydning for Flygtningenævnets arbejde. Ved nævnets seminar i januar 2006 var dette område derfor i fokus, og der blev blandt andet holdt foredrag om praksis ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, Torturkomitéen og Menneskerettighedskomitéen og om arbejdet ved Den Internationale Straffedomstol. Flygtningenævnet følger nøje menneskerettighedsorganernes praksis, hvilket blandt andet kommer til udtryk i de notater om menneskerettigheder, som Udlændingestyrelsen og nævnet udarbejder, og som kan findes på nævnets hjemmeside, www.fl.n.dk. Notaterne opdateres løbende, så det sikres, at den seneste praksis er tilgængelig, herunder for de advokater, der møder i nævnet, og kan

sammenholdes med de anonymiserede resuméer af Flygtningenævnets afgørelser, der siden 2004 hver måned er blevet offentliggjort på nævnets hjemmeside. I 2005 er 32 % af nævnets afgørelser offentliggjort på hjemmesiden.

København, juni 2006

Bent Ove Jespersen

Indholdsfortegnelse

Forord		5
Kapitel 1	Nævnets almindelige forhold	15
1.1	Nævnets kompetence	17
1.2	Nævnets uafhængighed	18
1.3	Endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8	19
1.4	Nævnets medlemmer i beretningsperioden	20
1.5	Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden	23
1.6	Formandskabet	25
1.7	Koordinationsudvalget	25
Kapitel 2	Flygtningenævnets arbejdsmæssige forhold i 2005	27
2.1	Modtagne sager	29
2.2	Afsluttede sager	29
2.3	Flygtningenævnets hjemmeside	30
2.4.	Flygtningenævnets seminar	30
2.5	Nævnets målsætninger for 2006	31
2.5.1	Andre målsætninger for 2006	31
2.6	Flygtningenævnets sekretariat	32
Kapitel 3	Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde	35
3.1	Indledning	37
3.2	EU-asylgruppen	38
3.3	Kontaktkomitéen vedrørende Flygtningedefinitionsdirektivet	38
3.4	EURASIL	39
3.5	UNHCR's eksekutivkomité (EXCOM)	41

3.6	International Association of Refugee Law Judges (IARLJ)	42
3.7	Den svenske Afghanistankomité	43
3.8	Udenlandske besøg i Flygtningenævnets sekretariat	43
Kapitel 4	Grundlaget for og behandlingen af asylsager	45
4.1	Udlændingelovens § 7	47
4.1.1	Udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus)	47
4.1.2	Udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus)	48
4.1.2.1	Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 2	50
4.1.2.2	Betydningen af helbredsmæssige forhold	58
4.1.2.3	Betydningen af tortur	59
4.2	Sager, der af Udlændingestyrelsen er forsøgt afgjort i åbenbart grundløst proceduren	60
4.3	Sagens behandling	66
4.3.1	Advokatbeskikkelse og partsrepræsentanter	66
4.3.2	Mundtlig behandling	67
4.3.3	Skriftlig behandling	69
4.3.4	Bevisvurderingen	69
4.3.5	Praksis	75
4.4	Beslutning	76
4.5	Udsendelse	76
4.6	Udeblivelse	79
4.7	Sager afsluttet uden en afgørelse	80
4.7.1	Udeblevne	80
4.7.2	Frafald	80
4.7.3	Udsættelse	81
4.8	Tolkning	81
4.9	Hastesager	82
4.10	Prøvelse af Flygtningenævnets afgørelser	83
4.10.1	Genoptagelse	83
4.10.2	Domstolsprøvelse	87
4.10.3	Folketingets Ombudsmand	87
4.11	Generelle baggrundsoplysninger	87
4.11.1	Flygtningenævnets baggrundsmaterialesamling	88
4.11.2	Udsendelse af baggrundsmateriale	89
4.12	Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger	90
4.12.1	Høringer	90
4.12.2	Ægthedsvurderinger	91
4.12.3	Kriminaltekniske erklæringer	92

Kapitel 5	Sager indbragt for internationale organisationer	93
5.1	Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol	95
5.2	FN's torturkomité	96
5.3	FN's Menneskerettighedskomité	97
5.3.1	Sag mod Danmark afgjort af FN's Menneskerettighedskomité	98
5.3.1.1	Sagens baggrund	98
5.3.1.2	FN's Menneskerettighedskomité's udtalelse	98
5.3.1.3	Den danske stats bemærkninger	99
5.3.1.4	Genoptagelse og afgørelse af sagen	100
Kapitel 6	Udvalgte asylretlige problemstillinger	101
6.1	Nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse	103
6.2	Inddragelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1 (svig)	110
6.3	Bortfald af opholdstilladelse	114
6.4	Tortur	118
6.4.1	Internationale forpligtelser	118
6.4.2	Vurdering af den aktuelle risiko	120
6.4.3	Bevisvurderingen	123
6.4.3.1	Iværksættelse af en torturundersøgelse	124
6.4.3.2	Gennemførelse af en torturundersøgelse	127
6.4.3.3	Resultatet af en torturundersøgelse	128
6.5	Sur Place	131
6.5.1	Asylansøgningen er begrundet i ændringer i ansøgerens hjemland	131
6.5.2	Asylansøgningen er begrundet i ansøgerens egne handlinger i det land, hvor der søges asyl	132
6.5.3	Eksempler fra Flygtningenævnets praksis	133
6.5.3.1	Politiske aktiviteter	133
6.5.3.2	Andre aktiviteter	138
6.6	Dobbeltstraf - ne bis in idem	140
6.7	Internt flugtalternativ – IFA	144
6.7.1	Særlige forhold vedrørende Nigeria	150
Kapitel 7	Betydningen af kriminelle forhold	155
7.1	Betydningen af kriminelle forhold	157
7.2	Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31	157

7.3	Flygtningekonventionens artikel 1 F (udelukkelsesgrundene), jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3	158
7.3.1	Alvorlige ikke-politiske forbrydelser, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b)	159
7.3.1.1	"Alvorlig"	159
7.3.1.2	"Ikke-politisk"	161
7.3.1.3	Terrorisme	165
7.3.1.4	"Forbrydelse begået udenfor tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette"	167
7.3.2	Individuelt ansvar	169
7.3.3	Efterforskning af forbrydelser ved Statsadvokaten for Særlige Internationale Straffesager	170
7.3.3.1	Anmeldelse af sager til Statsadvokaturen for Særlige Internationale Straffesager	170
7.3.3.2	Resultatet af SAIS's efterforskning	171
7.4	Udlændingelovens § 10, stk. 2 og 3	172
7.4.1	Eksempler fra Flygtningenævnets praksis vedrørende udlændingelovens § 10, stk. 2 og 3	173
7.4.2	Eksempler fra Flygtningenævnets praksis vedrørende udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2	175
7.5	Udlændingelovens § 49 a	176
7.5.1	Flygtningekonventionens artikler 32 og 33	176
7.5.2	Udlændingelovens § 49 a, jf. § 31	177
7.5.3	Eksempler fra Flygtningenævnets praksis vedrørende udlændingelovens § 49 a	178
7.6	Udlændingelovens § 32 b og 49 b	181
Kapitel 8	Praksis i spontansager opdelt efter ansøgernes nationalitet	185
8.1	Afghanistan	187
8.1.1	PDPA (Peoples Democratic Party of Afghanistan)	188
8.1.2	Politiske forhold	193
8.1.3	Taleban	194
8.1.4	Privatretlige forhold	195
8.1.5	Konsekvensstatus	197
8.2	Albanien	198
8.3	Algeriet	200
8.4	Aserbajdsjan	200
8.5	Bangladesh/Burma	201

8.6	Belarus (Hviderusland)	202
8.7	Bosnien-Hercegovina	203
8.8	Burundi	204
8.9	Den Demokratiske Republik Congo	206
8.10	Eritrea	206
8.11	Folkerepublikken Kina	207
8.12	Guinea	209
8.13	Indien	209
8.14	Indonesien	211
8.15	Iran	211
8.15.1	Politiske forhold	211
8.15.2	Religiøse forhold	212
8.16	Irak	213
8.16.1	Kvinder	214
8.16.2	Religiøse forhold	216
8.16.3	Det tidligere styre	218
8.16.4	Privatretlige forhold	222
8.17	Kenya	223
8.18	Kirgisistan	224
8.19	Kroatien	225
8.20	Libanon	226
8.21	Marokko	226
8.22	Nigeria	226
8.23	Pakistan	227
8.24	Rusland	228
8.24.1	Tjetjenien konflikten	228
8.24.2	Konflikter med de russiske myndigheder	231
8.25	Rwanda	233
8.26	Senegal	234
8.27	Serbien og Montenegro	235
8.27.1	Kosovo-provinsen	235
8.27.1.1	Etniske forhold	235
8.27.1.2	Militære forhold	238
8.27.2	Den øvrige del af Serbien og Montenegro	238
8.28	Somalia	239
8.28.1	Minoritetsklaner	239
8.28.2	Blandede ægteskaber	240
8.28.3	Hovedklaner	240
8.24.4	Militære forhold	241
8.28.5	Kvinder	241
8.29	Sri Lanka	243

8.30	Statsløse	244
8.30.1	Statsløse bedoons fra Kuwait	244
8.30.2	Statsløse kurdere fra Syrien	245
8.31	Statsløse palæstinensere	245
8.31.1	Statsløse palæstinensere fra Irak	244
8.31.2	Statsløse palæstinensere fra Libanon	246
8.31.3	Statsløse palæstinensere fra Vestbredden	247
8.32	Sudan	247
8.33	Syrien	249
8.34	Togo	250
8.35	Tyrkiet	251
8.36	Usbekistan	252

Kapitel 9 Statistik 255

9.1	Nævnets afgørelser i 2005	257
9.2	Sagernes behandlingsform	258
9.3	Indkomne sager	259
9.4	Sager afsluttet uden en afgørelse	260
9.5	Nationalitetsfordelingen i spontansager m.v.	260
9.6	Nationalitetsfordelingen i ambassadesager og statusændringssager	263
9.7	Afgørelsernes udfald i spontansager	264
9.8	Genoptagelsessager	270
9.9	Afgørelsernes udfald i bortfaldsager, inddragelses- og forlængelsessager og udsendelsessager	271
9.10	Afgørelsernes udfald i ambassadesager og statusændringssager	273
9.11	Sagsbehandlingstider	273
9.11.1	Spontansager	274
9.11.2	Sagsbehandlingstider i sager med anmodning om genoptagelse	275
9.11.3	Sagsbehandlingstider i sager afgjort ved skriftlig votering	275
9.11.4	Sagsbehandlingstider i ambassadesager og statusændringssager	276

Bilag 1	Uddrag af Flygtningekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling (Udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 55 af 24. november 1954, Lovtidende C)	277
---------	---	-----

Bilag 2	Uddrag af protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtninges retsstilling	280
Bilag 3	Bekendtgørelse af udlændingeloven, lovbekendtgørelse nr. 826 af 24. august 2005	281
Bilag 4	Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 192 af 15. marts 2006 om forretningsorden for Flygtningenævnet	335

Kapitel 1

Nævnets almindelige forhold

Kapitel 1

Nævnets almindelige forhold

1.1 Nævnets kompetence

Flygtningenævnet behandler klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen i 1. instans, jf. udlændingelovens § 53 a.

Flygtningenævnet træffer afgørelse i følgende type sager:

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på ansøgning om opholdstilladelse til en udlænding, der opholder sig her i landet, og som påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7 (spontansager).

Afgørelser vedrørende afslag på ansøgning indgivet inden den 1. juli 2002 om opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7, men som ikke opholder sig her i landet (ambassadesager).

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt en udlænding opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, men hvor den pågældende mener sig omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 (statusændringssager).

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt, at en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens §§ 7-8 er bortfaldet efter udlændingelovens § 17 eller § 17 a.

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har inddraget eller nægtet at forlænge en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens §§ 19-20.

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant dokument.

Beslutninger om udsendelse efter udlændingelovens § 32 b og § 49 a.

1.2 Nævnets uafhængighed

Flygtningenævnet er et uafhængigt domstolslignende organ. Nævnet er således uafhængigt af den politiske proces og kan ikke modtage direktiver af regering eller folketing. Nævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation.

Udlændingelovens regler om nævnsmedlemmers beskikkelse og fastsættelse af forretningsorden for Flygtningenævnet er i beretningsåret blevet ændret, således at nævnets uafhængighed er blevet yderligere understreget. Ændringerne er gennemført ved lov nr. 324 af 18. maj 2005 om blandt andet præcisering af Flygtningenævnets uafhængighed.

Lovændringen indebærer, at kompetencen til at beskikke formænd, næstformænd og andre nævnsmedlemmer med virkning fra den 1. juni 2005 er overflyttet til Flygtningenævnets formandskab (formand og næstformænd), og nævnet er således selvsupplerende.

Flygtningenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Integrationsministeriets departement, dog ikke i Flygtningenævnets sekretariat. Integrationsministeren fastsætter antallet af næstformænd og andre medlemmer. Flygtningenævnets formand vælges af formandskabet.

Ved førstegangsbeskikkelser anmoder formandskabet Domstolsstyrelsen, Advokatrådet eller integrationsministeren om at afgive indstilling om forslag til medlemmer, hvorefter medlemmerne beskikkes af formandskabet.

Beskikkelsesperioden er som tidligere højst fire år. For yderligere at markere uafsætteligheden har medlemmerne som noget nyt ret til genbeskikkelse. Hvis et medlem anmoder om genbeskikkelse, vil medlemmet således blive genbeskikket. Genbeskikkes formanden, fortsætter den pågældende automatisk som formand.

Hvervet som medlem ophører, når medlemmet fratræder efter eget ønske, når medlemmet ikke længere organisatorisk har den tilknytning, som var baggrunden for den oprindelige beskikkelse, eller ved udgangen af den måned, hvor medlemmet fylder 70 år.

Herudover kan medlemmer af Flygtningenævnet kun afsættes ved dom efter samme regler, som gælder for afsættelse af dommere. Den Særlige Klagerets kompetence i forhold til dommere finder således tilsvarende anvendelse på medlemmer af Flygtningenævnet.

Reglerne om Flygtningenævnets sammensætning og uafhængighed samt om beskikkelse af medlemmer og ophør af hvervet som medlem af Flygtningenævnet fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 1-5.

Efter den tidligere ordning fastsatte integrationsministeren Flygtningenævnets forretningsorden efter forhandling med nævnet. Lovændringen indebærer, at Flygtningenævnet nu selv fastsætter sin forretningsorden, jf. udlændingelovens § 56, stk. 9. Flygtningenævnet har med hjemmel i denne bestemmelse fastsat bekendtgørelse nr. 192 af 15. marts 2006 om forretningsorden for Flygtningenævnet, der er optrykt som bilag 4 til beretningen.

1.3 Endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8

Flygtningenævnets afgørelser er endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8.

Spørgsmålet om endelighedsbestemmelsens rækkevidde har flere gange været indbragt for domstolene. Der henvises til Højesterets domme af 16. juni 1997 (UfR 1997.1157), 29. april 1999 (UfR 1999.1243), 26. januar 2001 (UfR 2001.861), 29. august 2003 (UfR 2003.2405) og 2. december 2003 (UfR 2004.727). Det fremgår af disse domme, at domstolsprøvelse af Flygtningenævnets afgørelser er begrænset til en prøvelse af retsspørgsmål, herunder mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse.

I 2004 og 2005 er der ved landsretterne anlagt et større antal sager mod Flygtningenævnet af sagsøgere, der alle er repræsenteret ved den samme advokat.

En række af sagerne er blevet afvist af landsretterne med henvisning til udlændingelovens § 56, stk. 8. Landsretternes afgørelser er indbragt for Højesteret, der den 24. marts 2006 afsagde dom i den første sag. Sagen vedrørte blandt andet spørgsmålet om, hvorvidt det forhold, at appellanternes asylsager efter reglerne i udlændingelovens § 53, stk. 4 (nu stk. 8) og § 56, stk. 3, var behandlet af en næstformand alene og på skriftligt grundlag, kunne føre til, at endelighedsbestemmelsen i § 56, stk. 8, skulle fraviges og adgangen til domstolsprøvelse udvides. Ifølge udlændingelovens § 53, stk. 8, behandles sager, som af Udlændingestyrelsen er forsøgt behandlet i åbenbart grundløspprocedure, af formanden eller en næstformand alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Landsretten henviste som begrundelse for afvisning af sagen til, at endelighedsbestemmelsen i § 56, stk. 8, var opretholdt uændret ved lovændringerne ved lov nr. 382 af 14. juni 1995 og lov nr. 365 af 6. juni 2002, hvorved nævnets sammensætning blev ændret.

Af præmisserne fra Højesterets dom fremgår det, at Udlændingelovens § 53, stk. 4 (nu stk. 8) må forstås således, at formandens eller næstformandens afgørelse om, hvorvidt sagen bør henvises til behandling i det samlede nævn, beror på en skønsmæssig vurdering af, om sagen frembyder tvivl. En sådan vurdering kan som udgangspunkt ikke efterprøves af domstolene, jf. lovens § 56, stk. 8. Der var i sagen ikke oplyst omstændigheder, der gav grundlag for at fravige dette udgangspunkt. Herefter og i øvrigt af de grunde, der var anført af landsretten, stadfæstede Højesteret dommen.

Højesteret fandt dog i modsætning til Østre Landsret, at et delsspørgsmål om en næstformands habilitet var et retsspørgsmål, som landsretten uanset endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8, burde have taget stilling til i realiteten. Højesteret fandt sig ikke afskåret fra at træffe en realitetsafgørelse herom, men kunne ikke tage appellanternes anbringende om inhabilitet til følge, hvorfor Flygtningenævnet blev frifundet for påstanden om hjemvisning som følge af anbringendet om inhabilitet.

1.4 Nævnets medlemmer i beretningsperioden

Som anført ovenfor beskikkes Flygtningenævnets medlemmer for en fireårig periode. Den 30. september 2005 udløb den tidligere beskikkelsesperiode, og Flygtningenævnets formandskab har derfor med virkning fra den 1. oktober 2005 foretaget genbeskikkelse af de medlemmer, der ønskede det, for en ny fireårig periode. Der er på grundlag af prognoserne for sagstilgangen ikke på nuværende tidspunkt sket nybeskikkelser for indeværende beskikkelsesperiode.

Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Integrationsministeriets departement, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6. Møderne ledes af Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene.

Flygtningenævnet bestod ved udgangen af 2005 af en formand, 18 næstformænd og 41 øvrige medlemmer.

Formand:

Landsdommer Bent Ove Jespersen

Næstformænd:

Dommer Henrik Agersnap
Landsdommer Henrik Bloch Andersen
Dommer Ingrid Drengsgaard
Dommer Hans Esdahl
Dommer Torkel Hagemann
Retspræsident Ida Heide-Jørgensen
Administrerende dommer Henrik Lind Jensen
Landsdommer Eivind Linde Jensen
Dommer Stig Kaas
Landsdommer Ulla Langholz
Landsdommer Elisabeth Mejnertz
Dommer Inger Birgitte Mikkelsen
Dommer Carsten Rasmussen
Landsdommer Kurt Rasmussen
Landsdommer Lis Sejr
Landsdommer Ina Steincke
Landsdommer Bent Østerborg
Dommer Ulf Østergaard-Nielsen

Fratrædt:

Konstitueret landsdommer Jette Krog

Medlemmer:

Tjenstgørende i Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration:

Fuldmægtig Bolette Bisp Andersen
Chefkonsulent Hanne Stig Andersen
Fuldmægtig Jonas Gramkow Barlyng
Fuldmægtig Helle Klostergaard Christensen
Fuldmægtig Jacob Peter Christensen
Fuldmægtig Stine G. Hagen Christiansen
Fuldmægtig Søren Schou Frandsen
Kontorchef Vibeke Hauberg
Specialkonsulent Jacob Hess
Fuldmægtig Helle Stigaard Jensen
Chefkonsulent Ulrich Stigaard Jensen
Fuldmægtig Dorthe Lohmann Kjærgaard
Kontorchef Michael Kjærgaard
Specialkonsulent Lisbeth A. Kunnerup
Chefkonsulent Henrik Larsen
Chefkonsulent Merete Milo

Fuldmægtig Birgitte Maare
Fuldmægtig Helene Tranderup Olesen
Chefkonsulent Hans Peitersen
Specialkonsulent Susanne Topgaard
Fuldmægtig Sara Viskum

Fratrådte:

Fuldmægtig Lone Bundgaard
Kontorchef Susanne Sehested Clausen
Fuldmægtig Carsten Grage
Fuldmægtig Mette Kryger Gram
Fuldmægtig Janne Kofod Hansen
Fuldmægtig Jeanett Palmann Jensen
Fuldmægtig Rakel F. Larsen
Fuldmægtig Sanne Larsen
Fuldmægtig Inger Holse Lavesen
Kommitteret Henning Lund-Sørensen
Chefkonsulent Inger Mogensen
Fuldmægtig Julie Iben Rothe
Fuldmægtig Anne Valdbo Sørensen
Fuldmægtig Elmir Tartic
Specialkonsulent Christian Vigh

Ved ressortomlægningen i november 2001, hvor udlændingområdet blev overført fra Indenrigsministeriet til Integrationsministeriet, blev det besluttet, at ansatte, der var udpeget som medlemmer af Flygtningenævnet i det tidligere Indenrigsministerium, og som efter omlægningen blev ansat i Indenrigs- og Sundhedsministeriet, kunne opretholde beskikkelsen som nævnsmedlemmer frem til beskikkelsesperiodens udløb. Af bemærkningerne til § 4, stk. 3, i lov nr. 324 af 18. maj 2005 fremgår det blandt andet, at de pågældende medlemmer efter beskikkelsesperiodens udløb alene kan blive genbeskikkelse, såfremt de på dette tidspunkt på ny har fået den organisatoriske tilknytning, der kræves i henhold til udlændingelovens § 53, stk. 2. I konsekvens heraf er de pågældende fratrådt som medlemmer af nævnet med udgangen af september 2005.

Advokater:

Advokat Michael Abel
Advokat Erik Balle
Advokat Klavs Brammer
Advokat Charlotte Cantor
Advokat Ulla Degnegård

Advokat Lars Dinesen
Advokat Dorthé Horstmann
Advokat Birte Krag Jespersen
Advokat Elin Tjærby Kesting
Advokat Hans Kjellund
Advokat Hans Kjærgaard
Advokat Chr. Krag
Advokat Mette Lauritzen
Advokat Helle Lokdam
Advokat O. Nepper-Christensen
Advokat Helle Vibeke Paulsen
Advokat Bettina Normann Petersen
Advokat Elsebeth Rasmussen
Advokat Jørgen Schouby
Advokat Torben Winnerskjold

1.5 Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden

Flygtningenævnets sekretariat har i 2005 haft ca. 30 medarbejdere ansat. Ved udgangen af 2005 var medarbejderstaben følgende:

Sekretariatschef Stig Torp Henriksen
Specialkonsulent Anne von der Recke
Specialkonsulent Anne-Lise Ulf Schilling

Fratrådte:

Specialkonsulent Nina Willadsen
Fungerende specialkonsulent Helene Tranderup Olesen

Fuldmægtige:

Janus Andersen
Anne Marie Wegersleff Hansen
Christina Husum (orlov)
Birgitte Lind
Lene Nielsen
Michael Nørgaard
Camilla Richmann Olsen
Rasmus Rasch
Bettina Spang (orlov)
Majbritt Fyhn Wilken
Susanne Honoré Aamann

Fratrådte:

Rikke Gottrup
Ann-Sofie Bech von Hielmcrone
Lise Riddersholm Husted
Jonas Fabritius Jacobsen
Ilkay Yüksel
Mette Tidemann Juul
Anders Hess Larsen
Dorte Malmros
Janette B. Nowak
Marianne Gram Nybroe

Studenter:

Stud. jur. Anne-Marie Thygesen
Stud. jur. Birgitte Richter

Fratrådte:

Stud. jur. Rikke Karlsson
Stud. jur. Marie-Louise Ratza Bruun

Kontorfunktionærer:

Kontorfuldmægtig Grethe Almsøe
Assistent Sarah Stenberg Dam
Overassistent Hanne Desler
Overassistent/betjent Benny Grelsby
Overassistent Pia Grelsby
Assistent Christian Aage Klinke
Assistent Mette Larsen
Assistent Liselotte Nielsen
Assistent/betjent Mogens Pihl Nielsen
Assistent Susanne Pedersen
Assistent Anne Landgren Petersen
Assistent Jane Petersen
Overassistent Merete Koch Sørensen
Kontorfuldmægtig Stine Lund Thirsgaard

Fratrådte:

Assistent Karina Orlung Andersen
Overassistent Elsebet Lindegaard

1.6 Formandskabet

I medfør af udlændingelovens § 53, stk. 8-10, har Flygtningenævnets formand og næstformændene kompetence til at træffe afgørelse i visse sager.

Det fremgår af Flygtningenævnets forretningsorden (bekendtgørelse nr. 192 af 15. marts 2006), at formanden repræsenterer Flygtningenævnet og på Flygtningenævnets vegne underskriver blandt andet bidrag til besvarelser af spørgsmål fra Folketinget, besvarelser af henvendelser fra mellemstatslige organer m.v. samt udtalelser til Folketingets Ombudsmand. Herudover tilrettelægger formanden med bistand fra sekretariatet nævnets arbejde og fastlægger mødedagene. Endvidere har formanden det overordnede ansvar for visiteringen, det vil sige afgørelsen af, om en sag skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling, eller om sagen skal behandles af formanden eller en af næstformændene alene.

Ad hoc-besiddelser og substitution af nævnsmedlemmer foretages efter formandens nærmere bestemmelse.

Det er formanden eller en af næstformændene, der leder de enkelte nævnsmøder.

Herudover er nævnets formand tillige formand for nævnets koordinationsudvalg.

Flygtningenævnets formand vælges af formandskabet. Formandskabet beskikker Flygtningenævnets medlemmer. Formandskabet drøfter løbende spørgsmål af betydning for arbejdet i Flygtningenævnet. I 2005 afholdt formandskabet seks møder.

1.7 Koordinationsudvalget

Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinier for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, jf. udlændingelovens § 53, stk. 7.

Udvalget er sammensat på samme måde som et nævn. Udover Flygtningenævnets formand, landsdommer B. O. Jespersen, består udvalget af kontorchef Michael Kjærgaard (Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration) og advokat Elsebeth Rasmussen (Advokatrådet).

Koordinationsudvalgets opgaver er nærmere beskrevet i § 17 i Flygtningenævnets forretningsorden og omfatter blandt andet drøftelse af forhold, der kan eller bør indgå i nævnets vurdering af en bestemt type sager, drøftelse af

spørgsmål vedrørende berostillelse af sager og efterfølgende viderebehandling samt besvarelser af høringer om ny lovgivning.

Herudover drøfter udvalget blandt andet spørgsmål vedrørende sagsbehandlingstider, udsendelsesforhold og Udlændingestyrelsens indberetninger i medfør af udlændingelovens § 53 b, stk. 3.

Der blev i 2005 afholdt seks møder i Flygtningenævnets koordinationsudvalg.

Kapitel 2

Flygtningenævnets arbejdsmæssige forhold i 2005

Kapitel 2

Flygtningenævnets arbejdsmæssige forhold i 2005

2.1 Modtagne sager

Flygtningenævnets aktiviteter er afhængige af det antal sager, som nævnet modtager fra Udlændingestyrelsen, hvilket blandt andet afhænger af antallet af indrejste spontane asylansøgere i Danmark, nationalitetssammensætningen og ansøgernes asylgrundlag.

På baggrund af styrelsens prognoser til brug for forslag til finanslov for 2005 var det forventet, at nævnet i 2005 skulle afholde 377 nævnsmøder og afgøre 1.132 sager på mundtligt nævnsmøde.

Ifølge opgørelserne over indkomne sager i 2005 har nævnet modtaget 552 nye spontansager fra styrelsen, svarende til gennemsnitligt 44 sager pr. måned, inkl. sager der i styrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren. Herudover har nævnet modtaget et mindre antal inddragelsessager, bortfaldssager, udsendelsessager, ambassadesager og statusændringssager.

2.2 Afsluttede sager

Flygtningenævnet har i 2005 truffet afgørelse i 581 nye spontansager. Herudover har nævnet truffet afgørelse i 136 andre sager, mens 117 sager er afsluttet uden en afgørelse. Nævnets sagsbeholdning ved udgangen af 2005 var på 158 verserede spontansager. Sagsbeholdningen er herefter nær et operationelt minimum – det vil sige den lavest mulige sagsbeholdning, hvor det samtidig er muligt at gennemføre en rationel afvikling af nævnsmøderne.

Ud over behandlingen af sager modtaget fra Udlændingestyrelsen, har nævnet i 2005 ligesom i 2004 modtaget og behandlet et større antal anmodninger om genoptagelse af sager i forhold til tidligere. Nævnet har således i 2005 behandlet 574 anmodninger om genoptagelse.

I kapitel 9 er der statistiske oplysninger om nævnets afsluttede sager i 2005, herunder udfaldet af sagerne opdelt i forskellige kategorier og nationalitetsfordeling.

I årsrapport for Flygtningenævnet 2005 er der en gennemgang af nævnets virksomhed i 2005 og en redegørelse for nævnets målsætninger for 2005 og opfyldelse heraf, ligesom der er redegjort for nævnets behandlingsformer og sagsbehandlingstider i 2005. Årsrapporten kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk, under punktet publikationer.

2.3 Flygtningenævnets hjemmeside

I 2005 er Flygtningenævnets hjemmeside fortsat månedligt blevet opdateret med resumé af en række af de senest trufne afgørelser. I 2005 er 32 % af nævnets afgørelser blevet offentliggjort på hjemmesiden.

Hovedparten af Flygtningenævnets baggrundsmateriale er tilgængeligt via nævnets hjemmeside, og materialet er løbende blevet opdateret i 2005. Der er for hvert land en oversigt med en kort gengivelse af indholdet i de enkelte dokumenter og et link til dokumentet. Det tilgængelige baggrundsmateriale omfatter aktuelt og relevant materiale for det enkelte land. Der er således forskel på, hvor mange år tilbage i tid, der er medtaget for det enkelte land. Baggrundsmaterialet opdateres ca. hver anden måned. Det er således enkelt for nævnets medlemmer, de mødende advokater og andre interesserede at fremfinde relevant baggrundsmateriale. Tre dage før et nævnsmøde udsender sekretariatet eventuelt nyt baggrundsmateriale, som endnu ikke er tilgængeligt på hjemmesiden til nævnets medlemmer og den mødende advokat.

På nævnets hjemmeside er der endvidere direkte links til Flygtningenævnet og Udlændingestyrelsens tre notater om henholdsvis FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder, Beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FNs Flygtningekonvention og Den europæiske Menneskerettighedskonvention og FNs konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf - introduktion, håndhævelse og danske sager.

2.4. Flygtningenævnets seminar

Flygtningenævnet afholdt i januar 2006 et seminar for nævnets medlemmer og medarbejderne i nævnssekretariatet. Seminaret indledtes med et oplæg fra Statsadvokaten for Særlige Internationale Straffesager, der redegjorde for statsadvokaturens muligheder for og praksis vedrørende retsforfølgning. Herefter orienterede en dansk advokat, der i udlandet har fulgt en række kurser om Den Internationale Straffedomstol, om domstolen, herunder domstolens arbejdsform. Disse indlæg blev fulgt op af et indlæg, der gennemgik domspraksis fra

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, FN's Torturkomité og FN's Menneskerettighedskomité, navnlig i relation til udlændingelovens § 7. Endelig blev seminaret afsluttet af udlændingeattachén ved Den Danske Ambassade i Bagdad, der orienterede om situationen i Irak.

2.5 Nævnets målsætninger for 2006

Flygtningenævnets sagsbeholdning er som anført ovenfor ved udgangen af 2005 på et operationelt minimum. Nævnet forventer, at dette niveau fastholdes gennem hele året, og forventer derfor – afhængig af bemanningen i nævnsssekretariatet – en gennemsnitlig sagsbehandlingstid i alle spontansager på 150 dage. For 80 % af spontansagerne forventer nævnet en gennemsnitlig sagsbehandlingstid på 110 dage. Af årsrapport for Flygtningenævnet 2005 fremgår, hvilke yderligere målsætninger for sagsbehandlingstider, der er fastsat for 2006.

2.5.1. Andre målsætninger for 2006

- *Flygtningenævnets hjemmeside*

Flygtningenævnets hjemmeside skal nytænkes, og nævnet vil i løbet af 2006 påbegynde etableringen af en helt ny hjemmeside.

Der vil i arbejdet med den nye hjemmeside blandt andet blive lagt vægt på brugervenligheden, således at de forskellige persongrupper, der er i tæt kontakt med Flygtningenævnet, let kan gøre sig bekendt med relevant generel information. Der tænkes her på information til ansøgere, der skal have behandlet en sag i nævnet, information til de advokater, der møder for nævnet og de tolke, der anvendes af nævnet. Herudover vil fokus være rettet mod størst mulig åbenhed omkring nævnets arbejde. Der vil endvidere særligt blive lagt vægt på søgefunktionalitet i baggrundsmateriale, praksis m.v.

- *Optimering og effektivisering af sagsgange*

Flygtningenævnet vil fortsat arbejde på at optimere og effektivisere nævnets sagsgange med henblik på at fastholde det fagligt høje niveau, der kendetegner nævnets og sekretariatets arbejde. Flygtningenævnet vil i løbet af året gennemføre en revision af nævnets sagsbehandlingsvejledninger. Nævnet vil videre gennemføre intern kvalitetskontrol og revision, baseret på gennemgang af et antal udvalgte sager.

2.6 Flygtningenævnets sekretariat

Integrationsministeriet stiller sekretariatsbetjening til rådighed for Flygtningenævnet.

Afledt af Flygtningenævnets opgaver er nævnssekretariatets hovedopgave at yde en kvalificeret juridisk og praktisk servicering af Flygtningenævnets formandskab, koordinationsudvalget og nævnets øvrige medlemmer i form af hurtig og korrekt sagsbehandling, hurtig og sikker ekspedition af sagerne samt en hensigtsmæssig og effektiv tilrettelæggelse af nævnsmøderne.

Sekretariatet har til opgave at forberede asylsagerne, således at sagerne så vidt muligt kan behandles og afgøres under et og samme nævnsmøde. Sekretariatets opgaver og bemyndigelse fremgår i vidt omfang af forretningsordenen for Flygtningenævnet. Forberedelsen af sagerne indebærer – udover en kontrol af sagens bilag – bl.a. stillingtagen til, hvorvidt fremmedsprogede bilag og dokumenter skal oversættes, og hvorvidt der bør indhentes akter fra andre asylsager, eksempelvis vedrørende familiemedlemmer til ansøgeren. Endvidere sørger sekretariatet for, at nævnet i forbindelse med sagsbehandlingen er i besiddelse af relevante baggrundsoplysninger. Forud for nævnsmøderne udarbejdes der et resumé af sagens faktiske oplysninger. Dette resumé danner sammen med ansøgerens forklaring under selve nævnsmødet det skriftlige grundlag for den endelige beslutning i sagen.

Sekretariatet foretager desuden beskikkelse af advokater, berammelse af nævnsmøder samt indkaldelse til nævnsmøderne af ansøger, tolk, advokat, Udlændingestyrelsen og nævnets medlemmer.

Nævnssekretariatet har endvidere til opgave at bistå Flygtningenævnet med løbende ajourføring og offentliggørelse af nævnets baggrundsmateriale, undersøgelse af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af udkast til høringstemaer, besvarelse af folketingsspørgsmål og henvendelser fra andre myndigheder eller institutioner samt udarbejdelse af udkast til formandskabets beretninger.

Herudover udarbejder sekretariatet udkast til afgørelser i sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, og som i henhold til udlændingelovens § 53, stk. 8, behandles på skriftligt grundlag.

Sekretariatet bistår videre formandskabet med udfærdigelse af udkast til afgørelser vedrørende spørgsmål om genoptagelse af asylsager og besvarelse af andre henvendelser i konkrete asylsager.

Endelig er det sekretariatet, der bistår nævnet med udvælgelse af relevant praksis til offentliggørelse på nævnets hjemmeside og udarbejdelse af resuméerne.

Kapitel 3

Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde

Kapitel 3

Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde

3.1 Indledning

Dette kapitel indeholder en oversigt over de internationale arbejdsgrupper og møder, som Flygtningenævnet har deltaget i i 2005. Endvidere er der en beskrivelse af de væsentligste emner, der har været drøftet i den forbindelse.

Flygtningenævnet er ved internationale møder m.v. normalt repræsenteret ved sekretariatet på formandens vegne. Sekretariatets eventuelle bidrag i forbindelse med forberedelse af skriftlige eller mundtlige bidrag er således altid baseret på et tæt samarbejde med formanden.

Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde er som følge af nævnets uafhængige domstolslignende status begrænset til drøftelser og bidrag af faktisk og juridisk karakter. Nævnet deltager således ikke i mere politisk prægede drøftelser.

Flygtningenævnet har deltaget i følgende faste fora i det internationale samarbejde på flygtningeområdet i 2005: Kontaktkomiteén vedrørende Flygtningedefinitionsdirektivet under EU, jf. pkt. 3.3, EURASIL-arbejdsgruppen under EU, jf. pkt. 3.4, og det årlige møde i UNHCR's eksekutivkomité (EXCOM), jf. pkt. 3.5. Derudover deltager Flygtningenævnet også i EU-arbejdsgruppen vedrørende asyl (asylgruppen), jf. pkt. 3.2, hvor der dog ikke i 2005 har været afholdt nogen møder.

I løbet af 2005 har Flygtningenævnet endvidere deltaget i en konference og et seminar arrangeret af International Association of Refugee Law Judges (IARLJ) samt et seminar om Afghanistan arrangeret af Den svenske Afghanistankomité.

Endelig har Flygtningenævnet i 2005 haft besøg fra udenlandske delegationer, der har besøgt Danmark for at få nærmere kendskab til de danske asylprocedurer og asylregler, jf. nærmere herom under pkt. 3.8.

3.2 EU-asylgruppen

Danmark deltager som følge af det danske forbehold på området for retlige og indre anliggender ikke i Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til EF-traktatens afsnit IV, det vil sige det overstatslige samarbejde vedrørende asyl, ligesom Danmark ikke deltager i beslutninger inden for dette område. Danmark deltager dog fortsat i møder på asylområdet og kan give sin mening til kende. Danmark deltager endvidere i samarbejdet om retlige og indre anliggender, så længe det er mellemstatsligt. Danmarks stilling er nærmere fastlagt i en protokol til Amsterdamtraktaten.

I asylgruppen kortlægges regelgrundlag og praksis i de forskellige medlemslande, og der udarbejdes oplæg til brug for overordnede grupper og udvalg under Rådet. Endvidere foretages en indledende gennemgang af forslag til retsakter. Asylgruppen er hovedsageligt sammensat af juridiske eksperter på området med kendskab til såvel national lovgivning som praksis på udlændingeområdet.

Flygtningenævnet har ikke i 2005 deltaget i møder i EU-asylgruppen. Derimod har nævnet deltaget i tre møder i den kontaktkomité, som Kommissionen nedsatte i forlængelse af Rådets vedtagelse af Flygtningedefinitionsdirektivet efter direktivets færdigforhandling i asylgruppen.

3.3 Kontaktkomitéen vedrørende Flygtningedefinitionsdirektivet

Flygtningedefinitionsdirektivet blev vedtaget på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 29. – 30. april 2004.

Direktivets første del indeholder definitioner af vigtige begreber inden for asyl- og flygtningeretten, herunder en definition af begrebet "flygtning" og begrebet "person, der har brug for subsidær beskyttelse". Anden del af direktivet omhandler de rettigheder og pligter, der følger af, at en person meddeles flygtningestatus eller subsidær beskyttelse i henhold til bestemmelserne i direktivets første del.

Kommissionen nedsatte i 2005 en kontaktkomité vedrørende Flygtningedefinitionsdirektivet med det formål at få klarlagt eventuelle fortolkningsspørgsmål i forbindelse med direktivets implementering i medlemsstaterne.

Repræsentanter for Flygtningenævnet deltager i kontaktkomitéens møder som en del af den danske delegation, der som udgangspunkt svarer til delegationen ved deltagelse i møder i EU-asylgruppen. I begge fora ledes delegationen af en repræsentant for Integrationsministeriets internationale kontor, og herudover

deltager en repræsentant for Flygtningenævnet, en repræsentant for Udlændingestyrelsen og specialattachéen ved Danmarks faste repræsentation ved EU.

Flygtningenævnet har i 2005 deltaget i tre møder i kontaktkomiteén den 2. februar, 18. maj og 24. oktober 2005. På møderne drøftede komitéén blandt andet implementeringen af direktivets bestemmelser og fortolkningen af udvalgte formuleringer. Herudover blev status i medlemslandene i relation til direktivets implementering gennemgået.

3.4 EURASIL

EURASIL (European Union Network for Asylum Practitioners) er en uformel arbejdsgruppe under Kommissionen, hvor der indsamles og udveksles baggrundoplysninger om de oprindelseslande, hvorfra der modtages asylansøgere i Europa. Der udveksles endvidere oplysninger om de enkelte EU-landes asylpraksis, statistiske oplysninger og andre relevante oplysninger på asylområdet. EURASIL er udelukkende et forum for informationsudveksling og er således uden beslutningsmyndighed i spørgsmål om asyl. Arbejdet i gruppen er præget af co-ownership, således at de enkelte medlemslande arbejder tæt sammen med Kommissionen i forhold til forberedelse af møderne, valg af emner til drøftelse på møderne m.v.

Repræsentanter for Flygtningenævnets sekretariat deltager i EURASIL-møderne som en del af den danske delegation, der ledes af Udlændingestyrelsen. Flygtningenævnets rolle i forbindelse med møderne er som sagkyndig instans at bidrage til informationen om Danmarks praksis på asylområdet samt at drage nytte af den generelle informationsudveksling på møderne, som er et vigtigt led i nævnets løbende opdatering af baggrundsmaterialet. USA, Canada, Norge og Schweiz bliver inviteret til nogle af møderne med henblik på deltagelse i informationsudvekslingen.

Danmarks orientering om konkrete sager sker i anonymiseret form, og oplysningerne om de enkelte landes behandling af asylsager behandles som udgangspunkt fortroligt.

UNHCR deltager i møderne som et led i informationsudvekslingen.

Som faste punkter på dagsordenen er udveksling af oplysninger på asylområdet og information om planlagte og afviklede fact-finding missioner. Så vidt muligt oversættes Danmarks og andre landes fact-finding rapporter løbende til engelsk til brug for landenes baggrundsmaterialesamlinger.

I 2005 blev der holdt syv møder i EURASIL-arbejdsgruppen, herunder en workshop.

Emnet for EURASIL's møde i marts 2005 var Tjetjenien og det nordlige Kaukasus. USA, Canada og Norge var inviteret til mødet med henblik på deltagelse i informationsudvekslingen. Repræsentanter fra UNHCR og Centre for Eastern Studies (CES) deltog i mødet og redegjorde for forholdene i henholdsvis Kaukasus, Ingusjetien, Dagestan, Georgien, Nordossetien og Sydossetien. På mødet deltog endvidere en tysk forbindelsesofficer udstationeret på den tyske repræsentation i Moskva, som redegjorde for forholdene for tjetjenere i Tjetjenien og de omkringliggende republikker.

I april 2005 blev der afholdt et møde vedrørende Serbien og Montenegro. USA, Canada, Norge og Schweiz var inviteret til mødet med henblik på deltagelse i informationsudvekslingen. En repræsentant fra UNHCR redegjorde for forholdene i Serbien og Montenegro, herunder Kosovo. På mødet deltog endvidere en repræsentant for asylmyndighederne i Washington D.C., som redegjorde for anvendelsen af biometrics i forbindelse med asylprocedurer.

I juni 2005 blev der afholdt et møde vedrørende Pakistan og Bangladesh, hvortil Canada, Norge og Schweiz var inviteret. Den belgiske delegation redegjorde for Belgiens asylretlige vurdering vedrørende ahmadis og kristne fra Pakistan.

I oktober 2005 blev der afholdt et møde vedrørende Indien og Afghanistan. Canada, Norge og Schweiz var inviteret til mødet med henblik på deltagelse i informationsudvekslingen. Mødet blev indledt med en kort diskussion af den fremtidige brug af CIRCA, en hjemmeside etableret af EURASIL indeholdende informationer til brug for de medlemslandes udlændingemyndigheder, der deltager i EURASIL-møderne. I den forbindelse redegjorde den tyske delegation for de tyske udlændingemyndigheders ugentlige rapport om asylretlige emner, som de tilbød at gøre tilgængelig på CIRCA for alle medlemslande, hvilket blev imødekommet. En repræsentant fra UNHCR redegjorde for den aktuelle situation i Afghanistan.

I november 2005 blev der afholdt en workshop vedrørende Somalia arrangeret og ledet af Norge i samarbejde med EURASIL. På workshoppen blev landespecifikke spørgsmål vedrørende Somalia diskuteret, herunder minoritetsgrupper/klaner, beskyttelseshensyn, forholdene for kvinder i det sydlige Somalia, troværdighedsvurderinger, muligheden for tvangsmæssig udsendelse og uledsagede mindreårige asylansøgere. UNHCR deltog i workshoppen og redegjorde for forholdene i Somalia i forhold til de diskuterede emner.

Ligeledes i november 2005 blev der afholdt et møde vedrørende Irak og Iran, hvortil Island, Norge og Schweiz var inviteret. Mødet blev indledt med en kort præsentation fra den norske delegation vedrørende resultaterne af og erfaringerne med den afholdte workshop vedrørende Somalia. UNHCR deltog i mødet og redegjorde for den aktuelle situation i Irak. Endvidere fremkom Udlændingestyrelsens repræsentant med et kort oplæg om indholdet af styrelsens rapport fra fact finding mission til Teheran og Ankara fra den 22. til den 29. januar 2005, og orienterede om erfaringer på baggrund af den pågældende fact-finding mission.

Endvidere blev der i december 2005 afholdt et møde om informationsudvekslingen mellem medlemslandene, herunder om de eksisterende nationale databaser med baggrundsinformationer om asylansøgere oprindelseslande, forkortet COI (Country of Origin Information), ligesom det var til debat, hvorvidt der skulle tilvejebringes en fælles database indeholdende baggrundsmateriale og asylpraksis. Mødet omhandlede endvidere appelinstanser på asylområdet i EU. Flygtningenævnet var på mødet repræsenteret af sekretariatet på formandens vegne.

3.5 UNHCR's eksekutivkomité (EXCOM)

EXCOM er det politikformulerende, rådgivende og budgetfastlæggende forum (Eksekutivkomitéen), der fastsætter de overordnede retningslinjer for UNHCR's arbejde. De anbefalinger, som EXCOM når til enighed om ved de årlige plenumsamlinger, betegnes EXCOM-konklusioner og udgør et supplement til det mandat, som er grundlaget for UNHCR's virksomhed.

Ved den årlige EXCOM-samling i oktober er Flygtningenævnet repræsenteret ved en medarbejder fra sekretariatet. Ud over Flygtningenævnets repræsentant deltager repræsentanter for Dansk Flygtningehjælp, Udlændingestyrelsen og Udenrigsministeriet i den danske delegation.

I perioden fra den 3. til den 7. oktober 2005 afholdt EXCOM sin 56. samling i Genève.

På mødet blev tre konklusioner vedrørende international beskyttelse vedtaget.

Konklusion nr. 102: "General Conclusion on International Protection". Denne konklusion indeholder blandt andet en fordømmelse af vold, trusler og chikane samt andre krænkelse af menneskerettighederne, som medvirker til at fordrive personer både internt i landene og til andre lande. Konklusionen omhandler videre vigtigheden af sikkerhed for humanitært personale, anvendelsen af

flygtningekonventionens artikel 1 F, respekt af flygtningekonventionens forbud mod refoulement, respekt for retten til at søge asyl og vigtigheden af et velfungerende asylsystem, det særlige beskyttelsesbehov for flygtningebørn, deling af byrderne og ansvaret og betydningen af, at initiativerne i Convention Plus fortsættes.

Konklusion nr. 103: "Conclusion on the Provision on International Protection Including Through Complementary Forms of Protection". Denne konklusion omhandler anvendelsen af andre former for beskyttelse i situationer, hvor der uden for flygtningekonventionens område kan være et beskyttelsesbehov, herunder anvendelsen af midlertidig beskyttelse i masseflugtsituationer. I konklusionen anbefales det, at staterne opstiller objektive kriterier ved fastlæggelsen af, hvornår den midlertidige beskyttelse skal ophøre eventuelt med udgangspunkt i flygtningekonventionens artikel 1 C. Konklusionen omhandler endvidere vigtigheden af, at rettigheden til at søge asyl respekteres samt vigtigheden af et velfungerende asylsystem, således at der ikke meddeles asyl til personer, der ikke opfylder betingelserne for asyl eller er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 F.

Konklusion nr. 104: "Conclusion on Local Integration". Denne konklusion omhandler situationer, hvor lokal integration af flygtninge udenfor deres hjemland kan anvendes som en varig løsning, afhængigt af lovgivningen i de enkelte medlemsstater. I konklusionen nævnes flygtninge, som er født i asyllandet og er i risiko for at blive statsløse, flygtninge som på grund af deres personlige situation, herunder årsagen til deres flugt, sandsynligvis ikke vil være i stand til at vende tilbage til deres hjemland i en forudsigelig fremtid og/eller flygtninge, som har etableret nære familierelationer, sociale, kulturelle og økonomiske forbindelser i asyllandet, herunder personer, som har opnået eller vil kunne opnå en betydelig grad af socio-økonomisk integration. Konklusionen fremhæver de rettigheder og krav, som flygtninge efter flygtningekonventionen har i deres asyllande, herunder at flygtninge ikke må diskrimineres i forhold til andre borgere i landet.

3.6 International Association of Refugee Law Judges (IARLJ)

IARLJ blev oprettet i 1997. Formålet med organisationen er at fremme det internationale samarbejde inden for det asylretlige område. IARLJ afholder årlige konferencer, hvor dommere fra hele verden inviteres for at deltage i seminarier med oplæg, debat og udveksling af oplysninger. Den 19. – 23. april 2005 afholdt IARLJ en konference i Stockholm med titlen "Asyl- processen og retssikkerhed". Den 3. – 5. november 2005 afholdt IARLJ en workshop/seminar i Budapest, som omhandlede flygtningedefinitionsdirektivet, baggrundsinfo-

mationer om asylansøgers oprindelseslande (COI), retspraksis og internt flugt alternativ (IFA). Flygtningenævnets formand deltog i begge møder.

3.7 Den svenske Afghanistankomité

Den 18. – 19. november 2005 afholdt Den svenske Afghanistankomité et seminar i Stockholm. Fra Danmark deltog en repræsentant for Flygtningenævnets sekretariat og repræsentanter for Udlændingestyrelsen, Udenrigsministeriet, Mellemfolkeligt Samvirke, Den danske Afghanistankomité og BDO Scan Revision. Fra Sverige, Norge, Finland, Tyskland og Storbritannien deltog blandt andre repræsentanter for asylmyndigheder og humanitære organisationer. Seminarets emne var "Afghanistan – et demokrati i udvikling eller et okkuperet land". Der blev afholdt indlæg om sikkerheds- og menneskerettighedssituationen, betydningen af udenlandske tropper i Afghanistan, Afghanistans rolle i forhold til det globale samfund, forholdene for kvinder, betydningen og effekten af præsidentvalget i oktober 2004 og parlamentsvalget i september 2005 samt udviklingen i genopbygningen af landet. Foredragsholderne var blandt andre den afghanske vice-udenrigsminister, rådgivere for den afghanske præsident Hamid Karzai, repræsentanter for Den Afghanske Menneskerettighedskommission (AIHRC), journalister udstationeret i Afghanistan, den svenske udenrigsminister samt professorer i international lov og politisk videnskab.

3.8 Udenlandske besøg i Flygtningenævnets sekretariat

I 2005 havde Flygtningenævnet tre besøg fra udlandet.

Den 19. januar 2005 havde Flygtningenævnet besøg af tre slovakiske embedsmænd fra Indenrigsministeriet og politimyndigheden. Besøget var et led i EU's Twinning-projekt i Slovakiet og omfattede også et besøg i Sverige, hvorfor en repræsentant fra det svenske Migrationsverket og en repræsentant fra Udlændingestyrelsen ligeledes deltog i besøget. De pågældende blev modtaget af medarbejdere fra sekretariatet, der fortalte om Flygtningenævnets og sekretariatets arbejde, herunder forberedelsen af en sag til nævnsmøde, selve nævnsmødet, sagens afgørelse og spørgsmålet om genoptagelse.

Den 7. oktober 2005 havde Flygtningenævnet besøg af dommere fra det svenske Utlänningsnämnden. De pågældende blev modtaget af nævnets formand og sekretariatschefen, der fortalte om nævnets arbejde, herunder med særlig fokus på nævnets procesform og status som et uafhængigt domstolslignende organ.

Den 12. oktober 2005 havde Flygtningenævnet besøg af 15 medarbejdere fra Somalia-enheden i det svenske Utlänningsnämnden i Stockholm. Medarbejderne fra Utlänningsnämnden besøgte tillige Udlændingestyrelsen, og formålet

med turen var at få kendskab til de danske asylmyndigheders praksis vedrørende asylansøgere fra Somalia. De svenske medarbejdere fik endvidere en generel gennemgang af Flygtningenævnets og sekretariatets arbejde, udlændingeloven, diverse statistiske oplysninger og Flygtningenævnets systematisering og udvælgelse af baggrundsmateriale.

Kapitel 4

Grundlaget for og behandlingen af asylsager

Kapitel 4

Grundlaget for og behandlingen af asylsager

4.1 Udlændingelovens § 7

Flygtningenævnet har i alt i beretningsperioden truffet afgørelse i 607 spontan-sager. Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 507 sager, med-delt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, i 54 sager, meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus), i 32 sa-ger og meddelt opholdstilladelse efter den tidligere gældende bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 2 (de facto-status), i 14 sager.

Den tidligere gældende bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 2 (de facto), finder anvendelse for asylansøgninger indgivet før den 1. juli 2002, hvor lov nr. 365 af 6. juni 2002 om ændring af udlændingeloven trådte i kraft. For en nær-mere beskrivelse af lovændringen og praksis efter den tidligere gældende bestemmelse i § 7, stk. 2, henvises til formandskabets 11., 12. og 13. beretninger for 2002, 2003 og 2004.

4.1.1 Udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus)

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af Flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Efter konventionens artikel 1, litra A, nr. 2, betragtes en person som flygtning, såfremt den pågældende:

"... som følge af velbegrunnet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse, eller som ikke har nogen statsborgerret, og som på grund af sådanne begivenheder befinder sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil."

Bestemmelsen i § 7, stk. 1, inkorporerer Flygtningekonventionens artikel 1 A i dansk ret, således at flygtninge som udgangspunkt har et retskrav på opholds-tilladelse.

Det fremgår af ordlyden af artikel 1 A, nr. 2, at ansøgeren skal nære en velbegrundet frygt for forfølgelse. Heri ligger som udgangspunkt et krav om, at ansøgerens frygt er understøttet af objektive kendsgerninger. Der kan imidlertid foreligge situationer, hvor den subjektive frygt for forfølgelse er så velbegrundet, at dette udgør et tilstrækkeligt grundlag for at meddele asyl. Det er i den forbindelse ikke afgørende, om der reelt er sket forfølgelse, eller om der udelukkende foreligger en risiko for forfølgelse.

Ved vurderingen af, hvorvidt der foreligger forfølgelse, indgår blandt andet baggrunden for og intensiteten af overgrebene, herunder om der er tale om overgreb af systematiseret og kvalificeret karakter. Herudover tillægges det betydning, hvornår overgrebene tidsmæssigt har fundet sted, og om der er risiko for, at overgrebene vil fortsætte. Som udgangspunkt sigtes til forfølgelse, der udgår fra myndighedernes side, men beskyttelsen er ikke begrænset hertil. Der vil således kunne meddeles asyl i situationer, hvor myndighederne ikke er i stand til at yde ansøgeren fornøden beskyttelse mod konkret og individuel forfølgelse. Det afgørende i disse situationer er, hvorvidt sådanne handlinger fra en befolkningsgruppes side tilskyndes eller tolereres af myndighederne, eller myndighederne afviser eller viser sig ude af stand til at yde fornøden beskyttelse mod sådanne handlinger.

Det generelle kriterium for, hvornår Flygtningenævnet anser betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, for opfyldt, kan udtrykkes således, at der skal være tale om en person, som ved en eventuel tilbagevenden til sit hjemland må frygtes at blive udsat for en konkret, individuel forfølgelse af en vis styrke eller risiko herfor.

Ved bedømmelsen af, om dette kriterium er opfyldt, tager nævnet udgangspunkt i de oplysninger om forfølgelse, der måtte foreligge forud for den pågældendes udrejse af hjemlandet. Det afgørende er imidlertid, hvordan den pågældendes situation må antages at være ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet. Dette gælder, selvom nævnet ikke finder, at der ved ansøgerens udrejse forelå et asylgrundlag.

4.1.2 Udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus)

Udover udlændingelovens § 7, stk. 1, har Flygtningenævnet tillige kompetence til at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

Som nævnt ovenfor blev bestemmelsen ændret ved lov nr. 365 af 6. juni 2002. Lovændringen trådte i kraft den 1. juli 2002 og gælder for ansøgninger om asyl indgivet efter denne dato. Bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 2, giver

fortsat et egentligt retskrav på opholdstilladelse, hvis betingelserne i bestemmelsen er opfyldt.

Det fremgår af bemærkningerne til lovændringen, at hensigten med ændringen af udlændingelovens § 7, stk. 2, var, at der alene skal gives opholdstilladelse til de udlændinge, der – når bortses fra Flygtningekonventionen af 1951 – har krav på beskyttelse efter de internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt. Den nye bestemmelse blev derfor udformet i overensstemmelse med de relevante konventionsbestemmelser.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 2, gives der således efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, der ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Ordlyden ligger tæt op ad Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, hvoraf det blandt andet fremgår, at ingen må underkastes tortur eller udsættes for umenneskelig behandling eller straf. Tillægsprotokol nr. 6 til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention indeholder desuden et forbud mod idømmelse af dødsstraf og henrettelse i fredstid.

Endvidere indeholder FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig og nedværdigende behandling eller straf (torturkonventionen) i artikel 3 et forbud mod udsendelse til et land, hvor der er risiko for udsættelse for tortur, mens artikel 16 indeholder et forbud mod anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Efter artikel 7 i FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder må ingen underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Endelig følger det af artikel 37, litra a, i FN's konvention om barnets rettigheder, at deltagerstaterne skal sikre, at intet barn gøres til genstand for tortur eller anden grusom eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Af bemærkningerne til bestemmelsen fremgår blandt andet, at det forudsættes, at udlændingemyndighederne ved anvendelsen af bestemmelsen efterlever Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området.

Flygtningenævnet har derfor i samarbejde med Udlændingestyrelsen udarbejdet et notat om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's flygtningekon-

vention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, et notat om FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf – introduktion, håndhævelse og danske sager, og endelig et notat om FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder. Notaterne er tilgængelige på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fl.n.dk.

Flygtningenævnets praksis for at anse betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, for opfyldt, kan generelt beskrives således, at der skal foreligge konkrete og individuelle forhold, der sandsynliggør, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil blive udsat for en reel risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

I det følgende gengives resumé af nogle afgørelser, hvor ansøgning om asyl er indgivet efter den 1. juli 2002. I kapitel 8 er der i øvrigt medtaget resuméer af en række af nævnets afgørelser opdelt efter ansøgerens nationalitet.

4.1.2.1 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 2

Nævnet **stadfæstede i januar 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Somalia, født i henholdsvis 1964 (M) og 1969 (K). Indrejst i februar 2004. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgerne til støtte for deres asylansøgning navnlig havde gjort gældende, at de begge tilhører Midghan-klanen, at den kvindelige ansøger havde problemer med sin første ægtefælle, fordi hun havde givet sig ud for at tilhøre en anden klan, hvad ægtefællen opdagede, at den mandlige ansøgers fader havde været sergent under Siad Barre, og at faderen var blevet dræbt i den anledning i 1993, at den kvindelige ansøgers første ægtefælle havde deltaget i nedskydningen af den mandlige ansøgers broder umiddelbart efter, at den mandlige ansøger og broderen havde solgt deres fælles gård, og at begge ansøgere fortsat var efterstræbt af Hawiye-klanen, idet den kvindelige ansøger konkret fortsat var efterstræbt af sin første ægtefælle. Uanset om de ovennævnte forhold kunne lægges til grund for sagen, fandt Flygtningenævnet ikke, at forholdene var asylbegrundende. Flygtningenævnet fandt således ikke, at den omstændighed, at begge ansøgere tilhører Midghan-klanen i sig selv kunne føre til, at ansøgerne ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i reel risiko for konkret og individuel forfølgelse af de grunde, som er angivet i Flygtningekonventionen, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt ej heller, at nogen af de ovennævnte forhold efter en konkret vurdering kunne føre til, at ansøgerne ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i reel risiko for konkret og individuel forfølgelse, der kunne medføre, at ægtefællerne ville blive udsat for dødsstraf eller tortur eller umen-

neskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. BR14/1

Nævnet meddelte i **januar 2005** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Iran, født i 1990. Indrejst i april 2004. For cirka seks år siden var ansøgerens fader blevet fyret fra sit job som skolelærer på grund af en konflikt med regimet. Efterfølgende havde faderen ernæret sig ved at sælge bøger på gaden. Cirka seks måneder før ansøgerens egen udrejse flygtede ansøgerens fader sammen med en ven. Samme aften ransagede politiet familiens bopæl, hvor de fandt forskellige skrivelser og bøger, og fremsatte beskyldninger mod faderen for at sælge uislamiske bøger, herunder af Salman Rushdie. Efterfølgende blev familien chikaneret af politiet med henblik på, at familien skulle røbe faderens opholdssted. Ansøgeren blev flere gange bragt til afhøring på en politistation. Cirka en uge før ansøgerens udrejse blev han under en tre dage lang tilbageholdelse slået i hovedet og fik bøjet sine fingre, indtil disse blev blå. Han blev endvidere slået i maven, indtil han kastede blod op. Ansøgeren var både under denne tilbageholdelse og ved tidligere lejligheder blevet truet med, at han ville blive henrettet. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** bemærkede, at ansøgeren havde afgivet en rimelig konsistent forklaring under sagen, og ved vurderingen af konfliktens baggrund måtte der lægges vægt på, at ansøgeren på grund af sin alder ikke havde kunnet have et detaljeret kendskab til faderens mulige uoverensstemmelse med de iranske myndigheder og dennes årsag og alvor. På denne baggrund fandt flertallet ikke at kunne bortse fra, at ansøgerens fader på grund af sine politiske holdninger var eftersøgt af de iranske myndigheder, og at myndighederne derefter havde søgt at få oplysning om hans opholdssted gennem familien. Efter ansøgerens forklaring om politiets henvendelser til ham og den omstændighed, at han under tilbageholdelserne havde været udsat for fysiske overgreb, fandt flertallet, at ansøgeren på tilstrækkelig vis havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden ville være i risiko for overgreb af en karakter, der også henset til hans alder måtte anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. BR14/2

Nævnet meddelte i **januar 2005** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Irak, født i 1985. Indrejst i oktober 2000 som familiesammenført. Søgt om asyl i juli 2003. Sagen blev behandlet sammen med ansøgerens moders sag. **Flygtningenævnet** udtalte, at nævnet i det væsentlige kunne lægge ansøgerens forklaring til grund. Det fremgik af ansøgerens moders asylsag, at moderen havde levet i et arrangeret ægteskab med en voldelig ægtefælle. Moderen havde forsøgt at komme ud af ægteskabet to gange i Irak ved skilsmisse i henholdsvis 1994 og 1997, men blev af sin familie begge gange presset til at vende tilbage til sin ægtefælle. Under opholdet i Danmark forlod moderen

i januar 2003 på grund af vold sin ægtefælle og flyttede på krisecenter, og hun var i december 2004 ved dom blevet skilt fra ægtefællen i medfør af ægteskabslovens § 34. Moderen havde efter ægtefællens repatriering til Irak i juli 2003 modtaget trusler på livet fra såvel ægtefællen som familiemedlemmer i Irak. Forud for ansøgerens udrejse af Irak i 2000 blev der afholdt en forlovelsesfest for ansøgeren og hendes fætter med henblik på at opfylde en tidligere indgået aftale mellem familierne om ægteskab. Under besøg i Irak i 2001 lykkedes det ansøgeren med hjælp fra sin moder at modstå familiernes pres om indgåelse af ægteskab mellem ansøgeren og hendes fætter, således at indgåelsen af ægteskabet blev udskudt. Ansøgeren havde her i landet haft en kæreste siden 2002, med hvem hun i juli 2004 indgik ægteskab med moderens accept. Ansøgerens far blev først bekendt med forholdet efter sin repatriering i 2003. Faderen og familierne havde ikke accepteret ægteskabet under henvisning til bryllupsaftalen. Såvel faderen som fætteren og andre familiemedlemmer havde gentagne gange telefonisk fremsat trusler på livet over for ansøgeren og hendes moder, idet de fandt, at ansøgeren og hendes moder havde vanæret familierne. Efter en samlet vurdering af det således anførte om ansøgerens og ansøgerens moders forhold sammenholdt med, at familierne tilhører en shiamuslimsk fundamentalistisk trosretning, fandt Flygtningenævnet, at ansøgerens frygt for overgreb ved en tilbagevenden var så velbegrundet, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Irak ville være i en reel risiko for at blive udsat for forhold af en sådan karakter, at ansøgeren havde krav på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det indgik i Flygtningenævnets vurdering, at ansøgeren under de foreliggende omstændigheder, herunder at ansøgeren er kvinde samt henset til hendes modsætningsforhold til hendes egen og fætterens familie, ikke kunne antages under de nuværende forhold i Irak at ville have mulighed for at kunne opnå myndighedernes beskyttelse. BR14/3

Nævnet **stadfæstede i januar 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Libanon, født i 1978. Indrejst i august 2003. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at han havde giftet sig mod sin families vilje. **Flygtningenævnet** lagde efter ansøgerens forklaring til grund, at ansøgeren ikke havde været politisk aktiv og ikke forud for udrejsen havde været udsat for forhold, som kunne begrunde asyl. Af hans forklaring fremgik, at han havde opholdt sig på sin bopæl i flere måneder fra ægteskabets indgåelse og frem til udrejsen. Han havde ikke i denne periode været udsat for forhold, som havde givet ham anledning til at søge myndighedernes beskyttelse. Under sagens behandling her i landet havde han forklaret divergerende om, hvorvidt det var hævn fra hans fætters side eller faderens vrede, han frygtede. Således som sagen var oplyst, kunne nævnet ikke lægge til grund, at der var en nærliggende risiko for, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville blive udsat for

umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Der sås ikke risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. BR14/4

Nævnet **stadfæstede i marts 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak, født i 1974. Indrejst i oktober 2003. **Flygtningegenævnet** udtalte, at det tillagdes vægt, at ansøgeren indgik ægteskabet i juli 2001 med sin herboende ægtefælle med sin broders accept. Ansøgerens broder fulgte hende endvidere til den tyrkiske grænse ved den legale udrejse til Tyrkiet i april 2002. Ansøgeren havde forklaret, at hun over for broderen tilkendegav, at hun havde fået midlertidig opholdstilladelse i Tyrkiet med henblik på familiesammenføring, selvom hendes opholdstilladelse i Tyrkiet udløb, og at hun først to til tre måneder efter indrejsen i Danmark, der fandt sted i oktober 2003, oplyste broderen om, at hun var indrejst illegalt og nu opholdt sig hos sin ægtefælle i Danmark. Ansøgeren havde tilkendegivet, at hendes frygt for tilbagevenden skyldes, at hendes broder, der efter forældrenes død var bestemmen- de, havde truet hende på livet, fordi han fandt det krænkende, at hun var rejst illegalt til Danmark. Ansøgeren havde oplyst, at hun alene havde haft telefonisk kontakt med sin broder en gang i 2003, men at hun fra en veninde havde fået oplysninger om, at broderen truede hende. Hendes herboende ægtefælle havde familie, herunder brødre, i Mosul. Ægtefællen var ansøgerens fjerne familie. Efter en vurdering af ansøgerens forklaring og det oplyste om hændelsesforløbet fandt nævnet ikke, at realiteten bag ansøgerens broders trusler fremstod bestyrket. Nævnet lagde herved blandt andet vægt på broderens accept af ægteskabet og hjælp til udrejsen. Selvom de generelle forhold i Irak, navnlig for enlige kvinder, var vanskelige, tillagde nævnet det betydning, at ansøgerens svigerfamilie, herunder brødre, boede i Mosul. Det indgik videre i nævnets vurdering, at det blandt andet af fact-finding rapport fra september 2004 fremgår, at der er nogen organisering af beskyttende opholdssteder for kvinder, herunder i Arbil, hvor ansøgerens broder boede. Samlet fandt nævnet herefter ikke, at det kunne antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak risikerede forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller tortur eller umenneskelig behandling efter udlændingelovens § 7, stk. 2. BR14/5

Nævnet **stadfæstede i marts 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1948. Indrejst i september 2003. Ansøgeren havde som asylmotiv blandt andet henvist til en konflikt mellem hans stamme og en anden stamme om et jordstykke. **Flygtningegenævnet** udtalte, at ansøgeren først på nævnsrådet havde oplyst om, at der efter drabet på familieoverhovedet i juni 2003 var blevet rettet henvendelse til politiet med anmeldelse af drabet og konflikten om et jordstykke på tre kvadratkilometer. Politiet tilken-

degav, at man var ude af stand til at gribe ind over for kriminelle bander. Nævnet fandt, at den sene fremkomst af denne oplysning gav nogen tvivl om, i hvilket omfang ansøgerens øvrige forklaring kunne lægges til grund. Nævnet lagde efter en vurdering af ansøgerens forklaring vægt på, at ansøgeren ikke havde været politisk aktiv eller forud for 2003 i øvrigt havde konflikter med irakiske myndigheder eller politiske eller familiemæssige grupperinger. Ansøgeren havde forklaret, at konflikten opstod, fordi myndighederne var svækket efter Saddam Husseins fald, hvorefter den anden stamme gjorde krav på jordstykket. I konflikten blev såvel et familieoverhoved fra ansøgerens stamme samt to andre personer fra den anden stamme dræbt. Ansøgeren udrejste, fordi der var blevet fremsat konkrete trusler mod ham og tre andre familieoverhoveder. Hans ægtefælle og børn udrejste efterfølgende til Syrien, idet der var fremsat trusler mod hans sønner grundet ansøgerens udrejse. Selvom ansøgeren havde forklaret, at der var blevet foretaget forgæves mæglingsforsøg mellem ansøgerens stamme og den anden stamme, tillagde nævnet det vægt, at det af blandt andet notat af 20. januar 2005 vedrørende tribalisme i Irak samt af rapport om fact finding-missionen til Bagdad og Amman af september 2004 fremgår, at der er et udbredt konfliktløsningssystem mellem stammer over hele Irak, ikke mindst i det sydlige Irak, hvor selv alvorlige konflikter kan løses. Under henvisning hertil og idet nævnet lagde vægt på, at ansøgeren ikke kunne anses for at have indtaget nogen særlig aktiv rolle i konflikten eller fremstået som en særlig eksponeret person, hvorved bemærkedes, at ansøgeren havde dyrket det omhandlede jordstykke sammen med andre familier, men i øvrigt oplyst, at han havde været beskæftiget som chauffør indtil udrejsen af Irak, fandt nævnet ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak kunne anses for at risikere forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller tortur eller umenneskelig behandling efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Det indgik i vurderingen, at den sene forklaring om anmeldelsen til politiet havde skabt en vis tvivl for nævnet om, hvorvidt ansøgeren havde været udsat for konkrete trusler som af ham forklaret. Det blev endvidere tillagt betydning, at ansøgeren efter baggrundsoplysningerne kunne rejse frit i Irak, og at han ikke ved en tilbagevenden kunne anses for at være i særlig risiko i forhold til andre irakere. Nævnet havde vurderet ansøgerens situation i lyset af de vanskelige, men generelle, vilkår i Irak og havde herunder anset konflikten om jordstykket som præget mere af den vanskelige, men generelle, situation i Irak end som udtryk for en konkret efterstræbelse af eller risiko for ansøgeren. Nævnet fandt ikke, at en udsendelse måtte anses for stridende mod EMRK artikel 3, som anført af den beskikkede advokat. BR14/6

Nævnet meddelte i **marts 2005** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1958. Indrejst i december 2003. **Flygtninge-**

nævnet fandt efter ansøgerens beskrivelse af ægtefællens beskæftigelsesmæssige forhold at kunne lægge til grund, at ægtefællen var ret højt placeret, først i KHAD og derefter i sikkerhedstjenesten under general Dostums styre, samt at ægtefællen blev dræbt af Taleban, og at den ældste søn måtte flygte. Uanset at familiens problemer således i det væsentlige var knyttet til Taleban, fandt nævnet efter ansøgerens konsistente forklaring, at det var sandsynliggjort, at ansøgeren efter sin tilbagevenden til Mazar-I-Sharif fortsat var udsat for henvendelser, formentlig på grund af ægtefællens tidligere position i sikkerhedstjenesten. Under hensyn hertil sammenholdt med, at ansøgeren ved en hjemvenden ville være enlig kvinde uden et reelt netværk, fandt nævnet efter en konkret vurdering, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at hun ved en hjemvenden ville være i individuel risiko for overgreb, som hun ikke kunne søge myndighedsbeskyttelse imod. BR14/7

Nævnet **stadfæstede i juni 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak, født i 1980. Indrejst i september 2004. **Flygtningenævnet** kunne lægge til grund, at ansøgeren havde været udsat for en vis overvågning og chikane fra forskellige personers side som følge af, at ansøgerens moder i 2000 havde påtaget sig at føre en sag mod én af Udai Husseins livvagter. Flygtningenævnet bemærkede, at der dog ikke – uanset chikanerierne og overvågningen – var sket overgreb mod ansøgeren, mens hun opholdt sig i Irak. Efter udrejsen af Irak opholdt ansøgeren sig – efter et kort ophold i Jordan – i Syrien frem til udrejsen i september 2004. Ansøgeren havde fremlagt et trusselsbrev, som hun og søsteren angiveligt havde modtaget i Syrien i august 2004, og som efter deres opfattelse hidrørte fra den klan, som chikanerede dem i Irak. Flygtningenævnet bemærkede hertil, at det ikke forekom sandsynligt, at ansøgeren og hendes søster – efter det tidligere styres fald i Irak, og efter at ansøgeren havde opholdt sig i Syrien i tre år – skulle være i søgelyset på grund af en sag, som moderen havde påtaget sig cirka fire år tidligere, og som moderen opgav ved sin udrejse i 2000. Flygtningenævnet kunne derfor ikke tillægge det fremlagte trusselsbrev nogen vægt. Den chikane og overvågning, som ansøgeren havde været udsat for i Irak under det tidligere styre, kunne ikke nu føre til asyl, og nævnet kunne som anført ikke tillægge det i Syrien modtagne trusselsbrev betydning. Det forhold, at ansøgeren er kristen og uden netværk i Irak, kunne efter de foreliggende baggrundsoplysninger og efter nævnets praksis ikke i sig selv anses for asylbegrundende, hvorfor ansøgeren ikke opfyldte betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak ville være i risiko for at blive udsat for forhold, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det bemærkedes herved, at ansøgeren var bedømt efter de nugældende regler, idet det forhold, at ansøgeren i februar 2002 fra Damas-

kus havde indgivet ansøgning om asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 4, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001, ikke kunne føre til, at asylsagen skulle behandles efter de regler, der gjaldt forud for juli 2002. BR14/8

Flygtningenævnet **stadfæstede i august 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1980. Indrejst i marts 2003. Under nævnsmødet i juni 2004 besluttede nævnet efter votering at udsætte sagen med henblik på at indhente oplysninger om klanforholdene i Irak. Sagen blev efterfølgende afgjort på skriftligt grundlag. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk kurder. Ansøgeren havde ikke været politisk aktiv og havde ikke haft konflikter med myndighederne. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at han frygtede sin kærestes familie, der ville slå ham ihjel. Ansøgeren havde et seksuelt forhold til sin kæreste, der blev gravid, og familien slog hende ihjel, og nu ville familien også slå ham ihjel. Ansøgeren havde i den forbindelse oplyst, at kærestens familie havde efterstræbt ham både i Irak og i Istanbul. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** bemærkede, at uanset om ansøgerens forklaring blev lagt til grund, fandtes han ikke cirka fem år efter sin udrejse af Irak at være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7 ved en tilbagevenden til Irak. Fler-tallet bemærkede, at det forhold, at kærestens familie skulle stræbe ansøgeren efter livet, ikke i sig selv kunne begrunde asyl efter udlændingelovens § 7. Der forelå således et kriminelt, privatretligt forhold, og ansøgeren måtte henvises til at søge beskyttelse hos sin klan, myndighederne eller koalitionsstyrkerne. Fler-tallet bemærkede, at det efter baggrundsoplysningerne, herunder notat af 10. august 2004 om klanstridigheder i Irak og notat af 20. januar 2005 om tribalisme i Irak, begge udfærdiget af Integrationsministeriets udlændingeattaché i Irak, måtte lægges til grund, at henholdsvis ansøgerens klan og kærestens klan var forholdsvis små klaner, som ikke betragtedes som særligt magtfulde klaner. Det fremgår af notaterne, at i tilfælde, hvor en person har en konflikt med en anden klan, vil der som regel finde en form for forhandling sted mellem klanernes ledere, og der vil blive fundet en løsning i form af udbetaling af kontanter til den forulempede klan. Det er usandsynligt, at en person bliver nødt til at forlade Irak på grund af frygt for forfølgelse fra en anden klan. Dette vil kun være tilfældet, hvis den pågældende har gjort sig skyldig i en meget forkastelig forbrydelse. Flertallet bemærkede videre, at ansøgerens forhold ikke kunne anses at have en sådan karakter, at han ikke ville kunne søge beskyttelse i Irak. Ansøgeren måtte i øvrigt, såfremt han ikke fandt at kunne vende tilbage til sin landsby, henvises til at tage ophold et andet sted i Irak, der lå fjernt fra kærestens familie. Nævnet fandt endvidere ikke, at situationen i Irak, uanset at den generelt set var usikker, kunne begrunde asyl. Ansøgeren opfyldte derfor ikke

betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR14/9

Nævnet meddelte i **september 2005** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Iran, født i 1988. Indrejst i oktober 2004. **Flygtningenævnet** kunne lægge ansøgerens forklaring til grund om, at han havde haft et homoseksuelt kæresteforhold til en skolekammerat, og at der i den anledning var fremsat trusler på livet mod ham fra hans egen fader og kærestens familie. Efter redegørelsen i Udlændingestyrelsens fact finding-rapport fra april 2005, jf. bilag 324 i Flygtningenævnets baggrundsmateriale, om myndighedernes praksis ved retsforfølgning og beviskrav for domfældelse i sådanne sager, fandtes der ikke grund til at antage, at ansøgeren ved en hjemvenden ville risikere myndighedsforfølgelse på grund af sin homoseksualitet. På baggrund af de tidligere overgreb fra kærestens brødre sammenholdt med oplysningerne om, at både de og ansøgerens fader havde fremsat trusler på livet mod ansøgeren, fandt Flygtningenævnet imidlertid, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ville være i en reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til hjemlandet. BR14/10

Nævnet **stadfæstede i oktober 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Guinea, født i 1977. Indrejst i august 2003. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som asylmotiv havde angivet, at han blev forsøgt rekrutteret til militæret af de lokale myndigheder i forbindelse med stridigheder ved grænsen til Liberia. Ansøgeren mødte ikke op på den angivne mødedato, men udrejste af landet, da han ikke ønskede at blive en del af militæret. Uanset om det lagdes til grund, at ansøgeren sammen med andre unge mennesker var forsøgt rekrutteret til militæret via de lokale myndigheder, fandtes dette forhold ikke at være omfattet af beskyttelsen efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at ansøger havde sandsynliggjort, at han ville være i en reel risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til hjemlandet. Herom bemærkede nævnet, at der ifølge ansøgerens forklaring alene var tale om en lokal rekruttering, at der ifølge UNHCR's e-post af 25. maj 2005 ikke var tvungen værnepligt i Guinea, og at en kilde i Forsvarsministeriet havde oplyst, at det ikke var vanskeligt at finde et tilstrækkeligt antal frivillige til militæret. Ansøgerens frygt for ved en tilbagevenden til hjemlandet at blive fængslet på grund af det manglende fremmøde var således ikke understøttet af de generelle baggrundsoplysninger, men byggede alene på ansøgerens formodninger. Flygtningenævnet fandt derfor ikke, at ansøgeren opfyldte betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR14/11

Nævnet **stadfæstede i november 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1988. Indrejst i maj 2005. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren havde begrundet sin asylansøgning med, at han ikke havde familie tilbage i Afghanistan og ikke ville kunne klare sig, hvis han skulle vende tilbage. Han havde endvidere påberåbt sig, at han som mindreårig frygtede at blive udsat for overgreb eller undertrykkelse. Flygtningenævnet bemærkede, at der ikke var oplyst omstændigheder, der sandsynliggjorde, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan ville være i risiko for en forfølgelse omfattet af flygtningekonventionen, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Det bemærkedes herved, at omstændighederne ved forældrenes død ikke var nærmere oplyst og i øvrigt var et forhold, der lå tilbage i tiden og under et andet styre. Ansøgerens påberåbelse af, at der for mindreårige, der vendte tilbage til Afghanistan uden netværk, ville være en risiko for overgreb og udnyttelse, indeholdt ikke i sig selv en sandsynliggørelse af, at ansøgeren var i en reel, konkret risiko for at blive udsat for forhold, der var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det bemærkedes herved, at ansøgerens helbredsforhold ikke kunne føre til en anden vurdering. BR14/12

4.1.2.2 Betydningen af helbredsmæssige forhold

I nogle af de sager, der behandles af Flygtningenævnet, har ansøgeren som en del af sit asylmotiv henvist til helbredsmæssige forhold.

Af bemærkningerne til § 7, stk. 2, fremgår, at den omstændighed, at en udlænding af sociale, uddannelsesmæssige, helbredsmæssige eller lignende grunde er dårligt stillet, som tidligere ikke skal kunne begrunde beskyttelsesstatus.

Det følger således af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at udlændinge, som ikke har ret til at opholde sig her i landet, i princippet ikke har ret til at blive i landet med henblik på fortsat at kunne modtage lægelig, social eller anden form for hjælp fra staten. Dog kan en afgørelse om udsendelse af en udlænding under helt særlige omstændigheder på grund af tvingende humanitære grunde medføre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Det er ikke hensigten med udlændingelovens § 7, stk. 2, at der i sådanne tilfælde skal meddeles beskyttelsesstatus. I disse ganske særlige sager vil der i stedet kunne meddeles humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b.

Nævnet **stadfæstede i september 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Bosnien-Hercegovina, født i 1977, samt to børn. Ansøgeren og et barn indrejste første gang i 2000. Ansøgeren fik endeligt afslag på asyl af Flygtningenævnet i 2002. Ansøgeren og et barn indrejste på ny

i 2004. Ansøgeren er bosnisk muslim. Det fremgik af indlægget fra den beskikkede advokat, at ansøgeren havde det psykisk dårligt, og at hun var i behandling hos en psykolog. Advokaten havde til støtte for sin påstand vedlagt en lægeerklæring af 23. marts 2005. Det fremgik af erklæringen, at ansøgeren led af PTSD i svær grad, samt at der var alvorlig selvmordsrisiko. Ved brev af 1. juni 2005 fremsendte den beskikkede advokat en lægeerklæring af 23. maj 2005 fra en psykoterapeut. Det fremgik af erklæringen, at ansøgeren led af PTSD i meget svær grad. Ved brev af 10. august 2005 sendte den beskikkede advokat et skriftligt indlæg i sagen vedlagt erklæring af 20. juli 2005 fra psykoterapeuten. Det fremgik af erklæringen, at ansøgeren led af psykotisk borderline, samt at hun var konkret selvmordstruet som følge af sin psykiske lidelse. **Flygtningesnævnet** udtalte, at det forhold, at ansøgeren var bange for at bo i sit hjemland på grund af ægtefællens konflikter samt ansøgerens henvisning til, at politiet vilkårligt chikanerede civilbefolkningen, ikke kunne begrunde asyl. Flygtningesnævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren ikke selv havde haft konflikter med myndighederne, hverken i forbindelse med ægtefællens forhold eller i øvrigt. Heller ikke det forhold, at ansøgeren ikke havde noget sted at bo, ikke havde mulighed for at få arbejde, samt at hun ønskede at opholde sig hos sin herboende familie, kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ansøgerens psykiske tilstand kunne ikke føre til en ændret asylretlig vurdering. Det bemærkedes i den forbindelse, at Flygtningesnævnet ikke har kompetence til at meddele opholdstilladelse af humanitære årsager. Flygtningesnævnet fandt på denne baggrund ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningesnævnet fandt heller ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Bosnien-Hercegovina ville være i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. BR14/13

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 6.4.2 nævnte afgørelse BR14/37.

4.1.2.3 Betydningen af tortur

I sager, hvor nævnet kan lægge ansøgerens oplysninger om tortur i hjemlandet til grund, indgår oplysningerne i nævnets vurdering af, hvorvidt ansøgeren aktuelt vil risikere forfølgelse eller behandling som omfattet af § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til hjemlandet. Det forhold, at ansøgeren har været udsat for tortur, kan endvidere have betydning for den bevisbedømmelse, nævnet foretager, idet nævnet er opmærksomt på, at det i visse situationer ikke kan forventes, at personer, der tidligere har været udsat for tortur, på samme måde som personer, der ikke har været udsat for tortur, kan redegøre fuldstændig præcist og sammenhængende for alle sagens forhold.

For en nærmere gennemgang af de særlige spørgsmål, der rejser sig i sager, hvor ansøgeren oplyser at have været udsat for tortur, henvises til afsnit 6.4.

4.2 Sager, der af Udlændingestyrelsen er forsøgt afgjort i åbenbart grundløsproceduren

Efter udlændingelovens § 53, stk. 8, behandles sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløsproceduren, men hvor Dansk Flygtningehjælp ikke har kunnet tilslutte sig Udlændingestyrelsens vurdering af sagen som åbenbart grundløs, af Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Behandlingen af disse sager sker på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 56, stk. 3. Formanden eller en af næstformændene kan dog efter en konkret vurdering af sagen henvise den enkelte sag til mundtlig behandling under et nævnsmøde i Flygtningenævnet.

Af udlændingelovens § 53 b, stk. 1, fremgår de væsentligste kriterier, der medfører, at en sag skal behandles i åbenbart grundløsproceduren.

Bestemmelsen indebærer, at åbenbart grundløsproceduren skal anvendes, når de omstændigheder, som asylansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke er asylrelevante, ligesom åbenbart grundløsproceduren skal anvendes, når asylansøgeren påberåber sig omstændigheder, som på baggrund af Flygtningenævnets praksis åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse med konventionsstatus eller beskyttelsesstatus.

Af bestemmelsen fremgår det endvidere, at åbenbart grundløsproceduren for eksempel også skal anvendes i sager, hvor den afgivne forklaring er åbenbart utroværdig.

Det fremgår af bemærkningerne til loven, at det forudsættes, at sager, som har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløsproceduren, undergives særlig hurtig behandling, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene eller behandles på et nævnsmøde, jf. herved også Flygtningenævnets forretningsorden § 46, stk. 3.

Det fremgår videre af lovbemærkningerne, at Flygtningenævnet beskikker en advokat for asylansøgeren i medfør af udlændingelovens § 55, stk. 1, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene eller behandles på et nævnsmøde.

I henhold til forretningsordenens § 28 sender nævnet ved sagens modtagelse et brev til ansøgeren om, at denne inden ti dage kan vælge en advokat. Såfremt ansøgeren ikke selv vælger en advokat inden fristens udløb, beskikker nævnets sekretariat en advokat for ansøgeren. Når ansøgeren har valgt en advokat, eller de ti dage er gået, fremsendes kopi af sagens akter og beskikkelsesbrev til advokaten. I den forbindelse gøres advokaten opmærksom på, at beskikkelsen betinges af, at advokaten fremkommer med bemærkninger i sagen inden for en frist på tre uger fra beskikkelsen. Henset til sagernes hastende karakter anmodes advokaten endvidere om straks at give meddelelse til Flygtningenævnets sekretariat, såfremt den pågældende ikke finder at kunne påtage sig sagen på dette vilkår. Såfremt advokaten ikke overholder fristen, kan Flygtningenævnets sekretariat ud fra hensynet til sagens fremme beskikke en anden advokat, jf. forretningsordenens § 29, stk. 3.

I 2005 har nævnet stadfæstet 20 sager på formandskompetencen, mens ni sager blev henvist til behandling på mundtligt nævnsmøde. Heraf er der meddelt tilfaldelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, i en sag, efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus), i en sag, og syv sager er stadfæstet.

Som eksempler på Flygtningenævnets praksis i sager, der er afgjort på formandskompetencen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i marts 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra henholdsvis Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro (M) og Serbien og Montenegro (K), født i 1973 (M) og 1975 (K). Indrejst i juli 2004. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at den mandlige ansøger er etnisk albaner fra en landsby i Kosovo-provinsen, og at den kvindelige ansøger er etnisk roma fra Serbien og Montenegro. Ansøgerne havde ikke været medlem af nogle politiske partier eller organisationer og havde ikke haft problemer med myndighederne i Kosovo-provinsen eller i Serbien og Montenegro. Ansøgerne havde som asylmotiv henvist til, at deres familier ikke ville acceptere deres samliv, fordi den mandlige ansøger er etnisk albaner og muslim, mens den kvindelige ansøger er etnisk roma og kristen. Den mandlige ansøger havde oplyst, at hans families naboer i 2001 truede med at dræbe ham, hvis han vendte tilbage til Kosovo-provinsen sammen med den kvindelige ansøger. Ansøgerne havde endvidere henvist til de generelle forhold for etniske albanere i Serbien og Montenegro og de generelle forhold for etniske romaer i Kosovo-provinsen. Endelig havde ansøgerne henvist til, at de begge var psykisk og fysisk syge. Flygtningenævnet fandt ikke, at de af ansøgerne anførte forhold kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet bemærkede, at ansøgernes problemer med deres familier, som ikke ville acceptere deres samliv, var et pri-

vatretligt forhold, som ikke var omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtninge-nævnet bemærkede endvidere, at de trusler, som den mandlige ansøger blev udsat for fra sin families naboer, ikke havde været af en sådan karakter, at de kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at der havde været tale om en enkeltstående episode, som ikke kunne antages at være myndighedsunderstøttet. Nævnet fandt således, at den mandlige ansøger måtte henvises til at søge beskyttelse hos myndighederne i Kosovo-provinsen. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at oplysningerne om de generelt vanskelige forhold for etniske romaer og ægtefæller af forskellig etnicitet i Kosovo-provinsen i sig selv kunne anses for asylbegrundende, og nævnet fandt heller ikke, at de generelle forhold for etniske albanere i Serbien og Montenegro i sig selv kunne anses for asylbegrundende. Den beskikkede advokat havde i et skriftligt indlæg anført, at Flygtningenævnets fortolkning af flygtningekonventionen af 28. juli 1951 var i strid med den fortolkning af flygtningekonventionen, som foretages af FN's organer, og at nævnet var forpligtet til at inddrage alle de fortolkningsbidrag, der knytter sig til konventionen. Nævnet bemærkede hertil, at nævnet ved bedømmelsen af, om en asylansøger er omfattet af udlændingelovens § 7 træffer afgørelse ud fra en konkret og individuel vurdering af sagens faktiske omstændigheder sammenholdt med de foreliggende baggrundsoplysninger om det land, hvorfra den pågældende person kommer. I vurderingen inddrages endvidere de internationale retskilder, som nævnet har pligt til i henhold til udlændingeloven, herunder UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus. I overensstemmelse hermed tager nævnet stilling til de påberåbte forhold, der er gjort gældende i forhold til den konkrete ansøger, og den påberåbte risiko for forfølgelse, som denne person anses for udsat for. Nævnet fandt ikke anledning til nærmere at kommentere de af den beskikkede advokat mere generelt prægede påstande og anbringender, herunder vedrørende internationale retsafgørelser og rapporter, eget rejsereferat, forfatteres retsdogmatiske udredninger og generelle betragtninger om internationale aftalers bindende virkning m.v. Nævnet bemærkede som i andre lignende sager endvidere, at det forhold, at UNMIK, UNHCR eller andre FN-organer måtte fraråde tvangsmæssig udsendelse til Kosovo af personer fra visse minoritetsgrupper, ikke i sig selv kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet bemærkede herved, at det faldt uden for nævnets kompetence at tage stilling til, om der var grundlag for at meddele opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven. Flygtningenævnet fandt ikke, at det i den beskikkede advokats skriftlige indlæg i øvrigt anførte kunne føre til en ændret vurdering. Endelig fandt nævnet ikke, at oplysningerne om ansøgerens helbredsmæssige forhold kunne føre til en ændret vurdering. Ansøgerne opfyldte herefter ikke betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens

§ 7, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001, og Flygtningenævnet stadfæstede derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. BR14/14

Nævnet **stadfæstede i maj 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Marokko. Ansøgeren indrejste i 2000 på baggrund af familiesammenføring. I 2003 ansøgte ansøgeren om asyl i Danmark. Udlændingestyrelsen behandlede sagen i proceduren for åbenbart grundløse sager, men efter veto fra Dansk Flygtningehjælp blev sagen indbragt for Flygtningenævnet. I Flygtningenævnet er sagen behandlet på skriftligt grundlag i henhold til udlændingelovens §§ 53, stk. 4, og 56, stk. 3. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren ikke havde været medlem af politiske eller religiøse partier eller organisationer og ikke havde haft konflikter med de marokkanske myndigheder. Ansøgeren havde som sit asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Marokko frygtede overgreb fra sin fader og sine brødre, som ville efterstræbe hende på grund af hendes mislykkede ægteskab, og fordi hun her i landet havde haft et forhold til en dansk kristen mand. Flygtningenævnet fandt, at de nævnte konflikter angik privatretlige forhold, som ansøgeren måtte henvises til at søge myndighedernes beskyttelse imod. Det bemærkedes, at det fremgår af baggrundsoplysningerne, at æresdrab forekommer meget sjældent i Marokko og er en type forbrydelse, som medfører lang fængselsstraf, jf. oplysningerne herom i US Department of State, Country Report on Human Rights Practices 2003 samt Det Svenske Udenrigsministerium, Mänskliga Rättigheter i Marocko 2003. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt endvidere, at ansøgeren ikke havde sandsynliggjort, at hun ville være i reel risiko for at blive udsat for forhold, der indebærer, at hun havde krav på beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 2. BR14/15

Nævnet **stadfæstede i december 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro, født i 1946. Ansøgeren blev i marts 2000 meddelt opholdstilladelse i medfør af Kosovo-nødlovens § 1. Denne opholdstilladelse blev i juni 2000 nægtet forlænet. I august 2000 repatrierede ansøgeren sammen med sin ægtefælle og to sønner. I april 2005 indrejste ansøgeren på ny i Danmark. Ansøgeren er etnisk kosovo-albaner og sunni-muslim af trosretning. **Flygtningenævnet** bemærkede indledningsvis, at sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, som udgangspunkt behandles på skriftligt grundlag af formanden eller en af næstformændene, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8, og § 56, stk. 3. Formanden eller en af næstformændene kan dog i forbindelse med behandlingen af sagen henvise den enkelte sag til mundtlig

behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis der er konkrete holdpunkter for at antage, at Flygtningenævnets behandling af sagen vil føre til en ændret vurdering af Udlændingestyrelsens afgørelse. I denne vurdering vil blandt andet indgå påstande og indsigelser anført af den beskikkede advokat, herunder en eventuel påstand om behandling på mundtligt nævnsmøde samt begrundelsen herfor. Vedrørende den konkrete sag lagde nævnet til grund, at ansøgeren er etnisk kosovo-albaner, og at hans ægtefælle er etnisk roma. Dette havde ansøgeren blandt andet forklaret til samtalereferatet i 2005. Ansøgeren havde videre forklaret, at han og hans familie i Kosovo-provinsen havde været udsat for chikane og overgreb som følge af, at ansøgerens ægtefælle er etnisk roma, og at der i deres hjemby gik rygter om, at ansøgerens sønner havde tjent ved det serbiske militær under krigen. Ved tre episoder siden sin tilbagevenden i 2000 havde ansøgeren været udsat for fysiske overgreb. Ansøgeren havde efter alle tre episoder anmeldt overgrebene til det stedlige politi. Flygtningenævnet fandt ikke, at den angivne chikane kunne anses for asylbegrundende. Nævnet lagde herved vægt på ansøgerens forklaring om, at det stedlige politi havde optaget rapporter på baggrund af ansøgerens anmeldelser, og at det forhold, at anmeldelserne ikke havde ført til anholdelser, ikke kunne anses som udtryk for manglende vilje eller chikane fra politiets side. Nævnet lagde endvidere vægt på, at den angivne chikane ikke havde haft så intensiv eller systematisk karakter, at det kunne sidestilles med forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Det kunne heller ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i konkret risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at det forhold, at ansøgerens ægtefælle er etnisk roma, og at ansøgeren derfor levede i et blandet ægteskab, kunne føre til et ændret resultat. Det i øvrigt anførte om, at ansøgeren ikke havde familie tilbage i hjemlandet, og om at UNMIK frarådede tvangsmæssige udsendelser af visse befolkningsgrupper, kunne heller ikke føre til en ændret vurdering af sagen. BR14/16

Formanden eller en af næstformændene kan efter udlændingelovens § 53, stk. 8, henvise en sag til behandling på mundtligt nævnsmøde, såfremt der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse. Dette kan for eksempel forekomme i tilfælde, hvor nævnet for nylig i sammenlignelige sager har meddelt asyl, eller hvis der er fremkommet nye væsentlige baggrundsoplysninger, som ikke er indgået i den tidligere praksis. Endvidere kan der være sager, som ikke på det foreliggende grundlag er egnet til skriftlig behandling, men hvor der findes behov for at stille supplerende spørgsmål, eller hvor man finder, at ansøgerens personlige fremmøde kan være af betydning for vurderingen af ansøgerens troværdighed.

Som eksempler herpå kan nævnes:

Nævnet meddelte i **januar 2005** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Indonesien, født i 1977. Indrejst i august 2003. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var indonesisk statsborger, gift med et aktivt medlem af GAM, der havde opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 8, jf. § 7, stk. 1. **Et flertal af nævnets medlemmer** fandt ikke med den fornødne sikkerhed at kunne afvise, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet af myndighederne ville blive sat i forbindelse med sin ægtefælles og dennes broders aktiviteter. Flertallet fandt herefter, at hun som følge af sit ægteskab ville være i en sådan risiko for asylrelevant forfølgelse, at hun burde gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Nævnets flertal bemærkede herved, at det måtte lægges til grund, at ægtefællen grundet sine og broderens aktiviteter var et profileret medlem af GAM, at ægtefællens fætter i 2004 blev idømt 16 års fængsel for aktiviteter for GAM, og at det ikke kunne afvises, at ansøgerens ægteskab i den forbindelse var kommet til myndighedernes kendskab. Efter baggrundsoplysningerne, herunder en udtalelse fra UNHCR's kontor i Stockholm af 13. november 2003 og henset til de aktuelle forhold i hjemlandet, lagde flertallet således til grund, at ansøgeren på baggrund af sit ægteskab var i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. BR14/17

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro, født i 1976. Indrejst i februar 2004. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren havde afgivet divergerende forklaringer om, hvorvidt han havde opholdt sig på faderens bopæl, da hans fader og stedmoder blev dræbt, og om hvorvidt der var blevet skudt mod ansøgeren. Nævnet kunne imidlertid lægge til grund, at ansøgeren er etnisk serber fra Kosovo, at hans fader og stedmoder i 1999 var blevet dræbt af albanerne, og at serberne var blevet fordrevet fra den landsby, hvorfra ansøgeren stammede. Det fremgik imidlertid af ansøgerens forklaring for Flygtningenævnet, at han i cirka fire år inden udrejsen opholdt sig i en anden landsby tre til fire kilometer fra den landsby, hvorfra ansøgeren stammede, og at han ikke i dette tidsrum blev udsat for asylbegrundende overgreb, fordi han og andre serbere var under KFOR-styrkernes beskyttelse. Det fremgik endvidere af ansøgerens forklaring for nævnet, at der ikke var nogen konkret anledning til ansøgerens udrejse, men at han udrejste som følge af de generelt dårlige levevilkår og muligheder i en serbisk enklave under myndighedernes beskyttelse. Uanset de generelt vanskelige vilkår for etniske serbere i albansk dominerede områder i Kosovo, fandt nævnet på denne baggrund ikke, at ansøgeren ved udrejsen var i konkret individuel risiko for asylbegrundende over-

greb, og at han kunne vende tilbage til Kosovo uden at risikere overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller dødsstraf, tortur, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. BR14/18

4.3 Sagens behandling

Afslår Udlændingestyrelsen at give opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, eller træffer Udlændingestyrelsen efter § 32 b eller § 49 a afgørelse om, at udsendelse af en udlænding ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for at være indbragt for Flygtningesnævnet. Udlændingestyrelsen fremsender herefter sagens akter til Flygtningesnævnet med oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

Efter sagens modtagelse i Flygtningesnævnet forestår sekretariatet den indledende sagsforberedelse, der skal sikre, at sagen gøres klar til nævnnsbehandling. Såfremt der er behov for stillingtagen til og besvarelse af henvendelser fra ansøgeren, dennes advokat eller andre, vil denne opgave som udgangspunkt blive varetaget af sekretariatets medarbejdere. Mere vidtgående spørgsmål, for eksempel spørgsmål vedrørende foretagelse af torturundersøgelse eller ægt-hedsvurdering af dokumenter, vil imidlertid blive henvist til behandling i forbindelse med nævnsmødet.

4.3.1 Advokatbeskikkelse og partsrepræsentanter

Det fremgår af udlændingelovens § 55, stk. 1, at Flygtningesnævnet om fornødent kan beskikke en advokat for udlændingen, medmindre den pågældende selv har antaget en sådan. I praksis beskikker Flygtningesnævnet en advokat for ansøgeren i alle sager, der behandles på mundtligt nævnsmøde. Der beskikkes som udgangspunkt ingen advokat for ansøgeren i statusændringssager.

Ansøgeren retter ofte selv henvendelse til en advokat, der herefter retter henvendelse til nævnet og anmoder om beskikkelse. Anmodningen vil almindeligvis blive imødekommet af nævnet. Nævnet kan dog i medfør af udlændingelovens § 55, stk. 2, nægte at beskikke den pågældende advokat, hvis det ud fra hensynet til sagens fremme ikke kan anses for forsvarligt, at den pågældende advokat beskikkes. Nævnet kan tilsvarende tilbagekalde beskikkelsen af en advokat under hensyn til sagens fremme. Den pågældende advokat vil blive orienteret forud for den påtænkte tilbagekaldelse og gives mulighed for at bibeholde beskikkelsen, såfremt den pågældende medvirker til sagens fremme, jf. forretningsordenens § 28, stk. 2.

Såfremt ansøgeren ikke selv vælger en advokat, beskikker nævnet en advokat ud fra nævnets liste over advokater, der modtager beskikkelse i asylsager. Sekretariatet vælger advokater, der må antages at være fortrolige med at føre asylsager, ligesom sekretariatet tilstræber at tildele ansøgeren en advokat, der har kontorsted i nærheden af ansøgerens indkvarteringssted. Advokatfuldmægtige kan efter nævnets praksis ikke give møde.

Advokatens beskikkelse omfatter det arbejde, som advokaten udfører, mens vedkommende er beskikket i sagen. Beskikkelsen ophører, når nævnet træffer afgørelse i sagen.

Nævnet forudsætter, at advokaten forud for nævnsmødet afholder et møde med ansøgeren under medvirken af en tolk, hvorunder advokaten sammen med ansøgeren har mulighed for at sætte sig ind i sagens akter og det foreliggende baggrundsmateriale samt for at drøfte sagens omstændigheder, ligesom advokaten bør fremsende et indlæg i sagen forud for nævnsmødet.

En ansøger kan ved behandlingen af en sag i Flygtningenævnet kun være repræsenteret af en partsrepræsentant ad gangen. Navnlig i sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af sagen, ses det ofte, at flere forskellige parter på vegne af ansøgeren retter henvendelse til nævnet. Der kan være tale om for eksempel et familiemedlem, en forening eller en advokat. I sådanne tilfælde sender nævnet et brev til den første partsrepræsentant og anmoder den pågældende om at oplyse, hvem der fremover skal repræsentere ansøgeren i sagen. Genpart af dette brev sendes til den anden partsrepræsentant. Hvis nævnet ikke hører videre inden for en given frist, betragter nævnet den partsrepræsentant, der senest har rettet henvendelse til nævnet, for ansøgerens partsrepræsentant i den videre behandling af sagen. Såfremt en af flere mulige partsrepræsentanter er advokat, underretter nævnet de mulige partsrepræsentanter om, at nævnet anser advokaten for partsrepræsentant. Advokaten vil dog ikke blive beskikket af Flygtningenævnet i forbindelse med nævnets vurdering af, om der er grundlag for at genoptage en sag.

4.3.2 Mundtlig behandling

Nævnets møder er som udgangspunkt mundtlige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 2.

Mundtligt nævnsmøde anvendes således i spontan-, bortfalds-, inddragelses- og udsendelsessager, medmindre særlige forhold taler for en skriftlig behandling. Det kan for eksempel forekomme, såfremt ansøgeren er alvorligt syg og ikke kan give møde for nævnet.

Til stede under mødet er ansøgeren, dennes advokat, nævnets tre medlemmer, en repræsentant for Udlændingestyrelsen, en tolk og en sekretær fra nævnsssekretariatet. Er ansøgeren uledsaget mindreårig asylansøger, deltager endvidere den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors. Der kan endvidere forekomme tilfælde, hvor en ansøger ønsker at medbringe en støtteperson eller en bisidder. I sådanne tilfælde er det det enkelte nævn, der efter en konkret vurdering afgør, om en asylansøger må have flere bisiddere med under nævnsmødet.

Offentligheden har ikke adgang til Flygtningenævnets møder, jf. forretningsordenens § 33, stk. 1. Dette er blandt andet begrundet i, at det er afgørende for sagens udfald, at ansøgeren har mulighed for frit og uddybende at forklare om sagens forhold, der vedrører personfølsomme oplysninger. Der kan endvidere være et behov for at beskytte ansøgeren og eventuelle tilbageværende familiedlemmer i hjemlandet mod risikoen for videregivelse af oplysninger til hjemlandets myndigheder.

Flygtningenævnets møde ledes af formanden eller en næstformand, der er dommer. Mødet indledes ved, at formanden sikrer sig ansøgerens identitet og redegør for mødets forløb, herunder at nævnsmedlemmerne forud for mødet har haft adgang til sagens materiale, og at de oplysninger, som ansøgeren fremkommer med under nævnsmødet samt er fremkommet med over for sin advokat, som udgangspunkt vil blive behandlet fortroligt, men at oplysningerne i ganske særlige situationer vil kunne overgives til efterretningstjenesterne eller anklagemyndigheden, og at oplysningerne vil kunne danne grundlag for anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller udenfor Danmark. Herefter formuleres parternes påstande. Parterne kan under mødet ændre eller udvide deres påstande.

Ansøgeren får herefter mulighed for at afgive forklaring. Dette foregår ved, at den beskikkede advokat stiller spørgsmål til sin klient, hvorefter repræsentanten for Udlændingestyrelsen får lejlighed til at stille spørgsmål. Nævnet kan stille supplerende eller uddybende spørgsmål.

Efter forklaringen er afgivet, og eventuel yderligere bevisførelse har fundet sted, får først advokaten og herefter repræsentanten for Udlændingestyrelsen mulighed for at procedere sagen. Dette kan give anledning til replik og duplik. Til slut får ansøgeren mulighed for at udtale sig, hvorefter ansøgeren, advokaten, tolken og repræsentanten for Udlændingestyrelsen forlader nævnslokalet.

Der finder herefter en votering sted blandt nævnets medlemmer. Nævnets votering er fortrolig. Resultatet af voteringen indføres i en forhandlingsprotokol, og der udfærdiges en skriftlig beslutning. Nævnets afgørelse træffes ved stemmeflerhed. Som udgangspunkt forkyndes afgørelsen for ansøgeren under nævnsmødet, og formanden giver samtidig en redegørelse for baggrunden for den trufne beslutning. Afgørelsen udleveres til ansøgeren, advokaten og repræsentanten for Udlændingestyrelsen.

4.3.3 Skriftlig behandling

Efter udlændingelovens § 56 henviser Flygtningenævnets formand, eller den formanden bemyndiger hertil, en sag til skriftlig behandling efter § 53, stk. 8-10. Skriftlig behandling anvendes i statusændringssager, ambassadesager, sager vedrørende nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument eller inddragelse af et sådant dokument og sager, der efter den 1. juli 2002 af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløspceduren, jf. nærmere afsnit 4.2.

I sager, der behandles på skriftligt grundlag, bortset fra statusændringssager, beskikkes der en advokat for ansøgeren, og advokaten får frist til at fremkomme med sine bemærkninger til sagen. Hverken ansøgeren, dennes advokat eller Udlændingestyrelsen giver møde for nævnet i skriftlige sager. Sagen afgøres enten på et nævnsmøde, hvor nævnsmedlemmerne foretager mundtlig votering i sagen, eller af formanden eller en af næstformændene alene. Parterne får efter nævnets behandling af sagen skriftlig besked om nævnets afgørelse.

4.3.4 Bevisvurderingen

Det følger af udlændingelovens § 40, at en udlænding skal meddele de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om den pågældende er omfattet af udlændingelovens § 7. Det påhviler således ansøgeren at sandsynliggøre, at betingelserne for at blive meddelt asyl er til stede. Under behandlingen af en asylsag bliver ansøgeren vejledt om sin oplysningspligt samt om vigtigheden af, at den pågældende fremkommer med alle oplysninger.

Flygtningenævnets bevisvurdering er fri og er således ikke bundet af særlige bevisregler. De oplysninger, der foreligger for Flygtningenævnet ved bedømmelsen af sagen, udgøres af ansøgerens egne forklaringer til henholdsvis politiet og Udlændingestyrelsen. Disse består blandt andet af rapporter optaget af politiet i forbindelse med ansøgerens indrejse eller i forbindelse med, at ansøgeren har søgt om asyl, et familieoplysningsskema, et asylskema udfyldt af ansøgeren selv på sit modersmål eller på et andet sprog, som ansøgeren behersker i tilfredsstillende grad, og referat af den eller de samtaler, som ansøgeren

har haft med Udlændingestyrelsen. Endvidere indgår også oplysninger, der fremgår af et advokatindlæg.

Flygtningenævnets bevisbedømmelse sker på grundlag af en helhedsvurdering af ansøgerens forklaring og personlige fremtræden under nævnsmødet sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, herunder nævnets baggrundsmateriale om ansøgerens hjemland.

Ved bedømmelsen af sagen vil nævnet søge at fastlægge hvilke af sagens faktiske oplysninger, nævnet kan lægge til grund. Hvis ansøgerens forklaring fremstår som sammenhængende og konsistent, vil nævnet som udgangspunkt lægge denne til grund.

I tilfælde hvor ansøgerens forklaring til sagen er præget af divergenser, skiftende forklaringer, udbygninger eller undladelser, vil nævnet søge at opklare årsagen hertil. I mange tilfælde vil ansøgerens forklaringer under sagens forløb udvikle en højere grad af detaljering og præcision. Dette kan have forskellige årsager, herunder eksempelvis sagens forløb samt ansøgerens individuelle forhold, hvilket nævnet vil lade indgå i vurderingen af ansøgerens troværdighed.

Har ansøgeren imidlertid afgivet divergerende forklaringer om centrale elementer i asylmotivet, kan dette medføre en svækkelse af ansøgerens troværdighed. Ved vurderingen heraf lægger nævnet blandt andet vægt på ansøgerens forklaring om årsagen til divergenserne. Flygtningenævnet vil i den forbindelse tage hensyn til ansøgerens individuelle forhold, herunder for eksempel kulturelle forskelle, alder og helbred. Der tages eksempelvis særlige hensyn til analfabeter, torturofre og personer, der har været udsat for seksuelle overgreb. Det følger blandt andet af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 206-212, at det i visse situationer på grund af ansøgerens alder eller mentale tilstand kan være nødvendigt at tillægge oplysninger vedrørende objektive forhold større vægt end de oplysninger, som ansøgeren har afgivet til sagen. Flygtningenævnet vil således som udgangspunkt stille mindre krav til bevisbyrden, såfremt der er tale om mindreårige ansøgere eller ansøgere med mental sygdom eller svækkelse. Endelig vil nævnet i tilfælde med troværdighedstvivel altid vurdere, i hvilket omfang princippet om "benefit of the doubt" skal finde anvendelse.

Se som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet lagde vægt på, at ansøgeren ikke kunne give nogen overbevisende forklaring på en række divergenser:

Nævnet **stadfæstede i marts 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Kirgisistan, født i 1977 (M) og i 1979 (K), samt to børn. Indrejst i november 2004. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgerne er uighurer, muslimer, og at de boede sammen i Tokmak, før de udrejste af Kirgisistan i begyndelsen af 2002. Ansøgerne havde ikke været politisk eller religiøst aktive. Den mandlige ansøger havde som væsentligste asylmotiv henvist til, at han dels frygtede politiet, idet han i december 2001 blev beskyldt for at medvirke til våbensmugling, og dels frygtede to personer og deres venner, der havde gennemtævet ham i et forsøg på at få ham til at undlade at vidne i den nævnte våbensmuglersag. Den kvindelige ansøger havde udover at henvise til den mandlige ansøgers asylmotiv henvist til de generelt usikre og vanskelige forhold for uighurer i Kirgisistan. Ansøgerne havde fra februar 2002 til deres indrejse i Danmark i november 2004 haft ophold i Norge, Sverige og Tyskland. Ansøgerne havde i Norge oprindeligt angivet et andet asylmotiv. Hertil kom, at der, som anført i Udlændingestyrelsens afgørelse fra januar 2005, forekom en række uoverensstemmelser mellem de forklaringer, der senest blev afgivet i Norge og oplysningerne givet til de danske myndigheder. Endelig var der på en række punkter af den mandlige ansøger afgivet divergerende oplysninger i asylsømaet, ved samtalen i Udlændingestyrelsen og forklaringen afgivet i Flygtningenævnet. Som eksempler herpå nævntes oplysningerne om, hvor den mandlige ansøger blev hyret til at køre taxa med våbensmuglerne, og det tidsmæssige forløb mellem en trussel fra to mænd, klagen herover til politiet og den vold, som den mandlige ansøger blev udsat for af de to mænd. Den mandlige ansøger havde, da han blev foreholdt de angivne divergencer, i Flygtningenævnet som forklaring herpå angivet, at han alligevel anså det for formålsløst at søge asyl i Danmark, og at han som følge heraf ikke var så omhyggelig med detaljerne. Da den mandlige ansøger ikke gav nogen overbevisende forklaring på den nævnte række af divergencer, herunder vedrørende forhold, der ikke kun kunne betragtes som uvæsentlige biomstændigheder, kunne Flygtningenævnet ikke lægge den mandlige ansøgers forklaring til grund. Herefter, og da de generelle forhold for uighurer i Kirgisistan ikke i sig selv kunne begrunde asyl efter udlændingelovens § 7, stadfæstedes Udlændingestyrelsens afgørelse. BR14/19

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet blandt andet tillagde ansøgerens unge alder betydning ved bevisvurderingen, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **december 2005** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1988. Indrejst i oktober 2004. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren havde forklaret udbyggende og divergerende om flere punkter i det angivne asylmotiv, samt at hans forklaring ligeledes på flere punkter forekom konstrueret. Flygtningenævnet havde ved vurderingen taget

ansøgerens alder og hans analfabetisme i betragtning. Ansøgeren havde forklaret påfaldende meget og endog udbyggende om forskellige voldelige handlinger, som han skulle have deltaget i. Det var nævnets indtryk, at ansøgeren havde været tilbøjelig til at fastholde forklaringerne, selvom disse forekom usandsynlige og konstruerede, og havde været tilbøjelig til at søge at understøtte dem med yderligere udbygninger om ugerninger. Nævnet fandt i dette særlige tilfælde, at ansøgerens misforståede forsøg på at underbygge i forvejen usandsynlige forklaringer ikke skulle komme ham til skade. Nævnet lagde derfor megen vægt på alene at lægge de dele af ansøgerens forklaring til grund, som var overbevisende. Nævnet lagde til grund, at ansøgerens fader havde været tilknyttet Taleban-bevægelsen, herunder som kommandant på ansøgerens hjemegn, og at der ikke kunne bortses fra, at faderen havde medvirket i brutale overgreb på befolkningen. Nævnet kunne også lægge til grund, at ansøgeren i enkelte tilfælde havde afgivet oplysninger til faderen, som havde ført til arrestationer. Nævnet fandt, at ansøgerens forklaring om, hvad der skete efter Taleban-bevægelsens fordrivelse og faderens forsvinden, på flere punkter havde været divergerende og havde fremtrådt som usandsynlig. Nævnet kunne således ikke lægge til grund, at ansøgeren havde været fængslet i 13 dage og derefter var flygtet. Nævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren havde forklaret divergerende om forholdene i fængslet, samt at hans forklaring om de nærmere omstændigheder under fængselsopholdet og ved flugten forekom konstruerede, herunder forklaringen om overfaldet på en vagt. Ansøgeren havde også forklaret divergerende om en yderligere angiven tilbageholdelse. Nævnet fandt herefter, at der bestod en betydelig tvivl om, hvad der var overgået ansøgeren siden Talebans fald. Under hensyn til faderens position som kommandant i Taleban-bevægelsen og henset til de handlinger, han måtte antages at have udført, samt til, at det for personer med ansøgerens etniske baggrund måtte fremtræde som forræderi at tilslutte sig bevægelsen, fandt nævnet imidlertid, at der fortsat kunne bestå en reel risiko for, at ansøgeren, der til dels havde hjulpet faderen, og som nu var det ældste mandlige familiemedlem, ville blive udsat for hævnaktioner fra lokalbefolkningens side, som han ikke ville kunne opnå myndighedernes beskyttelse imod, jf. herved rapport fra Udlændingestyrelsen og Dansk Flygtningehjælps fact finding-mission til Kabul, Afghanistan, 20. marts til 2. april 2004, side 51. Nævnet fandt således, at ansøgeren i tilstrækkelig grad havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan ville være i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det bemærkedes, at der efter det anførte om, hvad nævnet kunne lægge til grund af ansøgerens forklaring, ikke havde været anledning til at tage stilling til, om ansøgeren var omfattet af Flygtningekonventionens udelukkelsesbestemmelser. BR14/20

I en anden sag tog nævnet ligeledes hensyn til ansøgerens unge alder, men fandt desuagtet ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund:

Nævnet **stadfæstede i december 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Kina, født i 1988. Indrejst i april 2005. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som sit asylmotiv havde henvist til, at hun var eftersøgt af politiet på grund af sit tilhørsforhold til Falun Gong. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren, uanset sin unge alder, havde forklaret divergerende om så mange forhold, at det svækkede hendes troværdighed på afgørende måde. Det gjaldt således ansøgerens forklaringer om skolegang, bopæl, fremsendelse af private papirer, kontakt til familien efter udrejsen og asylmotivet. Flygtningenævnet fandt på den baggrund ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring om hendes asylmotiv til grund. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at det forhold, at ansøgeren i Danmark var blevet opsøgt af en kinesisk journalist på baggrund af en sag om indsmugling af børn fra Kina, gav grundlag for at antage, at ansøgeren herved var i risiko for at komme i de kinesiske myndigheders søgelys på asylbegrundende måde. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren opfyldte betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at ansøgeren opfyldte betingelserne for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. BR14/21

Nævnet har endvidere taget hensyn til ansøgerens mentale tilstand eller svækket hukommelse som følge af psykisk sygdom hos ansøgeren:

Nævnet **stadfæstede i marts 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Serbien og Montenegro, født i 1971. Indrejst i september 2000. Af en sprogtest fremgik det, at ansøgeren åbenbart havde sin sproglige baggrund i Albanien. På et tidspunkt blev ansøgeren forsøgt hvervet til UCPMB (en militsgruppe), og han blev truet på livet, såfremt han ikke indmeldte sig. Dagen efter denne henvendelse blev ansøgeren endvidere opsøgt af det serbiske politi, som tilbageholdt ham. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring om, at han stammer fra en nærmere angiven by i Serbien og Montenegro, til grund. Nævnet bemærkede herved, at der på grund af ansøgerens mentale tilstand måtte tages særligt hensyn til ham, herunder ved vurderingen af de oplysninger, han havde afgivet. Nævnet kunne således ikke lægge afgørende vægt på resultatet af den foretagne sprogtest. Nævnet henviste i denne forbindelse tillige til ansøgerens oplysninger om hans tidligere opholdssteder samt det område, hvor familien stammer fra. Nævnet kunne endvidere ikke lægge afgørende vægt på, at ansøgerens fødedata ikke havde kunnet bekræftes. Nævnet fandt, at det henset til ansøgerens mentale tilstand påhvilede udlæn-

dingemyndighederne i højere grad at tilvejebringe og efterprøve de oplysninger, der var nødvendige til sagens behandling. Det bemærkedes herved, at ansøgeren havde afgivet oplysninger af en sådan detaljeringsgrad, at de ville kunne efterprøves. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger om forholdene i det område, hvorfra ansøgeren stammer, og i øvrigt Serbien og Montenegro, fandtes der ikke grundlag for at antage, at ansøgeren risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, ved en tilbagevenden til Serbien og Montenegro. Der blev henvist til ansøgerens begrænsede aktivitetsniveau. Der var således ikke tilstrækkelige objektive holdepunkter for den subjektive frygt, ansøgeren nærede. Denne frygt måtte anses for havende sammenhæng med ansøgerens mentale tilstand. BR14/22

Nævnet meddelte i **april 2005** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Eritrea, født i 1974. Indrejst i august 2001. På ny indrejst i december 2004 efter at være blevet tilbagetaget fra Sverige. **Flygtningenævnet** bemærkede, at ansøgeren under nævnsmødet havde været præget af, at han led af en psykisk sygdom, og at dette måtte tages i betragtning ved vurderingen af ansøgerens til tider svækkede hukommelse. Ansøgeren havde som asylmotiv påberåbt sig, at han frygtede konsekvenserne af, at han i 1999 deserterede fra militæret. Uanset at der havde været visse uklarheder og uoverensstemmelser i ansøgerens forklaring om indkaldelsen til militæret, den efterfølgende anholdelse og desertering, lagde **et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** i alt væsentligt ansøgerens forklaring til grund. Flertallet fandt, at det ikke kunne afvises, at ansøgeren var registreret i Eritrea som deserteret fra militæret. Under hensyn til baggrundsoplysningerne om forholdene for desertører, herunder risikoen for tortur, og om forholdene i fængsler i øvrigt, jf. US Departement of State, Country Report on Human Rights Practices 2004, sektion 1 c, fandt flertallet, at ansøgerens subjektive frygt for konsekvenserne ved desertering var således begrundet i objektive omstændigheder, at det ikke burde kræves, at ansøgeren skulle vende tilbage til Eritrea. BR14/23

Særligt om vurderingen af torturofres troværdighed, se nedenfor under afsnit 6.4.

I vurderingen vil endvidere indgå ansøgerens medvirken ved oplysning af sagen:

Nævnet **stadfæstede** i **december 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, født i 1956, og en kvindelig statsborger fra Iran, født i 1956. Ansøgerne havde oplyst, at den mandlige ansøger var den kvindelige ansøgers svoger og hendes sønners farbroder. Den kvindelige ansø-

ger havde forklaret, at hun ved en tilbagevenden til Iran frygtede at blive henrettet ved stening på grund af ægtefællens anklager mod hende, herunder om bortførelse af børnene, og på grund af hendes illegitime forhold til den mandlige ansøger. Derudover var den kvindelige ansøger konverteret til kristendommen under opholdet i Danmark. Den mandlige ansøger havde forklaret, at han havde hjulpet den kvindelige ansøger med udrejsen til Danmark, hvorfor hans broder havde meldt ham til de iranske myndigheder. **Flygtningenævnet** udtalte, at en udlænding ifølge udlændingelovens § 40 skal hjælpe med at oplyse sagen. Den mandlige ansøger havde under sagens behandling for Flygtningenævnet givet sit samtykke til at medvirke i en DNA-undersøgelse med henblik på at søge at få fastslået, om han var fader til den kvindelige ansøgers to sønner. Hermed ville den mandlige ansøgers egen identitet eventuelt også kunne fastslås. Den mandlige ansøger havde imidlertid efterfølgende ikke ønsket at deltage i undersøgelsen. Allerede herefter fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han var den kvindelige ansøgers svoger og drengenes farbroder. Flygtningenævnet fandt endvidere, at flere momenter talte for, at ansøgeren var den kvindelige ansøgers ægtefælle og drengenes fader. ... Flygtningenævnet forkastede den mandlige ansøgers forklaring om at være svoger til den kvindelige ansøger. Begge ansøgere havde som deres asylmotiv henvist til den kvindelige ansøgers flugt ud af landet med sine to børn på delvis forfalskede papirer og med hjælp fra svogeren. Flygtningenævnet måtte forkaste forklaringerne som utroværdige og kunne derfor ikke lægge til grund, at ansøgerne var forfulgt, da de udrejste. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at der var risiko for, at ansøgerne ville blive forfulgt ved en tilbagevenden til Iran, idet deres konvertering i juni 2005 ikke kunne antages at være kommet til de iranske myndigheders kendskab. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgerne opfyldte betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller ved en tilbagevenden ville være i risiko for straf eller behandling omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. BR14/24

4.3.5 Praksis

Nævnets praksis indgår som et vigtigt grundlag for nævnets vurdering af de enkelte sager. Forud for hvert nævnsmøde udsendes afgørelser, der indholdsmæssigt ligner de sager, der skal behandles på det forestående nævnsmøde, som praksis til nævnets medlemmer. Fra 2004 er praksis hver måned i form af resumeer i anonymiseret form endvidere blevet offentliggjort på nævnets hjemmeside www.fl.n.dk, og samlet er 32 % af nævnets afgørelser fra 2005 offentliggjort på hjemmesiden.

4.4 Beslutning

Forud for hvert nævnsmøde får det enkelte nævnsmedlem tilsendt sagens akter. Nævnshovedmanden for det pågældende nævn får endvidere tilsendt et resumé af sagens omstændigheder udarbejdet af Flygtningenævnets sekretariat.

Flygtningenævnets afgørelser skal være begrundede, jf. udlændingelovens § 56, stk. 7, og forvaltningslovens §§ 22 og 24.

Flygtningenævnets afgørelse indeholder således oplysning om sagens faktiske omstændigheder, en angivelse af, hvorvidt nævnet finder, at ansøgeren opfylder betingelserne for at få asyl, og de hovedhensyn, nævnet ved vurderingen heraf har lagt vægt på. Der kan endvidere være anledning til i begrundelsen at tage stilling til partsanbringender, særligt når anbringenderne vedrører forhold, der ikke kan afvises som uvæsentlige eller irrelevante, eller anbringender, som ansøgeren, dennes advokat eller Udlændingestyrelsen har tilkendegivet at lægge særlig vægt på.

4.5 Udsendelse

Hvis Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afslag på asyl, skal afgørelsen indeholde en udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1. Fristen fastsættes i henhold til udlændingelovens § 33, stk. 2, til straks.

Der fastsættes dog ikke nogen udrejsefrist, hvis ansøgeren har et andet opholdsgrundlag, hvis Udlændingestyrelsen eller Integrationsministeriet har tillagt en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, eller hvis Udlændingestyrelsen anmoder om, at der ikke fastsættes udrejsefrist, idet styrelsen af egen drift vil undersøge, om der kan meddeles opholdstilladelse på andet grundlag.

Det er en forudsætning for, at nævnet kan undlade at fastsætte en udrejsefrist, at den anden udlændingemyndighed har hjemmel til enten at tillægge en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen eller at udsætte udrejsefristen ex officio, og at myndigheden har udnyttet denne hjemmel eller tilkendegiver at ville udnytte hjemmelen.

For at nævnet kan tage hensyn til en tilkendegivelse fra Udlændingestyrelsen under nævnsmødet om, at en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, forudsættes det, at der rent faktisk er indgivet en sådan ansøgning, og at tilkendegivelsen fra Udlændingestyrelsens repræsentant har karakter af en bindende afgørelse

om, at afgørelsen tillægges opsættende virkning. Såfremt ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag endnu ikke er indgivet, er nævnet forpligtet til at fastsætte en udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1, uanset om ansøgerens advokat tilkendegiver, at en sådan ansøgning snarest vil blive indgivet, og Udlændingestyrelsens repræsentant tilkendegiver, at styrelsen i givet fald vil tillægge ansøgningen opsættende virkning.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen ex officio vil tage stilling til, om der kan meddeles opholdstilladelse på andet grundlag, er en anmodning fra styrelsen om, at der ikke fastsættes udrejsefrist, tilstrækkeligt. I sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere vil styrelsen således, såfremt nævnet stadfæster styrelsens afgørelse om afslag på asyl, af egen drift tage stilling til, om ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, fordi det må antages, at den pågældende vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Hvis ansøgeren hidtil har haft opholdstilladelse her i landet, fastsættes udrejsefristen til en måned fra nævnets afgørelse, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, sidste pkt. Det kan være tilfældet i sager om bortfald, inddragelse og nægtelse af forlængelse.

Hvis ansøgeren er udvist ved dom, fastsætter politiet udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 9. Bestemmelsen finder anvendelse i tilfælde, hvor en udlænding er udvist ved dom, og hvor udlændingen på tidspunktet for udlændingemyndighedernes afgørelse afsoner en fængselsstraf eller en anden idømt strafferetlig sanktion. I disse tilfælde skal Flygtningenævnet ikke fastsætte udrejsefrist, men alene henvise til, at den pågældende skal udrejse efter politiets bestemmelse. Der kan være tale om asylansøgere, der er udvist ved dom for kriminalitet begået under deres processuelle ophold her i landet som asylansøgere, eller der kan være tale om udlændinge, som har haft opholdstilladelse her i landet efter udlændingelovens § 7, men som er udvist ved dom, og hvor nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse efter § 49 a om, at udsendelsen ikke vil være i strid med § 31.

Hvis ansøgeren på tidspunktet for nævnets afgørelse er løsladt eller udskrevet efter afsoning af fængselsstraf eller anden strafferetlig sanktion, skal Flygtningenævnet fastsætte udrejsefristen til straks, jf. udgangspunktet i udlændingelovens § 33, stk. 2. Det samme gælder, hvis ansøgeren på tidspunktet for nævnets afgørelse afsoner en fængselsstraf eller anden strafferetlig sanktion, men ikke er udvist ved dom, eller hvis ansøgeren er frihedsberøvet på andet grundlag, f.eks. i medfør af udlændingelovens regler.

Finder Flygtningenævnet, at refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 er til hinder for at udsende en ansøger, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, men som følge af kriminalitet begået forud for sin indrejse i Danmark eller under opholdet her i landet er udelukket fra at få meddelt opholdstilladelse, skal nævnet fastsætte udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2.

Det følger af udlændingelovens § 32 a, at en afgørelse om afslag på asyl skal være ledsaget af en afgørelse om, hvorvidt udlændingen efter udlændingelovens § 31 kan udsendes tvangsmæssigt, hvis udlændingen ikke udrejser frivilligt, samt til hvilket land udsendelse kan ske.

Det er Rigspolitiet, der herefter forestår det videre arbejde med ansøgerens udrejse. Rigspolitiet bistår i fornødent omfang ansøgeren, såfremt denne ønsker at udrejse frivilligt, og er det ikke tilfældet, varetager Rigspolitiet den tvangsmæssige udsendelse af ansøgeren, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2.

Af bemærkningerne til udlændingelovens § 33, stk. 2, 1. pkt., jf. lovforslag nr. L 152 af 28. februar 2002, fremgår blandt andet:

”Den foreslåede bestemmelse indebærer, at politiet efter udlændingelovens § 30, stk. 2, vil være forpligtet til at indlede bestræbelser på, at udlændingen udrejser, umiddelbart efter, at det er forkyndt for udlændingen, at denne er meddelt endelig afslag på asyl og skal udrejse straks. Det betyder, at politiet umiddelbart herefter kan påbegynde iværksættelsen af de praktiske forberedelser, der er nødvendige for udrejsen af landet. Det forudsættes i den forbindelse, at der – som tilfældet er i dag – udvises konduite med hensyn til udlændingens mulighed for at forberede sig på udrejsen. Der vil i den forbindelse bl.a. skulle tages hensyn til, om udlændingen lider af en akut sygdom eller er højgravid, eller om udlændingen har født inden for en kort periode forud for afgørelsen.”

I sager, hvor udlændingelovens § 31 er til hinder for, at ansøgeren kan udsendes tvangsmæssigt, vil der som nævnt skulle fastsættes en udrejsefrist. Nævnet vil imidlertid i udsendelsesbeslutningen anføre, at såfremt ansøgeren ikke udrejser frivilligt, vil den pågældende ikke kunne udsendes tvangsmæssigt til sit hjemland eller til et land, hvor han ikke er beskyttet mod videresendelse til sit hjemland, jf. udlændingelovens § 32 a, jf. § 31.

Såfremt nævnets afgørelse vedrører et ægtepar, hvor ægtefællerne har forskellig nationalitet, tager nævnet ved afgørelsen ex officio stilling til spørgsmålet om, hvorvidt ægtefællerne kan udsendes samlet. Såfremt der er tale om ægtefæller af forskellig nationalitet, der var gift ved indrejsen i Danmark, og som under opholdet i Danmark har opretholdt samlivet, indfører nævnet i udsendelsesbestemmelsen en bemærkning om, at ”opmærksomheden henledes på, at det er en betingelse for tvangsmæssig udsendelse til henholdsvis X-land og Y-

land, at der forud for den tvangsmæssige udsendelse har været etableret mulighed for, at begge ægtefæller kan udrejse til et af disse lande, hvortil begge ægtefæller har opnået eller kan opnå indrejsetilladelse, og at ægtefællerne ikke har ønsket at benytte sig af denne mulighed.”

Såfremt ægteskabet er indgået under opholdet i Danmark, tager nævnet ikke forbehold om samlet udsendelse.

For samlevende par, hvor samlivet har bestået i en længere periode forud for indreisen i Danmark, gælder samme regler som for ægtefæller.

Viser det sig efterfølgende, at en samlet udsendelse ikke er mulig, og der ikke er tale om asylbegrundende udsendelseshindringer, vil dette ikke føre til en ændret vurdering af, om ansøgerne er omfattet af udlændingelovens § 7, men vil eventuelt kunne medføre opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2.

Efter nævnets praksis udelukker den særlige udsendelsesbeslutning ikke, at der er en vis tidsmæssig forskydning mellem ægtefællernes udsendelse. Det kan f.eks. være tilfældet, hvor den ene ægtefælle ifølge hjemlandets lovgivning skal være indrejst for at kunne indgive en ansøgning om indrejsetilladelse til den anden ægtefælle, der først derefter kan gives tilladelse til at indrejse.

4.6 Udeblivelse

Det følger af udlændingelovens § 56, stk. 2, at udlændingen har ret til mundtligt at forelægge sin sag for nævnet. Ansøgeren har således ikke pligt til at give personligt møde i nævnet, og ansøgeren kan tilkendegive, at han eller hun ikke ønsker dette.

Såfremt ansøgeren udebliver fra nævnsmødet uden en forudgående meddelelse om at have lovligt forfald, vil Flygtningenævnet søge afklaret, hvorvidt det kan lægges til grund, at ansøgeren har modtaget indkaldelsen. Såfremt det må lægges til grund, at ansøgeren er behørigt indkaldt, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag, jf. Flygtningenævnets forretningsorden § 36, stk. 1. Den beskikkede advokat og Udlændingestyrelsen får herefter lejlighed til at procedere sagen. Såfremt nævnet ikke finder, at sagen skal udsættes af andre grunde, vil nævnet herefter træffe afgørelse i sagen.

Hvis ansøgeren efterfølgende kan dokumentere at have haft lovligt forfald, eller hvis det efterfølgende konstateres, at ansøgeren ikke bærer ansvaret for, at indkaldelsen ikke er kommet til den pågældendes kundskab, genoptager næv-

net sagen til fornyet mundtlig behandling, jf. forretningsordenens §§ 36, stk. 2, og 37, stk. 3.

Som eksempler på, hvornår ansøgeren må antages at have haft lovligt forfald, kan nævnes ansøgerens egen eller ansøgerens mindreårige barns sygdom, såfremt denne kan dokumenteres ved en lægeerklæring, eller dokumenterede ekstraordinære transportproblemer.

4.7 Sager afsluttet uden en afgørelse

4.7.1 Udeblevne

En asylansøger registreres som udeblevet i indkvarteringssystemet, hvis den pågældende ikke opholder sig på det asylcenter, som vedkommende er tilknyttet, eller hvis ansøgeren i forbindelse med en flytning til et andet asylcenter ikke ankommer til det nye center.

Såfremt en ansøger er registreret som udeblevet, retter Flygtningenævnet henvendelse til Rigspolitiets Udlændingeafdeling og forespørger til ansøgerens opholdssted. Hvis politiet ikke kender ansøgerens opholdssted, afslutter Flygtningenævnet sagsbehandlingen og sender sagens akter tilbage til Udlændingestyrelsen.

Såfremt ansøgeren senere retter henvendelse til myndighederne og ønsker at fastholde sin ansøgning om asyl, genoptager Flygtningenævnet sagsbehandlingen. Hvis ansøgeren oplyser, at den pågældende i den mellemliggende periode har opholdt sig i sit hjemland, og Flygtningenævnet kan lægge denne oplysning til grund, betragtes sagen som en ny asylsag, og sagen sendes tilbage til Udlændingestyrelsen med henblik på behandling i første instans. Hvis Flygtningenævnet derimod ikke kan lægge ansøgerens forklaring om ophold i hjemlandet til grund, genoptages sagsbehandlingen i Flygtningenævnet.

4.7.2 Frafald

Frafald af en klage over Udlændingestyrelsens afslag på asyl sker normalt ved, at asylansøgeren skriftligt erklærer, at han ønsker at frafalde sin ansøgning om asyl. Den beskikkede advokat kan dog også frafalde på ansøgerens vegne. Modtager Flygtningenævnet en sådan erklæring, afsluttes sagsbehandlingen, og sagens akter returneres til Udlændingestyrelsen.

Såfremt ansøgeren udrejser, inden sagen er afgjort i Flygtningenævnet, betragter nævnet dette som et frafald af asylansøgningen, og sagsbehandlingen afsluttes.

4.7.3 Udsættelse

I visse tilfælde resulterer nævnsbehandlingen i en beslutning om udsættelse med henblik på indhentelse af yderligere generelle eller konkrete oplysninger til sagen.

Efter indhentelse af de ønskede oplysninger vil disse blive sendt i kontradiktion hos Udlændingestyrelsen og den beskikkede advokat.

Sagen vil herefter som udgangspunkt blive færdigbehandlet uden afholdelse af et nyt nævnsmøde enten ved drøftelse mellem nævnsmedlemmerne eller ved skriftlig votering, jf. forretningsordenens § 43. Det indkomne materiale samt advokatens og Udlændingestyrelsens eventuelle bemærkninger hertil udsendes til nævnets medlemmer, der skriftligt afgiver votum i sagen. Såfremt der er uenighed blandt nævnsmedlemmerne, sendes sagen ud til en ny voteringsrunde med kopi af de enkelte nævnsmedlemmers vota. Der udfærdiges herefter en beslutning på baggrund af de afgivne vota.

Såfremt ansøgeren ikke afgav forklaring under det første nævnsmøde, eller såfremt de fremkomne oplysninger nødvendiggør, at ansøgeren atter skal have lejlighed til at afgive forklaring, berammes sagen til et nyt nævnsmøde. Der vil i disse tilfælde normalt være tale om et nyt nævn med en anden sammensætning end det nævn, der oprindeligt behandlede sagen.

4.8 Tolkning

Flygtningenævnet anvender som hovedregel tolke, der er opført på Rigspolitiets liste over godkendte tolke. Flygtningenævnet honorerer tolke i overensstemmelse med Justitsministeriets cirkulæreskrivelse om vejledende retningslinjer for honorering af tolke inden for Justitsministeriets område, herunder de i retningslinjerne fastsatte takster.

Under nævnsmødet foregår tolkningen som udgangspunkt til og fra ansøgerens modersmål, medmindre ansøgeren har ønsket, at tolkningen foregår på et andet sprog, eller det ikke er muligt at fremskaffe en tolk, der taler ansøgerens modersmål. Såfremt det ikke er muligt at fremskaffe en tolk, der taler ansøgerens modersmål, vælger Flygtningenævnet en tolk, der behersker et andet sprog, som ansøgeren taler tilfredsstillende. Ved vurderingen heraf lægger Flygtningenævnet vægt på ansøgerens øvrige sprogkundskaber, ansøgerens tilkendegivelser vedrørende sprogvvalg, ansøgerens eventuelle tilkendegivelser i forbindelse med tolkningen tidligere i sagens forløb samt eventuelle tilkendegivelser fra ansøgerens advokat. Flygtningenævnet tager som udgangspunkt hensyn til ansøgerens tilkendegivelser vedrørende valg af tolk, såfremt disse er

begrundet i sprogkundskaber, men derimod ikke såfremt de for eksempel vedrører tolkens etniske eller religiøse tilhørsforhold. Såfremt ansøger har været udsat for eksempelvis seksuelle overgreb, vil nævnet endvidere så vidt muligt imødekomme et ønske om en mandlig eller kvindelig tolk.

Flygtningenævnet honorerer endvidere tolkning, der er udført hos advokat i forbindelse med dennes forberedende møde med ansøgeren.

Tolkning hos advokat honoreres, i lighed med tolkning på nævnsmøde, efter principperne i Justitsministeriets cirkulæreskrivelse.

Flygtningenævnet honorerer alene tolkning hos advokat uden for normal arbejdstid til forhøjet takst, såfremt Flygtningenævnets sekretariat forudgående undtagelsesvist har givet tilsagn herom. Såfremt et sådant forudgående tilsagn ikke foreligger, kan Flygtningenævnet alene honorere tolken efter normal takst.

Flygtningenævnet honorerer alene transporttid og kilometergodtgørelse til tolke fra en anden landsdel end den, hvor tolkningen udføres, såfremt advokaten forudgående har indhentet tilladelse hertil fra Flygtningenævnets sekretariat. Advokaten kan kun forvente at få en sådan forudgående tilladelse, såfremt det under hensyn til for eksempel det pågældende sprog, køn etc. ikke er muligt at skaffe en tolk fra lokalområdet.

De nærmere regler om honorering af tolke kan blandt andet findes på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

4.9 Hastesager

Flygtningenævnet har en særlig hasteprocedure, som anvendes i sager vedrørende mindreårige uledsagede asylansøgere og sager, hvor Udlændingestyrelsen, Dansk Flygtningehjælp eller Dansk Røde Kors har anmodet om hastebehandling, eksempelvis på grund af ansøgerens helbredsmæssige tilstand.

Flygtningenævnet hastebehandler ligeledes sager vedrørende asylansøgere, som af Rigspolitiet er indberettet som sigtede eller dømt for kriminalitet, samt personer, der af Dansk Røde Kors er indberettet på grund af adfærd, som forstyrrer asylcentrets ro og orden. Endvidere hastebehandles sager vedrørende frihedsberøvede asylansøgere, eksempelvis personer, der er frihedsberøvet i henhold til udlændingelovens §§ 35 og 36 med henblik på at sikre ansøgerens tilstedeværelse, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes,

eller sager, der i henhold til udlændingelovens § 49 a er indbragt for Flygtningegenævnet.

Hasteproceduren har som overordnet mål at sikre, at sagerne i alle sagsbehandlingsled behandles forlods med henblik på at få sagerne berammet og færdigbehandlet hurtigst muligt. Det tilstræbes således, at en hastesag kan behandles på cirka to måneder.

4.10 Prøvelse af Flygtningegenævnets afgørelser

4.10.1 Genoptagelse

Efter at Flygtningegenævnet har truffet afgørelse i en sag, kan ansøgeren anmode nævnet om at genoptage behandlingen af sagen.

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 8, at nævnet ikke kan behandle en genoptagelsesansøgning, hvis nævnet ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. Den pågældende skal over for myndighederne give sig til kende på en sådan måde, at myndighederne er bekendt med den pågældendes opholdssted og den pågældende står til rådighed for myndighedernes behandling af sagen. I praksis anses dette for opfyldt, når den pågældende er opdateret med en adresse i indkvarteringssystemet. Det er således ikke tilstrækkeligt, at udlændingens advokat eller en anden partsrepræsentant oplyser til Flygtningegenævnet, at vedkommende er bekendt med udlændingens opholdssted.

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 2, at Flygtningegenævnet ved meddelelse af afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 fastsætter udrejsefristen til straks. En anmodning om genoptagelse har som udgangspunkt ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, men nævnet har mulighed for at træffe beslutning herom, jf. udlændingelovens § 33, stk. 7, 1. pkt. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor, jf. udlændingelovens § 33, stk. 7, 2. pkt.

En udsættelse af udrejsefristen efter modtagelse af en genoptagelsesansøgning vil således i langt de fleste tilfælde kræve, at ganske særlige grunde taler derfor. Dette kan være tilfældet, hvis en ansøger f.eks. fremsender et dokument, som nævnet finder anledning til at lade ægthedsvurdere.

Det fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 9 og 10, og forretningsordenens § 47, at formanden for det konkrete nævn har mulighed for at træffe afgørelse i sagen, når der ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse, eller hvor betingelserne for at opnå asyl er åbenbart opfyldt.

Formanden kan endvidere på formandskompetencen beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingestyrelsen.

Endelig kan formanden træffe bestemmelse om, at det nævn, der tidligere har afgjort sagen, tager stilling til genoptagelsesspørgsmålet enten ved et møde eller ved skriftlig votering, at sagen genoptages og behandles på et nyt nævnsmøde af det nævn, der tidligere har afgjort sagen, med deltagelse af sagens parter, eller at sagen genoptages og behandles på et nyt nævnsmøde af et nyt nævn, jf. forretningsordenens § 47, stk. 2.

Genoptagelse til behandling på et nyt nævnsmøde af det nævn, der tidligere har afgjort sagen, kan ske i sager, hvor en ansøger er fremkommet med nye, væsentlige oplysninger, og det undtagelsesvis findes, at ansøgeren ved personligt fremmøde bør få lejlighed til at forklare herom.

Genoptagelse til behandling på et nyt nævnsmøde af et nyt nævn kan komme på tale i sager, hvor ansøgeren er udeblevet fra det oprindelige nævnsmøde, men efterfølgende godtgør at have haft lovligt forfald, jf. forretningsordenens § 36, stk. 1. Der kan også være tale om, at et medlem af det tidligere nævn har forfald, og det i den konkrete sag anses for retssikkerhedsmæssigt betænkeligt at lade det pågældende medlem substituere af et andet medlem fra samme myndighed eller organisation, se om substitution og ad hoc-beskikkelse nærmere nedenfor.

Sager, der oprindeligt er afgjort af et 5-mandsnævn, og som ikke kan afgøres på formandskompetencen, vil af retssikkerhedsmæssige grunde blive henvist til mundtlig behandling på et nyt nævnsmøde af et nyt nævn. Det tidligere 5-mandsnævn bestående af en formand og fire medlemmer blev ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 afløst af et nævn bestående af en formand og to medlemmer. Lovændringen indebar, at de medlemmer, som var indstillet af Dansk Flygtningehjælp og Udenrigsministeriet, udtrådte af Flygtningenævnet pr. 1. juli 2002. De pågældende har således ikke deltaget i Flygtningenævnets løbende arbejde siden denne dato.

Såfremt spørgsmålet om genoptagelse skal afgøres af hele det oprindelige nævn og et af nævnets medlemmer har forfald, er der efter udlændingelovens § 53, stk. 12, hjemmel til, at et medlem, der har forfald, i visse tilfælde kan erstattes med et medlem fra samme myndighed eller organisation. Der tages navnlig hensyn til, om retssikkerhedsmæssige hensyn er til hinder derfor. Sager, hvori der er troværdighedsproblemer, eller hvor ansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen, behandles på et nyt mundtligt

nævnsmøde. I forretningsordenens § 8 er fastsat regler om ad hoc-besikkelse og substitution af nævnsmedlemmer.

Såfremt der findes grundlag for at genoptage en sag, udsættes udrejsefristen under genoptagelsessagens behandling. Flygtningenævnet vil samtidig besik-ke en advokat for ansøgeren.

Efter almindelige forvaltningsretlige principper påhviler det nævnet af egen drift at genoptage behandlingen af sager, hvor afviste asylansøgere er i udsen-delsesposition, såfremt der fremkommer nye væsentlige oplysninger, der for-rykker nævnets beslutningsgrundlag i de pågældende sager. I forbindelse med nævnets overvejelser herom kan det være nødvendigt at indhente yderligere oplysninger med henblik på stillingtagen til genoptagelsesspørgsmålet.

Nævnet har således i sin praksis antaget, at nævnet i disse tilfælde har kompe-tence til at træffe beslutning om, at tvangsmæssige udsendelser skal sættes i bero, indtil de yderligere oplysninger foreligger, jf. herved princippet i udlæn-dingelovens § 31, som indeholder et forbud mod udsendelse til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse, eller hvor den pågældende ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Der henvises herved til det ovenfor anførte om udsættelse af udrejsefristen, jf. udlændingelovens § 33, stk. 7.

Flygtningenævnet har i beretningsåret efter forelæggelse fra Udlændingesty-relsen genoptaget ti sager vedrørende statsløse palæstinensere fra Libanon, der i Flygtningenævnet var meddelt afslag på asyl her i landet under henvisning til, at Libanon kunne tjene som 1. asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, jf. stk. 1. I fire af sagerne havde Rigspolitiet vurderet udsendelse for udsigtsløs, og de pågældende var af Udlændingestyrelsen meddelt tidsubegrænset opholdstillad-delse som udsendelseshindrede i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4. Flygtningenævnet genoptog disse sager og meddelte opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, idet Libanon ikke længere kunne anses for de pågældendes 1. asylland. I seks sager havde Rigspolitiet oplyst, at man fortsat anså det for muligt at gennemføre udsendelsen. De pågældende var efterføl-gende af Udlændingestyrelsen meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse som udsendelseshindrede efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4. Flygtningenæv-net genoptog disse sager og hjemviste dem til Udlændingestyrelsen med hen-blik på styrelsens vurdering af, hvorvidt der henset til det nye retlige grundlag sammenholdt med oplysningerne om udsendelsesmuligheder m.v., kunne meddeles opholdstilladelse efter § 7, stk. 1.

I sager om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 skal nævnet – udover at vurdere de aktuelle forhold i udlændingens hjemland – vurdere, om en nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse og efterfølgende udsendelse af udlændingen vil være særligt belastende for udlændingen, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Behandlingen af sager om nægtelse af forlængelse er nærmere beskrevet i afsnit 6.1.

I nogle af disse sager, hvor Flygtningenævnet har truffet afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, har udlændingen efterfølgende anmodet om genoptagelse med henvisning til, at den pågældendes helbredstilstand er blevet forværret, eller at der er indtrådt andre – ikke asylrelevante – væsentlige ændringer i udlændingens personlige forhold efter Flygtningenævnets afgørelse. Afgørende for vurderingen af, om der i sådanne tilfælde skal ske genoptagelse, er, om de nye oplysninger forelå på tidspunktet for nævnets afgørelse, men ikke var nævnet bekendt, eller om der er tale om efterfølgende indtrådte omstændigheder. Oplysninger om faktiske forhold, som forelå på tidspunktet for nævnets afgørelse, men som ikke var nævnet bekendt på afgørelsestidspunktet, vil i overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige retsgrundsætninger føre til en genoptagelse af sagen, såfremt oplysningerne er af så væsentlig betydning for sagen, at der er en vis sandsynlighed for, at sagen ville have fået et andet udfald, hvis de havde foreligget i forbindelse med nævnets oprindelige afgørelse af sagen. Oplysninger om omstændigheder, som først er indtrådt efter nævnets afgørelse, f.eks. etablering af familie eller forværring af udlændingens helbredstilstand, vil derimod ikke føre til en genoptagelse, uanset at oplysningerne ville have ført til et andet resultat i forbindelse med vurderingen efter udlændingelovens § 26, stk. 1, såfremt de måtte have foreligget på tidspunktet for nævnets afgørelse. I disse sager må udlændingen i stedet henvises til at søge opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven.

Flygtningenævnet modtager undertiden anmodning om genoptagelse af en sag, hvor ansøgeren ikke længere er i landet.

Flygtningenævnet anser som udgangspunkt en asylsag for afsluttet, når ansøgeren udrejser/udsendes af Danmark. Hvis ansøgeren indrejser i Danmark på ny og ansøger om asyl, vil nævnet behandle sagen som en ny ansøgning om asyl eller som en anmodning om genoptagelse af den oprindelige asylsag, alt efter om det lægges til grund, at ansøgeren har været i sit hjemland eller ej.

Hvis omstændighederne helt undtagelsesvis giver anledning til det, vil Flygtningenævnet – uanset om ansøgeren fortsat opholder sig i sit hjemland – kunne

genoptage behandlingen af en sag vedrørende en udrejst/udsendt asylansøger. Nævnet vil ved vurderingen heraf blandt andet lægge vægt på, om de nye oplysninger med en vis sikkerhed viser eller i hvert fald antageliggjør, at ansøgeren har været udsat for asylbegrundende overgreb, og at overgrebene har sammenhæng med det oprindelige asylmotiv.

Flygtningenævnet har i beretningsperioden behandlet i alt 574 sager med anmodning om genoptagelse, hvor der er blevet taget stilling til, hvorvidt sagen skal genoptages. 93 sager blev afvist under henvisning til, at nævnet ikke var bekendt med ansøgerens opholdssted. I 426 sager meddelte nævnet afslag på genoptagelse. 55 sager blev genoptaget. I kapitel 9.8 er der nærmere statistiske oplysninger vedrørende genoptagelsessager.

4.10.2 Domstolsprøvelse

Rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8, er nærmere gennemgået ovenfor afsnit 1.3. Det er således i flere højesteretsdomme fastslået, at domstolenes prøvelse af Flygtningenævnets afgørelser er begrænset til en prøvelse af retsspørgsmål, herunder mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse.

4.10.3 Folketingets Ombudsmand

Efter udlændingelovens § 58 a omfatter Folketingets Ombudsmands virksomhed ikke Flygtningenævnet. Folketingets Ombudsmand kan dog ifølge § 17 i lov om Folketingets Ombudsmand af egen drift optage en sag til undersøgelse. Denne bestemmelse medfører således, at ombudsmanden på eget initiativ kan iværksætte undersøgelser af konkrete sager.

I 2005 har Folketingets Ombudsmand i de sager, der har været søgt indbragt for ombudsmanden, afvist at behandle den pågældende klage under henvisning til, at hans virksomhed ikke omfatter Flygtningenævnet. Folketingets Ombudsmand har i 2005 ikke af egen drift iværksat undersøgelser af sager eller forhold, der har med Flygtningenævnet at gøre.

4.11 Generelle baggrundsoplysninger

Det følger af udlændingelovens § 54, at nævnet drager omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelsen af andre bevismidler.

Udover at være ansvarlig for, at den enkelte asylsags konkrete omstændigheder er tilstrækkelig oplyst, før der træffes afgørelse i sagen, er nævnet således også ansvarlig for, at der foreligger tilstrækkelige baggrundsoplysninger, herunder om forholdene i asylansøgerens hjemland eller 1. asylland.

4.11.1 Flygtningenævnets baggrundsmaterialesamling

Flygtningenævnet er i besiddelse af en omfattende samling af generelt baggrundsmateriale om forholdene i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere. Materialet bliver løbende ajourført og suppleret.

Flygtningenævnets baggrundsmateriale indhentes fra forskellige myndigheder. I den forbindelse kan særligt nævnes Udenrigsministeriet og Udlændingestyrelsen. Herudover indhentes baggrundsmateriale fra forskellige organisationer, herunder Dansk Flygtningehjælp, Amnesty International, Human Rights Watch og andre internationale menneskerettighedsorganisationer samt UNHCR. Hertil kommer endvidere det amerikanske udenrigsministeriums årlige rapporter (Country Report on Human Rights Practices om menneskerettighedssituationen i et stort antal lande og International Religious Freedom Report) samt rapporter fra British Home Office, Det svenske Utrikesdepartement, Europarådet, EU-arbejdsgruppen EURASIL (European Union Network for asylum practitioners) og andre landes myndigheder i øvrigt. Endvidere kan nævnet anmode Udenrigsministeriet om en udtalelse om, hvorvidt oplysninger i et generelt udformet baggrundsnotat kan bekræftes.

Flygtningenævnet indhenter en del af nævnets baggrundsmateriale direkte fra Internettet, hvorfra nævnet nemt og hurtigt kan hente materiale fra en række myndigheder og anerkendte organisationer.

Endvidere giver adgangen til Internettet nævnet mulighed for at søge mere specifikke oplysninger indhentet i relation til særlige problemstillinger i de enkelte sager.

De ubegrænsede muligheder for at søge og hente uendelige mængder af baggrundsmateriale fra Internettet indebærer imidlertid også, at der løbende pågår et stort sorteringsarbejde i nævnet, hvor der foretages en kvalificeret og kritisk vurdering af såvel kilden som af den indholdsmæssige værdi af det tilgængelige materiale, før det indgår i samlingen af baggrundsmateriale. Efterhånden som tilgangen af nye asylsager til Flygtningenævnet er faldet, er opgaven med ajourføring af nævnets baggrundsmateriale blevet forholdsmæssigt mere ressourcekrævende.

Størstedelen af det materiale, som nævnet modtager om forholdene i de enkelte lande, indgår i nævnets samling af baggrundsmateriale. Materiale, der må karakteriseres som propaganda eller rene partsindlæg, generelle vurderinger af de foreliggende baggrundsoplysninger eller materiale af for konkret karakter indgår ikke i baggrundsmaterialet.

Det er det enkelte nævnsmedlem, som ud fra princippet om fri bevisbedømmelse vurderer baggrundsoplysningernes betydning i forhold til oplysningerne i den enkelte sag. Det er derfor ikke muligt generelt at beskrive, hvorledes baggrundsoplysningerne fra forskellige kilder bliver vurderet, herunder hvorvidt oplysninger fra en bestemt kilde tillægges større betydning end oplysninger fra andre kilder. Hvis flere af hinanden uafhængige kilder har afgivet samstemmende oplysninger, må dette dog antages at blive tillagt særlig vægt.

4.11.2 Udsendelse af baggrundsmateriale

Landebaggrundsoplysningerne er inddelt i tre grupper afhængigt af, hvor ofte Flygtningenævnet behandler sager vedrørende statsborgere fra de pågældende lande.

For så vidt angår gruppe 1-lande foretager sekretariatet jævnligt generel udsendelse af baggrundsmateriale til nævnets medlemmer og Udlændingestyrelsen. Når materialet udsendes generelt, bliver det bilageret og opført på oversigter over landebaggrundssagernes indhold.

Baggrundsoplysninger vedrørende gruppe 2-lande, hvorfra der kun kommer få asylansøgere, udsendes ikke som generelt materiale, men forbliver på nævnets baggrundssag vedrørende det pågældende land. Baggrundsmateriale vedrørende gruppe 2-lande bliver dog bilageret og opført på oversigter over de pågældende landebaggrundssagernes indhold. Det drejer sig typisk om lande, der tidligere har været omfattet af den generelle udsendelse. Bilagslisterne er også tilgængelige på nævnets hjemmeside.

Modtager nævnet en sag vedrørende en asylansøger fra et gruppe 2-land, udsender sekretariatet så vidt muligt ikke-udsendt baggrundsmateriale vedlagt den konkrete sags akter til Udlændingestyrelsen og medlemmerne af det nævn, der skal behandle sagen.

For resten af landenes – det vil sige gruppe 3-landenes – vedkommende bliver materialet hverken bilageret eller generelt udsendt, men blot lagt på landebaggrundssagen og udsendt sammen med de konkrete sagers akter.

For så vidt angår gruppe 1- og 2-landene bliver den beskikkede advokat forud for hver enkelt sags behandling i nævnet orienteret om, at Flygtningenævnets bilagsfortegnelser og baggrundsmateriale vedrørende det pågældende land kan findes på og downloades fra nævnets hjemmeside. Det nyere materiale, som er optaget på baggrundsmaterialet siden sommeren 2005, forefindes i pdf-format, som meget hurtigt kan hentes ned. Advokaten kan endvidere rette hen-

vendelse til sekretariatet og anmode om kopi af det ønskede materiale til brug for sagens forberedelse.

Hvis nævnet modtager en sag vedrørende en asylansøger fra et gruppe 3-land, udsender sekretariatet baggrundsmaterialet vedlagt den konkrete sags akter til ansøgerens advokat, Udlændingestyrelsen og medlemmerne af det nævn, som skal behandle sagen.

I dagene op til hvert nævnsmøde kontrollerer nævnssekretæren, om der er modtaget nyt baggrundsmateriale, som de mødende parter ikke kan antages at være i besiddelse af. Hvis der foreligger nyt ikke-udsendt materiale, udsendes dette materiale tre dage før nævnsmødet. Hvis materialet er fremkommet umiddelbart før nævnsmødet, udleveres det på mødet.

4.12 Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger

4.12.1 Høringer

Hvis nævnet finder, at der ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger til at træffe afgørelse i en sag, udsætter nævnet sagens afgørelse med henblik på, typisk via Udenrigsministeriet, at indhente oplysninger til brug for sagen. Der kan være tale om oplysninger om såvel mere generelle forhold i det pågældende land som om oplysninger af helt konkret karakter af betydning for afgørelsen af den pågældende sag.

Behovet for at indhente yderligere oplysninger kan også opstå i forbindelse med anmodninger om genoptagelse af allerede afgjorte asylsager.

Når nævnet skal tage stilling til, om en sag bør udsættes på en konkret eller en generel høring, er den aktuelle kildesituation i det pågældende land et nødvendigt led i nævnets vurdering, idet høringer vedrørende visse lande på forhånd kan siges at være meget vanskelige eller ikke mulige at gennemføre.

Når nævnet har truffet beslutning om at iværksætte en høring, foretager nævnssekretariatet en nærmere vurdering af, hvorledes høringen skal formuleres og ekspederes, herunder hvorvidt det vil være formålstjenligt at udvide høringstemaet af hensyn til den videre behandling af andre sager. Forud for en generel høring kan nævnssekretariatet orientere Udlændingestyrelsens Dokumentations- og Projektkontor om høringen med henblik på at udgå parallelhøringer. Af samme grund modtager nævnets sekretariat én gang om måneden en liste fra Udlændingestyrelsens Dokumentations- og Projektkontor, hvoraf styrelsens verserende høringer fremgår.

Hvis en høring har generel karakter og derved kan få betydning for vurderingen af andre tilsvarende sager, indgår nævnets eller Udlændingestyrelsens høringsbrev i det generelle baggrundsmateriale. Når Flygtningenævnets sekretariat tre dage før nævnsmøderne udsender eventuelle nye baggrundsoplysninger til nævnet, den beskikkede advokat og Udlændingestyrelsen, vedlægges således kopi af relevante verserende høringer. Advokaten får på den måde mulighed for at vurdere, om en verserende høring giver anledning til under nævnsmødet at nedlægge påstand om udsættelse af en sag på fremkomsten af svaret på en verserende høring.

En sådan høring kan indebære, at behandlingen af et større antal sager må stilles i bero.

Såfremt høringstemaet er af helt generel karakter, kan spørgsmålet om udformningen af høringen og betydningen heraf for andre sager endvidere drøftes i Flygtningenævnets koordinationsudvalg.

Det kan forekomme, at Flygtningenævnets koordinationsudvalg selv tager initiativ til, at der indhentes nye generelle oplysninger til brug for behandlingen af en større eller mindre gruppe af (ensartede) sager. Som eksempel herpå kan nævnes de ti prøvesager vedrørende inddragelse af opholdstilladelser for statsborgere fra Afghanistan, som er nævnt nedenfor afsnit 6.1. Her besluttede koordinationsudvalget at anmode UNHCR om en opdateret vurdering af forholdene i Afghanistan, navnlig med henblik på en vurdering af, hvorvidt flygtningekonventionens ophørsgrunde kunne finde anvendelse.

Også svar på helt konkrete høringer indeholder til tider oplysninger af generel karakter. I sådanne tilfælde vil høringssvaret i anonymiseret form indgå i nævnets generelle baggrundsmateriale.

4.12.2 Ægthedsvurderinger

I mange konkrete sager fremlægges der dokumenter, typisk i form af arrestordrer, tilsigelser, udskrift af dombøger m.v., til støtte for asylansøgerens forklaring om forfølgelse i hjemlandet. Flygtningenævnet sender i vid udstrækning disse dokumenter til Udenrigsministeriet med anmodning om en udtalelse om, hvorvidt dokumenterne kan anses for at være ægte.

Flygtningenævnet påser forud for afsendelsen af høringen, at der foreligger fornødent samtykke fra den pågældende asylansøger til, at de omhandlede oplysninger kan indhentes via Udenrigsministeriet, eventuelt ved anvendelse af lokale kilder.

Da det i asylsager er afgørende, at oplysninger om ansøgeren eller ansøgerens identitet ikke videregives til hjemlandets myndigheder, anfører Flygtningesnævnet altid i hørings skrivelserne følgende forbehold: "Asylansøgerens identitet må ikke komme de stedlige myndigheder eller uvedkommende tredjemand til kundskab. Derimod vil pågældendes identitet om nødvendigt og i fortrolighed kunne videregives til den af ambassaden benyttede advokat eller tilsvarende kilde".

I juni 1996 afgav en tværministeriel arbejdsgruppe en rapport, der, foruden en analyse af, hvorledes ægthedsvurderinger hidtil var blevet udført, består af en række konklusioner og anbefalinger vedrørende retningslinierne for ægthedsvurderinger. Rapporten indeholder tillige oplysninger om Udenrigsministeriets retningslinier for udvælgelse af kilder.

Endvidere blev der på baggrund af rapporten etableret et samarbejdsforum om ægthedsvurderinger, hvor Udenrigsministeriet, Flygtningesnævnet, Udlændingestyrelsen og Rigspolitichefen efter behov drøfter spørgsmål i relation til de rekvirerende myndigheders anmodninger om og Udenrigsministeriets udførelse af ægthedsvurderinger.

Anvendelsen af ægthedsvurderinger i asylsager vedrørende navnlig iranske statsborgere har i beretningsåret haft både Folketingets og pressens bevågenhed. Udenrigsministeriet har i efteråret 2005 godkendt yderligere en juridisk kilde i Iran, således at der nu er to kilder, som opfylder fortrolighedskravet.

Ved behandlingen af en sag kan det imidlertid også forekomme, at Flygtningesnævnet som led i bevisvurderingen, jf. kapitel 4.3.4, selv tager stilling til, om et fremlagt dokument kan lægges til grund, uden at det har været sendt til Rigspolitiet eller Udenrigsministeriet til ægthedsvurdering. Ved vurderingen heraf kan blandt andet indgå tidspunktet og omstændighederne for dokumentets fremkomst, dokumentets karakter samt ansøgerens troværdighed i øvrigt.

4.12.3 Kriminaltekniske erklæringer

Hvis Flygtningesnævnet har brug for en mere teknisk vurdering af et dokumentets ægthed, kan nævnet anmode Rigspolitiets Kriminaltekniske Afdeling om at foretage en sådan vurdering af dokumentet, herunder af identitetskort, for at få fastslået, om dokumentet er ægte. I sjældnere tilfælde anmoder Flygtningesnævnet Kriminalteknisk Afdeling om at vurdere ægtheden af attester og lignende, men denne proces vanskeliggøres af Kriminalteknisk Afdelings behov for sammenligningsmateriale i form af lignende ægte dokumenter, idet forfalskninger af attester m.v. ikke fremtræder lige så tydelige, som tilfældet ofte vil være for så vidt angår identitetskort.

Kapitel 5

*Sager indbragt for
internationale organisationer*

Kapitel 5

Sager indbragt for internationale organisationer

5.1 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol

Europarådet vedtog i 1950 Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, der trådte i kraft i 1953. Konventionen er senere blevet suppleret med i alt 14 ændrings- og tillægsprotokoller, hvoraf nr. 14 endnu ikke er trådt i kraft. Danmark har ikke ratificeret protokol nr. 12 (generelt forbud mod diskrimination). I 1954 blev der med hjemmel i konventionen nedsat en kommission – Den Europæiske Menneskerettighedskommission, der skulle tage stilling til, om klager over brud på menneskerettigheder i henhold til konventionen skulle gennem en egentlig realitetsbehandling ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. I 1959 begyndte Domstolen sit arbejde. I løbet af årene blev der indbragt et stadig stigende antal sager for Domstolen, hvilket under det eksisterende system gjorde sagsbehandlingstiden meget lang. Tillægsprotokol nr. 11, der trådte i kraft den 1. november 1998, indebar, at Kommissionen blev nedlagt og Domstolen udvidet for derved at forenkle sagsbehandlingen og afkorte sagsbehandlingstiden. Efter en overgangsperiode overtog Domstolen i november 1999 behandlingen af alle indkomne klager.

Domstolen består af 46 dommere, der svarer til antallet af signaturstater i 2005. Senest optagne land er Monaco. Domstolen er opdelt i en række komitéer, hver bestående af tre dommere, nogle kamre af syv dommere og et storkammer bestående af 17 dommere.

Medlemsstater samt enkeltpersoner, grupper og ikke statslige organisationer kan anlægge sager ved Domstolen for brud på en i konventionen indeholdt rettighed eller forpligtelse, jf. artikel 33 og 34. Der gælder visse kriterier for at antage en sag til realitetsbehandling, jf. artikel 35. Således skal alle nationale retsmidler være udtømt, sagen skal anlægges senest seks måneder efter den endelige nationale afgørelse er truffet, den part, der anlægger sagen, må ikke være anonym, og Domstolen eller andre internationale organer må ikke tidligere have taget stilling til det samme materielle indhold. Hertil kommer, at Domstolen kan afvise en sag anlagt af en enkeltperson eller gruppe efter artikel 34, hvis

Domstolen finder sagen uoverensstemmende med konventionens bestemmelser, åbenbart grundløs, eller at der er tale om misbrug af retten til at anlægge sager.

Domstolen modtager et meget stort antal klager. Tallet har været i kraftig stigning de senere år. I 2005 modtog domstolen 45.000 klager. Hovedparten af de registrerede klager er indbragt af enkeltpersoner eller grupper af enkeltpersoner.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er navnlig konventionens artikel 3 relevant. Bestemmelsen indeholder et forbud mod tortur og umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

I 2005 er der ikke behandlet sager af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, hvor der blev klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

5.2 FN's torturkomité

Danmark har ratificeret FN's konvention af 10. december 1984 mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Konventionen trådte i kraft den 26. juni 1987 for Danmark, som ikke har taget forbehold til konventionen.

Ved konventionen blev FN's Torturkomité oprettet i 1984, og den påbegyndte sit arbejde i 1988. Komitéen er nedsat med hjemmel i torturkonventionens kapitel 2 og har til formål at arbejde for bekæmpelse af tortur som defineret i konventionens artikel 1. Komitéen består af ti eksperter, som mødes to gange årligt. Medlemmerne vælges af de stater, der har tiltrådt torturkonventionen. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Komitéen har til opgave at gennemgå og vurdere indberetningerne fra deltagerlandene, jf. artikel 19. Komitéen har mulighed for at rette henvendelse til og eventuelt tage på besøg i et land, hvis komitéen kommer i besiddelse af informationer om, at der i det pågældende land foregår systematiske menneskerettighedskrænkelser. For så vidt angår deltagerstater, der har ratificeret torturkonventionens artikel 22, behandler komitéen tillige individuelle klager, jf. artikel 22. 141 lande har nu ratificeret konventionen. Der gælder visse kriterier for at antage en sag til realitetsbehandling efter artikel 22. Således skal sagens fakta falde inden for komitéens kompetence, og klageren må ikke være anonym. Alle relevante nationale retsmidler skal være udtømt, og sagen må ikke være under samtidig behandling i realiteten for et andet internationalt organ. Danmark har

afgivet en erklæring om anerkendelse af FN's Torturkomité's kompetence til at modtage og behandle mellemstatslige og individuelle klagesager.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er det især konventionens artikel 3, der er relevant. Bestemmelsen indeholder et forbud mod refoulering af en person til en anden stat, hvis der er vægtige grunde til at antage, at personen vil være i fare for at blive underkastet tortur. Komitéen kan anmode staterne om opsættende virkning med hensyn til den praktiske udsendelse af klageren under komitéens behandling af sagen.

Bevisbyrden for, at en udsendelse vil være i strid med artikel 3, påhviler i første omgang klageren. Der skal foreligge vægtige grunde til at antage, at der vil være en reel risiko for, at klageren vil blive udsat for en behandling i strid med artikel 3 i det land, hvortil tvangsudsendelsen vil ske. Der stilles hermed et krav om konkretisering af risikoen for overgreb, hvorimod der næppe påhviler klageren et krav om at kunne bevise, at der foreligger en individualiseret risiko for overgreb. Denne bevisbyrde er blevet beskrevet som en indsigelsesbyrde med forpligtelse til at oplyse sagen. Løftes denne bevisbyrde, må staten føre bevis for, at mishandling ikke vil forekomme, eller at der ikke er en forudsigelig risiko herfor. Der skal i den forbindelse foreligge en reel risiko for mishandling af en vis grovhed.

I 2005 er der ikke behandlet sager af FN's Torturkomité, hvor der blev klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

5.3 FN's Menneskerettighedskomité

FN's Menneskerettighedskomité blev oprettet i henhold til den internationale konvention af 16. december 1966 om borgerlige og politiske rettigheder. Komitéen er tillagt kompetence til at påse, at medlemsstaterne efterlever deres forpligtelser i henhold til konventionen. Komitéen består af 18 medlemmer. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Komitéen gennemgår rapporterne sammen med den pågældende stat. Dette har karakter af en form for eksamination, hvor repræsentanter for staten besvarer spørgsmål fra komitéens medlemmer. På baggrund af disse drøftelser udarbejder komitéen nogle afsluttende bemærkninger og anbefalinger til staten.

En i konventionen deltagende stat kan herudover erklære, at den anerkender komitéens kompetence til at modtage og behandle mellemstatslige klager. Ved en valgfri protokol til konventionen er der endvidere etableret en individuel

klageadgang. Komitéens afgørelser er ikke retligt bindende for den indklagede stat, men fra dansk side forventer man, at komitéens afgørelser efterleves.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er blandt andet konventionens artikel 7 relevant. Bestemmelsen indeholder et forbud mod tortur, grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

5.3.1 Sag mod Danmark afgjort af FN's Menneskerettighedskomité

Siden den 23. marts 1973, hvor reglerne om den individuelle klageadgang trådte i kraft for Danmarks vedkommende, har Menneskerettighedskomiteén behandlet en klagesag mod Danmark om Flygtningenævnets afgørelse i en konkret sag, J.R.B. mod Danmark (sag nr. 1222/2003 afgørelse af 9. december 2004).

Sagen vedrørte artikel 7 i FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder, der lyder:

"Ingen må underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. I særdeleshed må ingen uden sit frit afgivne samtykke underkastes medicinske eller videnskabelige eksperimenter."

5.3.1.1 Sagens baggrund

Sagen vedrørte en ugandisk mand, hvis opholdstilladelse som flygtning bortfaldt som følge af en udvisningsdom på grund af et kriminelt forhold begået i Danmark. Klageren gjorde gældende, at en tvangsmæssig udsendelse af ham til Uganda ville udgøre en krænkelse af konventionens artikel 7, idet han på grund af politiske aktiviteter i Danmark ved en tilbagevenden til Uganda frygtede at være blevet eller at ville blive eksponeret i en sådan grad, at han ville blive slået ihjel. Der henvises i øvrigt til omtalen af sagen i Flygtningenævnets formandskabs 13. beretning 2004, side 85ff.

5.3.1.2 FN's Menneskerettighedskomités udtalelse

Komiteén fandt, at en tvangsmæssig udsendelse af klageren til Uganda ville udgøre en krænkelse af artikel 7. I afgørelsen udtaler komitéen:

"11.3. The Committee observes that the State party, while challenging the author's claim under article 7, does not submit any substantive grounds for its position. Instead it merely refers to the risk assessments of the Danish Immigration Service under articles 26 [...] and 31 [...] of the Aliens Act. After an examination of the documents, the Committee notes, firstly, that the Immigration Service's scrutiny under article 26 (1) (vii) of the Aliens Act was limited to an assessment of the author's personal circumstances in Denmark, as well as his risk of being subjected to punishment for the same offense (sic) for which he had been convicted in Denmark, without addressing the broader issues under article 7 of the Covenant, such as ill-treatment which may give rise to an asylum claim under article 7(1) and (2) of the Aliens Act. Secondly, in its decision of 19 January 2004, the Immigration Service merely relies on an assessment

made by the Ministry for Foreign Affairs concerning the risk of double jeopardy in Uganda and an amnesty for supporters of former President Amin to conclude that the author would not face a risk of being tortured or ill-treated upon return to Uganda. Similarly, the Refugee Board, after giving a detailed account of the author's statements as to his fear of being subjected to ill-treatment upon return to Uganda, dismissed his appeal on the basis of the same opinion by the Ministry, without providing any substantive reasons of its own, in its decision of 28 June 2004. In particular, the Board merely dismissed, because of late submission, the author's claim that his political activities in Denmark were known to the Ugandan authorities, thereby placing him at a particular risk of being subjected to ill-treatment upon return to Uganda. The State party has not furnished the Committee with the opinion of its Ministry for Foreign Affairs or with other documents that would make out the factual basis for the Ministry's assessment. In sum, before the Committee the State party seeks to refute the alleged risk of treatment contrary to article 7 merely by referring to the outcome of the assessment made by its own authorities, instead of commenting the author's fairly detailed account on why such a risk in his opinion exists.

11.4. In the light of the State party's failure to provide substantive arguments upon which the State party relies to rebut the author's allegations, the Committee finds that due weight must be given to his detailed account of the existence of a risk of treatment contrary to article 7. Consequently, the Committee is of the view that the expulsion order against the author would, if implemented by returning him to Uganda, constitute a violation of article 7 of the Covenant."

To dissenterende medlemmer af komitéen fandt ikke, at der forelå en overtrædelse af konventionens artikel 7, og bemærkede i den forbindelse blandt andet, at komitéen alene havde haft adgang til en dansk udgave af Flygtningenævnets beslutning, som kun få medlemmer havde mulighed for at læse, at komitéen ikke havde anmodet de danske myndigheder om at fremskaffe alt relevant materiale til brug for sagen, at komitéen har en klar pligt til at respektere et bestemt niveau af fairness i sagsbehandlingen, og at denne standard i den foreliggende sag efter de dissenterende medlemmers opfattelse ikke var respekteret.

5.3.1.3 Den danske stats bemærkninger

Ved brev af 18. marts 2005 anmodede Danmark komitéen om at genoverveje sagen. Til støtte herfor var blandt andet anført følgende:

"The Government of Denmark had interpreted the communication of Mr. XXX as a complaint concerning the judgement of the High Court sentencing Mr. XXX to expulsion. Hence the Government of Denmark unfortunately did not provide the Committee with detailed material concerning the subsequent decision of the Danish Refugee Board of June 2004. Given the concrete reasoning of the Committee, it appears to the Government of Denmark, as it did to the dissenting members of the Committee, that important information with regard to the activities of the Refugee Board and to its reasoning and decision in the present case has been lacking when the Views of the Committee were adopted. For instance it appears that the Committee did not have access to a translated version of the decision of The Refugee Board of 28 June 2004. That may explain why the Committee came under the impression that the Refugee Board dismissed the statement given by Mr. XXX simply because the information was submitted late in the Board's hearing of the case. On the contrary, the Board adjourned the hearing of the case in order to provide Mr. XXX with the opportunity to obtain documents to substantiate his exposure and political activities. Only then did the Board make its own decision. The Board,

however, did not find that the exposure was to such an extent that Mr. XXX could not be returned to Uganda. Furthermore, the Government draws the Committee's attention to the fact that the memorandum from the Danish Ministry of Foreign Affairs of 18 November 2003, regardless of its general wording, has been composed specifically for the concrete case and is based on Mr. XXX's reported conflicts with the Ugandan authorities. On this background the Government of Denmark invites the Committee to reconsider the case against the information provided in the enclosed report from the Danish Refugee Board, with annexes. The Danish Government remains at the disposal of the Committee for any further information or comments."

FN's Menneskerettighedskomiteé afviste at genoverveje sin udtalelse, idet komitéen ikke fandt, at der var "legal basis" herfor.

5.3.1.4 Genoptagelse og afgørelse af sagen

I forlængelse heraf har Flygtningenævnet genoptaget behandlingen af sagen og behandlet den på et nyt mundtligt nævn.

Flygtningenævnet fastholdt – også efter på ny at have hørt klagerens forklaring herom – vurderingen af det materiale, der forelå om klagerens eksponering ved afgørelsen i juni 2004 og fandt fortsat ikke, at klageren på tidspunktet for nævnets afgørelse i 2004 var i risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 31 ved en udsendelse til Uganda. Efterfølgende havde der som følge af sagens indbringelse for FN's Menneskerettighedskomiteé og den af komitéen offentliggjorte udtalelse, der nævnte klageren ved navn og omtalte hans asylmotiv, været megen presseomtale, der også indeholdt omtale af klageren med navns nævnelse som kritiker af styret i Uganda og hans frygt for, at han ved en tilbagevenden risikerede at blive udsat for tortur. På baggrund af denne omtale lagde Flygtningenævnet til grund, at klageren nu kunne være kommet i de ugandiske myndigheders søgelys på en sådan måde, at der ville være en konkret og individuel risiko for, at klageren ved en tilbagevenden til Uganda ville blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 31, stk. 1. Klageren kunne derfor ikke udsendes til Uganda eller til et land, hvor klageren ikke ville være beskyttet mod videresendelse til Uganda. Flygtningenævnet skulle derfor i medfør af udlændingelovens § 49 a tage stilling til, om klageren skulle meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Klageren blev ved Østre Landsrets dom idømt fængsel i to år og seks måneder og udvist med indrejseforbud for bestandig for blandt andet overtrædelse af straffelovens § 191 vedrørende indsmugling af narkotika. Efter karakteren og grovheden af den pådømte kriminalitet fandt Flygtningenævnet, at særlig grunde talte imod, at klageren meddeltes opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. § 10, stk. 2, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. Flygtningenævnet ophævede Udlændingestyrelsens afgørelse om, at klageren kunne udsendes til Uganda, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1, jf. § 49 a. BR14/25

Kapitel 6

Udvalgte asylretlige problemstillinger

Kapitel 6

Udvalgte asylretlige problemstillinger

6.1 Nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at en tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages, når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. §§ 7 og 8.

Udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, er blevet ændret i 1995 og 2002. Ved lov nr. 382 af 14. juni 1995 blev § 19, stk. 1, ændret således, at det af lovteksten fremgår, at bestemmelsen også omfatter opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens §§ 7 eller 8. Ændringen i 1995 fandt alene anvendelse på udlændinge, der havde indgivet ansøgning om opholdstilladelse den 1. maj 1995 eller senere.

Ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 blev ordlyden af § 19, stk. 1, nr. 1, på ny ændret. Det fremgår af bemærkningerne til loven, at det herved præciseres, at tidsbegrænsede opholdstilladelser til udlændinge med konventions- eller beskyttelsesstatus, jf. lovforslagets § 1, nr. 2, skal kunne inddrages, hvis forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse. Lovændringen finder alene anvendelse i tilfælde, hvor udlændingen har indgivet ansøgning om asyl efter lovens ikrafttræden den 1. juli 2002.

Det er § 19, stk. 1, nr. 1, som affattet ved lov nr. 382 af 14. juni 1995, der har fundet anvendelse i de sager vedrørende inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse, som nævnet har behandlet i 2005.

Udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, skal administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1 C. I Flygtningekonventionens artikel 1 C anføres en række forhold, der kan føre til en opholdstilladelses ophør, herunder blandt andet i pkt. 5, at konventionen ikke finder anvendelse på en flygt-

ning, såfremt den pågældende ikke længere kan afslå at søge det lands beskyttelse, i hvilket den pågældende har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke han blev anerkendt som flygtning, er bortfaldet.

Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus pkt. 116, at ophørsbestemmelserne er udtømmende opregnet og derfor bør fortolkes restriktivt, og at ingen andre grunde kan anføres analogt som årsag til at tilbagekalde flygtningestatus. Endvidere fremgår det af pkt. 135-139, at det er en betingelse for inddragelse efter konventionens artikel 1 C (5) og (6), at der har fundet fundamentale forandringer sted i hjemlandet, som kan formodes at fjerne grundlaget for frygten for forfølgelse. Undtagelsen afspejler imidlertid et mere alment humanitært princip, som også kan anvendes på andre flygtninge end konventionsflygtninge. I tilfælde, hvor en person eller hans familie har lidt under grusomme former for forfølgelse, forventes tilbagevenden til hjemlandet sædvanligvis ikke. Selv et skift i landets regime medfører ikke nødvendigvis en fuldstændig holdningsændring i befolkningen eller – når henses til flygtningens tidligere oplevelser – en forandring i hans eget sind.

I UNHCRs "Discussion Note on the Application of the "ceased circumstances" Cessation Clauses in the 1951 Convention" fra den 20. maj 1991 blev det slået fast, at anvendelsen af ophørsgrundene skal foregå restriktivt, idet der er behov for at give flygtninge sikkerhed for, at deres status ikke vil være genstand for en konstant bevågenhed i tilfælde af midlertidige forandringer i hjemlandet, som ikke er af en fundamental karakter. De asylbegrundende omstændigheder vil normalt være ophørt, når der har fundet fundamentale forandringer sted, som kan siges at fjerne årsagen til flygtningens frygt for forfølgelse og tilvejebringe en garanti for, at vedkommende vil være i sikkerhed ved en tilbagevenden til hjemlandet. UNHCR anbefaler, at enhver beslutning om at tage flygtningestatusen op til fornyet overvejelse, som er baseret på, at de asylbegrundende omstændigheder er ophørt, kun bør træffes efter en omhyggelig og udtømmende undersøgelse af forandringens dybtgående og varige karakter, hvilket normalt vil kræve, at en periode på 12-18 måneder passerer, efter at forandringen har fundet sted, og inden en afgørelse om inddragelse træffes.

I 1992 understregede UNHCR's Executive Committee i sin Conclusion No. 69 vedrørende ophør af flygtningestatus, at staterne ved anvendelsen af ophørsgrunden om de asylbegrundende omstændigheders ophør grundigt skal undersøge den fundamentale karakter af forandringerne i hjemlandet, herunder den generelle menneskerettighedssituation, for at sikre sig på en objektiv og verificerbar måde, at situationen, der medførte flygtningestatus, er ophørt. Komitéen understreger endvidere, at som et vigtigt element i vurderingen af

om forandringerne er af en fundamental, stabil og varig karakter, bør information fra f.eks. specialiserede organer, inklusiv i særdeleshed UNHCR, inddrages.

UNHCR's Standing Committee gentager i "Note on the Cessation Clauses" fra 1997, at ophørsgrundene bør fortolkes restriktivt og tilføjer, at en for tidlig og utilstrækkelig begrundet anvendelse af ophørsgrundene vil kunne få meget alvorlige konsekvenser, da flygtninge, der må blive i asyllandet, kan være tvunget til at gøre dette illegalt eller kan blive truet med refoulement. UNHCR anbefaler derfor, at staterne, ved afgørelsen om at benytte ophørsgrundene, bør tage højde for konsekvenserne af en ophævelse af flygtningestatusen. Vanskeligheder, der kan være en følge af anvendelsen af ophørsgrundene, bør overvejes ved både afgørelsen og timingen af ophøret. Særligt bør staterne undgå en situation, hvor den tidligere flygtning forbliver i asyllandet illegalt eller uden en endelig retlig status. Det kræves derfor, at forandringen i hjemlandet skal være fundamental, varig og effektiv. Fundamentale forandringer anses kun for effektive, hvis de fjerner grundlaget for frygten for forfølgelse. Ophørsgrunden vil f.eks. ikke kunne anvendes, hvis de omstændigheder, der førte til flugten, har ændret sig for kun at blive erstattet af andre omstændigheder, som også giver anledning til en velbegrundet frygt. UNHCR anbefaler generelt, at al udvikling, som fremstår som bevis på betydelige og dybtgående forandringer, gives tid til at konsolidere sig, før en beslutning om ophør træffes. Det anbefales, at 12-18 måneder anses som en minimums tidsperiode. Ved anvendelsen af ophørsgrunden skal staten endvidere vurdere den generelle menneskerettighedssituation i hjemlandet, og heri bør indgå en vid række af menneskerettigheder. Internationale menneskeretlige instrumenter bør optræde som en retningslinje ved bedømmelsen af sådanne forbedringer.

Af UNHCR's Summary conclusions fra maj 2001 vedrørende ophør af flygtningestatus fremgår, at kriterierne for inddragelse bør anvendes med forsigtighed med fuldstændigt kendskab til situationen i hjemlandet såvel som i asyllandet. Som vejledende princip bør der ved ophør af flygtningestatus tilvejebringes en varig løsning. Ophør bør ikke føre til, at folk befinder sig i et værtsland med en uafklaret status. Ophør af flygtningestatus bør dog heller ikke nødvendigvis føre til, at en person returneres til sit hjemland.

UNHCR har i "Guidelines on International Protection: Cessation of Refugee Status" af 10. februar 2003 udarbejdet retningslinier for anvendelsen af ophørsgrundene i flygtningekonventionen. Heraf fremgår blandt andet, at alle faktorer skal inddrages ved vurderingen af, om der er tale om en fundamental forandring. Landet skal have tid til at konsolidere sig, således at forandringen kan

karakteriseres som varig. Dette kræver længere tid, såfremt ændringen i landet er sket på baggrund af f.eks. et voldeligt skift af regime. Endvidere skal det vurderes, om det i hjemlandet er muligt for den pågældende at opnå beskyttelse, samt om beskyttelsen kan siges at være effektiv. Ved vurderingen heraf skal der tages hensyn til, om der er en fungerende regering og administrative strukturer, hvilket blandt andet vil give sig udtryk i et fungerende retssystem. Endvidere skal den generelle menneskerettighedssituation i landet vurderes, herunder landets demokratiske udvikling og om der har været afholdt frie og uafhængige valg.

Ved afgørelser om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt i henhold til udlændingelovens § 7, finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, anvendelse, jf. udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt.

For en nærmere beskrivelse af hensynene i udlændingelovens § 26, stk. 1, kan henvises til Flygtningenævnets formandskabs 13. beretning 2004, side 94 ff.

I 2002 tog Flygtningenævnet i to sager vedrørende afghanske statsborgere for første gang stilling til, om forholdene i Afghanistan efter Talebans fald i 2001 var ændret således, at grundlaget for den meddelte opholdstilladelse efter § 7 ikke længere var tilstede. I begge sager fandt nævnet, at de ændrede forhold i Afghanistan ikke kunne anses for varige og stabile, hvorfor betingelserne for nægtelse af forlængelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, ikke var opfyldt.

For en nærmere beskrivelse af disse sager kan henvises til Flygtningenævnets formandskabs 11. beretning 2002, side 110 ff.

I efteråret 2004 fremsendte Udlændingestyrelsen 10 prøvesager vedrørende statsborgere fra Afghanistan. I alle sagerne havde ansøgerne som oprindeligt asylmotiv henvist til problemer med og frygt for Taleban. Udlændingestyrelsen havde i afgørelserne om afslag på forlængelse af opholdstilladelse henvist til, at Taleban ikke længere er ved magten i Afghanistan, samt at der var indsat en overgangsregering og forberedt valg til oktober 2004. Styrelsen havde herefter vurderet eventuelle nye asylmotiver fra ansøgerne. Endelig havde Udlændingestyrelsen foretaget en vurdering af hensynene i udlændingelovens § 26, stk. 1.

De modtagne sager vedrørte alle mænd. I fem af sagerne var der tale om etniske hazaraer, i tre af sagerne var der tale om etniske usbekere, og i to af sagerne var

der tale om etniske pashtuner. Ansøgerne kom fra forskellige provinser i Afghanistan.

Forud for Flygtningenævnets behandling af sagerne anmodede Flygtninge­nævnet om UNHCR's vurdering af situationen i Afghanistan i relation til flygtningekonventionens ophørsgrunde.

Den 31. januar 2005 sendte UNHCR, Regional Office for the Baltic and Nordic Countries, en note fra UNHCR i Geneve af 29. januar 2005 om anvendelsen af ophørsgrundene i forhold til flygtninge fra Afghanistan, "Considerations relating to Cessation on the basis of Article 1 C (5) of the 1951 Convention with regard to Afghan refugees and persons determined in need of international protection", til Flygtningenævnet. UNHCR tilkendegav i den forbindelse, at det efter UNHCR's opfattelse var for tidligt at bringe ophørsgrundene i anvendelse over for afghanske flygtninge.

UNHCR har i noten foretaget en vurdering af de forandringer, der har fundet sted i Afghanistan, herunder om de er af dybtgående og varig karakter, samt af mulighederne for at opnå myndighedsbeskyttelse. UNHCR har i den forbindelse foretaget en gennemgang af den politiske ændringsproces, hvor afholdelsen af valg findes at være af afgørende betydning for stabiliteten i landet og for fuldendelsen af ændringsprocessen, samt af den sikkerhedsmæssige situation, der trods forbedringer stadig ikke er stabil. UNHCR har videre peget på vigtigheden af, at udviklingen med at skabe en betydelig og dybtgående forandring gives tid til at konsolidere sig, især når ændringerne er sket på baggrund af et voldeligt regime-skifte. Endvidere er et afgørende aspekt i vurderingen af, om forandringen er af en sådan karakter, at det retfærdiggør anvendelsen af ophørsgrundene i flygtningekonventionen, om en flygtning kan opnå en effektiv beskyttelse fra det pågældende lands myndigheder. En indikator på en sådan effektiv myndighedsbeskyttelse er i almindelighed respekten for menneskerettighederne. En anden væsentlig indikator er processen med at reetablere en velfungerende regeringsmyndighed og administration, herunder et retssystem, som er tilgængeligt for befolkningen og hvor der er lighed for loven. For Afghanistans vedkommende fandt UNHCR ikke, at de lokale provinsstrukturer på daværende tidspunkt fungerede tilfredsstillende hvad angår pålidelighed og kontinuitet, og at det endnu ikke er uafhængigt af de personer, som har den væbnede og økonomiske magt.

Den 21. og 25. februar 2005 behandlede Flygtningenævnet i alt otte prøvesager vedrørende afghanske statsborgere. I alle sager fandt nævnet, at de ændrede forhold i Afghanistan ikke kunne anses for varige og stabile, hvorfor betingel-

serne for nægtelse af forlængelse/inddragelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, ikke var opfyldt. På baggrund af nævnets vurdering i disse sager besluttede Udlændingestyrelsen herefter at trække de resterende to sager tilbage og meddele forlængelse af ansøgenes opholdstilladelser efter udlændingelovens § 7.

Som eksempler på nævnets afgørelser i disse sager kan nævnes følgende:

Nævnet **ophævede i februar 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1980. Indrejst i januar 2001. **Flygtningenævnet** udtalte, at reglerne i lovbekendtgørelse nr. 600 af 23. juni 2000 var gældende for Flygtningenævnets behandling af klagerens sag. Flygtningenævnet bemærkede, at det er forholdene i klagerens hjemland på Flygtningenævnets afgørelsestidspunkt, der er afgørende for, hvorvidt der skal ske inddragelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, af en meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, skal administreres i overensstemmelse i med flygtningekonventionens artikel 1 C, især punkterne 5 og 6. Flygtningenævnet bemærkede, at flygtningekonventionens artikel 1 C (5) skal fortolkes restriktivt, og at bevisbyrden påhviler værtslandet. Flygtningenævnet bemærkede, at selvom det er medlemsstaterne selv, der bestemmer, om ophørsgrundene skal bringes i anvendelse, finder Flygtningenævnet, at UNHCR's vurderinger bør inddrages i Flygtningenævnets beslutningsproces. Af UNHCR's Executive Committees Conclusion nr. 69 vedrørende ophør af flygtningestatus fremgår blandt andet, at der bør indhentes information fra specialiserede organer, inklusiv i særdeleshed UNHCR. Det fremgår af en skrivelse af 31. januar 2005 fra UNHCR, Regional Office for the Baltic and Nordic Countries til formanden for Flygtningenævnet, at "it is UNHCR's opinion that at present the application of the cessation clauses in the context of Afghanistan is premature". Skrivelsen er vedhæftet en note fra UNHCR Geneve, dateret den 29. januar 2005, considerations relating to cessation on the basis of article 1 C (5) of the 1951 Convention to Afghan refugees and persons determined in need of international protection. Efter international flygtningeret, herunder UNHCR's håndbog og noter, fremgår det, at betingelserne for ophør af flygtningestatus er, at der skal være tale om fundamentalt ændrede forhold, herunder af sikkerhedssituationen, og at der skal være tale om en varig, stabil og effektiv forandring. Flygtningenævnet kunne lægge til grund, at der var påbegyndt en proces med henblik på at opbygge en civil administration, herunder et politi og retsvæsen, og at der var sket fundamentale ændringer af magtforholdene og sikkerhedssituationen i Afghanistan, siden klageren blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt

imidlertid ikke, at ændringerne på tidspunktet for nævnets afgørelse var af en sådan varig, stabil og effektiv karakter, at der var grundlag for at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse. Det indgik i Flygtningenævnets vurdering af forholdene og stabiliteten i Afghanistan, at den administrative struktur endnu ikke fungerede tilfredsstillende, og at parlamentsvalg med deltagelse af hele befolkningen endnu ikke havde fundet sted. Hertil kom, at militær og politi ikke havde kontrol over hele Afghanistan, idet dele af Afghanistan beherskedes af lokale krigsherrer, og at retssystemet efter de foreliggende oplysninger ikke sikrede befolkningens rettigheder i forhold til et minimum af en fair trial. Alle rede af de ovennævnte grunde fandt Flygtningenævnet ikke, at betingelserne på daværende tidspunkt for at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse var opfyldt. Flygtningenævnet havde ikke ved afgørelsen taget stilling til, om der forelå andre grunde til, at opholdstilladelsen ikke skulle kunne nægtes forlænget. BR14/26

Nævnet **ophævede i februar 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1974. Indrejst i januar 2000. **Flygtningenævnet** udtalte, at klageren i oktober 2001 blev meddelt opholdstilladelse af Udlændingestyrelsen i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Under henvisning til udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 11, stk. 2, jf. lovbekendtgørelse nr. 73 af 2. februar 1999, nægtede Udlændingestyrelsen i september 2004 at forlænge klagerens opholdstilladelse. Flygtningenævnet bemærkede, at udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, skal administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1 C. Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, at det er en betingelse for inddragelse efter konventionens artikel 1 C (5), at der har fundet fundamentale forandringer sted i hjemlandet, som kan formodes at fjerne frygten for forfølgelse. Endvidere har UNHCR's Standing Committee i "Note on the Cessation Clauses" fra 1997 anført, at ophørsgrundene bør fortolkes restriktivt, og at forandringen i hjemlandet skal være fundamental, varig og effektiv. Endvidere skal den generelle menneskerettighedssituation i hjemlandet vurderes. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger herom lagde Flygtningenævnet til grund, at der ved Taleban regimets fald i slutningen af 2001 og ved Bonn aftalen af 5. december 2001 indtrådte en fundamental forandring af forholdene i klagerens hjemland. Ved vurderingen af, om forandringen kunne karakteriseres som varig og effektiv, måtte Flygtningenævnet lægge vægt på, at det af det foreliggende baggrundsmateriale, herunder blandt andet Udlændingestyrelsens fact-finding rapport fra juni 2004 og noten fra UNHCR, Geneva, fremsendt med UNHCR's brev af 31. januar 2005 til Flygtningenævnet fremgår, at opbygningen af såvel en national hær som af en national politistyrke nok er påbegyndt, men at der fortsat er

store områder i Afghanistan, som de nationale myndigheder endnu ikke har kontrol over. Flygtningenævnet måtte endvidere lægge vægt på oplysningerne om den generelle menneskerettighedssituation. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund ikke, at det kunne lægges til grund, at den ændring af forholdene i Afghanistan, som var påbegyndt efter Talebans fald, på tidspunktet for nævnets afgørelse var af en sådan varig og stabil karakter, at betingelserne for at nægte forlængelse af klagerens opholdstilladelse var opfyldt. Flygtningenævnet havde ikke ved afgørelsen taget stilling til, om der forelå andre grunde til, at opholdstilladelsen ikke skulle nægtes forlænget. BR14/27

6.2 Inddragelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1 (svig)

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, at en tidsbegrænset og en tidsubegrænset opholdstilladelse altid kan inddrages, når udlændingen har opnået tilladelsen ved svig.

De tilknytningsmomenter m.v., som er nævnt i § 26 skal inddrages ved behandlingen og vurderingen af den konkrete sag, jf. § 19, stk. 7, 1. pkt.

I forbindelse med behandlingen af sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, foretages en proportionalitetsafvejning af den udviste svig i forhold til § 26-hensynene.

Der er ved opnåelse af en opholdstilladelse ved svig udvist en sådan egen skyld, at hensynet til udlændingen selv, herunder om inddragelsen må antages at virke særligt belastende, efter Flygtningenævnets praksis ikke tillægges samme vægt i afvejningen som i sager, hvor inddragelse efter § 19, stk. 1, nr. 1, overvejes på baggrund af ændringer i den pågældendes hjemland eller andre udefra kommende omstændigheder.

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet tre sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelser på baggrund af svig. Nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse i alle tre sager.

Flygtningenævnet **stadfæstede i marts 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1966. Udlændingestyrelsen meddelte i august 1998 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Klagerens forældre blev i henholdsvis 1995 og 1996 af Udlændingestyrelsen meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Klagerens ægtefælle blev i 2000 meddelt opholdstilladelse som familiesammenført. Udlændingestyrelsen inddrog i juli 2004 klagerens opholdstilladelse

under henvisning til, at denne var opnået ved svig. **Flygtningenævnet** udtalte, at det følger af dagældende udlændingelovs § 19, stk. 2, nugældende udlændingelovs § 19, stk. 2, nr. 1, at en opholdstilladelse, der er opnået ved svig, altid kan inddrages. Klageren havde ved ansøgningen om opholdstilladelse opgivet falsk identitet og et urigtigt asylgrundlag. Flygtningenævnet fandt herefter, at klageren havde opnået sin opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, ved svig. Flygtningenævnet fandt ikke, at klageren på tidspunktet for nævnets behandling af sagen var i risiko for en asylbegrundende forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. Flygtningenævnet lagde vægt på, at klageren udrejste i 1991, og at klageren ikke inden sin udrejse havde profileret sig på en sådan måde ved sit arbejde for blandt andet PDPA, at det gav grundlag for at antage, at han af den grund risikerede forfølgelse. Flygtningenævnet fandt ikke, at faderens intellektuelle status og arbejde imod Mujahedin kunne føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet udtalte videre, at der ved afgørelsen om inddragelse af klagerens opholdstilladelse skal tages hensyn til, om inddragelsen må antages at virke særligt belastende, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Flygtningenævnet lagde til grund, at klageren efter at være meddelt opholdstilladelse gik på sprogskole, indtil han i februar 2000 fik arbejde. Klageren mistede dette arbejde på grund af en ryglidelse i februar 2004. Han var herefter arbejdsledig, indtil han i august 2004 på ny fik arbejde. Klageren talte udmærket dansk, og nævnsmødet blev i det væsentligste gennemført på dansk. Klageren blev i 2001 familiesammenført med en afghansk kvinde, som han samme år indgik ægteskab med i udlandet, og med hvem han havde et barn, der på tidspunktet for sagens behandling i nævnet var 16 måneder gammelt. Klageren havde endvidere sine forældre og to søstre her i landet. I Tyskland havde han to brødre, og han havde også familie i USA. Klageren havde ikke længere familie tilbage i Afghanistan, hvor han ikke havde været siden 1991. Klageren havde mange danske venner. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt efter en samlet vurdering ikke, at en inddragelse af opholdstilladelsen ville være særligt belastende for klageren. Flertallet lagde navnlig vægt på, at klageren havde stiftet selvstændig familie med en kvinde fra hjemlandet, og at ægtefællen ikke kunne anses for velintegreret i det danske samfund, samt at barnet i kraft af sin alder ikke havde opnået nogen særlig tilknytning til Danmark. Flertallet lagde endvidere vægt på, at klageren ved sin udrejse af Afghanistan var voksen og havde gennemført en videregående afghansk uddannelse. Flygtningenævnet stadfæstede derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. BR14/28

Nævnet **stadfæstede i maj 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger angiveligt fra Irak, født i 1942. Indrejst i 2001. **Flygtningenævnet** udtalte, at nævnet ved sagens afgørelse i overensstemmelse med de tekniske undersøgelser og klagerens forklaring til Udlændingestyrelsen i april

og august 2004, lagde til grund, at der i forbindelse med en visumansøgning til den danske ambassade i Moskva i august 2000 var benyttet et armensk pas lydende på et kvindenavn forsynet med et billede af klageren. I overensstemmelse med en kriminalteknisk erklæring fra juli 2004 lagde Flygtningenævnet endvidere til grund, at visumansøgningen var underskrevet af klageren. Flygtningenævnet forkastede klagerens forklaring om, at visumansøgningen og det armenske pas vedrørte hendes mosters datter. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse vægt på, at det ikke forekom sandsynligt, at hendes mosters datter havde benyttet klagerens billede i stedet for et billede af sig selv ved visumansøgningen. Flygtningenævnet lagde også vægt på, at klageren under en partsafhøring i november 2003 i Udlændingestyrelsen blev forevist kopi af de pågældende billeder, men benægtede at disse forestillede hende. Flygtningenævnet lagde endvidere i vurderingen af klagerens troværdighed vægt på, at hun uden nogen rimelig forklaring havde ændret sin underskrift. Den under nævnsbehandlingen fremlagte erklæring vedrørende en indlæggelse på et hospital i Bagdad fra midten af august til slutningen af august 2000 kunne ikke føre til en ændret vurdering. Nævnet havde herved lagt vægt på, at erklæringen først var fremskaffet af klageren cirka to måneder før nævnsmødet, og først fremlagt under nævnsbehandlingen. Flygtningenævnet tillagde det også betydning, at klageren ikke på noget tidligere tidspunkt havde oplyst, at hun havde været hospitalsindlagt i Bagdad i den nævnte periode. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund, at det måtte antages, at klageren er armensk statsborger. Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for at antage, at klageren ved en tilbagevenden til Armenien risikerede at blive udsat for asylrelevant forfølgelse. Klageren burde derfor ved asylbehandlingen i 2001 også have været vurderet i forhold til Armenien. Flygtningenævnet fandt som følge heraf, at klageren ved at have undladt at oplyse om sit armenske statsborgerskab havde opnået opholdstilladelse i Danmark ved svig, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1. Flygtningenævnet lagde ved sagens afgørelse til grund, at klagerens ægtefælle havde opholdstilladelse og opholdt sig i Danmark, samt at hendes to voksne børn opholdt sig i Danmark, men havde fået afslag på asyl. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at klageren havde gået i sprogskole. Flygtningenævnet fandt ikke, at disse forhold kunne begrunde, at inddragelse af opholdstilladelsen måtte antages at ville virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26. Flygtningenævnet lagde herved også vægt på, at klageren alene havde opholdt sig i Danmark siden 2001. BR14/29

Nævnet **stadfæstede i september 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1964. Indrejst i 1999. I 1990 og 1991 indgav klageren flere gange ansøgning om asyl ved den danske Ambassade i Islamabad. I 1996 indgav klageren ansøgning om asyl ved Den

danske Ambassade i Islamabad. I april 1998 meddelte Udlændingestyrelsen afslag på asyl, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. I marts 1999 besluttede Flygtningesnævnet, at klagerens tilknytning til Danmark var tilstrækkelig til, at der skulle meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, jf. § 7, stk. 4. I marts 2005 inddrog Udlændingestyrelsen klagerens opholdstilladelse på grund af svig. **Flygtningesnævnet** bemærkede, at det måtte lægges til grund, at klageren afgav urigtige oplysninger som grundlag for opnåelsen af opholdstilladelse efter § 7, stk. 1, jf. § 7, stk. 4. Klageren forklarede under nævnsbehandlingen, at de navne, som klageren og hendes ægtefælle angav i asylansøgninger indgivet i 1990 og 1991, var deres officielle navne i Afghanistan, og at navnene angivet i ansøgningen indgivet i 1996 alene var kaldenavne, som blev angivet for at stemme overens med navnene opgivet af klagerens søn, der som uledsaget mindreårig opnåede opholdstilladelse i Danmark i 1995. Med hensyn til angivelse af asylmotiv i ansøgningen fra 1997 bemærkedes, at det angivne motiv ikke stemte med motivet angivet i ansøgningerne fra 1990 og 1991. Klageren anførte under nævnsbehandlingen, at motivet i ansøgningen fra 1997 var det korrekte. Nævnet bemærkede hertil, at klagerens forklaring om, hvorfor der blev angivet et falsk asylmotiv i 1990 og 1991, forekom konstrueret og usandsynlig. Det forekom usandsynligt, at klageren og ægtefællen blot på råd fra andre skulle angive, at ægtefællen var forfulgt af kommunisterne, selv om sandheden – efter forklaringen i nævnet – skulle være, at ægtefællen var dommer under det kommunistiske styre og senere blev forfulgt af Mujahedin. Det forekom konstrueret, at klageren og ægtefællen flygtede fra Afghanistan, fordi ægtefællen forudså det kommunistiske styres fald. Det blev endvidere bemærket, at klageren ikke havde sandsynliggjort, at hun havde været tilbage i Afghanistan efter indgivelsen af ansøgningen i 1991. Det blev herved bemærket, at klageren forklarede, at hun vendte tilbage til Afghanistan i 1991, hvor hun skrev et brev til en angiven søster. Hertil bemærkedes, at klageren i brevet angav, at hun opholdt sig i Peshawar. Flygtningesnævnet lagde således til grund, at klageren havde afgivet urigtige oplysninger om såvel sin identitet og om sit asylmotiv i forbindelse med tildeling af opholdstilladelse i 1999. Betingelserne for inddragelse af opholdstilladelse på grund af svig, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. stk. 2, var derfor opfyldt. Det bemærkedes endvidere, at der ikke efter det, nævnet kunne lægge til grund, var grundlag for at antage, at klageren i dag ville risikere asylbegrundende forfølgelse ved en tilbagevenden til Afghanistan. Efter udlændingelovens § 19, stk. 7, fandt bestemmelsen i § 26, stk. 1, anvendelse ved afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse. Ved vurderingen af tilknytningen til Danmark bemærkede nævnet, at klagerens nu langvarige ophold i Danmark var opnået gennem afgivelse af svigagtige oplysninger. Med hensyn til tilknytningen bemærkedes, at klageren kun havde haft sporadisk tilknytning til arbejdsmarkedet og kun i begrænset omfang havde til-

egnet sig det danske sprog. Klagerens forhold fandtes således ikke i sig selv at kunne begrunde, at inddragelsen af opholdstilladelsen skulle undlades. Nævnet vurderede herefter, om det forhold at klageren havde en søn, der var dansk statsborger, og to mindreårige børn, der havde gået i skole i Danmark i flere år og i øvrigt var integrerede, kunne føre til et andet resultat. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt ikke, at disse omstændigheder i sig selv var tilstrækkelige til at begrunde, at inddragelsen af opholdstilladelsen ville være særligt belastende. Flertallet stemte derfor for at tiltræde Udlændingestyrelsens afgørelse. BR14/30

6.3 Bortfald af opholdstilladelse

Efter udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., bortfalder en opholdstilladelse, når en udlænding opgiver sin bopæl i Danmark.

Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 2. pkt. Har udlændingen med henblik på varigt ophold lovligt boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 3. pkt. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

Ifølge udlændingelovens § 17, stk. 2, kan det efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse, uanset om betingelserne for bortfald efter § 17, stk. 1, er opfyldt, ikke skal anses for bortfaldet.

Det er en betingelse for ophør af en opholdstilladelse, der er givet i medfør af §§ 7 og 8, at udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land, jf. § 17, stk. 3.

Spørgsmålet om, hvorvidt en udlænding kan antages at have opnået beskyttelse i et tredje land, må vurderes ud fra samme kriterier som ved bedømmelsen af, om et andet land kan anses for første asylland. Der kan herved nærmere henvises til Flygtningenævnets formandskabs 1. beretning (1. oktober 1983 – 31. marts 1987), kapitel 5.6.

I Flygtningenævnets formandskabs 7. beretning, 1998, kapitel 11, om første asylland, findes en nærmere gennemgang af Flygtningenævnets praksis i relation til udlændingelovens § 7, stk. 3, og beskyttelsesbegrebet. Det er her blandt andet anført, at det er en betingelse for meddelelse af afslag på opholdstilladelse under henvisning til § 7, stk. 3, at der under hensyn til de foreliggende oplys-

ninger om ansøgeren og den aktuelle situation i det relevante første asylland er en velbegrundet udsigt til, at den pågældende vil kunne indrejse og også i fremtiden opholde sig i første asyllandet uden at blive udsat for overgreb mod sin personlige integritet. Det er et ufravigeligt mindstekrav i disse sager, at ansøgeren skal være beskyttet mod videresendelse til forfølgelseslandet eller mod udsendelse til et land, hvor ansøgeren ikke er beskyttet mod videresendelse til forfølgelseslandet. Dette indebærer, at ansøgeren de facto skal være beskyttet mod refoulering. Efter nævnets praksis er det dog ikke en betingelse, at første asyllandet har ratificeret og implementeret flygtningekonventionen i lovgivningen.

Sammenfattende er det således forudsat, at det skal være muligt for ansøgeren at kunne indrejse lovligt og tage lovligt ophold i det pågældende første asylland, ligesom ansøgerens personlige integritet og sikkerhed skal være beskyttet i første asyllandet.

Hvad angår betingelsen efter udlændingelovens § 17, stk. 3, om, at en opholdstilladelse først bortfalder, når der er "opnået beskyttelse" i et tredje land, må det på denne baggrund antages, at et legalt ophold i et tredje land kan være udtryk for, at der er opnået de facto beskyttelse i det pågældende land med den virkning, at opholdstilladelsen i Danmark bortfalder, selvom der ikke formelt er opnået en varig opholdstilladelse.

Ifølge udlændingelovens § 17 a bortfalder en opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8 uanset bestemmelsen i § 17 først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder.

Udlændingelovens § 17 a blev indsat ved lov nr. 464 af 30. juni 1993 med det formål at udvide adgangen for blandt andet flygtninge til at forlade Danmark uden bortfald af opholdstilladelsen, forudsat at de vender tilbage til deres hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varigt ophold dér.

Ved lov nr. 353 af 2. juni 1999, som trådte i kraft den 1. januar 2000, blev fortrydelsesfristen på 12 måneder kombineret med en regel om, at den pågældende i perioden herefter, og indtil der er forløbet yderligere 12 måneder fra udrejsen, kan ansøge om, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet. Ansøgning efter stk. 2 kan indgives både før og efter udløbet af den almindelige fortrydelsesret.

Klage over afgørelser truffet i medfør af udlændingelovens §§ 17 og 17 a kan indbringes for Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 2.

Nævnet har i beretningsåret behandlet 13 sager vedrørende bortfald af opholdstilladelser. Nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse i syv af sagerne, mens nævnet i seks sager omgjorde Udlændingestyrelsens afgørelser.

Som eksempler på nævnets praksis kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon, født i 1967. Indrejst i april 1988. **Flygtningenævnet** udtalte, at det af klagerens egen forklaring fremgik, at han i perioden fra 1989 til 1999 havde været tilmeldt en adresse i Polen. Videre, at han under sit ophold i Polen havde tilegnet sig det polske sprog og bestået tandlægeeksamen, indgået ægteskab, fået barn, opnået statsborgerskab i Polen samt nationalitetspas. Også henset til sagens øvrige oplysninger fandtes det ubetænkeligt at lægge til grund, at klageren i forbindelse hermed havde opgivet sin bopæl i Danmark, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1. Klageren havde opnået beskyttelse i Polen, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. Der sås ikke at være forhold, der talte for at opretholde opholdstilladelsen i Danmark, jf. udlændingelovens § 17, stk. 2. Klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, var således i medfør af udlændingelovens § 17 bortfaldet. BR14/31

Nævnet **ophævede i juli 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia, født i 1987. Indrejst i februar 1995. Det fremgik af sagen, at klageren oprindeligt indrejste sammen med sin moder i Danmark i februar 1995. I december 1994 blev klageren af Udlændingestyrelsen meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3. I juli 1996 blev han meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, af Udlændingestyrelsen i konsekvens af moderens opholdstilladelse som flygtning. Det fremgik videre af sagen, at klagerens moder, på klagerens vegne, i september 1998 søgte om rejselegitimation for klageren. Klagerens moder anmodede i den forbindelse om, at klageren skulle indføres i forældrenes nationalitetspas. Det fremgik af Det Centrale Personregister (CPR), at klageren var registreret som udrejst til udlandet i december 1998. Klagerens fader havde oplyst, at klageren havde gået i dansk skole, hvor han havde haft mange psykiske problemer. I december 1998 sendte faderen klageren til Etiopien i den hensigt, at klageren ved traditionel afrikansk lægekunst kunne blive kureret for sin lidelse. Klageren skulle herefter vende tilbage til Danmark,

når han var rask. **Flygtningenævnet** udtalte, at klagerens fader forsøgte at indrejse i Danmark med klageren i marts 1999, men blev afvist. Som følge heraf og på baggrund af klagerens brev af juni 1999 til Udlændingestyrelsen kunne nævnet ikke lægge til grund, at klageren frivilligt havde opgivet sin bopæl og opholdstilladelse i Danmark og taget bopæl andetsteds. Efter sagens oplysninger måtte det anses for usikkert, om klageren efter udrejsen fra Danmark havde boet eller opholdt sig i Somalia. Klageren kunne imidlertid ikke anses for frivilligt at have taget bopæl i hjemlandet, og da han havde opholdt sig i Kenya på midlertidigt UNHCR mandat, og således ikke kunne anses for at have opnået beskyttelse i tredjeland, fandtes betingelserne for efter udlændingelovens § 17, stk. 3, at anse hans opholdstilladelse for bortfaldet ikke opfyldt. Klagerens opholdstilladelse af juli 1996 i medfør af den dagældende udlændingelovs § 7, stk. 2, ansås derfor ikke for bortfaldet. BR14/32

Nævnet **stadfæstede i juli 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af opholdstilladelse vedrørende en kvindelig statsløs palæstinenser fra Libanon, født i 1961. Indrejst i juni 1987. Det fremgik af sagen, at klageren i 1998 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klagerens tidligere ægtefælle og børn var danske statsborgere. Klageren og hendes ægtefælle blev separeret i august 2002. **Flygtningenævnet** udtalte, at det efter klagerens egne oplysninger kunne lægges til grund, at klageren udrejste sammen med sine børn i marts 2001. Det kunne endvidere lægges til grund, at børnene opholdt sig i Libanon, hvor de gik i skole frem til september 2003, hvor klageren indrejste i Danmark sammen med sine børn. Ved vurderingen af, om klageren måtte betragtes som havende opgivet sin bopæl i Danmark, i hvert fald ved udrejsen i marts 2001, lagde Flygtningenævnet vægt på, at hun – efter sine egne oplysninger til Udlændingestyrelsen – i denne periode boede sammen med sine børn hos søsteren, når hun var i Libanon. Flygtningenævnet lagde endvidere vægt på, at klageren under sine tilbagerejser til Danmark boede hos venner og bekendte, uden at have eget indbo, samt at tilbagerejserne efter oplysninger til Udlændingestyrelsen alene havde til formål at bevare opholdstilladelsen. Den omstændighed, at klageren for nævnet havde forklaret, at hun alene opholdt sig i Libanon fra 2001 frem til separationen på grund af uoverensstemmelser med ægtefællen og hans ønske om, at hun ikke var i Danmark, kunne ikke tillægges betydning henset til, at klageren havde forklaret, at separationen fandt sted efter hendes ønske. Flygtningenævnet fandt derfor at kunne lægge til grund, at klageren ved sin udrejse i marts 2001 reelt opgav sin bopæl i Danmark og tog ophold i Libanon, hvor hun ikke havde haft problemer, og hvor hun således havde opnået beskyttelse, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt, jf. stk. 3. Flygtningenævnet bemærkede herved også, at klageren i denne periode havde fået forlænget sit libanesiske rejsedokument. Da klagerens efter-

følgende kortvarige ophold i Danmark efter det anførte ikke kunne betragtes som genetablering af bopælen i Danmark, havde klageren således opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 måneder, hvorfor bestemmelsen i § 17 a var uden betydning for vurderingen. BR14/33

6.4 Tortur

6.4.1 Internationale forpligtelser

Danmark er på flygtningeområdet bundet af en række internationale regler, herunder egentlige folkeretlige forpligtelser i form af konventioner, som Danmark har tiltrådt.

Flygtningekonventionens artikel 1, litra A, omtaler ikke tortur blandt de asylbegrundende omstændigheder, men tortur kan være en del af en forfølgelse på baggrund af f.eks. politiske anskuelser. Det forhold, at en asylansøger i sit hjemland har været udsat for tortur eller lignende behandling, kan således være af væsentlig betydning for vurderingen af, om betingelserne for at meddele opholdstilladelse som flygtning efter udlændingelovens § 7, stk. 1, er opfyldt.

Af særlig betydning for Flygtningenævnets virksomhed er udover flygtningekonventionen blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK), FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig og nedværdigende behandling eller straf (torturkonventionen) samt FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder (CCPR). Beskyttelsen mod tortur og lignende behandling efter de nævnte konventioner er nu indskrevet i udlændingelovens § 7, stk. 2.

Det følger af EMRK artikel 3, at ingen må underkastes tortur eller udsættes for umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol blevet tillagt ekstraterritorial virkning og indebærer således et forbud mod udsendelse af en asylansøger eller andre til et land, hvor den pågældende må antages at blive behandlet i strid med artikel 3, eller hvor den pågældende risikerer at blive videresendt til et sådant land.

Tilsvarende indeholder torturkonventionens artikel 3 et forbud mod udsendelse til et land, hvor der er risiko for udsættelse for tortur. Forbudet indebærer, at staterne forinden iværksættelse af udvisning, tilbagesendelse (afvisning) eller udlevering af en udlænding skal vurdere, om den pågældende vil være i fare for at blive underkastet tortur som defineret i konventionens artikel 1.

Efter CCPR artikel 7 må ingen underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er af FN's Menneskerettighedskomité blevet tillagt ekterritorial virkning og indeholder således også et forbud mod udsendelse af en asylansøger eller andre til et land, hvor den pågældende må antages at blive behandlet i strid med artikel 7, eller hvor den pågældende risikerer at blive videresendt til et sådant land.

Efter Flygtningenævnets praksis kan betingelserne for at meddele asyl eller beskyttelsesstatus imidlertid ikke anses for opfyldt i alle tilfælde, hvor en asylansøger har været udsat for tortur i sit hjemland.

I de tilfælde, hvor nævnet kan lægge til grund, at en asylansøger har været udsat for tortur, og ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for at blive udsat for tortur som led i en forfølgelse af de i flygtningekonventionen nævnte grunde, vil der blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus), såfremt betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt. Endvidere kan der efter nævnets praksis meddeles asyl i tilfælde, hvor det kan lægges til grund, at en asylansøger har været udsat for tortur inden flugten til Danmark, og hvor den pågældendes betydelige subjektive frygt som følge af overgrebene derfor anses for velbegrundet, selvom der efter en objektiv vurdering ikke anses at være risiko for yderligere forfølgelse ved en tilbagevenden.

Flygtningenævnet vil endvidere anse betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus), for opfyldt, hvis der foreligger konkrete og individuelle forhold, der sandsynliggør, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil være i reel risiko for at blive underkastet tortur.

Som eksempel fra nævnets praksis, hvor ansøgeren tidligere har været udsat for tortur, og nævnet blandt andet på denne baggrund har meddelt opholdstilladelse, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **maj 2005** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien, født i 1975. Indrejst i september 2003. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde efter ansøgerens forklaring til grund, at ansøgeren under sit ophold i Grækenland i 2000 blev medlem af Yekiti-partiet. Flertallet lagde endvidere til grund, at ansøgeren i Grækenland var åbenlyst aktiv for partiet og optrådte i blandt andet TV og ved flere offentlige arrangementer. Flertallet lagde endvidere til grund, at ansøgeren ikke kunne få udstedt nyt pas på den syriske ambassade i Grækenland, men blev henvist til at rejse tilbage til

Syrien for at få et sådant. Ansøgeren blev i forbindelse med sin indrejse i Syrien straks anholdt, og flertallet lagde til grund, at han var tilbageholdt af den lokale efterretningstjeneste i 15 dage, og at han herunder blev udsat for grove fysiske overgreb på grund af myndighedernes kendskab til hans politiske aktiviteter. Flertallet lagde endvidere til grund, at ansøgeren blev løsladt efter bestikkelse og efter at være blevet pålagt en meldepligt, som han ikke opfyldte. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger om Syrien fandt flertallet på denne baggrund, at ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. BR14/34

Nævnet meddelte i **november 2005** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien, født i 1981. Indrejst i april 2004. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund, herunder at han siden 1999 havde været medlem af Yekiti-partiet, at han fra 2000-2001 var fængslet cirka 14 måneder og blev udsat for fysiske overgreb, at han efter løsladelsen i 2001 var blevet opsøgt af efterretningstjenesten i 2002 og igen to gange i 2003, at han deltog i kurdiske demonstrationer og begravelsesoptog i foråret 2004 som til dels udviklede sig voldeligt, samt at hans bopæl blev ransaget af myndighederne senere i foråret 2004. Flygtningenævnet fandt således, at ansøgeren løbende siden 2000 havde været i myndighedernes søgelys som politisk aktiv kurder. På denne baggrund og under hensyn til, at ansøgeren var udrejst illegalt af Syrien kort tid efter de voldelige demonstrationer i 2004, fandt nævnet, at ansøgeren i tilstrækkelig grad havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Syrien ville være i myndighedernes søgelys på en sådan måde, at han ville være i risiko for en asylrelevant forfølgelse. BR14/35

6.4.2 Vurdering af den aktuelle risiko

Når tortur angives som en del af asylgrundlaget, kan momenter som torturens karakter, herunder overgrebenes omfang, grovhed og hyppighed, samt asylansøgerens alder, tillægges betydning for sagens afgørelse. Det bemærkes, at den udøvede tortur kan antage karakter af såvel grove psykiske som grove fysiske overgreb. Endvidere kan særligt tidspunktet for overgrebene set i forhold til ansøgerens udrejse og eventuelle ændringer i magtforholdene i hjemlandet være afgørende for, hvorvidt der meddeles opholdstilladelse.

En asylansøgers frygt for overgreb ved en tilbagevenden til sit hjemland kan føre til meddelelse af asyl, såfremt den støttes af en objektivt funderet antagelse om, at ansøgeren ved en tilbagevenden vil blive udsat for overgreb. I nævnets vurdering heraf indgår blandt andet oplysninger om, hvorvidt der i asylansøgerens hjemland pågår systematiske alvorlige, åbenbare eller massive krænkelse af menneskerettighederne.

Om betydningen af det tidsmæssige aspekt i forhold til den aktuelle risiko for tortur kan blandt andet henvises til følgende sager fra FN's Torturkomité: Ruben David mod Sverige (sag nr. 220/2002 af 17. maj 2005) og T.A. mod Sverige (sag nr. 226/2003 af 27. maj 2005), hvor klagerne på grund af tidligere tortur frygtede på ny at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet. Se for en nærmere beskrivelse af de to sager Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens notat om FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, som er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Som eksempel på en afgørelse fra Flygtningenævnet, hvor der fandtes at være en aktuel risiko, selvom overgrebene lå tilbage i tid, kan nævnes:

Flygtningenævnet meddelte i **november 2005** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Iran, født i juni 1975. Indrejst i juni 2000. Flygtningenævnet stadfæstede i november 2003 Udlændingestyrelsens afgørelse. Som asylmotiv havde ansøgeren blandt andet forklaret, at han i 1994 havde været tilknyttet en unavngiven undergrundsgruppe og som følge heraf var blevet afhørt af skolens Basij. I perioden fra 1997-1999 var ansøgeren tilbageholdt et antal gange og herunder udsat for overgreb. Efter hver tilbageholdelse blev ansøgeren løsladt mod bestikkelse. Senest i februar 2005 modtog Flygtningenævnet en anmodning om genoptagelse af sagen. Vedlagt anmodningen var kopi af et brev fra The Democratic Solidarity Party of Ahwaz, der indeholdt en beskrivelse af partiets ideologi og aktiviteter. I brevet blev det endvidere bekræftet, at ansøgeren havde været aktivt medlem af partiet i Storbritannien siden januar 2002. Til brug for anmodningen om genoptagelse blev det endvidere blandt andet fremført, at 27 iranske asylansøgere, herunder ansøgeren, havde været i sultestrejke, at ansøgeren under sultestrejken blev interviewet af TV2, og at han i den forbindelse havde fortalt om grundlaget for sin asylsag. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren tilhører et mindretal i Iran. Nævnet udtalte videre, at i forbindelse med den oprindelige behandling af sagen havde nævnet ikke tilsidesat ansøgerens forklaring om, at den skade, som ansøgeren var påført på sin kønsdel, hidrørte fra tortur begået for en række år tilbage. Ansøgeren havde her i landet haft fortsat politisk aktivitet, der dog havde været begrænset. I denne forbindelse havde der været bragt et indslag om ansøgeren i TV2's nyheder optaget i det lukkede område af Sandholmløjren. I indslaget blev ansøgerens navn bragt. Det fremgik videre, at ansøgerens navn havde været bragt andetsteds i medierne. Flygtningenævnet fandt det sandsynliggjort, at de oplysninger, der havde været bragt i medierne, var de iranske myndigheder bekendt. Da Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren havde

været udsat for tortur, fandtes det under de nu foreliggende omstændigheder ikke at burde kræves, at han vendte tilbage til Iran. BR14/36

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet ikke fandt, at der forelå en aktuel risiko for tortur, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i december 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro, født i 1979. Indrejst i februar 2005. **Flygtningenævnet** bemærkede indledningsvis, at nævnet ikke fandt anledning til at fremskaffe de af advokaten påberåbte forarbejder til FN's flygtningekonvention til brug for behandlingen af sagen. Nævnet fandt således, at sagen – med de foreliggende oplysninger – var tilstrækkeligt oplyst, jf. herved udlændingelovens § 54, stk. 1, in fine. Ansøgeren er kosovoalbani og muslim af trosretning. Ansøgeren var ikke medlem af politiske eller religiøse partier eller foreninger. Ansøgeren havde som sit asylmotiv henvist til, at han ingen familie havde, idet hans fader døde under krigen i 1998, og at hans moder herefter forsvandt, at han ikke havde noget arbejde, at han er psykisk og fysisk syg, og at han ikke havde et sted at bo i Kosovo, idet hans hus blev brændt ned af det serbiske militær. Ansøgeren henviste endvidere til, at han under krigen blev opsøgt af det serbiske militær, som havde tilbageholdt ham i hans hus i cirka tre uger, og at han under tilbageholdelsen var blevet mishandlet og voldtaget. Endelig henviste ansøgeren til, at han risikerede forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet, idet hans fader var mistænkt for at have samarbejdet med serberne. Det forhold, at ansøgeren under krigen var blevet tilbageholdt af det serbiske militær og herunder var blevet mishandlet og voldtaget, kunne ikke føre til en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at der var tale om en enkeltstående episode begået under krigslignende tilstande i hjemlandet, at ansøgeren havde oplyst, at alle i området var blevet tilbageholdt, at ansøgeren var blevet løsladt uden betingelser efter tre ugers tilbageholdelse, og at han herefter ikke havde haft problemer med det serbiske militær – eller myndighederne – i øvrigt. Ansøgerens fysiske og psykiske tilstand kunne ikke føre til et andet resultat. Det bemærkedes herved, at Flygtningenævnet ikke havde kompetence til at vurdere, om ansøgeren opfyldte betingelserne for at få opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven. Uanset om ansøgerens fader var mistænkt for at have samarbejdet med serberne, fandt nævnet ikke, at ansøgeren på den baggrund risikerede asylrelevant forfølgelse ved en tilbagevenden. Nævnet lagde vægt på, at ansøgeren kunne opholde sig i den albansk-dominerede del af Kosovo fra faderens død i 1998 til udrejsen i februar 2005 uden at have været udsat for chikane fra befolkningens side. Det forhold, at ansøgeren ikke havde noget sted at bo, ikke havde mulighed for at få et arbejde, og ikke

havde familie tilbage i hjemlandet, var ikke asylbegrundende. Flygtningenævnet fandt således ikke, at ansøgeren forud for udrejsen havde været udsat for en konkret og individuel forfølgelse, eller at ansøgeren ville være i risiko herfor ved en tilbagevenden til hjemlandet. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at der var grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse ud fra et synspunkt om subjektiv frygt, idet en sådan mulig frygt ikke fandtes begrundet i objektive forhold. Ansøgeren opfyldte derfor ikke betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden ville være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet fandt herefter ikke anledning til at iværksætte en torturundersøgelse af ansøgeren. BR14/37

6.4.3 Bevisvurderingen

I afsnit 4.3.4 er Flygtningenævnets bevisvurdering nærmere beskrevet. Det fremgår her blandt andet, at ansøgerens afgivelse af divergerende forklaringer om centrale elementer i asylmotivet kan medføre en svækkelse af den pågældendes troværdighed. Ved vurderingen heraf lægger nævnet blandt andet vægt på ansøgerens forklaring om årsagen til divergenserne. Flygtningenævnet vil i den forbindelse tage særlige hensyn til blandt andet torturofre og personer, der har været udsat for seksuelle overgreb.

Som eksempel fra nævnets praksis kan nævnes:

Nævnet meddelte i **januar 2005** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Rusland, født i 1973. Indrejst i april 2003. Ansøgeren blev tilbageholdt af russerne i 1996, 1998 og 2000. Fra 2000 deltog han aktivt i krigen mod russerne. I 2003 blev ansøgeren anholdt i Groznyj af russiske sikkerhedsstyrker. Han blev tilbageholdt forskellige steder i Groznyj i cirka 11 dage og blev herunder udsat for tortur. Blandt andet blev han slået med geværkolber og sparket. På et tidspunkt blev ansøgeren sammen med andre fanger anbragt på forskellige lastbiler. Ansøgeren forstod, at det var en kolonne. På et tidspunkt lød der en eksplosion, og der opstod skyderier. Ansøgeren flygtede fra stedet sammen med nogle andre fanger. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund, herunder navnlig om tortur under tilbageholdelsen og flugten i 2003. Nævnet bemærkede endvidere, at der ikke var tilstrækkeligt grundlag for at tilsidesætte ansøgerens forklaring om de tilbageholdelser og forsøg herpå, som han havde forklaret om, og som lå forud for 2003. Nævnet bemærkede, at disse tilbageholdelser måtte anses som led i de generelle forhold i Tjetjenien, og at det ikke kunne antages, at de russiske myndigheder på det tidspunkt var klar over, at ansøgeren hjalp oprørsstyrkerne med forsyningsop-

gaver. Nævnet bemærkede endvidere, at de divergenser, der forelå i ansøgerens forklaring om de tidligere tilbageholdelser, efter omstændighederne måtte anses for værende af underordnet karakter. Nævnet fandt ikke, at forholdene for tjenere er således, at tjenere skal anses som flygtninge på prima facie basis, eller at ansøgeren efter en individuel vurdering risikerede forfølgelse af de grunde, der er nævnt i flygtningekonventionen. Flygtningenævnet fandt imidlertid, at ansøgeren på baggrund af sin ovennævnte forklaring måtte antages at risikere at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til hjemlandet. BR14/38

6.4.3.1 Iværksættelse af en torturundersøgelse

I sager, hvor tortur påberåbes som en del af asylgrundlaget, kan det forekomme, at nævnet finder det nødvendigt at indhente yderligere oplysninger om torturen, før der træffes afgørelse i sagen. Nævnet kan som et led i dets officialvirksomhed for eksempel anmode om en torturundersøgelse af asylansøgeren. Beslutning herom kan typisk først træffes under nævnsmødet, idet nævnets vurdering af nødvendigheden heraf ofte afhænger af ansøgerens forklaring, herunder ansøgerens troværdighed.

Det afhænger helt af omstændighederne i den konkrete sag, hvorvidt torturundersøgelse foranstalles iværksat. Nedenfor følger nogle eksempler på situationer, hvor nævnet har valgt enten at afvise en anmodning om torturundersøgelse eller at få foretaget en undersøgelse.

Hvis Flygtningenævnet kan lægge til grund eller anser det for muligt, at ansøgeren tidligere har været udsat for tortur, men efter en konkret vurdering af ansøgerens forhold ikke finder, at der består en reel risiko for tortur ved en udsendelse i dag, vil nævnet som udgangspunkt ikke foranstalte en undersøgelse iværksat.

Se som eksempler fra nævnets praksis:

Nævnet **stadfæstede i marts 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sri Lanka, født i 1979. Indrejst i februar 2004. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som asylmotiv havde påberåbt sig risikoen for forfølgelse fra såvel EPDP (Eelam People's Democratic Party) og LTTE. Nævnet lagde til grund, at ansøgeren som forklaret havde haft aktiviteter for EPDP fra 1998 til 2001. Efter ansøgerens forklaring havde han haft en underordnet stilling i organisationen. Han havde fremlagt et "To whom it may concern"-brev fra EPDP, hvorefter han som følge af sine aktiviteter for EPDP var i LTTE's

søgelys og var blevet advaret af LTTE adskillige gange, hvorfor EPDP anbefalede, at han blev ydet støtte. På denne baggrund og på baggrund af ansøgerens forklaring i øvrigt fandt nævnet det ikke sandsynliggjort, at ansøgeren risikerede forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7 fra EPDP eller de srilankanske myndigheder. Efter ansøgerens forklaring var han i 2001 tilbageholdt af LTTE og blev herunder udsat for tortur. Han blev imidlertid på forældrenes foranledning løsladt og kunne herefter opholde sig på bopælen og passe sin skole uden at have været udsat for yderligere overgreb frem til udrejsen i 2004. På denne baggrund fandt nævnet, at ansøgeren kunne vende tilbage til Sri Lanka uden fra LTTE at risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller dødsstraf, tortur, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet fandt derfor ikke grundlag for at udsætte sagen på en torturundersøgelse af ansøgeren. BR14/39

Nævnet **stadfæstede i juli 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Togo, født i 1962 (M) og i 1969 (K), samt tre børn. Indrejst i november 2002. **Flygtningenævnet** udtalte, at Flygtningenævnet efter de optagne fingeraftryk lagde til grund, at den mandlige ansøger i november 1994 og den kvindelige ansøger i marts 2000 var indrejst i Tyskland og havde søgt asyl, og at de i november 2002, kort inden indreisen i Danmark, var meddelt endeligt afslag. Flygtningenævnet bemærkede, at en asylansøger skal meddele de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om der skal gives opholdstilladelse efter udlændingeloven. Flygtningenævnet fandt ikke på det foreliggende grundlag at kunne anse ansøgerne for identificeret, og fandt det ikke sandsynliggjort, at ansøgerne ved indreisen opfyldte betingelserne for at blive meddelt asyl. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at den mandlige ansøger var identisk med den person, der havde skrevet de artikler, som ansøgeren gjorde gældende ville bringe ham i modsætningsforhold til de togolesiske myndigheder. Flygtningenævnet bemærkede, at ansøgeren havde forklaret, at han havde svært ved at skrive, og at de artikler, han angiveligt skulle stå som forfatter af, var formuleret af andre. Flygtningenævnet bemærkede endvidere, at ansøgeren ikke forud for udrejsen havde beskæftiget sig med publikation af artikler. Da den mandlige ansøger ikke havde dokumenteret sin identitet, kunne det forhold, at forskellige artikler var underskrevet med det navn, som ansøgeren havde søgt asyl under, ikke bevirke, at ansøgeren skulle meddeles opholdstilladelse. Flygtningenævnet bemærkede herved, at indholdet af artiklerne ikke var indgået i Flygtningenævnets vurdering af ansøgerens asylgrundlag. Uanset om det lagdes til grund, at den mandlige ansøger i 1994 havde været tilbageholdt af myndighederne i seks måneder og været udsat for hårdhændet behandling, fandt Flygtningenævnet ikke, da overgrebene lå mere

end ti år tilbage i tid, at der som følge heraf var grundlag for at meddele ansøgeren asyl. Flygtningenævnet fandt således ikke grundlag for at udsætte sagen på en torturundersøgelse. Flygtningenævnet fandt endvidere som følge af det anførte vedrørende den mandlige ansøgers identitet ikke noget grundlag for at foretage ægthedsundersøgelse af dokumenter hidrørende fra RCT og UFC og bemærkede, at de pågældende dokumenter og den foreviste private videofilm ikke skønnes at have nogen betydning for vurderingen af ansøgerens identitet og asylgrundlag. Flygtningenævnet fandt ikke, at den kvindelige ansøger havde noget selvstændigt asylgrundlag. Flygtningenævnet fandt herefter ikke grundlag for at antage, at ansøgerne var asylbegrundende forfulgt ved deres udrejse, eller at ansøgerne ville være i risiko for en sådan forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt heller ikke grundlag for at antage, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Togo ville risikere at blive udsat for overgreb af en karakter som anført i udlændingelovens § 7, stk. 2. BR14/40

Flygtningenævnet vil normalt ikke foranstalte en torturundersøgelse i sager, hvor ansøgeren under hele forløbet har fremstået som utroværdig, og nævnet derfor i det hele må forkaste ansøgerens forklaring om tortur.

Som et eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i august 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Syrien, født i 1982. Indrejst i april 2004. Ansøgerens forældre har opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren ikke selv havde foretaget handlinger, der kunne bringe ham i myndighedernes søgelys. Ansøgeren havde oplyst, at hans problemer alene skyldtes hans faders forhold. Ansøgerens fader udrejste af hjemlandet i august 1999 efter at have været fængslet som mistænkt for at være israelsk spion. Af faderens forklaring fremgik, at dette var en falsk anklage. Ansøgeren havde ikke forklaret overensstemmende med moderen om omstændighederne i forbindelse med en pågribelse. Ansøgeren havde forklaret divergerende om, hvorledes hans rejse blev finansieret. Ansøgeren havde ikke forklaret overbevisende om forholdene i forbindelse med sin værnepligt, herunder at han som den eneste af 150 værnepligtige ikke modtog våbenuddannelse. Særligt henset til faderens meget begrænsede profilering fandt et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** det utroværdigt, at ansøgeren i en lang årrække ugentligt var blevet opsøgt og chikaneret af efterretningstjenesten. Flygtningenævnets flertal fandt ikke, at det var sandsynliggjort, at ansøgeren i 1999 havde været udsat for en tortur, der i sig selv på tidspunktet for sagens behandling i nævnet kunne begrunde asyl. Flertallet fandt ikke anledning til at

udsætte sagen med henblik på en torturundersøgelse. Flertallet fandt herefter ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i en konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at ansøgeren ville være i nærliggende risiko for umenneskelig behandling og lignende som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. BR14/41

Hvis nævnet anser ansøgeren for omfattet af udlændingelovens § 7, såfremt forklaringen, herunder om tortur, må lægges til grund, men finder, at forklaringen dog er behæftet med en vis usikkerhed, kan nævnet beslutte at udsætte sagen med henblik på foretagelse af en torturundersøgelse, der eventuelt vil kunne understøtte ansøgerens forklaring.

Se som eksempler herpå de under afsnit 6.4.3.3 nævnte afgørelser BR14/43, BR14/44 og BR14/45.

6.4.3.2 Gennemførelse af en torturundersøgelse

Selve torturundersøgelsen foretages af Retsmedicinsk Institut, der foranlediger en nærmere undersøgelse af asylansøgeren med henblik på en vurdering af, hvorvidt eventuelle objektive fund kan karakteriseres som udslag af fysisk tortur. Endvidere foretages der ofte en undersøgelse på Retspsykiatrisk Klinik, hvor der udarbejdes en psykiatrisk erklæring. Der kan derudover foretages andre speciallægeundersøgelser.

Retsmedicinsk Institut sammenfatter herefter undersøgelserne i en konklusion, som herefter indgår som en del af nævnets samlede beslutningsgrundlag. Hvis der i sagen foreligger andre lægelige oplysninger, herunder erklæringer fra Amnesty Internationals lægegruppe, indgår disse tillige i grundlaget for sagens afgørelse.

Se som et eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet meddelte i **december 2005** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar fra Rusland, født 1953 (M) og 1966 (K). Indrejst i marts 2004. Flygtningenævnet stadfæstede i januar 2005 Udlændingestyrelsens afgørelse af november 2004, hvorved ansøgerne blev meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I april 2005 anmodede den beskikkede advokat om genoptagelse af sagen, hvilket blev imødekommet. Til støtte for genoptagelsesanmodningen henviste advokaten til en erklæring fra marts 2005 fra Amnesty International, hvoraf det fremgik, at såvel den mandlige ansøgers fysiske og psykiske symptomer som en række objektive fund måtte antages at være følger af tortur.

Flygtningenævnet udtalte, at de generelle forhold for tjenere i hjemlandet ikke i sig selv kunne medføre, at tjenere kunne anses som flygtninge på et prima facie-basis. Ved bedømmelsen af den mandlige ansøgers forklaringer skulle der tages hensyn til indholdet af erklæringen fra marts 2005 fra Amnesty International, hvorefter ansøgeren var svækket fysisk og mentalt. Ansøgerne havde som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til hjemlandet frygtede forfølgelse fra de russiske myndigheder på grund af den mandlige ansøgers aktiviteter under de to tjenske krige og i mellemkrigsperioden, og de havde henvist til, at den mandlige ansøger havde været tilbageholdt to gange i marts og september 2003. Flygtningenævnet lagde efter det foreliggende til grund, at den mandlige ansøger i de ovenfor anførte perioder havde drevet transportvirksomhed med lastbil, og herunder transporteret fødevarer og medicin til oprørerne, at den mandlige ansøger i perioder havde bistand af medarbejdere, at den mandlige ansøger blev tilbageholdt af de russiske myndigheder i marts 2003 ved et checkpoint sammen med sin svoger, da de transporterede varer i svogers lastbil, at de blev frataget deres varer og slået voldsomt og herefter efterladt i en vejgrøft, at den mandlige ansøger i forbindelse med en ransagning på hans daværende opholdssted blev tilbageholdt i fem dage i september 2003, at han blev tilbageholdt i en lejr, hvorunder han blev udsat for fysiske og psykiske overgreb, og at han efterfølgende blev løskøbt ved familiens betaling af 3000 dollars. Flygtningenævnet lagde videre til grund, at de fysiske og psykiske mén, som den mandlige ansøger havde pådraget sig, ifølge erklæringen fra marts 2005 fra Amnesty International hidrørte fra tilbageholdelserne i marts og september 2003. Endelig lagde Flygtningenævnet til grund, at den mandlige ansøger efter tilbageholdelsen i september 2003 levede skjult i hjemlandet, og at myndighedspersoner flere gange henvendte sig til den kvindelige ansøger for at spørge efter den mandlige ansøger. Efter en samlet vurdering af den mandlige ansøgers forhold kunne Flygtningenævnet ikke afvise, at myndighederne i hvert fald efter tilbageholdelsen i september 2003, navnlig når der blev henset til arten og karakteren af tilbageholdelsen, havde opfattet den mandlige ansøger som en, der havde ydet oprørerne bistand. På denne baggrund fandtes den mandlige ansøger at være omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Henset til udfaldet af den mandlige ansøgers sag, fandtes den kvindelige ansøger tillige at være omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, i konsekvens af ægtefællens forhold. BR14/42

6.4.3.3 Resultatet af en torturundersøgelse

Hvis fundene ved en torturundersøgelse er forenelige med ansøgerens oplysninger om tortur, lægges undersøgelsens konklusion som regel uden videre til grund.

Som eksempler på, at nævnet som et led i vurderingen af en sag har tillagt resultatet af en foretaget torturundersøgelse betydning, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i februar 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Tyrkiet, født i 1960. Indrejst i maj 2003. Sagen havde været udsat med henblik på en torturundersøgelse af ansøgeren, hvorefter den blev behandlet på skriftligt grundlag. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som asylmotiv havde henvist til, at han efter en tilbagevenden fra Tyskland blev tilbageholdt af de tyrkiske myndigheder i 15 dage i 1997 på grund af anklager for terrorisme og aktiviteter for blandt andet PKK. Under tilbageholdelsen blev han udsat for fysiske overgreb. Ansøgeren havde endvidere anført, at han derudover adskillige gange frem til sin udrejse i maj 2003 blev tilbageholdt, afhørt og udsat for fysiske overgreb af de tyrkiske myndigheder på grund af anklager om terrorisme. Ansøgeren havde videre anført, at han havde været medlem af det dengang legale HADEP parti, og at han havde udført aktiviteter for PKK/KADEK i Tyrkiet og under sit ophold i Tyskland. Ansøgeren havde endvidere oplyst, at hans ene broder blev dræbt i kamp med de tyrkiske myndigheder i 1993, og at hans moder døde af eftervirkninger efter at være blevet skubbet ud over en balkon af en soldat i 2002. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren havde været tilbageholdt og udsat for overgreb i det omfang, som ansøgeren forklarede om over for nævnet. Ansøgeren havde således forklaret udbyggende om de pågældende overgreb. Ansøgeren oplyste ikke ved sin indrejse i maj 2003 om overgrebene. Til politiet angav ansøgeren således sit asylmotiv som værende økonomiske og politiske problemer, samt at han havde det psykisk dårligt. Først under samtalen med Udlændingestyrelsen forklarede ansøgeren, at han blev udsat for voldelige overgreb af politiet, herunder slået i hovedet og på munden, hvorved han mistede en tand, samt at han blev ophængt i benene. Ved nævnets behandling af sagen havde ansøgeren forklaret, at han blev ophængt i benene, slået med en politiknippel og oversprøjtet med vand. I forbindelse med torturundersøgelsen havde ansøgeren yderligere forklaret, at han blev udsat for elektriske stød, slået med en politiknippel over hele kroppen, og at han blev kastet ind i en væg, mens en betjent skubbede på hans ryg. Flygtningenævnet bemærkede herved, at det af erklæringen fra Retsmedicinsk Institut fremgik, at ansøgeren led af hukommelses- og koncentrationsproblemer, udtalt søvnbesvær samt uligevægt og irritabilitet, og at disse symptomer, samt hans øvrige psykiske problemer, kunne være betinget af en organisk hjerneskade, men at tilstanden var forenelig med et posttraumatisk belastningssyndrom, således som det ses ved personer, der har været udsat for svær belastning, herunder tortur. Det fremgik endvidere, at der ikke var fundet fysiske tegn på vold. Nævnet kunne på den baggrund ikke lægge til grund, at ansøgerens psykiske tilstand skyldtes tortur. Flygtningenævnet fandt herefter

ikke grundlag for at antage, at ansøgeren var asylbegrundende forfulgt ved sin udrejse, eller at ansøgeren ville være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7 ved en tilbagevenden til hjemlandet. Det forhold, at ansøgerens broder måtte være blevet dræbt i 1993, og at ansøgerens moder måtte være død i 2002 efter at være blevet skubbet ud over en balkon, kunne ikke føre til en ændret vurdering. Der blev herved lagt vægt på, at ansøgerens fader og flere af ansøgerens søskende opholdt sig i Tyrkiet uden at have problemer med myndighederne. Flygtningenævnet stadfæstede derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. BR14/43

Nævnet meddelte i **juni 2005** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar fra Aserbajdsjan, født i 1968 (M) og i 1972 (K). Indrejst i januar 2004. **Flygtningenævnet** lagde i det hele ansøgernes forklaringer til grund. Den mandlige ansøger havde under hele sagsbehandlingen afgivet samme forklaring om sine konflikter med KGB og sit asylmotiv. Den mandlige ansøger havde også under nævnsbehandlingen forklaret overbevisende om, at KGB tilbageholdt ham fra maj 2001 til maj 2002, og om at han i den forbindelse blev udsat for tortur. Videre havde han forklaret overbevisende om de forhold, der førte til, at han og familien i oktober 2003 flygtede fra Aserbajdsjan, herunder at han i forbindelse med sin løsladelse i maj 2002 af KGB blev påtvunget at være meddeler for KGB for så vidt angik partiet ADP, og at han i oktober 2003 skulle medvirke til optøjer som medlem af ADP i forbindelse med en demonstration i oktober 2003. Den mandlige ansøgers troværdighed støttedes videre af konklusionerne i torturundersøgelserne af ansøgeren og dennes ægtefælle. Flygtningenævnet fandt herefter ikke at kunne afvise, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Aserbajdsjan ville være i en konkret og individuel risiko for asylbegrundende forfølgelse. Flygtningenævnet meddelte den kvindelige ansøger opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, i konsekvens af afgørelsen vedrørende den mandlige ansøger. BR14/44

Nævnet meddelte i **august 2005** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon, født i 1980. Indrejst i januar 2003. I 1999 meldte ansøgeren sig ind i Hizbollah. Ansøgeren var menigt medlem af Hizbollah. Det fremgik af sagen, at organisationen tvang ansøgeren til at deltage i organisationens militære del. Ansøgeren deltog i tre angreb mod israelske militærposter i Sydlibanon. Det tredje angreb mislykkedes, og ansøgeren måtte flygte. Da han kom tilbage til Hizbollahs hovedkvarter, mistænkte Hizbollah ham for at være spion for israelerne. Ansøgeren blev fængslet og afhørt. Under fængslingen blev han udsat for tortur. Fængslingen fandt sted i 2000. Efter at være blevet løsladt blev ansøgeren fængslet på ny og udsat for tortur. Hizbollah mistænkte ham for at stå bag en bombesprængning, som dræbte en af organi-

sationens ledere. Ansøgeren blev i alt tilbageholdt fire gange af Hizbollah. Cirka en uge efter bombesprængningen blev ansøgeren overfaldet af 30 unge mænd, mens han var på arbejde på et værksted. Han kunne genkende nogle af mændene som medlemmer af Hizbollah. Det lykkedes ansøgeren at flygte i en bil. I juni 2002 udrejste ansøgeren. Sagen blev i oktober 2004 udsat af Flygtning genævnet med henblik på, at ansøgeren skulle gennemgå en torturundersøgelse. I undersøgelsen konkluderedes det sammenfattende, at flere fund, herunder både fysiske og psykiske fund, var forenelige med de traumer, som ansøgeren havde forklaret om. **Flygtning genævnet** lagde til grund, at ansøgeren som statsløs palæstinenser fra Libanon var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. **Et flertal af Flygtning genævnets medlemmer** fandt ikke, at Libanon kunne tjene som første asylland. Efter en samlet vurdering, herunder i lyset af den foretagne torturundersøgelse, lagde flertallet ansøgerens forklaring til grund om, at han blev forfulgt af Hizbollah. Uanset at ansøgeren ikke havde haft nogen konflikt med de libanesiske myndigheder, fandt flertallet ikke, at han kunne regne med, at de libanesiske myndigheder ville kunne beskytte ham mod Hizbollah. Flertallet fandt derfor, at ansøgeren opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. BR14/45

6.5 Sur Place

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, der er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Flygtningekonventionen omfatter ifølge artikel 1 A personer, der befinder sig uden for deres hjemland. Konventionen skelner ikke mellem personer, der er flygtet på grund af forfølgelse, og personer, der er udrejst af andre årsager, men hvor frykten for forfølgelse opstår efter udrejsen af hjemlandet, såkaldte flygtninge "sur place". Flygtningekonventionens bestemmelser beskytter således flygtninge "sur place" på lige fod med øvrige konventionsflygtninge.

Hvis der under en udlændings ophold i Danmark opstår begivenheder, som medfører, at udlændingen vil nære en velbegrundet frygt for forfølgelse ved en tilbagevenden, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at udlændingen vil være i en reel risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, vil de danske udlændingemyndigheder efter udlændingens anmodning herom således foretage en vurdering af, om den pågældende som følge heraf vil kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7.

6.5.1 Asylansøgningen er begrundet i ændringer i ansøgerens hjemland

Vurderingen af, om en asylansøger kan antages at være flygtning "sur place" opstår i situationer, hvor en grundlæggende ændring eller et systemskifte finder sted i asylansøgerens hjemland, mens asylansøgeren opholder sig i Dan-

mark, og dette fører til, at den pågældende nu risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Det kan også forekomme i tilfælde, hvor asylansøgeren er udrejst af hjemlandet på grund af stigende uro, hvor denne uro ikke var tilstrækkelig kvalificeret og omfattende til at kunne begrunde asyl på tidspunktet for udrejsen, men hvor situationen under asylansøgerens ophold i Danmark bliver væsentligt forværret.

Der kan også være tilfælde, hvor der under asylansøgerens ophold i Danmark finder et militærkup eller en magtovertagelse sted i hjemlandet, og hvor personer, der har støttet den tidligere regering, eller tilhører en særlig trosretning eller etnisk gruppe, nu risikerer at blive udsat for overgreb fra det nye styre.

6.5.2 Asylansøgningen er begrundet i ansøgerens egne handlinger i det land, hvor der søges asyl

Hovedområdet for sur place-tilfælde er sager, hvor en asylansøger har været politisk aktiv under opholdet i Danmark. I de senere år, herunder i beretningsåret, har nævnet endvidere haft en række sager, hvor ansøgerens asylsag er blevet detaljeret omtalt i de danske medier ofte med gengivelse af ansøgers fulde navn, billede og asylmotiv.

Når en asylansøger henviser til handlinger foretaget i Danmark, foretager Flygtningenævnet først og fremmest en vurdering af, om disse handlinger må antages at udspringe af en reel politisk overbevisning, eller om handlingerne er foretaget primært med den hensigt at bringe sig i fokus og herefter søge asyl med henvisning til sine egne forsætlige handlinger. Er det sidste tilfældet, vil der som udgangspunkt blive meddelt afslag på asyl, men handlingen vil dog blive vurderet i sammenhæng med den pågældendes ytringsfrihed, og det afgørende for vurderingen af den pågældendes handlinger vil være, om disse kan føre til forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. Ved vurderingen af, om handlinger udført i Danmark har rod i en reel politisk overbevisning hos en asylansøger, vil Flygtningenævnet lægge vægt på, om der er tale om en holdning, der allerede har bestået i hjemlandet. Nævnet vil endvidere lægge vægt på omfanget og karakteren af handlingerne, herunder på hvor profileret ansøgeren må antages at være, og på om ansøgerens aktiviteter må antages at være kommet til hjemlandets myndigheders kendskab.

Uanset det forhold, at aktiviteter i Danmark ikke kan antages at udspringe af en reel politisk overbevisning, vil en asylansøger alligevel have krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, hvis det må lægges til grund, at den

pågældendes aktiviteter i Danmark er kommet til hjemlandets myndigheders kendskab, at myndighederne nu tillægger ansøgeren en politisk holdning (imputed political opinion), og at ansøgeren som følge heraf risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Andre aktiviteter kan imidlertid også danne grundlag for en "sur place"-vurdering. Som eksempel kan nævnes konvertering eller andre handlinger, som er lovlige i opholdslandet, men ulovlige i hjemlandet. Det er også i disse tilfælde afgørende for sagens udfald, om myndighederne i hjemlandet er, eller må antages at blive, bekendt med de påberåbte handlinger, og om disse handlinger efter en konkret vurdering kan antages at føre til forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Flygtningenævnet har i flere sager meddelt opholdstilladelse til asylansøgere blandt andet med henvisning til, at de pågældendes sager har været omtalt i pressen, og at ansøgerne derigennem er blevet profileret på en sådan måde, at de ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

I nogle sager, hvori Flygtningenævnet oprindeligt har stadfæstet Udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, har nævnet efterfølgende genoptaget sagerne og meddelt opholdstilladelse blandt andet med henvisning til, at ansøgerne efter Flygtningenævnets oprindelige afgørelse blandt andet gennem presseomtale er blevet eksponeret på en sådan måde, at de ved en tilbagevenden nu vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Der henvises i den forbindelse til afsnit 6.5.3, hvori der er omtalt eksempler fra nævnets praksis.

6.5.3 Eksempler fra Flygtningenævnets praksis

6.5.3.1 Politiske aktiviteter

Flygtningenævnet meddelte i **april 2005** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Kina, født i august 1983. Indrejst i juli 2003. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til frygt for myndighedernes forfølgelse blandt andet som følge af, at han dyrkede Falun Gong. Ansøgeren blev i september 2004 meddelt afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, idet nævnet på daværende tidspunkt lagde til grund, at ansøgeren ikke havde dyrket Falun Gong i hjemlandet samt at det ikke var myndighederne bekendt, at han efter indrejsen i Danmark var påbegyndt dette. I oktober 2004 blev der an-

modet om genoptagelse i sagen. Sagen blev genoptaget og afgjort på skriftligt grundlag. **Flygtningenævnet** bemærkede indledningsvis, at ansøgeren under nævnsmødet i september 2004 havde forklaret, at han ikke selv havde udøvet Falun Gong, mens han havde opholdt sig i Kina, og at han heller ikke havde været aktiv for bevægelsen. Flygtningenævnets medlemmer lagde således fortsat til grund, at ansøgeren ikke havde udøvet Falun Gong, mens han havde opholdt sig i Kina. Flygtningenævnets flertal måtte endvidere – uanset de oplysninger, der efter nævnsmødet i september 2004 var fremlagt i sagen om ansøgerens helbredsmæssige forhold – af de grunde, som var anført i afgørelsen fra september 2004 fortsat forkaste ansøgerens forklaring om, at hans forældre skulle være blevet anholdt og senere dræbt af de kinesiske myndigheder, fordi de udøvede Falun Gong. Flygtningenævnets flertal lagde derfor til grund, at hverken ansøgeren eller hans familie havde haft nogen tilknytning til Falun Gong i Kina. Efter at Flygtningenævnet i september 2004 havde stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse, modtog Flygtningenævnet i oktober 2004 en anmodning fra UNHCR om at udsætte ansøgerens udrejsefrist, idet UNHCR ønskede at fremkomme med bemærkninger til sagen. Samme dag besluttede Flygtningenævnet at imødekomme UNHCR's anmodning. UNHCR's indgriben i sagen og Flygtningenævnets udsættelse af udrejsefristen som følge af denne indgriben blev omtalt i pressen, og ansøgerens navn blev anført i denne forbindelse. Senere i oktober 2004 meddelte UNHCR, at de ikke ville kunne afgive skriftlige bemærkninger til brug for sagen. Flygtningenævnet måtte på baggrund af den massive omtale, som ansøgeren havde været genstand for i medierne, blandt andet som følge af UNHCR's indgriben i sagen, og den kritiske omtale af forholdene i Kina, som ansøgerens sag havde givet anledning til, lægge til grund, at ansøgeren nu var kommet i de kinesiske myndigheders søgelys på en sådan måde, at der ville være en konkret og reel risiko for, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Kina ville blive udsat for overgreb, som var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. BR14/46

Nævnet meddelte i **maj 2005** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran, født i 1971. Indrejst i november 2000. I marts 2001 søgte ansøgeren asyl. I marts 2002 stadfæstede Flygtningenævnet en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen i oktober 2001, hvorved styrelsen meddelte ansøgeren afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnets flertal lagde herved blandt andet vægt på, at ansøgerens politiske aktiviteter i Danmark, der påbegyndtes omkring det tidspunkt, hvor ansøgeren søgte asyl, og hvor han ikke kunne have haft forventninger om, at han ville få en opholdstilladelse, ikke kunne betragtes som en naturlig fortsættelse af ansøgerens aktiviteter for en studenterbevægelse i Iran. Nævnets flertal fandt ikke, at ansøgerens aktiviteter i Danmark for Irans Kommunistiske Arbejder Parti kun-

ne tillægges asylretlig betydning. I efteråret 2002 udrejste ansøgeren til Sverige. I marts 2004 genindrejste han i Danmark, efter at de svenske myndigheder havde afslået at realitetsbehandle hans asylansøgning. I marts 2005 besluttede nævnet at genoptage sagen. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren før sin udrejse fra Iran i efteråret 2000 var politisk aktiv for blandt andet en studenterbevægelse, og han deltog i den forbindelse i en demonstration rettet mod regimet, ligesom han uddelte systemkritiske løbesedler. Siden sin ankomst til Skandinavien havde ansøgeren efter sin forklaring været aktiv for WPI (Irans Arbejder Kommunist Parti) dels i Danmark fra årsskiftet 2000/2001 til efteråret 2002 og fra marts 2004 til i dag, dels i Sverige i perioden fra efteråret 2002 til marts 2004. Disse aktiviteter havde blandt andet bestået i deltagelse i radioudsendelser, herunder som interviewer, som taler ved demonstrationer og i øvrigt som deltager i demonstrationer. Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for at tilside-sætte ansøgerens forklaring om sine politiske aktiviteter i Skandinavien. Efter Flygtningenævnets fornyede vurdering var der i øvrigt tale om aktiviteter, der ikke lå fjernt fra ansøgerens politiske aktiviteter før sin udrejse fra Iran. Da det som følge af ansøgerens udadvendte aktiviteter i Skandinavien måtte antages, at ansøgeren var blevet kendt af de iranske myndigheder på grund af sine systemkritiske politiske aktiviteter mod regimet i Iran, risikerede han at blive forfulgt ved sin tilbagevenden til Iran, og han opfyldte derfor betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1. BR14/47

Nævnet meddelte i **oktober 2005** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar fra Iran, født i 1978 (M) og 1982 (K). Indrejst i december 2003. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at den mandlige ansøgers fader, der var aktiv for Mujahedin Khalq, grundet styrets efterstræbelse udrejste af Iran til Irak i 1989/1990. Den mandlige ansøgers moder og efterfølgende også den mandlige ansøger og hans søster måtte jævnligt over for de iranske myndigheder redegøre for deres situation efter faderens udrejse, idet myndighederne anså familien for regeringsfjendtlig. Den mandlige ansøger, der efter faderens udrejse måtte ophøre med skolegang og deltage i familiens forsørgelse, havde blandt andet på sine arbejdspladser kontakt med faderens venner, der ligeledes var tilknyttet Mujahedin Khalq. Ansøgeren begyndte at engagere sig i politiske aktiviteter for Mujahedin Khalq, selvom han ikke blev medlem af denne eller andre oppositionsgrupper. Ansøgeren blev anholdt i 1992 i forbindelse med uddeling af kopierede systemkritiske kassettebånd, men blev løsladt mod månedlig meldepligt – en meldepligt, som han overholdt i hele perioden indtil 25 dage før udrejsen i december 2003. Ansøgeren blev tilbageholdt igen i 1996. Denne tilbageholdelse var ikke begrundet i politisk aktivitet, men ansøgeren blev løsladt på et senere tidspunkt end andre tilbageholdte, og han måtte i forbindelse med løsladelsen underskrive en erklæring om, at han ikke ville deltage i forsamling-

er med mere end tre personer. Ansøgeren blev tilbageholdt i 8 – 10 dage i 1997 som følge af et mislykket udrejseforsøg til Tyrkiet, hvorfra han ville søge om familiesammenføring med sin fader, der var indrejst i Danmark i 1996. Under den efterfølgende militærtjeneste blev ansøgeren sammen med andre systemkritiske værnepligtige blandt andet pålagt minerydning, hvilket efter 35 dages militærtjeneste indebar, at ansøgeren fik sin ene fod læderet i forbindelse med en minesprængning, hvor andre værnepligtige endvidere blev dræbt. Ansøgeren fortsatte i hele perioden sit politiske engagement for Mujahedin Khalq og kopierede og uddelte til bekendte blandt andet optagelser fra satellit-tv med regeringskritiske udsendelser. Ansøgeren blev i 2000 afhørt af myndighederne og tilbageholdt i 4 dage i forbindelse med ansøgerens moders og hans ene søsters udrejse i 1999, hvor de sidstnævnte blev familiesammenført med faderen i Danmark. Ansøgeren deltog såvel i 1999 som i 2000 i regeringskritiske demonstrationer. Det lykkedes ham, selvom han blev anholdt sammen med mange andre, ved disse lejligheder at undgå identifikation, idet han undslap i folkemængden. Ansøgeren blev tilbageholdt senest i juli 2003 i to dage, hvorunder ansøgeren blev udsat for vold. Baggrunden var, at myndighederne havde foretaget ransagning i maj 2003 og forgæves havde eftersøgt ansøgerens anden søster. Ansøgeren mødte to gange i retten for at redegøre for sin søsters forhold og lovede at samarbejde for at finde hende, men myndighederne var i juli 2003 blevet klar over, at søsteren var udrejst. Den mandlige ansøger fortsatte sin månedlige meldepligt og undgik konfrontationer med myndighederne indtil udrejsen i december 2003. Efter ankomsten til Danmark fortsatte ansøgeren sit regeringskritiske politiske engagement, herunder sin relation til Mujahedin Khalq. Ansøgeren havde sammen med blandt andet sin søster og sin ægtefælle deltaget i møder og demonstrationer både i Danmark og i flere europæiske lande. Ansøgeren uddelte ugentligt Mujahedin Khalqs avis i en dansk by. Den kvindelige ansøger havde forklaret, at hun kom fra en traditionel indstillet familie, at hun ikke selv havde været politisk aktiv, men at hun mod familiens ønske havde giftet sig med den mandlige ansøger, fordi hun delte hans regeringskritiske synspunkter og ønsket om bedre forhold blandt andet for kvinder i Iran. Den kvindelige ansøger havde ikke selv haft udadvendte politiske aktiviteter i Iran, men havde efter udrejsen ledsaget sin ægtefælle på de nævnte møder og demonstrationer i Danmark og i udlandet, ligesom hun har været til stede ved uddelingen af materiale i den danske by. Ansøgerne havde i forbindelse med nævnsmødet fremlagt en række fotografier og avisartikler vedrørende deres politiske engagement og deltagelse i møder og demonstrationer efter udrejsen fra Iran. På den ovennævnte baggrund fandt Flygtningesnævnet, at ansøgerne havde sandsynliggjort, at de ved udrejsen fra Iran var i myndighedernes søgelys på grundlag af deres politiske oppositionelle aktivitet, og at ansøgerne som følge af navnlig deres efterfølgende aktiviteter, der lå

i forlængelse af aktiviteterne i hjemlandet, ved en tilbagevenden til Iran måtte anses for at være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet bemærkede, at det i den ovennævnte samlede vurdering var indgået, at ansøgerne i et omfattende sagsbehandlingsforløb hos Udlændingestyrelsen på nogle punkter havde forklaret divergerende. Nævnet fandt imidlertid, at ansøgerne under nævnsmødet fremstod som overbevisende og troværdige, og at de foreliggende divergencer til sagen i vidt omfang fremstod som rimeligt forklaret for nævnet i forbindelse med ansøgernes udtryksform. Flygtningenævnet meddelte herefter ansøgerne opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. BR14/48

Nævnet meddelte i **november 2005** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar fra Iran, født i 1957 (M) og i 1966 (K). Indrejst i oktober 2002 (M) og september 2002 (K). I april 2004 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgerne afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ansøgerne anførte som asylmotiv, at den mandlige ansøger havde været aktiv for organisationerne Mujahedin Khalq, Peykar og Nehzate Azadi, og at han havde været tilbageholdt og udsat for tortur flere gange på grund af sine politiske aktiviteter. Den mandlige ansøger fremlagde til sagen udskrift af en tilsigelse og en dom, hvoraf det fremgik, at han var idømt 10 års fængsel. I september 2005 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse af april 2004. Flygtningenævnet udtalte i den forbindelse, at et flertal af nævnets medlemmer ikke fandt at kunne lægge ansøgernes forklaringer om deres asylmotiv til grund for sagen. Flertallet havde herved tillagt det vægt, at både tilsigelsen og dommen, som ansøgerne havde fremlagt til støtte for deres asylansøgning, måtte antages at være uægte, hvilket svækkede ansøgernes troværdighed ved bedømmelsen af det påberåbte asylmotiv. Hertil kom, at den mandlige ansøger i oktober 2001 fik udstedt et ægte nationalitetspas. Endelig havde den mandlige ansøger efter det oplyste alene udført begrænsede aktiviteter i form af uddeling af løbesedler og andet politisk materiale. På denne baggrund kunne flertallet ikke lægge til grund, at den mandlige ansøger på tidspunktet for udrejsen skulle være eftersøgt på grund af deltagelse i et politisk møde, eller at han i øvrigt skulle være profileret på grund af tidligere politiske aktiviteter. Den kvindelige ansøger havde ikke angivet noget selvstændigt asylmotiv. Da ansøgerne heller ikke i øvrigt for Flygtningenævnet havde været i stand til at underbygge deres forklaringer, måtte deres asylmotiv forkastes. I november 2005 genoptog Flygtningenævnet sagen. **Flygtningenævnet** udtalte, at den mandlige ansøger havde været genstand for en omfattende medieomtale af sagen i landsdækkende medier, herunder både dagblade og tv, efter at Flygtningenævnet i september 2005 traf afgørelse i sagen, og at det herefter måtte antages, at han var blevet profileret som modstander af styret i Iran på en sådan måde, at det ikke kunne afvises, at ansø-

gerne ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddelte allerede af denne grund ansøgerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. BR14/49

Nævnet **stadfæstede i november 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran, født i 1979. Indrejst i juni 2004. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som asylmotiv havde henvist til, at hun havde en verserende sag for kritik mod styret hos de iranske myndigheder i anledning af en maleriudstilling og nogle satiriske tegninger, som myndighederne havde beslaglagt. Ansøgeren havde til støtte herfor fremlagt to dokumenter fra de iranske myndigheder, som angav at være en tilsigelse og en advarselsseddel i tilfælde af udeblivelse. Det fremgik af Udenrigsministeriets høringssvar, at de fremlagte dokumenter var vurderet som falske. På den baggrund tilsidesatte Flygtningenævnet ansøgerens forklaring om, at hun var forfulgt af de iranske myndigheder som værende usand og konstrueret til lejligheden. Den omstændighed, at ansøgeren under sit ophold i Danmark havde deltaget i demonstrationer og andre aktiviteter for det monarchistiske parti, fandtes ikke at kunne give grundlag for meddelelse af opholdstilladelse, idet denne aktivitet ikke havde sammenhæng med aktiviteter i hjemlandet, og idet ansøgeren ikke havde sandsynliggjort, at hendes aktiviteter for det monarchistiske parti i Danmark var kommet til de iranske myndigheders kundskab. BR14/50

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 6.4.2 nævnte afgørelse BR14/36.

6.5.3.2 Andre aktiviteter

Som eksempler på sager, hvor asylansøgere som asylmotiv har henvist til andre aktiviteter i Danmark, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i maj 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran, født i 1982, samt et barn. Indrejst i august 2003. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren til advokatindlægget og under nævnsbehandlingen til støtte for sin asylansøgning navnlig havde gjort gældende, at hun og hendes barn var blevet døbt i en dansk kirke i marts 2005, at hendes tilbageværende familie i Iran havde undsagt hende i den anledning, at hendes dåb havde været nævnt i kirkens nyhedsbrev, og at hendes dåb derfor kunne være kommet til de iranske myndigheders kendskab. Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for at antage, at ansøgeren havde eksponeret sig selv i forhold til de iranske myndigheder, eller at de iranske myndigheder på anden måde havde skaffet sig kendskab til hendes dåb. I øvrigt fandt Flygtningenævnet – efter indholdet af de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder fact-finding mission til Teheran og Ankara i januar 2005 – at der ikke var grundlag for at

antage, at konvertering til kristendommen i sig selv ville medføre asylbegrundende forfølgelse efter flygtningekonventionen, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at ansøgeren ved tilbagevenden til hjemlandet ville være i reel risiko for dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet bemærkede endvidere, at ansøgerens oprindelige asylmotiv var, at hun skulle være indkaldt til en iransk revolutionsdomstol for overtrædelse af alkoholforbud eller for en anklage for at have organiseret prostitution. Flygtningenævnet lagde imidlertid vægt på, at det fremgik af Udenrigsministeriets notat fra august 2004, at et af ansøgeren i den anledning fremlagt dokument, hvorved hun var blevet indkaldt til at give møde i en revolutionsdomstol i Teheran, af den lokale kilde var vurderet til at være et ikke ægte dokument. Flygtningenævnet fandt under de ovennævnte omstændigheder ej heller grundlag for at udsætte sagen på, at politiet efterforskede et af ansøgeren nævnt trusselsbrev i anledning af hendes dåb, som ifølge hendes egne oplysninger var tilsendt hende i en dansk frankeret kuvert. Flygtningenævnet fandt således ikke, at ansøgeren opfyldte betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR14/51

Nævnet **stadfæstede i oktober 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, født i 1973. Indrejst i februar 2002. Ansøgning om asyl blev indgivet i juni 2003. Pågældende indgik efter indrejsen i Danmark ægteskab med en herboende iransk kvinde (K). K var skilt fra Æ i Danmark, men K og Æ var ikke efter det oplyste skilt efter islamisk lov. Efter et par måneder genoptog kvinden kontakten til sin tidligere herboende ægtefælle (Æ), som det viste sig, at hun efter islamisk lov ikke var blevet skilt fra. Denne ægtefælle (Æ) truede ansøgeren med hævn, fordi han havde indgået ægteskab med en kvinde (K), som efter islamisk lov ikke var blevet skilt. Ansøgeren blev separeret fra sin herboende ægtefælle (K) i september 2003. **Flygtningenævnet** udtalte, at, Flygtningenævnets afgørelse havde været sat i bero for at afvente en rapport fra fact finding mission til Teheran og Ankara fra Udlændingestyrelsen. Nævnet fandt, at der var usikkerhed om, hvorvidt de iranske myndigheder ville anerkende ansøgerens tidligere ægtefælles (K) skilsmisse. Tilsvarende var det derfor usikkert, om de iranske myndigheder ville anse ansøgerens samliv med sin tidligere ægtefælle (K) for legitimt eller illegitimt, jf. den iranske straffelovs §§ 63 og 64. Nævnet fandt endvidere, at hvis ansøgerens tidligere ægtefælle (K) eller dennes (tidligere) ægtefælle (Æ) måtte vælge at realisere deres trusler om at anmelde ansøgeren til de iranske myndigheder, ville de samtidigt udsætte i hvert fald ansøgerens tidligere ægtefælle (K) for strafforfølgelse. Nævnet udtalte endvidere, at det af den nævnte lovs § 64 og § 65 fremgik, at "illegitimt" samleje alene blev straffet, hvis den pågældende var klar over sin

handling og straffen herfor, at det af §§ 68-79 fremgik, at der var så strenge formelle beviskrav, at forholdet næppe ville kunne anses for bevist, samt at dette støttes af de udtalelser, de anvendte kilder havde afgivet til brug for fact finding missionen. Nævnet bemærkede videre, at en af kilderne havde udtalt, at seksuelt samkvem, der var ulovligt efter iransk ret, men som var begået i udlandet, ikke kunne pådømmes af en iransk domstol. På den anførte baggrund fandt nævnet ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved tilbagevenden til Iran ville risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at der var reel risiko for at ansøgeren vil blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. BR14/52

6.6 Dobbeltstraf - ne bis in idem

I sager, hvor en udlænding dømmes for kriminalitet begået under opholdet her i landet og i den forbindelse udvises, påberåber den pågældende sig undertiden risiko for dobbeltstraf – det vil sige risikoen for at blive straffet for samme lovovertrædelse i sit hjemland, som den pågældende er straffet for i Danmark.

I dansk ret er princippet om, at en person ikke må blive strafforfulgt to gange for den samme lovovertrædelse, fastslået i straffelovens §§ 10 a og 10 b. Princippet er ligeledes blandt andet indeholdt i Europarådskonventionen af 28. maj 1970 om straffedommes internationale retsvirkninger, "European Convention on the International Validity of Criminal Judgments".

Det fremgår af udlændingelovens § 7, stk. 2, at der gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis denne ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er udformet i overensstemmelse med de internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt, herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 3 og tillægsprotokol nr. 6, samt artikel 3 i FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Det er forudsat, at udlændingemyndighederne ved anvendelsen af bestemmelsen inddrager relevant praksis navnlig fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 indeholder ikke et forbud mod dobbeltstraf i sig selv. Dobbeltstraf vil således alene være i strid med konventionen, hvis den forventede straf må anses for umenneskelig eller nedværdigende.

Menneskerettighedskommissionen har generelt udtalt, at når der er tale om straffesager i forskellige stater, er overholdelsen af princippet "ne bis in idem"

hverken sikret af konventionen eller af artikel 4 i 7. tillægsprotokol. Der kan blandt andet henvises til sagerne H.P.L. mod Østrig (appl. 24132/94 EMK kendelse af 5. juli 1994) og E.G.M. mod Luxembourg (appl. 24015/94 EMK kendelse af 20. maj 1994). Der henvises herved nærmere til Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens notat om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's flygtningekonvention og Den europæiske Menneskerettighedskonvention, der er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Højesteret har i en dom af 15. april 2004 i en udsendelsessag taget stilling til risikoen for dobbeltstraf (UfR 2004.1798). Af dommen fremgår blandt andet følgende:

”Ved afgørelsen om udvisning skal der tages hensyn til, om udvisning må antages at virke særlig belastende på grund af ”risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet ...”, jf. den dagældende bestemmelse i udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 7 (nu nr. 6).

Spørgsmålet, om T ved tilbagevenden til Nigeria risikerer forfølgelse af en karakter, som kan begrunde asyl, skal herefter ikke indgå i vurderingen af, om der skal træffes beslutning om udvisning. Dette gælder således også en risiko for umenneskelige forhold under afsoning af en eventuel frihedsstraf for den lovovertrædelse, som er pådømt i denne sag, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Det bemærkes herved, at T vil kunne påberåbe sig beskyttelsen efter lovens § 31 før udsendelse til Nigeria.

En eventuel risiko for, at T ved tilbagevenden til Nigeria idømmes frihedsstraf for det samme forhold, kan efter lovovertrædelsens karakter og grovhed sammenholdt med det oplyste om længden af en mulig frihedsstraf i Nigeria ikke føre til, at udvisning undlades i medfør af udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 7 (nu nr. 6).”

Det kan udledes af højesteretsdommen, at spørgsmålet om risiko for dobbeltstraf henhører under domstolene i forbindelse med behandlingen af en sag om udvisning på grund af kriminalitet, jf. herved udlændingelovens §§ 22-24, jf. § 26, stk. 1.

Det antages på denne baggrund, at risikoen for at blive idømt dobbeltstraf ved en tilbagevenden til hjemlandet ikke i sig selv er relevant for den asylretlige vurdering, som foretages af Flygtningenævnet. Derimod vil karakteren og intensiteten af den straf, der forventes idømt i hjemlandet, i det konkrete tilfælde kunne være af asylretlig relevans.

Flygtningenævnet skal således ikke i sager, hvor ansøgeren er udvist ved dom, vurdere risikoen for dobbeltstraf, men alene tage stilling til, om udlændingen ved udvisning vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2,

herunder om udlændingen i forbindelse med en eventuel strafafsoning i hjemlandet er i reel risiko for behandling omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Se som eksempel herpå den i Flygtningenævnets formandskabs 13. beretning, 2004, side 106, refererede afgørelse BR13/26, hvor nævnet for så vidt angår spørgsmålet om dobbeltstraf har henvist til, at domstolene havde taget stilling hertil.

Se endvidere:

Flygtningenævnet **stadfæstede i februar 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Marokko, født i 1980. Indrejst i juli 2003. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren ikke havde været medlem af politiske eller religiøse partier eller organisationer, og ikke havde haft konflikter med de marokkanske myndigheder. Ansøgeren havde som sit asylmotiv henvist til, at hun frygtede overgreb fra sin egen og ægtefællens familie, fordi hun havde bragt skam over dem på grund af hendes mislykkede ægteskab, og fordi hun her i landet var dømt for falsk anmeldelse af ægtefællen for vold. Flygtningenævnet fandt, at de nævnte konflikter angik privatretlige forhold, som ansøgeren måtte henvises til at søge myndighedernes beskyttelse imod. Flygtningenævnet bemærkede, at det fremgik af baggrundsoplysningerne, at æresdrab forekom meget sjældent og var en type forbrydelse, som medførte lang fængselsstraf. Flygtningenævnet fandt, at ansøgerens frygt for dobbeltstraf ikke i sig selv udgjorde et forhold, der kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt endvidere, at ansøgeren ikke havde sandsynliggjort, at hun ville være i risiko for at blive udsat for forhold, der indebar, at hun havde krav på beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 2. BR14/53

Efter udlændingelovens § 19, stk. 7, finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, tilsvarende anvendelse ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse. I sådanne sager, hvor domstolene ikke har haft lejlighed til at tage stilling til § 26-hensynene, herunder risikoen for dobbeltstraf, vil Flygtningenævnet skulle foretage denne – ikke asylretlige – vurdering.

Nedenfor er refereret Flygtningenævnets afgørelse i en sag, hvor klageren var idømt en straf ved en tysk domstol, hvorfor nævnet i forbindelse med sagen om nægtelse af forlængelse af den pågældendes opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, nr. 1, jf. § 22, nr. 4, foretog en vurdering

af § 26-hensynene, jf. § 19, stk. 7, herunder klagerens risiko for at blive udsat for dobbeltstraf ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Nævnet **stadfæstede i november 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1961. Indrejst i november 2000. I juli 2001 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, (de-facto status). I januar 2003 blev klageren af en tysk domstol idømt fire års fængsel for indførsel af en ikke ringe mængde narkotiske stoffer i Tyskland med henblik på videresalg. Klageren var frihedsberøvet i Tyskland fra august 2002 til oktober 2004. Efter sin løsladelse indrejste klageren på ny i Danmark, hvor han i november 2004 indgav ansøgning om forlængelse af sin opholdstilladelse. Ved afgørelse i juli 2005 inddrog Udlændingestyrelsen klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, nr. 1, jf. § 22, nr. 4. **Flygtningenævnet** udtalte, at klagerens opholdstilladelse var tidsbegrænset og udløb i maj 2004. Efter udlændingelovens § 11, stk. 2, forlænges opholdstilladelsen efter ansøgning, med mindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19. Som anført af Udlændingestyrelsen kunne opholdstilladelsen inddrages efter bestemmelserne i udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, nr. 1, jf. § 22, nr. 4. Ved afgørelsen af, om opholdstilladelsen skulle forlænges, skulle der ifølge udlændingelovens § 19, stk. 7, foretages en afvejning af de hensyn, der er anført i udlændingelovens § 26, stk. 1, overfor den begåede kriminalitet. Flygtningenævnet lagde til grund, at klageren også i Danmark ville have fået en fængselsstraf af flere års varighed, såfremt kriminaliteten var blevet pådømt i Danmark. Det bemærkedes herved, at forholdet måtte antages at være omfattet af straffelovens § 191, og at kriminaliteten måtte anses for skadelig for samfundet. Flygtningenævnet fandt, at klageren er født og opvokset i Irak, og at han periodevis havde boet i Irak indtil 2000. Hans ophold i Danmark måtte heroverfor anses for relativt kortvarigt. Selvom klagerens nærmeste familie boede i Danmark, havde klageren stadig fjernere slægtninge i Irak. Klageren havde endvidere siden maj/juni 2001 i et vist omfang samlevet med en herboende kvinde af irakisk herkomst. Klageren havde endvidere to samlevere/ægtefæller, som han havde børn med. Den ene måtte antages at opholde sig i Irak, mens den anden måske opholdt sig i Sverige. Klageren led endvidere af forskellige sygdomme. Flygtningenævnet fandt ikke, at afvejningen af hensynene efter § 26 førte til, at klagerens opholdstilladelse skulle forlænges. Flygtningenævnet bemærkede, at der ikke var grundlag for at antage, at klagerens sygdomme var af en sådan karakter, at han af den grund skulle have forlænget opholdstilladelsen. Flygtningenævnet bemærkede endvidere, at der ikke var grundlag for at antage, at klageren skulle blive udsat for dobbeltstraf ved en tilbagevenden til Irak. Vedrørende klagerens situation ved en tilbagevenden til Irak fandt nævnet, at der

ikke var grundlag for at antage, at de forhold, der er anført i udlændingelovens § 31, skulle være til hinder for udsendelse til Irak. Flygtningenævnet bemærkede særligt, at der ikke var grundlag for at antage, at det forhold, at klageren måske ikke ville blive betragtet som rettroende, eller det forhold, at han havde opholdt sig i en periode i Europa og tidligere i Iran, skulle være til hinder herfor. BR14/54

6.7 Internt flugtalternativ – IFA

Det er i praksis antaget, at en asylansøger ikke har behov for international beskyttelse imod risiko for forfølgelse, hvis ansøgeren vil kunne undgå denne forfølgelse eller opnå beskyttelse et sted inden for sit hjemlands grænser. Frygten for forfølgelse udstrækker sig ikke nødvendigvis til hele hjemlandets territorium, hvorfor det under visse forudsætninger vil kunne kræves, at den pågældende ansøger tager ophold i en anden del af hjemlandet, hvor forfølgelsen kan undgås. Der vil i sådanne tilfælde eksistere et internt flugtalternativ (Internal Flight Alternative – IFA).

Der er to afgørende forhold, der skal tages stilling til i forbindelse med fastlæggelsen af IFA. Det er således afgørende, om det pågældende IFA er relevant i det konkrete tilfælde, og om det er rimeligt at forvente, at ansøgeren tager ophold et andet sted i hjemlandet, jf. UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 91.

Ved afgørelsen af ovenstående bør der foretages en objektiv vurdering af, hvorvidt en del af hjemlandet kan udgøre et IFA. I vurderingen må de forhold, der førte til ansøgerens flugt fra hjemlandet, tages i betragtning, men det skal også tages i betragtning, om den del af hjemlandet, der kan antages at fungere som et IFA, udgør et meningsfuldt alternativ for fremtiden, herunder om området er vedvarende stabilt og sikkert, jf. UNHCR's Guidelines on International Protection: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the Context of Article 1 A (2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 23. juli 2003. Det fremgår heraf, at vurderingen af, om der foreligger et IFA, hovedsageligt koncentrerer sig om fremtiden. Eksistensen af et IFA på tidspunktet for flugten vil kunne have betydning i forhold til den samlede vurdering af asylmotiviet, men i praksis vil tidspunktet for afgørelsen være afgørende for, hvorvidt en asylansøger kan henvises til at tage ophold et andet sted i hjemlandet.

Dette er i overensstemmelse med den praksis, der har dannet sig i nævnet, hvorefter det er situationen på afgørelsestidspunktet, der er afgørende for, om der kan anses at foreligge et internt flugtalternativ.

Hvis et område indenfor hjemlandets grænser skal kunne karakteriseres som vedvarende stabilt, vil beskyttelsen i området som udgangspunkt blive ydet af de nationale myndigheder. Der vil således være en formodning imod, at der findes et IFA i tilfælde, hvor ansøgeren er forfulgt af de nationale myndigheder. Der kan imidlertid være tale om sådanne særlige forhold, at lokale myndigheder eller magtfulde private kan yde den nødvendige beskyttelse. Dette er således tidligere i Flygtningenævnets praksis blevet antaget at være tilfældet for så vidt angår Nordirak og Nordsomalia.

Ansøgerens personlige forhold skal indgå i den konkrete vurdering af, om ansøgeren kan henvises til et bestemt område og dér leve et efter hjemlandets forhold relativt normalt liv uden for store besværligheder ("undue hardship"). Det fremhæves i de ovennævnte Guidelines fra UNHCR, at alder, køn, helbredstilstand, familiemæssige situation, etnisk, kulturel eller religiøs gruppe, politisk eller social tilknytning til det pågældende område, sprog, uddannelse og profession samt tidligere forfølgelse og deraf følgende psykologiske problemer skal indgå i vurderingen. Disse forhold skal ansues kumulativt, jf. UNHCR's Håndbog, pkt. 53.

Ansøgerens personlige forhold skal sammenholdes med forholdene i området, herunder sikkerhedssituationen og respekten for grundlæggende menneskerettigheder samt de socio-økonomiske forhold.

Ifølge UNHCR's Guidelines on International Protection: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the Context of Article 1 A (2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 23. juli 2003, påhviler bevisbyrden for, at der foreligger et internt flugtalternativ, asylmyndighederne.

Se eksempler på Flygtningenævnets anvendelse af IFA-princippet i Flygtningenævnets formandskabs 9. beretning, 2000, afsnit 5.7, herunder følgende afgørelse:

Nævnet **stadfæstede** den **27. januar 2000** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1976. Indrejst i januar 1999. Ansøgeren rejste sammen med sin ægtefælle som følge af forholdene for faili-kurdere og shiamuslimere i 1991 fra den regeringskontrollerede til den nordlige del af Irak. De tog ophold i området omkring Sulaimaniya, hvor de levede på feltfod og af penge, som ansøgerens svigerfader sendte dem. Medio 1996 udrejste de til Iran som følge af kamphandlinger i området. I slutningen af 1998 returnerede den mandlige ansøger til Irak, idet han efterlod sin ægtefælle og

deres barn i grænseområdet på den iranske side af grænsen. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren ikke ville kunne vende tilbage til den regeringskontrollerede del af Irak uden at risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Ved vurderingen af sagen blev det herefter afgørende, om ansøgeren havde en sådan tilknytning til det kurdiske område i det nordlige Irak, at han kunne henvises til at tage ophold i dette område. Det måtte ved denne vurdering lægges til grund, at ansøgeren, der var faili-kurder og shiamuslim, havde opholdt sig i Sulaimaniya-området fra 1991 til 1996 uden dog at have fast bopæl og uden at have kontakt til, – eller konflikter med – de kurdiske organisationer i området, samt at ansøgeren ikke havde familiemæssig tilknytning til området. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde afgørende vægt på ansøgerens langvarige ophold i det nordlige Irak og på, at han ikke havde haft konflikter med de kurdiske organisationer, og at han i øvrigt ikke havde foretaget sig noget, der kunne antages at bringe ham i sådanne konflikter. Flertallet fandt således, at ansøgeren måtte henvises til at tage ophold i det nordlige Irak. BR9/44 2000

Som det fremgår, vil en anvendelse af IFA-princippet normalt først blive aktualiseret i de tilfælde, hvor det kan lægges til grund, at ansøger isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7 i forhold til et område i hjemlandet, men kan henvises til at tage ophold i et andet område i hjemlandet, hvor den pågældende ikke er i risiko for forfølgelse m.v.

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet en række sager, hvor ansøgerne isoleret set ikke ansås for omfattet af udlændingelovens § 7, og hvor nævnet har henvist de pågældende til at tage ophold andre steder i hjemlandet, hvis de ikke fandt at kunne vende tilbage til deres oprindelsesområde. Nævnet har således i flere sager inddraget IFA-lignende betragtninger som en del af begrundelsen for afgørelsen om at meddele afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har henvist til IFA-lignende betragtninger, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1978. Indrejst i oktober 2001. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk kurder, født og opvokset i en by nord for Kirkuk. Ansøgeren havde som asylmotiv anført, at han ikke var mødt op til værnepligt i 1995, og at han var blevet forsøgt hvervet til Jerusalemhæren, hvorefter han flygtede. Disse problemer lå tilbage under Saddam Husseins styre. De kunne derfor ikke tillægges asylretlig betydning på tidspunktet for næv-

nets afgørelse, hvor dette styre ikke længere var ved magten. Ansøgeren havde endvidere ikke oplyst om nogen form for individuelle og konkrete konflikter med de nuværende irakiske myndigheder. Uanset om det måtte lægges til grund, at ansøgeren på grund af faderens og onklens forhold måtte risikere konflikter med kurdiske fraktioner, måtte ansøgeren henvises til at søge myndighedernes beskyttelse og tage ophold i områder, der ikke var kontrolleret af kurdiske fraktioner. Det forhold, at ansøgeren er kurder uden nogen tilknytning til en klan, og den generelt usikre situation i Irak, kunne ikke i sig selv begrunde asyl. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund ikke, at ansøgeren opfyldte betingelserne for at få meddelt asyl i medfør af udlændingelovens § 7, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. BR14/55

Nævnet **stadfæstede i marts 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Serbien og Montenegro, født i 1976 (M) og 1980 (K), samt et barn. Indrejst i juli 2003. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentlige ansøgernes forklaring til grund. Det blev således lagt til grund, at den mandlige ansøger er født i Montenegro, og at han siden 1983 havde opholdt sig i Kosovo, hvor han på et tidspunkt blev medlem af SPS (Socialist Party of Serbia). Den mandlige ansøger er bosniak, og fra september 1998 deltog han i krigen på serbisk side. Efter krigens afslutning opholdt han sig forskellige steder i Serbien, Bosnien og Montenegro, indtil han i december 2002 vendte tilbage til Kosovo. I 2003 var han udsat for et voldeligt overfald, hvorefter han tog ophold i Montenegro, indtil ansøgerne udrejste i juli 2003. Flygtningenævnet lagde vedrørende den kvindelige ansøger til grund, at hun var født og opvokset i Montenegro, hvor hun boede indtil 1999, hvorefter hendes familie tog ophold i Bosnien. I 2001 mødte hun, der ligeledes er bosniak, sin ægtefælle i Kosovo, og i december 2002 flyttede hun til Kosovo sammen med ham. Flygtningenævnet fandt det ikke sandsynliggjort, at det voldelige overfald, som den mandlige ansøger var udsat for i februar 2003, skyldtes hans deltagelse i krigen på serbisk side eller var begået af tidligere medlemmer af UCK. Nævnet anså det for almindelig kriminalitet, som han og hans familie måtte henvises til at søge de internationale eller de lokale myndigheders beskyttelse imod. Den mandlige ansøger opfyldte således ikke betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Såfremt den mandlige ansøger ikke fandt, at han kunne opholde sig i Kosovo, kunne han henvises til at tage ophold i den øvrige del af Serbien og Montenegro, som han havde en ikke ubetydelig tilknytning til. Den chikane, som den kvindelige ansøger angiveligt havde været udsat for inden krigen, fandtes ikke at have haft en sådan intensitet, at den kunne give grundlag for asyl. Nævnet fandt det således ikke sandsynliggjort, at ansøgerne ved udrejsen var asylbegrundende forfulgt, eller at de ved en tilbagevenden ville være i risi-

ko herfor eller for at blive udsat for forhold, som er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. BR14/56

Nævnet **stadfæstede i maj 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Den Demokratiske Republik Congo, født i 1940 (M) og 1946 (K). Indrejst i april 2004. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgerne ikke havde været medlem af noget politisk parti eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne havde som deres asylmotiv blandt andet henvist til, at den mandlige ansøgers broder, der var politiofficer, i april 1999 blev dræbt af rwandiske soldater, der anklagede ham for blandt andet at have medvirket i drabet på en rwandisk spion. Ansøgerne blev opfordret til at forlade hjemegnen af soldaterne, idet ansøgerne er etniske lubaer. Den mandlige ansøger blev ikke udsat for fysiske overgreb, men den kvindelige ansøger blev forulempet og fik blandt andet et knivsår i den ene arm. De havde endvidere henvist til, at de congolesiske myndigheder nu måtte antages at være klar over, at ansøgernes søn havde ophold her i landet. Flygtningenævnet havde ved vurdering af sagen lagt vægt på, at begivenhederne omkring drabet på den mandlige ansøgers broder lå langt tilbage i tiden, og at aktionen ikke var rettet mod ansøgerne. Nævnet havde videre lagt vægt på, at ansøgerne havde opholdt sig i hjemlandet fra 1999 til udrejsen i 2004, herunder i de sidste knapt to år i Kinshasa, uden at have haft asylrelevante problemer med oprørere, lokalbefolkningen eller myndighederne. Ansøgerne fik udstedt ægte nationalitetspas og udrejste problemfrit for at besøge deres søn i Danmark. Ansøgerne søgte først asyl efter nogen tids ophold her i landet. Flygtningenævnet fandt det ikke sandsynliggjort, at ansøgerne var forfulgt ved udrejsen eller ville være i risiko for forfølgelse ved en tilbagevenden, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at ansøgerne havde sandsynliggjort, at de ville være i en reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet fandt herved ikke, at myndighedernes mulige kendskab til, at ansøgerens søn i 1998 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, var asylbegrundende for ansøgerne, hvorved bemærkedes, at ansøgerne aldrig havde deltaget i politiske aktiviteter. Flygtningenævnet fandt heller ikke grundlag for, ud fra et synspunkt om subjektiv frygt, at meddele ansøgerne opholdstilladelse i medfør af de anførte bestemmelser. Såfremt ansøgerne ikke ønskede at tage ophold i deres hjemegn i den østlige del af Den Demokratiske Republik Congo, fandt nævnet, at de måtte henvises til at tage ophold i en anden del af landet, herunder Kinshasa, hvor ansøgerne havde opholdt sig i en længere periode forud for udrejsen. De generelt usikre forhold i hjemlandet fandtes ikke i sig selv at kunne begrunde opholdstilladelse. BR14/57

Nævnet **stadfæstede i maj 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sudan, født i 1974. Indrejst i april 2004. Ansøgeren angav at komme fra en landsby i provinsen Darfur. Han læste på universitet i Khartoum, hvor han blev medlem af S.F.D.A. (Sudan Federation Democratic Alliance). Han deltog i møder og uddelte løbesedler for S.F.D.A. To gange blev han tilbageholdt og udsat for tortur af sikkerhedsstyrkerne på grund af sin politiske tilknytning til S.F.D.A. Dagen efter den sidste tilbageholdelse blev hans landsby udsat for angreb af sikkerhedsstyrkerne. Efter indrejsen fik han foretaget en sprogundersøgelse på foranledning af Udlændingestyrelsen. **Flygtningegenævnet** udtalte, at det fremgik af konklusionen af den foretagne sprogtest, at det var højst sandsynligt, at ansøgeren ifølge sprogtesten hørte hjemme i Sudan, hvorimod det var usandsynligt, at han hørte hjemme i Darfur området. Det fremgik, at ansøgeren havde korrekt kendskab til Sudan, men mangelfuldt kendskab til Darfur. Det fremgik endvidere af undersøgelsen, at personer, der kommer fra Darfur, har en anden udtale end ansøgeren, og at det er nemt at genkende deres måde at tale arabisk på, idet arabisk fra dette område ikke er almindeligt sudanesisk arabisk, som ansøgeren talte. Ansøgeren, der angiveligt havde boet en væsentlig del af sit liv i Darfur området, oplyste under nævnsmødet, at han ikke talte fur, og at han kun i begrænset omfang forstod fur. Nævnet kunne på denne baggrund ikke lægge til grund, at ansøgeren kom fra Darfur området og kunne således heller ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Uanset om ansøgerens forklaring om, at han kom fra Darfur området, kunne lægges til grund, fandt nævnet ikke, at ansøgerens aktiviteter kunne anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller kunne begrunde beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet lagde således til grund, at ansøgeren alene havde udført begrænsede aktiviteter for S.F.D.A, og at ansøgeren, der efter sin egen forklaring havde været tilbageholdt to gange, var blevet løsladt begge gange uden videre retsskridt. Begivenhederne under nogle angreb på ansøgerens landsby havde ikke været rettet mod ansøgeren personligt, og der var ikke grundlag for at antage, at sikkerhedsstyrkernes angivelige interesse i ansøgeren havde baggrund i hans politiske forhold, som myndighederne efter hans egen forklaring ikke havde kendskab til. Nævnet fandt videre, at såfremt ansøgeren ikke mente at kunne tage ophold i sin landsby, måtte han henvises til at tage ophold andet steds i Sudan, herunder eventuelt i Khartoum, hvor han havde opholdt sig som voksen i en længere årrække. Som følge af det anførte var der ikke grundlag for at udsætte sagen som begæret af advokaten med henblik på foretagelse af udskrift af sprogtesten. BR14/58

6.7.1 Særlige forhold vedrørende Nigeria

Problemstillingen vedrørende IFA-lignende betragtninger har navnlig været berørt i afgørelser vedrørende asylansøgere fra Nigeria. De særlige forhold for Nigeria er medvirkende til, at det ofte vil være relevant at se på, om ansøgere, som ikke finder at kunne vende tilbage til deres oprindelsesområde, kan henvises til at tage ophold i andre dele af landet. Nigeria er delt op i 36 delstater og landet har over 250 etniske grupper. Fordelingen af muslimer og kristne i landet er nogenlunde ligelig, dog er der en overvejende muslimsk befolknings-sammensætning i nord, hvor den i øst er overvejende kristen. I den nordlige del af Nigeria har 12 delstater indført sharia lovgivning, og i nogle af nævnets afgørelser har ansøgeren påberåbt sig frygten for at blive stillet for en sharia domstol.

Se som eksempler på nævnets praksis:

Nævnet **stadfæstede i august 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Nigeria, født i 1978, samt et barn. Indrejst i august 2004. Sagen var af Udlændingestyrelsen forsøgt behandlet i åbenbart grundløs proceduren. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er nigeriansk statsborger, etnisk yoruba og kristen af trosretning. Ansøgeren er født i Lagos, men vokset op i det nordlige Nigeria. Ansøgeren havde ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer og havde ikke i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet frygtede at blive stenet til døde, idet hendes far havde anmeldt hende til en muslimsk domstol, fordi hun havde nægtet at gifte sig med en muslimsk mand, som faderen havde udvalgt til hende. Ansøgeren havde endvidere henvist til, at hun frygtede at blive stenet, fordi hun var konverteret til kristendommen og havde fået et barn med en kristen mand. Uanset om ansøgerens forklaring om asylmotivet lagdes til grund, fandt nævnet, at ansøgerens konflikt med faderen var en privatretlig konflikt, og at ansøgeren måtte henvises til at søge myndighedernes beskyttelse. Nævnet bemærkede, at ansøgeren ifølge sin egen forklaring ikke havde haft problemer med de nigerianske myndigheder. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren, såfremt hun ikke mente, at hun kunne få myndighedernes beskyttelse i det område, hvor hendes far opholdt sig, måtte henvises til at tage ophold i en anden del af Nigeria. Flygtningenævnet bemærkede i den forbindelse, at det fremgår af en fælles britisk-dansk fact finding mission til Abuja og Lagos fra den 19. oktober til den 2. november 2004, at kvinder fra det nordlige Nigeria, som er under pres for at indgå ægteskab mod deres vilje, vil kunne tage ophold i en anden stat i det nordlige Nigeria eller i det sydlige Nigeria, herunder særligt i Lagos. Det fremgår videre, at disse kvinder vil kunne søge legal bistand

fra en række organisationer, og at nogle gør det. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at de generelle forhold for kvinder i Nigeria, herunder kristne kvinder, er af en sådan karakter, at de i sig selv kan føre til, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt på den baggrund ikke grundlag for at udsætte sagen på indhentelse af oplysninger om faderen til ansøgerens barn. BR14/59

Nævnet **stadfæstede i oktober 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Nigeria, født i 1971. Indrejst i juli 2005. I år 2000 flygtede ansøgeren til Gambia, men han var dog i Nigeria i 2003 i forbindelse med indgåelse af ægteskab. Efter ægteskabets indgåelse tog ansøgeren og ægtefællen tilbage til Gambia. **Flygtningenævnet** kunne lægge ansøgerens forklaring til grund om, at han havde været ansat i en højere stilling i en kristen organisation fra 1998 til 2000, og at han i forbindelse med en demonstration i 2000 blev angrebet af muslimer. Nævnet lagde videre til grund, at ansøgeren i januar 2003 var tilbage i Nigeria for at gifte sig. Nævnet fandt ikke, at ansøgerens stilling i den kristne organisation kunne begrunde asyl. Det bemærkedes herved, at ansøgeren alene ved en enkelt lejlighed havde været udsat for overgreb fra muslimer, at ansøgeren søgte og fik dengang myndighedsbeskyttelse samt at ansøgeren ligeledes kortvarigt kunne vende tilbage til Nigeria i 2003 uden problemer. Nævnet fandt heller ikke på tidspunktet for nævnsafgørelsen grundlag for at kunne antage, at ansøgeren ville være i en reel risiko for at blive forfulgt ved en tilbagevenden. De generelle forhold for kristne i Nigeria kunne ikke i sig selv begrunde asyl. Nævnet fandt, at ansøgeren ligeledes måtte henvises til at tage ophold i den sydlige del af Nigeria, hvor sharia-lovgivningen ikke er gældende. Nævnet fandt herefter ikke grundlag for at antage, at ansøgeren var asylbegrundende forfulgt ved sin udrejse, eller at han ville være i risiko for en sådan forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Nævnet fandt heller ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville risikere at blive udsat for overgreb af en karakter som anført i udlændingelovens § 7, stk. 2. BR14/60

Nævnet har endvidere behandlet sager, hvor ansøgeren har påberåbt sig frygt for kønsrelateret forfølgelse, enten i form af frygt for kvindelig omskæring eller frygt for tvungen prostitution. Afhængig af hvilken form for forfølgelse, der måtte være tale om, vil der ofte være en mulighed for at søge beskyttelse i en af de andre delstater. Ifølge en britisk-dansk fact finding mission til Abuja og Lagos fra den 19. oktober til den 2. november 2004 er kvindelig omskæring eksempelvis en skik, der primært praktiseres i den centrale og sydvestlige del af landet, mens det ikke er udbredt i den nordvestlige del. En ansøger vil derfor

kunne henvises til at søge beskyttelse i de delstater, hvor omskæring ikke praktiseres.

Se som eksempler på nævnets praksis:

Nævnet **stadfæstede i marts 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Nigeria, født i 1985. Indrejst i marts 2004. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er etnisk isha, kristen og fra landsbyen Isha. Hun havde ikke været politisk eller religiøst aktiv. Hun havde som væsentligste asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Nigeria frygtede at blive voldtaget, tvunget til prostitution og/eller dræbt af en nigeriansk mand, der stod i ledtog med en spansk kvinde, idet hun antog, at de havde betalt for hendes rejse fra Nigeria til Spanien, ligesom hun havde nægtet at medvirke til prostitution for kvinden. Ansøgeren havde endvidere henvist til de generelt utrygge forhold i Nigeria. Flygtningenævnet lagde ansøgerens forklaring til grund om, at hun var blevet lokket til Europa under falske forudsætninger, og at hun blev tvunget til prostitution. Selv om det skulle blive lagt til grund, at ansøgeren som følge heraf havde et modsætningsforhold til en mand i Nigeria, fordi hun i Europa havde nægtet at medvirke til prostitution, fandt Flygtningenævnet, at dette ikke kunne begrunde asyl efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at der var tale om en privat konflikt, som ansøgeren måtte henvises til at søge myndighedernes beskyttelse imod. Hvis ansøgeren ikke mente, at hun kunne få myndighedernes beskyttelse i det område, som hun stammede fra, måtte hun henvises til at tage ophold i en anden del af Nigeria. Herefter, og da de generelle forhold i Nigeria ikke kunne føre til noget andet resultat, opfyldte ansøgeren ikke betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7, hvorfor Udlændingestyrelsens afgørelse stadfæstedes. BR14/61.

Nævnet **stadfæstede i juni 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Nigeria, født i 1981. Indrejst i juli 2004. Det fremgik af sagen, at ansøgeren er kristen af trosretning. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er nigeriansk statsborger. Uanset om det lagdes til grund, at ansøgeren i sit hjemland i 2004 forud for sit bryllup var blevet forsøgt omskåret, fandtes dette ikke at kunne begrunde asyl. Nævnet lagde vægt på, at det fremgik af Udlændingestyrelsens fact finding-mission til Nigeria fra den 19. oktober 2004 til den 2. november 2004, at de fleste kvinder har mulighed for at søge tilflugt i den del af Nigeria, hvor skikken ikke praktiseres, eller hvor det er ulovligt at praktisere den. Det fremgår ligeledes, at regeringen og nogle ikke-statslige organisationer yder beskyttelse til kvinder, der er flygtet fra omskæring. Ansøgeren måtte således henvises til at søge de nigerianske myndighe-

ders beskyttelse mod omskæringsforsøg. Ansøgeren havde tidligere oplyst, at hun også var blevet forsøgt voldtaget af nogle mænd fra sin landsby. Da der var tale om forhold af kriminel karakter, måtte ansøgeren henvises til at søge beskyttelse hos sit hjemlands myndigheder. Flygtningenævnet fandt herefter ikke grundlag for at antage, at ansøgeren var asylbegrundende forfulgt ved sin udrejse, eller at ansøgeren ville være i risiko for en sådan forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. Ansøgeren opfyldte herefter ikke betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR14/62.

Kapitel 7

Betydningen af kriminelle forhold

Kapitel 7

Betydningen af kriminelle forhold

7.1 Betydningen af kriminelle forhold

Hvis en udlænding forud for sin indrejse i Danmark eller under opholdet her i landet har begået kriminalitet, kan dette få betydning for vurderingen af, om den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Spørgsmålene reguleres af flygtningekonventionens artikel 1 F og udlændingelovens § 10. Kriminalitet, begået efter den pågældende er blevet meddelt opholdstilladelse som flygtning, kan medføre udvisning efter udlændingelovens regler herom. Spørgsmålet om, hvorvidt udsendelsen vil være i strid med udlændingelovens § 31, kan indbringes for udlændingemyndighederne i medfør af udlændingelovens § 49 a.

7.2 Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31

Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 1, at en udlænding ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Bestemmelsen er gældende for enhver udlænding, og ved anvendelsen af bestemmelsen skal Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området efterleves.

Af udlændingelovens § 31, stk. 2, fremgår, at en udlænding, der er omfattet af udlændingelovens 7, stk. 1, ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen artikel 1 A nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1.

Udlændingelovens § 31 blev ændret ved lov nr. 362 af 6. juni 2002, og forbuddet mod refoulement er blevet begrænset i forhold til den tidligere bestemmelse.

For en nærmere gennemgang af ændringen henvises til Flygtningenævnets Formandskabs 11. beretning, 2002, kapitel. 4.4.4 og kapitel 8.2.

Forbuddet mod refoulement får betydning i de sager, hvor udlændingen isoleret set opfylder betingelserne for en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, men hvor den pågældende på grund af udelukkelsesgrundene i artikel 1 F eller på grund af begået kriminalitet er udelukket fra at få opholdstilladelse eller mister opholdstilladelsen i forbindelse med udvisning. Dette indebærer, at udlændingen ikke har lovligt ophold og derfor skal udrejse, jf. udlændingelovens § 30. Hvis udlændingen ikke udrejser frivilligt kan myndighederne imidlertid i almindelighed ikke gennemtvinge udrejsen på grund af refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31, og resultatet bliver, at udlændingen forbliver her i landet på såkaldt tålt ophold.

7.3 Flygtningekonventionens artikel 1 F (udelukkelsesgrundene), jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3

Efter flygtningekonventionens artikel 1 F finder konventionens bestemmelser ikke anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at vedkommende:

- har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de mellemfolkelige aftaler, som er indgået for at træffe forholdsregler herimod (litra a);
- har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse uden for tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette (litra b);
- har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger (litra c).

Bestemmelsen indebærer, at en udlænding, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, udelukkes fra at opnå beskyttelse efter denne bestemmelse.

Det følger af udlændingelovens § 10, stk. 1, at en udlænding, der under henvisning til udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F ikke kan meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, heller ikke kan meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

Hvis en asylansøger isoleret set opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, beror det herefter på en konkret vurdering, om der er alvorlige grunde til at antage, at den pågældende skal udelukkes fra opholdstilladelse som følge af en af ovennævnte udelukkelsesgrunde. Vurderingen heraf beror først og fremmest på asylansøgerens egen forklaring og fremlagte dokumentation, men også henvendelser fra hjemlandets myndigheder, oplysninger fra andre danske myndigheder, herunder Statsadvokaturen for Særlige Internationale Straffesager, domstolene, henvendelser fra krigsforbrydertribunaler og tredjemands vidneudsagn kan indgå i disse overvejelser.

7.3.1 Alvorlige ikke-politiske forbrydelser, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b)

7.3.1.1 "Alvorlig"

Det fremgår af UNHCR's Background note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1 F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees af 4. september 2003, pkt. 38-40, at formålet med bestemmelsen ikke er at udelukke en person med behov for beskyttelse alene på grund af en mindre forbrydelse. Vurderingen af, hvornår en forbrydelse kan anses for at være alvorlig, skal vurderes efter internationale standarder, og i den forbindelse er følgende faktorer relevante:

- hvilken gerning er begået
- hvilken skade blev forvoldt ved den pågældende gerning
- efter hvilken procedure vil gerningen blive retsforfulgt
- hvilken straf vil den pågældende gerning kunne medføre
- ville gerningen efter de fleste retssystemer blive vurderet som alvorlig.

Ministerkomitéen under Europarådet har i sin anbefaling, Rec(2005)6 of the Committee of Ministers to member states on exclusion from refugee status in the context of Article 1 F of the Convention relating to the Status of Refugees of 28 July 1951, af 23. marts 2005, pkt. 1.e., peget på de samme faktorer som relevante ved vurderingen af, om en ikke-politisk forbrydelse kan anses for "alvorlig" i artikel 1 F (b)'s forstand.

UNHCR har i Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 155, foretaget en afgrænsning, hvorefter en "alvorlig" forbrydelse må medføre dødsstraf eller udgøre en anden meget alvorlig strafbar handling,

mens mindre lovovertrædelser, som medfører en moderat straf, ikke er grundlag for udelukkelse i henhold til artikel 1 F (b).

UNHCR nævner i baggrundsnoten som eksempler på alvorlige forbrydelser drab, voldtægt, brandstiftelse og væbnet røveri. Andre forbrydelser vil ligeledes kunne betragtes som alvorlige, hvis der er brugt farlige våben, er sket alvorlig legemsskade eller der er bevis for alvorlig kriminel fortid.

Hvad angår den nedre afgrænsning nævner UNHCR i baggrundsnoten, at småkriminalitet, f.eks. besiddelse af narkotika til eget forbrug, ikke kan karakteriseres som en alvorlig forbrydelse.

Fra nævnets praksis kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i oktober 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, født i 1963. Indrejst i april 1990. Klageren var senest ved dom fra maj 2004 straffet med fængsel i 1 år og 9 måneder for overtrædelse af straffeloven og bekendtgørelse om euforiserende stoffer, og han var endvidere udvist af landet med indrejseforbud i 10 år. Udlændingestyrelsen havde besluttet, at klageren ikke kunne udsendes af Danmark, jf. udlændingelovens § 49 a, jf. § 31, men at han var afskåret fra at opnå opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, jf. § 10. **Flygtningenævnet** bemærkede, at klageren forud for udvisningen, bestemt ved landsretsdom fra november 2004, havde haft ophold efter udlændingelovens § 8, jf. § 7, stk. 1. Der skulle derfor i medfør af udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt klageren kunne udsendes, jf. udlændingelovens § 31. Ved afgørelsen heraf lagde Flygtningenævnet efter klagerens forklaring i nævnet til grund, at han er kurder, og at han havde været aktiv for Komalah-partiet og havde deltaget i 17-18 likvideringer af revolutionsgardister i 1981, hvor han var 17-18 år gammel. Ligesom Udlændingestyrelsen kunne Flygtningenævnet således lægge til grund, at udlændingelovens § 31 var til hinder for en udsendelse af klageren. Som følge heraf skulle der efter udlændingelovens § 49 a, 2. pkt., træffes afgørelse om, hvorvidt klageren var omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet udtalte videre, at der efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, ikke kan gives opholdstilladelse efter § 7, hvis en udlænding anses for omfattet af artikel 1 F i flygtningekonventionen. Efter artikel 1 F (b) finder konventionen ikke anvendelse, hvis den pågældende har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse uden for tilflytningslandet, inden han som flygtning fik adgang hertil. Ved afgørelsen af, om der var tale om en alvorlig forbrydelse, lagde Flygtningenævnet vægt på, at der efter det af klageren forklarede havde været tale om 17-18 enkeltstående likvideringer begået over en periode på cirka et år. Efter de for-

tolkningsbidrag, der kunne udledes af pkt. 155 i Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus og pkt. 40 i baggrundsnoten fra UNHCR fra september 2003 om artikel 1 F, var der i Flygtningenævnet enighed om at betegne de omtalte likvideringer som alvorlige forbrydelser. Ved afgørelsen af, om der var tale om en ikke-politisk forbrydelse, var der i Flygtningenævnet enighed om, at dette var en vanskelig grænsedragning, og at der måtte foretages en konkret vurdering, hvori indgik den overordnede storpolitiske baggrund, hvor de iranske kurdere i 1981 blev udsat for voldsomme overgreb fra de iranske myndigheders side. Flygtningenævnet udtalte videre, at der ved afgrænsningen af de politiske forbrydelser kan hentes inspiration i pkt. 152 i Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, og i blandt andet pkt. 41-43 og 81 i den nævnte baggrundsnote fra UNHCR. Et flertal fandt på denne baggrund, at de forbrydelser, som klageren ifølge sin forklaring havde været med til at begå, havde været af en sådan uproportional karakter i forhold til de politiske mål for kurderne i området, at de måtte betegnes som ikke-politiske i relation til flygtningekonventionens artikel 1F (b). Klageren var derfor efter flertallets opfattelse omfattet af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, hvorfor klageren ikke kunne gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det fremgik videre af beslutningen, at såfremt ansøgeren ikke udrejste frivilligt, kunne han udsendes tvangsmæssigt, men under en henvisning til, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran risikerede forfølgelse som omhandlet i udlændingelovens § 7, kunne ansøgeren ikke udsendes tvangsmæssigt til Iran eller et andet land, hvor han ikke var beskyttet mod videresendelse til Iran, jf. udlændingelovens § 31. BR14/63

7.3.1.2 "Ikke-politisk"

Det fremgår af UNHCR's håndbog, pkt. 152, og baggrundsnoten, pkt. 41, at der ved afgørelsen af, om en forbrydelse kan karakteriseres som ikke-politisk, bør lægges vægt på gerningsmandens motiver, det vil sige om forbrydelsen er begået ud fra ægte politiske motiver eller overvejende af andre grunde, f.eks. personlige årsager eller for vindings skyld.

Flygtningenævnet **stadfæstede i september 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Nigeria, født i 1970. Indrejst i december 2004. **Flygtningenævnet** fandt efter ansøgerens samlede forklaring ikke at kunne afvise, at ansøgeren havde opholdt sig i Nigeria i nogle måneder i 2004, og at han i juli 2004 udrejste til Danmark via blandt andet Niger og Sverige. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt ej heller at kunne afvise ansøgerens forklaring om, at han opbevarede nogle våben bag ved sin bopæl, som han uddelte til en række personer med henblik på dissens selvforsvar overfor andre personer af muslimsk observans i forbindelse med et lokalvalg. Flertallet

tallet fandt ej heller at kunne afvise, at ansøgeren var blevet eksponeret i forhold til de nigerianske myndigheder, og at han havde fået underretning af en kvindelig politibetjent om, at han var efterlyst, hvilket var baggrunden for, at han forlod hjemlandet i 2004. Flertallet fandt ej heller at kunne afvise ansøgerens forklaring om, at hans moder, hans nuværende kone og datter var blevet tilbageholdt af myndighederne et stykke tid i slutningen af 2004 med det angivelige formål at få ansøgeren til at melde sig til myndighederne. Flertallet bemærkede endvidere, at det efter ansøgerens egne forklaringer dels til samtalen til Udlændingestyrelsen dels til gensamtalen måtte lægges til grund for sagen, at ansøgeren selv – i forbindelse med de nævnte uroligheder omkring valghandlingen – havde dræbt et antal personer, idet han selv anvendte et af de våben, som han havde opbevaret. Flertallet fandt under disse omstændigheder ikke at kunne afvise, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet – efter de foreliggende baggrundsoplysninger – ville være i reel risiko for at blive udsat for dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Flertallet fandt derfor, at ansøgeren opfyldte betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flertallet af Flygtningenævnets medlemmer fandt imidlertid, at der efter ansøgerens egne oplysninger, som ikke var blevet nærmere behandlet under nævnbehandlingen, idet ansøgeren ikke under nævnbehandlingen havde ønsket at uddybe oplysningerne, var alvorlig grund til at antage, at ansøgeren ved at have dræbt et ikke nærmere oplyst antal mennesker under kampene mellem ANPP og PDP i lokalområdet i Nigeria i maj 2004 havde begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse i sit hjemland. Efter ansøgerens egne oplysninger fandt flertallet, at der var grund til at antage, at ansøgerens deltagelse i disse kamp-handlinger ikke kunne karakteriseres som en politisk handling, da det efter ansøgerens egne oplysninger måtte lægges til grund, at hans deltagelse i kamp-handlingerne skete som følge af afbrænding af nogle busser, som tilhørte ansøgeren, et drab på en chauffør og plyndring af ansøgerens hus. Flertallet fandt herefter, at ansøgeren måtte udelukkes fra beskyttelse efter udlændingelovens § 7, jf. § 10, stk. 1, nr. 3, jf. artikel 1F b i flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Flertallet fandt, at udlændingelovens § 31, stk. 1, var til hinder for, at ansøgeren kunne udsendes tvangsmæssigt til Nigeria eller til et land, hvorfra ansøgeren ikke var beskyttet mod videresendelse til Nigeria, idet ansøgeren efter det ovennævnte var i reel risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf for sin deltagelse i drabshandlinger fra de nigerianske myndigheders side. Flygtningenævnet stadfæstede derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Ansøgeren blev pålagt at skulle udrejse straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2. Såfremt ansøgeren ikke udrejste frivilligt, besluttede nævnet, at han kunne udsendes tvangsmæssigt af Danmark, men under henvisning til, at han ved en tilbagevenden til

Nigeria risikerede forfølgelse som omhandlet i udlændingelovens § 7, stk. 2, kunne han ikke udsendes tvangsmæssigt til Nigeria eller et andet land, hvor han ikke var beskyttet af udsendelse til Nigeria, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1. BR14/64

Ved afgørelsen af, om en forbrydelse kan karakteriseres som politisk eller om ikke-politiske motiver vejer tungest, foretages der en vurdering af sammenhængen mellem forbrydelsen og det angivelige politiske mål, af forbrydelsens art samt af om der er proportionalitet mellem det politiske mål og de midler, der er anvendt for at føre det ud i livet. Se om terrorisme nærmere nedenfor.

Det er videre en forudsætning for at betragte en forbrydelse som politisk, at det politiske mål er i overensstemmelse med internationale standarder for menneskerettigheder. Et politisk mål, som bryder med fundamentale menneskerettigheder, kan således ikke retfærdiggøre en forbrydelse.

Som eksempler på sager, hvor nævnet har foretaget en proportionalitetsafvejning mellem det politiske mål og de midler, der er anvendt for at føre det ud i livet, kan henvises til den under afsnit 7.3.1.1 omtalte sag vedrørende en iransk statsborger, BR14/66, samt til følgende sag:

Nævnet **stadfæstede i februar 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Algeriet, født i 1949. Indrejst i maj 2001. I 1971 udrejste ansøgeren fra Algeriet til Frankrig, hvor han to gange var blevet idømt langvarige fængselsstraffe som følge af forsøg på manddrab og røverier begået for at skaffe finansiel støtte til FFS og senere FIS. I april 2001 indrejste ansøgeren første gang i Danmark med henblik på at søge asyl. I september 2002 blev ansøgeren ved landsretten idømt 10 års fængsel samt udvisning for overtrædelse af straffelovens § 237, jf. § 21, § 288, stk. 2, jf. stk. 1, samt våbenlovens § 2, jf. stk. 1, nr. 1 og 2. I december 2003 blev ansøgeren af Udlændingestyrelsen meddelt afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, jf. § 10. Det fremgik af Udlændingestyrelsens afgørelse blandt andet, at uanset om det måtte blive lagt til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Algeriet risikerede overgreb, som var omfattet af udlændingelovens § 7, fandt styrelsen ikke, at ansøgeren kunne få opholdstilladelse her i landet i medfør af udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F. Styrelsen fandt, at der var alvorlig grund til at antage, at ansøgeren havde begået eller med sine aktiviteter havde medvirket til at begå en sådan alvorlig forbrydelse som omfattet af flygtningekonventionen artikel 1 F (b). Styrelsen lagde herved vægt på, at ansøgeren siden 1989 havde været aktiv for FIS/AIS, og at han blandt andet havde udført talrige kriminelle handlinger med blandt andet

det formål at indsamle våben og penge til brug for organisationens handlinger i Algeriet. Styrelsen lagde endvidere vægt på, at ansøgeren i Frankrig var dømt for følgende forhold: Ved byretten i Paris' dom blev ansøgeren dømt for deltagelse i en forbryderisk sammenslutning med henblik på forberedelse af en eller flere forbrydelser eller forseelser, der straffes med 10 års fængsel; overtrædelse af våbenloven; overtrædelse af lov om besiddelse af sprængstoffer; dokumentfalsk og brug af falske administrative dokumenter; hæleri; overtrædelse udlændingeloven og overtrædelser i relation til direkte deltagelse i eller forbindelse til en terrororganisation med fængsel i seks år samt udvisning af Frankrig for bestandigt. Det bemærkedes, at det fremgik af dommen, at ansøgeren tidligere var straffet i Frankrig for forsøg på manddrab. Ved byretten i Bobignys dom blev ansøgeren idømt fængsel i to år for blandt andet grov vold mod embedsmand i funktion i to forhold, ulovlig besiddelse våben eller ammunition og unddragelse af en foranstaltning om udvisning. Ansøgeren blev endvidere på ny udvist af Frankrig for bestandigt. Det bemærkedes, at det fremgik af dommen, at voldsforholdene var forøvet mod en politiofficer under trussel om brug af våben. Styrelsen fandt efter ansøgerens forklaringer under sagsbehandlingen ikke at kunne lægge til grund, at han ikke kunne være trådt tilbage fra de ovennævnte handlinger. Under henvisning til pkt. 152 i UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus fandt styrelsen ikke, at ansøgerens handlinger kunne karakteriseres som en politisk forbrydelse, når hensås til de gentagne og alvorlige forbrydelser, herunder legemsangreb, som ansøgeren var dømt for at have begået. Det bemærkedes i den anledning, at det fremgår af UNHCR's Background Note on the Application of the Exclusion Clauses fra september 2003, pkt. 43, at betingelsen for, at en forbrydelse kan karakteriseres som en politisk forbrydelse, er, at det politiske mål er i overensstemmelse med internationale standarder for menneskerettigheder. Endvidere bemærkedes det, at det af Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1 F of the 1951 Convention relating to the status of Refugees of 4. September 2003, pkt. 15, fremgår, at handlinger som led i terrorvirksomhed som udgangspunkt kan karakteriseres som en alvorlig ikke-politisk forbrydelse, og at terrorhandling som udgangspunkt er disproportional i forhold til et eventuelt politisk mål med disse. Endelig bemærkede Udlændingestyrelsen, at det ikke er en betingelse for anvendelse af flygtningekonventionens artikel 1 F (b), at forbrydelserne er begået i det land, hvorfra udlændingen er flygtet, jf. UNHCR's Håndbog, pkt. 153, og baggrundsnote, pkt. 44. **Flygtningenævnet** kunne i det væsentligste lægge ansøgerens forklaring under sagen til grund. Af de grunde, der var anført i Udlændingestyrelsens afgørelse fra december 2003, kunne Flygtningenævnet tiltræde, at ansøgeren ikke var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men at han isoleret set opfyldte betingelserne for at blive meddelt beskyttelsesstatus i medfør af

udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet kunne af de grunde, der var anført af Udlændingestyrelsen, tiltræde, at ansøgeren under henvisning til udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, ikke blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Det bemærkedes i den forbindelse, at nævnet var enig i Udlændingestyrelsens vurdering af, at ansøgeren på grund af de forhold, som han var dømt for i Frankrig, var omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 F (b). Flygtningenævnet fandt herefter ikke anledning til at vurdere, om de øvrige kriterier i udlændingelovens § 10 for ikke at give ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7 var til stede. Det var Flygtningenævnets vurdering, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Algeriet ville være i risiko for overgreb af den karakter, som er nævnt i udlændingelovens § 31, stk. 1, og han kunne herefter ikke udsendes tvangsmæssigt til Algeriet eller til et land, hvor han ikke var beskyttet mod videresendelse til Algeriet. BR14/65

7.3.1.3 Terrorisme

Ifølge UNHCR er det relevant at vurdere handlinger, der i de fleste retssystemer vil blive karakteriseret som terrorisme, efter artikel 1 F (b), idet sådanne handlinger som udgangspunkt må anses som disproportionale med et eventuelt politisk mål, se baggrundsnoten pkt. 41 og 81.

Hvis en ansøger er tilknyttet en organisation, som udfører terrorhandling, vil det give anledning til overvejelser om, hvorvidt den pågældende vil skulle udelukkes fra at opnå flygtningestatus. Udlændingemyndighederne vil i den forbindelse – som i andre tilfælde, hvor artikel 1 F (b) overvejes anvendt – skulle foretage en individuel vurdering af ansøgeren. Se om denne individuelle vurdering nærmere afsnit 7.3.2.

Se fra nævnets praksis:

Nævnet **stadfæstede i maj 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Burundi, født i 1983. Indrejst i juni 2004. Det fremgik af Udlændingestyrelsens afgørelse, at styrelsen isoleret set havde anset ansøgeren for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren i gensamtalereferat med Udlændingestyrelsen havde afgivet detaljeret forklaring om sine aktiviteter for CNDD/FDD (Conseil National pour la Defense de la Democratie-Forces pour la Defense de la Democratie) og FNL (Forces Nationales de Liberation) og herunder redegjort for, hvorledes hans informationsvirksomhed førte til drab på soldater, civile samt tilfangetagne personer. Ansøgeren havde under nævnensbehandlingen gjort gældende, at han var blevet misforstået under gensamtalen med Udlændingestyrelsen, idet han alene havde givet informationer om soldater samt tutsi-soldater i civil, der havde haft til

opgave at spionere. Flygtningenævnet bemærkede, at samtalen med Udlændingestyrelsen havde været detaljeret og var blevet oplæst for ansøgeren, der havde underskrevet referatet. Flygtningenævnet kunne ikke fæste lid til ansøgerens forklaring for nævnet om, at han var blevet misforstået på en række helt centrale punkter i sin forklaring, og bemærkede, at gensamtalen havde haft til formål at uddybe karakteren af hans aktiviteter for CNDD/FDD og FNL. Flygtningenævnet lagde herefter ansøgerens forklaring til Udlændingestyrelsen til grund for sagens afgørelse. Ansøgeren havde gjort gældende, at han var blevet tvangsrekrutteret af CNDD/FDD til at udføre de omhandlede aktiviteter, og at han havde søgt ind i FNL, hvor han fortsatte sine aktiviteter for at opnå beskyttelse mod CNDD/FDD. Uanset om det måtte antages, at ansøgeren var blevet tvangsrekrutteret af CNDD/FDD, fandt nævnet ved bedømmelsen af ansøgerens situation ikke at kunne se bort fra, at han under sine talrige ture rundt i landet for organisationen havde haft rig mulighed for at forlade organisationen. Flygtningenævnet fandt endvidere, at ansøgerens indtræden i FNL måtte anses som frivillig. Flygtningenævnet fandt, at de af ansøgeren begåede handlinger havde været af en sådan karakter, at han ikke kunne påberåbe sig den beskyttelse, som følger af udlændingelovens § 7, stk. 1, idet han efter karakteren af sine handlinger måtte anses for omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 F (b). Flygtningenævnet lagde vægt på, at der var et åbenbart misforhold mellem de begåede handlinger og organisationernes angivelige politiske mål. Nævnet fandt, at ansøgeren skulle udrejse straks. Såfremt ansøgeren ikke udrejste frivilligt, kunne han under henvisning til, at han ved en tilbagevenden til Burundi risikerede forfølgelse som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, ikke udsendes tvangsmæssigt til Burundi eller til et land, hvor han ikke er beskyttet mod videresendelse til Burundi, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1 og § 31, stk. 2, 1 pkt. BR14/66

Nævnet **stadfæstede i december 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2003. **Flygtningenævnet** udtalte, at Udlændingestyrelsen, blandt andet under henvisning til ansøgerens medlemskab af og aktiviteter for Jund Al-Islam og Al-Ansar Al-Islam, der efterfølgende udviklede sig til Ansar Al-Sunna, havde fundet ikke at kunne afvise, at ansøgeren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, hvilket Flygtningenævnet tiltrådte. Det fremgik af baggrundsoplysningerne, at bevægelsen i den periode, hvor ansøgeren havde været aktivt medlem, var involveret i grove menneskerettighedskrænkelser, herunder tortur og henrettelse af tilfangetagne personer. Nævnet henviste blandt andet til Human Rights Watch World Report af 2002 og Notat fra Udlændingestyrelsen af 23. juni 2005, "Ekstremistiske islamiske bevægelser i det nordlige Irak". Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren, der siden 1997 havde sympatiseret med Bezutnaway

Islam, havde været aktivt medlem af den ovennævnte bevægelse fra 2000 til 2003, efter at han sammen med den pågældende bevægelse frivilligt havde taget ophold i et bjergområde. Ansøgeren havde som menig deltaget i bevægelsens militære gren og ikke i dens politiske arbejde. Han havde lært at håndtere våben og havde efter sin egen forklaring deltaget i tre krigshandlinger, og han havde deltaget i kontrolposter og tilbageholdt personer, der var blevet overgivet til bevægelsen, der enten havde udvekslet de pågældende med andre fanger eller havde fået dem omvendt til islam. Han havde hørt, at fanger var blevet tortureret. Han havde vedrørende en episode i september 2001, hvor 25 PUK-soldater, der var blevet taget til fange, var blevet dræbt, forklaret, at han ikke havde deltaget i den pågældende hændelse, men at han havde hørt fra dem, der havde deltaget, at de havde halshugget de vantro, hvorefter de var blevet lykønsket. Efter de amerikanske angreb i 2003 var ansøgeren vendt tilbage til grænseområdet, idet det nu stod klart, at krigen skulle føres ind i byerne. Da ansøgeren selv var blevet udpeget som selvmordsbombemand, besluttede han at flygte. **Et flertal af Flygtningesnævnets medlemmer** fandt på denne baggrund, at der var alvorlig grund til at antage, at ansøgeren i kraft af sine aktiviteter for bevægelsen havde medvirket til gennemførelse af alvorlige, ikke-politiske forbrydelser i hjemlandet, og at han derfor var udelukket fra beskyttelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, jf. § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b). Flertallet lagde vægt på, at der var et åbenbart misforhold mellem de begåede handlinger og bevægelsens politiske mål. Flertallet lagde endvidere vægt på, at ansøgeren, der havde været aktiv for bevægelsen i en langvarig periode, havde afstået fra at forlade bevægelsen, indtil han selv var blevet udpeget som selvmordsbombemand, og at det også efter hans forklaring om sin egen rolle og bevægelsens virkemidler – uanset hans alder og rang – måtte have stået ham klart, at han med sine aktiviteter i væsentlig grad havde understøttet og bidraget til bevægelsens krænkelse af fundamentale menneskerettigheder. Det fremgik videre af nævnets beslutning, at ansøgeren skulle udrejse straks og at ansøgeren, såfremt han ikke udrejste frivilligt, kunne udsendes tvangsmæssigt af Danmark, men under henvisning til, at han ved en tilbagevenden til Irak risikerede forfølgelse som omhandlet i udlændingelovens § 7, stk. 1, kunne han ikke udsendes tvangsmæssigt til Irak eller til et land, hvor han ikke var beskyttet mod videresendelse til Irak, jf. udlændingelovens § 31, stk. 2. BR14/67

7.3.1.4 "Forbrydelse begået udenfor tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette"

Til forskel fra flygtningekonventionens artikel 1 F (a) og 1 F (c) er det en forudsætning for anvendelsen af artikel 1 F (b), at forbrydelsen er begået uden for det land, hvori man søger tilflugt, før man som flygtning får adgang hertil. Som det

fremgår af UNHCR's håndbog, pkt. 153, ligger heri ikke et krav om, at forbrydelsen skal være begået i pågældendes hjemland, selvom dette oftest vil være tilfældet.

Ifølge håndbogen pkt. 154 vil en flygtning, som begår en alvorlig forbrydelse i tilflugtslandet, skulle retsforfølges i henhold til de dér gældende regler.

Se som eksempel på udelukkelse på baggrund af kriminalitet begået udenfor hjemlandet den under afsnit 7.3.1.2 refererede afgørelse om en algerisk statsborger.

Se endvidere:

Nævnet **ophævede i marts 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, født i 1961. Indrejst i november 1984. **Flygtningenævnet** udtalte, at klageren, der i 1985 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af den dagældende udlændingelovs § 7, stk. 1, nr. 2 (de facto-status), siden 1992/1993 havde opholdt sig i Irak, efter det oplyste i en iransk Mujahedin-lejr. Udlændingestyrelsen havde på baggrund af klagerens oplysninger i et spørgeskema af juni 2004 lagt til grund, at klageren under opholdet i Irak havde været medlem af Mujahedin-e-Khalq, og fundet, at klageren som følge af organisationens formål og virke og egne aktiviteter var omfattet af udelukkelsesbestemmelsen i artikel 1 F (b) i flygtningekonventionen. Udlændingestyrelsen havde herefter inddraget klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens 19, stk. 2, nr. 2, jf. § 10, stk. 1, nr. 3. Ifølge flygtningekonventionens artikel 1 F (b) er en person, "om hvem der er alvorlig grund til at antage, at han har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse udenfor tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette", udelukket fra beskyttelse efter konventionen. Det følger af bestemmelsens ordlyd, at bestemmelsen ikke finder anvendelse på forbrydelser, der er begået i tilflugtslandet, efter at den pågældende person indrejste som flygtning. Det måtte endvidere antages, at bestemmelsen ikke finder anvendelse på forbrydelser, som den pågældende har begået i et andet land end tilflugtslandet, efter at han er blevet meddelt asyl i dette. Da de handlinger, der lå til grund for Udlændingestyrelsens afgørelse, var begået, efter at klageren havde opnået flygtningestatus i Danmark, fandtes betingelserne for at bringe bestemmelsen i flygtningekonventionens artikel 1 F (b) allerede af denne grund ikke at være opfyldt. Flygtningenævnet bemærkede i øvrigt, at de foreliggende oplysninger om klagerens aktiviteter efter nævnets opfattelse ikke gav tilstrækkeligt grundlag for at vurdere, om klagerens handlinger var af en sådan karakter som omhandlet i flygtningekonventionens artikel 1 F (b). Flygtningenævnet ophævede derfor

Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af klagerens opholdstilladelse. Flygtningenævnet tog herved ikke stilling til, om klagerens opholdstilladelse kunne inddrages på andet grundlag. BR14/68

7.3.2 Individuelt ansvar

Som anført i afsnit 7.3.1.3 vil en ansøgers tilknytning til en organisation, som udfører terrorhandlinger, give anledning til overvejelser om, hvorvidt den pågældende vil skulle udelukkes fra at opnå flygtningestatus.

Det samme gælder ansøgere, der har haft en vis position inden for en myndighed eller en organisation, der ifølge de foreliggende baggrundsoplysninger har haft ansvaret for grove krænkelse af menneskerettighederne, og hvor det må antages, at ansøgeren har haft kendskab til de begåede krænkelse, uanset det ikke kan lægges til grund, at ansøgeren selv har overværet eller deltaget aktivt i sådanne krænkelse.

Det fremgår af UNHCR's Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1 F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, pkt. 18, at det er en forudsætning for anvendelse af udelukkelsesgrundene, at der er påvist et individuelt ansvar for en forbrydelse omfattet af artikel 1 F.

Af UNHCR's baggrundsnote, pkt. 54, fremgår, at det individuelle ansvar opstår, når en person har udført aktiviteter, som i væsentlig grad har bidraget til eller haft en væsentlig indvirkning på gennemførelsen af organisationens mål, vel vidende at hans eller hendes handlinger eller undladelse bidrog til de forbrydelse, organisationen begik. Den pågældende behøver ikke at være vidende om alle de forbrydelse, organisationen begår. Alene det forhold, at man har kendskab til, at forbrydelse bliver begået indenfor et system, og bevidst deltager i det system på en måde, som væsentligt bidrager til eller letter begåelsen af en forbrydelse eller som tillader den kriminelle organisation at fungere effektivt, vil være nok til at statuere strafferetligt ansvar. Medhjælperen eller den meddelagtige eller medgerningsmanden i en kriminel organisation bidrager til begåelsen af forbrydelse ved at spille en rolle, som tillader systemet eller organisationen at fortsætte sit virke.

Det forhold, at en person har haft en vis position i et styre eller har været medlem af en organisation, som har begået ulovlige overgreb, medfører ikke i sig selv individuelt ansvar for handlinger omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 F.

For så vidt angår sådanne myndighedspersoner vil der ved vurderingen af, om der foreligger et individuelt ansvar, blandt andet skulle klarlægges, hvorvidt ansøgeren kendte til krænkelse, prøvede at forhindre eller modsætte sig udførelsen og bevidst tog afstand fra begivenhederne, samt om den pågældende handlede frivilligt eller ikke havde noget valg.

Hvis imidlertid ansøgeren bevarer sin position i et styre, som åbenlyst begår krænkelse omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 F, eller hvis ansøgeren frivilligt er medlem af en organisation, hvis formål, aktiviteter og metoder er særligt voldelige, vil formodningen tale for, at den pågældende har bidraget væsentligt til begåelsen af krænkelse.

I sådanne sager vil det som udgangspunkt påhvile ansøgeren at tilbagevise formodningen om individuelt ansvar, se UNHCR's guidelines, pkt. 19, og baggrundsnote, pkt. 58 og 60.

Hvis ansøgeren påberåber sig, at han blev tvunget til at handle efter ordre fra andre personer i organisationen, vil det ifølge UNHCR skulle indgå i asylvurderingen, hvorvidt den pågældende havde en reel mulighed for at forlade organisationen, og om den pågældende burde have gjort dette på et tidligere tidspunkt, hvor det måtte have stået den pågældende klart, at der kunne opstå en sådan situation.

Se som eksempler fra nævnets praksis de under afsnit 7.3.1.3 refererede afgørelser vedrørende en burundisk statsborger, BR14/66, og en irakisk statsborger, BR14/67.

7.3.3 Efterforskning af forbrydelser ved Statsadvokaten for Særlige Internationale Straffesager

7.3.3.1 Anmeldelse af sager til Statsadvokaturen for Særlige Internationale Straffesager

Statsadvokaturen for Særlige Internationale Straffesager (SAIS) blev oprettet den 1. juni 2002. SAIS varetager opgaven vedrørende internationale straffesager, herunder navnlig sager om folkedrab, forbrydelser mod menneskeheden, krigsforbrydelser, terrorhandling og andre alvorlige forbrydelser begået i udlandet. Formålet med statsadvokaturens arbejde er at sikre, at disse forbrydere ikke finder fristed i Danmark, men får forholdene undersøgt af politiet og bliver retsforfulgt og straffet, hvis der er grundlag for det.

Efter udlændingelovens § 45 c kan udlændingemyndighederne uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter udlændingeloven til

anklagemyndigheden med henblik på anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

I sager, hvor en asylansøger er anmeldt til SAIS, og hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgeren isoleret set må anses for omfattet af udlændingelovens 7, vil de forhold, der ligger til grund for anmeldelsen, efter omstændighederne kunne medføre, at nævnet vil anse den pågældende for at være omfattet af udelukkelsesgrundene i udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a) eller (b). En sådan udlænding vil derfor blive meddelt afslag på asyl og blive pålagt at udrejse. På grund af refolementsforbudet i udlændingelovens § 31 vil den pågældende imidlertid ofte ikke kunne udsendes tvangsmæssigt og vil således være henvist til et såkaldt tålt ophold.

7.3.3.2 Resultatet af SAIS's efterforskning

Når SAIS har afsluttet den strafferetlige efterforskning, får den anmeldende myndighed underretning om sagens udfald.

Det er Flygtningenævnet, der – som den myndighed, der sidst har truffet afgørelse i de pågældende sager – tager stilling til, om resultatet af SAIS' efterforskning giver anledning til at genoptage behandlingen af asylsagen.

Flygtningenævnet har i indeværende beretningsperiode alene truffet afgørelse i en sag vedrørende en person på tålt ophold, hvor SAIS efter endt efterforskning måtte konstatere, at der ikke skulle rejses sigtelse.

Nævnet stadfæstede i april 2003 en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen, hvorved en libysk statsborger blev meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b). Nævnet bestemte, at den pågældende ikke kunne udsendes tvangsmæssigt til Libyen eller til et land, hvor han ikke var beskyttet mod videresendelse til Libyen, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1. I april 2003 sendte Udlændingestyrelsen sagen til SAIS med henblik på vurdering af, hvorvidt der var anledning til i Danmark at indlede strafferetlig efterforskning af hans forhold i Libyen, jf. udlændingelovens § 45 c. Ansøgeren havde under sagen forklaret, at han fra 1988 til 1999 arbejdede ved politiet, hvor han blandt andet havde til opgave at bekæmpe modstandere af Gaddafis regering. Ansøgeren forklarede til samtalen med Udlændingestyrelsen, at han havde deltaget i anholdelser, drab med videre på civilbefolkningen. Blandt andet skulle han have dræbt en person samt medvirket til drab på i alt 36 personer. Han fremlagde i forbindelse med sagen en liste med navne på 36 døde personer. I januar 2005 orienterede SAIS Udlændingestyrelsen om, at efterforskning

gen var indstillet. SAIS anførte i den forbindelse, at baggrunden for at indstille efterforskningen var, at det ikke havde været muligt at godtgøre, at ansøgeren havde begået strafbare forhold i forbindelse med drab på 36 personer. Under efterforskningen havde SAIS rettet henvendelse til foreningen The Libyan Union for Human Rights Defenders, der havde udarbejdet den liste over dræbte, som ansøgeren henviste til under behandlingen af asylsagen. Foreningen var imidlertid ikke i besiddelse af nævneværdig dokumentation for drabene. Generalsekretæren for den hollandske afdeling af foreningen oplyste, at det var usandsynligt, at en almindelig politimand skulle have medvirket til de 36 drab på listen udført af sikkerhedsstyrkerne og herunder have fået oplyst navnene på de dræbte. SAIS oplyste endvidere, at statsadvokaturen via Interpol havde rettet henvendelse til politimyndighederne i Libyen, som ikke havde besvaret henvendelserne. Der blev ikke i forbindelse med straffesagens behandling givet oplysninger om ansøgerens identitet til de libyske myndigheder. Ansøgeren havde under afhøring hos SAIS forklaret, at han i forbindelse med drabene alene forestod bevogtningsopgaver og ikke var til stede under udførelsen. Endvidere fragik han sin tidligere forklaring om, at han selv skulle have dræbt en af personerne på listen. I juli 2005 anmodede ansøgeren om genoptagelse af sagen. Flygtningenævnet meddelte i **november 2005 afslag på genoptagelse**. Flygtningenævnet fandt ikke, at det forhold, at SAIS havde indstillet den strafferetlige efterforskning af sagen med henvisning til, at de oplysninger, som ansøgeren afgav under asylsagens behandling i Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet ikke havde kunnet bekræftes, kunne medføre en ændret vurdering af sagen. Flygtningenævnet bemærkede i den forbindelse, at der ikke i forbindelse med statsadvokatens efterforskning var fremkommet oplysninger, der bekræftede ansøgerens ændrede forklaring om hans forhold forud for udrejsen, herunder at han alene deltog i bevogtningsopgaver. Flygtningenævnet måtte således lægge ansøgerens oprindelige forklaring til Udlændingestyrelsen og nævnet til grund for sagen, hvorfor han havde en langt mere aktiv rolle i forbindelse med de omtalte drab. BR14/69

7.4 Udlændingelovens § 10, stk. 2 og 3

Hvis en udlænding – uden for anvendelsesområdet for flygtningekonventionens artikel 1 F – har begået kriminalitet i udlandet, eller hvis en udlænding udvises med indrejseforbud for kriminalitet begået her i landet, kan dette få betydning for vurderingen af, hvorvidt den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. herved udlændingelovens § 10, stk. 2 og 3.

Endvidere kan en opholdstilladelse i visse tilfælde inddrages, såfremt en udlænding har begået kriminalitet i udlandet efter at være meddelt opholdstil-

ladelse i Danmark, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, nr. 1 og 2.

Udlændingelovens § 10 blev ændret ved lov nr. 362 af 6. juni 2002, og lovændringen trådte i kraft den 8. juni 2002. Det fremgår af ikrafttrædelsesbestemmelsen i lovændringens § 2, at § 10, stk. 3, alene finder anvendelse, såfremt det forhold, der har begrundet udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse. Af bemærkningerne til ikrafttrædelsesbestemmelserne i § 2 fremgår blandt andet, at de i øvrigt foreslåede ændringer finder anvendelse fra tidspunktet for lovens ikrafttræden, uanset om den pågældende udlænding, som måtte omfattes af en af bestemmelserne, er meddelt opholdstilladelse eller har indgivet ansøgning om opholdstilladelse forud for lovforslagets ikrafttræden. Det fremgår videre, at uanset at en sådan tilbagevirkende kraft normalt må anses for betænkelig, finder ministeriet det nødvendigt af hensyn til formålet med lovforslaget – nemlig som en del af regeringens ”anti-terrorpakke” at bekæmpe terrorisme og i den forbindelse at sikre en fuld efterlevelse på udlændingelovens område af FN’s Sikkerhedsråds resolution nr. 1373 af 28. september 2001 om bekæmpelse af terrorisme.

Der kan vedrørende området for anvendelse af bestemmelsen med tilbagevirkende kraft henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 13. beretning, 2004, under afsnit 8.4 refererede afgørelse vedrørende et libanesisk ægtepar, BR13/174.

For så vidt angår ændringen af udlændingelovens § 10 henvises i øvrigt til Flygtningenævnets formandskabs 11. beretning 2002, kapitel 4.4.3.

7.4.1 Eksempler fra Flygtningenævnets praksis vedrørende udlændingelovens § 10, stk. 2 og 3

Flygtningenævnet har ikke i beretningsperioden afgjort spontansager, hvori nævnet har taget stilling til, om udlændingelovens § 10, stk. 2 eller 3, var til hinder for meddelelse af opholdstilladelse.

Ved nævnets behandling af en spontan asylsag vedrørende en ansøger, som måtte have begået kriminalitet i udlandet eller her i landet, vil Flygtningenævnet først tage stilling til, om ansøgeren isoleret set må anses for omfattet af udlændingelovens § 7, altså om ansøgeren risikerer forfølgelse, jf. § 7, stk. 1, eller forhold omfattet af § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Kun hvis nævnet finder, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, vil nævnet skulle vurdere, hvorvidt den pågældende må anses for udelukket efter udlændingelovens § 10, stk. 2 eller 3.

Hvis nævnet ikke finder, at ansøgeren risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til hjemlandet, vil nævnet meddele den pågældende afslag på asyl, og der vil derfor ikke blive taget stilling til betydningen af den begåede kriminalitet.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i marts 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Serbien og Montenegro, født i 1970. I 1987 indrejste ansøgeren sammen med sin familie i Danmark. Ved Østre Landsrets dom af oktober 1993 blev ansøgeren idømt tre år og seks måneders fængsel for overtrædelse af straffelovens § 244, § 245, stk. 1, § 266, § 281, nr. 1, § 288, stk. 1 og § 291, stk. 1, og han blev samtidig udvist af Danmark for bestandig. I 1999 blev ansøgeren i Serbien og Montenegro idømt fire års fængsel for overfald og røveri, og i marts 2000 afviste Højesteret i Serbien og Montenegro at behandle hans anke. I marts 2000 blev ansøgeren løsladt. I juli 2000 indrejste ansøgeren senest i Danmark. I juni 2004 søgte ansøgeren asyl i Danmark. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren ikke havde noget udstående med de montenegrinske myndigheder, da han fik amnesti i 2000 efter afsoning af en røveri- og voldsdom på fire års fængsel. Flygtningenævnet fandt, at ansøgerens forklaring om et komplot rettet imod ham og blandt andet iscenesat af hans tidligere kæreste var utroværdig. Det fandtes således usandsynligt, at ansøgerens tidligere kæreste – uanset om hun var kontoransat hos politiet eller ansat i politistyrken – skulle være i stand til at arrangere anholdelser og løsladelser som forklaret af ansøgeren, og at det skulle have sammenhæng med, at hun tilbagevendende var forstødt som kæreste af ansøgeren. Forklaringen om ansøgerens tidligere kærestes rolle og om komplottet mod ansøgeren blev afgørende modsagt af de afgørelser fra montenegrinske retsinstanser, som ansøgeren havde fremlagt under sagen. Uanset at oversættelsen enkelte steder havde været mangelfuld, fremstod afgørelserne som velunderbyggede og overbevisende i deres argumentation. De støttede således ikke ansøgerens påstand om, at han havde været udsat for vilkårlighed og korruption. Flygtningenævnet lagde herefter til grund, at ansøgeren alene havde været i de montenegrinske myndigheders søgelys i forbindelse med den kriminalitet, ansøgeren havde udøvet. Det fandtes således også velbegrundet ud fra et politimæssigt synspunkt, at ansøgeren flere gange var blevet anholdt, idet han havde forklaret, at han ved flere anhol-

delser var i ulovlig besiddelse af våben. Ansøgerens forklaring om, at han efter sin løsladelse blev opsøgt af politifolk, der først oplyste, at de ville udsætte ham for overgreb, og derpå – da ansøgeren bad for sig – foreslog, at der alene skulle fingerses et overgreb, fandtes utroværdig og kunne ikke lægges til grund. BR14/70

7.4.2 Eksempler fra Flygtningenævnets praksis vedrørende udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2

Nævnet **stadfæstede i april 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Vietnam, født i 1950. Klageren blev i marts 1990 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, jf. § 7, stk. 1. Ved den oprindelige behandling af klagerens sag havde han oplyst, at han frygtede hævn fra familien til en person, som i Hong Kong havde slået en mand ihjel, og som klageren havde vidnet imod i den efterfølgende retssag. Efter et forsøg på reparation blev klageren på ny i august 1994 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. I februar 2003 blev klageren i Tyskland idømt fængsel i to år og seks måneder for forsøg på indsmugling af heroin fra Holland. Efter afsoning blev ansøgerne udvist til Danmark. I august 2004 blev klagerens opholdstilladelse inddraget af Udlændingestyrelsen, idet grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere var til stede. **Flygtningenævnet** udtalte, at uanset klagerens påstand om, at han var uskyldigt dømt i Tyskland, fandt Flygtningenævnet ikke at kunne gå ind i en prøvelse af dommen, der var upåanket og således retskraftig, og denne lagdes derfor til grund. Den af klageren begåede lovovertrædelse, der i Danmark ville være omfattet af straffelovens § 191, måtte karakteriseres som en for det danske samfund særlig farlig kriminalitet, og klageren måtte således også, uanset at han ikke tidligere var straffet, anses for en fare for samfundet. De i udlændingelovens § 26 nævnte hensyn fandtes ikke at kunne medføre, at inddragelse ikke skete, idet Flygtningenævnet lagde vægt på, at klageren uanset sit lange ophold i Danmark efter sin egen forklaring havde en meget svag tilknytning til det danske samfund, medens han havde bevaret en vis tilknytning til sin familie i Vietnam. Flygtningenævnet tiltrådte derfor, at betingelserne for inddragelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, nr. 1, var opfyldt. Flygtningenævnet tiltrådte endvidere, at det af klageren anførte om familien til den person, som han havde vidnet imod, ikke kunne give grundlag for at undlade inddragelse, idet Flygtningenævnet lagde vægt på, at klageren gentagne gange havde været på besøg i Vietnam uden at have problemer med denne familie, ligesom der lagdes nogen vægt på den forløbne tid, siden klageren afgav vidneforklaring. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder navnlig Udenrigsministeriets notat af 15. januar 2004, hvoraf fremgik, at der ikke kunne antages at være risiko for, at klageren ville blive udsat for dobbeltstraf, fandtes udlændingelovens

§ 31 heller ikke at være til hinder for, at klageren hjemsendtes til Vietnam. BR14/71

7.5 Udlændingelovens § 49 a

7.5.1 Flygtningekonventionens artikler 32 og 33

Efter flygtningekonventionens artikel 32, stk. 1, må en stat ikke udvise en flygtning, der lovligt befinder sig på statens område, undtagen af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1, må ingen stat på nogen som helst måde udvise eller afvise ("refoulere") en flygtning ved grænserne til sådanne områder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan bestemmelsen i stk. 1 ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Integrationsministeriet har i supplerende høringsnotat af 17. marts 2006 vedrørende forslag til ændring af udlændingeloven (Betinget udvisning, skærpelse af udvisningsreglerne og reglerne om indrejseforbud m.v.), om lovforslagets forhold til flygtningekonventionen i anledning af høringssvar fra UNHCR og øvrige henvendelser, blandt andet anført:

"Ved en afgørelse om udvisning i anledning af kriminalitet tager retten ikke stilling til asylretlige spørgsmål. Udvises en flygtning, mister den pågældende sin opholdstilladelse. Heri ligger imidlertid ikke, at den pågældende har mistet sin status som flygtning i flygtningekonventionens forstand.

Retten skal i forbindelse med enhver sag om udvisning tage stilling til, om udlændingens personlige forhold taler imod udvisning, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Retten foretager således en proportionalitetsafvejning bl.a. mellem på den ene side hensynet til udlændingen og på den anden side hensynet til statens sikkerhed og den offentlige orden. Anser retten efter en sådan vurdering udvisning for uproportional, vil den pågældende udlænding ikke blive udvist. Der må således i forbindelse med rettens afgørelse om udvisning antages at være gjort op med den proportionalitetsafvejning, der følger af flygtningekonventionens artikel 32."

Integrationsministeren har videre i besvarelse af 5. april 2006 af udvalgsspørgsmål nr. 15 i anledning af lovforslaget blandt andet anført:

”Det kan oplyses, at retten ved en afgørelse om udvisning i forbindelse med vurderingen efter udlændingelovens § 26 skal tage hensyn til, om en udvisning må anses for særlig belastende under hensyn til udlændingens personlige forhold. Integrationsministeriet er af den opfattelse, at retten i samme forbindelse også tager hensyn til, om udlændingen har flygtningestatus, og dermed om en proportionalitetsafvejning efter flygtningekonventionens artikel 32 er til hinder for at udvise den pågældende.

Hvis retten træffer afgørelse om at udvise en flygtning, er det herefter op til udlændingemyndighederne at tage stilling til, om den pågældende kan udsendes, og hvis dette ikke er tilfældet, om den pågældende på ny på asylretligt grundlag skal meddeles opholdstilladelse.”

7.5.2 Udlændingelovens § 49 a, jf. § 31

Efter udlændingelovens § 49 a skal Udlændingestyrelsen forud for politiets udsendelse af en udlænding, der har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, og som er udvist ved dom, træffe afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. Vurderingen af, om udsendelse kan ske, foretages i overensstemmelse med det absolutte refolementsforbud i blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området, samt flygtningekonventionens artikel 33, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1 og 2. En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, skal tillige indeholde en afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2.

Hvis udlændingen anses for omfattet af udlændingelovens § 7, skal der herefter foretages en vurdering i forhold til udlændingelovens § 10, stk. 3, såfremt det forhold, der har begrundet udvisningen, er begået efter bestemmelsens ikrafttræden, jf. lov nr. 362 af 6. juni 2002. I flertallet af de sager, hvor Flygtningenævnet i beretningsperioden har truffet afgørelse efter udlændingelovens § 49 a, var det forhold, der har begrundet udvisningen, begået efter lovændringens ikrafttræden. I enkelte sager var det forhold, der har begrundet udvisningen, begået før lovændringen, hvorfor nævnet i disse sager har truffet afgørelse i henhold til udlændingelovens § 10, stk. 2, således som bestemmelsen var affattet ved lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. Udlændingestyrelsens afgørelse om, at udlændingelovens § 31 ikke er til hinder for en udsendelse, anses automatisk for påklaget til Flygtningenævnet, og klagen har opsættende virkning, jf. § 53 a, stk. 2.

Det påhviler politiet af egen drift at iværksætte § 49 a-proceduren, som udgangspunkt mindst seks måneder forud for prøveløsladelsen.

En udlænding, som på tidspunktet for afgørelsen om udvisning har opholdstilladelse i Danmark på andet grundlag end efter udlændingelovens § 7, er ikke

omfattet af prøvelsesadgangen. Påberåber en sådan udlænding sig, at en udsendelse i henhold til udvisningsdommen vil være i strid med refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31, vil sagen herefter blive behandlet som en ansøgning om asyl.

Såfremt en udlænding, der tidligere er meddelt afslag på asyl i Flygtningenævnet, udvises ved dom og i forbindelse med udsendelsen gør gældende, at dette vil være i strid med udlændingelovens § 31, vil Flygtningenævnet behandle sagen som en anmodning om genoptagelse af asylsagen.

I beretningsperioden har nævnet behandlet 17 sager i medfør af udlændingelovens § 49 a. I samtlige sager stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse.

I en sag fandt Flygtningenævnet, at udlændingen var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men at udlændingelovens § 10, stk. 3, var til hinder for, at den pågældende kunne meddeles opholdstilladelse. I en anden sag fandt nævnet, at udlændingen var omfattet af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, hvorfor han ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

I de øvrige sager fandt nævnet, at udsendelse kunne finde sted, jf. § udlændingelovens § 31.

7.5.3 Eksempler fra Flygtningenævnets praksis vedrørende udlændingelovens § 49 a

Nævnet **stadfæstede i januar 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1973. Indrejst i marts 1999. Klageren blev i 2000 af Udlændingestyrelsen meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Ved en byretsdom afsagt i 2000 blev klageren idømt fængsel i fire måneder for overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, og udvist af Danmark med indrejseforbud gældende i fem år. I 2000 stadfæstede Østre Landsret dommen. Udlændingestyrelsen besluttede i 2001 at ophæve det ved dommen meddelte indrejseforbud i medfør af udlændingelovens § 32, stk. 6. Ved en byretsdom afsagt i 2003 blev klageren idømt fængsel i to år og seks måneder for overtrædelse af straffelovens § 125 a og udvist af Danmark med indrejseforbud gældende for bestandig. I 2003 stadfæstede Østre Landsret dommen. Under den oprindelige behandling af sagen havde klageren forklaret, at han i 1996/1997 blev opsøgt af den lokale borgmester, der opfordrede klageren til at melde sig ind i Saddam Fedayeen, hvilket klageren ikke ønskede. Klageren blev derfor eftersøgt af de irakiske myndigheder. **Flygtningenævnet** udtalte, at klageren var udvist ved dom, jf. udlændingelovens § 49, stk. 1, og efter udlændingelo-

vens § 32, stk. 1, var hans opholdstilladelse herefter bortfaldet. Da han havde haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, og da han ikke havde givet samtykke til udsendelse, skulle der efter udlændingelovens § 49 a, 1. pkt., træffes afgørelse om, hvorvidt klageren kunne udsendes, jf. udlændingelovens § 31. Af sagen fremgik, at klageren havde deltaget i og i Danmark var blevet dømt for organiseret menneskesmugling. Det lagdes til grund, at klageren i forbindelse med sagsbehandlingen havde givet oplysninger om medgerningsmændene. Klageren havde under sagens behandling bortset fra i forbindelse med grundlovsforhøret været på fri fod. Klageren havde oplyst, at han under sagen blev truet til at ændre forklaring, hvilket han efterkom. Medgerningsmændene blev dømt uanset dette. I det tidsrum der forløb, fra han modtog sin dom, og frem til han blev indkaldt til afsoning, og under afsoningen, var han blevet afkrævet penge fra medgerningsmænd. Det kunne ikke lægges til grund, at der i den forbindelse var blevet fremsat konkrete trusler om, at klageren ville blive slået ihjel eller udsat for anden umenneskelig behandling, såfremt pengene ikke blev erlagt. Under disse omstændigheder fandt Flygtningenævnet ikke sandsynliggjort, at klageren ved en tilbagevenden til sit hjemland ville være i nærliggende risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold, der var omfattet af udlændingelovens § 31. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at denne bestemmelse var til hinder for, at klageren udsendtes til Irak. BR14/72

Nævnet **stadfæstede i marts 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Rusland, der er etnisk tjetjener, født i 1981. Indrejst i december 2000. Under den oprindelige behandling af sagen havde klageren forklaret, at han var aktiv under begge tjetjenske krige, og at han kæmpede mod de russiske styrker. I oktober 2000 besluttede klageren sig for at udrejse fra Tjetjenien, idet han modtog oplysninger om, at han var eftersøgt af de russiske myndigheder. Klageren kørte med en bus til Ingosjetien, men blev på vejen beordret ud af bussen af de russiske myndigheder. Klageren blev tilbageholdt af de russiske myndigheder og var i forbindelse med tilbageholdelsen udsat for grove fysiske overgreb. Klageren blev senere løsladt efter anmodning fra nogle journalister, der var ankommet til den lejr, hvor klageren var tilbageholdt. I juli 2001 blev klageren meddelt opholdstilladelse af Udlændingestyrelsen i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Klageren blev ved dom afsagt i april 2004 idømt fængsel i 3 år og 6 måneder for overtrædelse af straffelovens § 246, jf. § 245, stk. 1. Klageren blev samtidig udvist fra Danmark med indrejseforbud gældende for bestandig. I september 2004 stadfæstede Østre Landsret dommen. Udlændingestyrelsen fandt herefter, at klageren var afskåret fra at opnå opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, jf. § 10, stk. 3, 1. pkt. Udlændingestyrelsen fandt endvidere, at klageren ikke kunne udsendes af Danmark, jf. udlændingelovens § 49 a, jf. § 31. **Flygtningenævnet** fandt på baggrund af klagerens

forklaring om sine aktiviteter i hjemlandet, at klageren som udgangspunkt måtte anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet tiltrådte derfor, at Udlændingestyrelsen i medfør af udlændingelovens § 31 havde truffet bestemmelse om, at klageren ikke kunne udsendes til hjemlandet. Klageren var idømt fængsel i 3 år og 6 måneder for overtrædelse af straffelovens § 246, jf. § 245, stk. 1, ved i forening med flere gerningsmænd under særdeles skærpende omstændigheder at have udøvet legemsangreb af særlig rå, brutal eller farlig karakter med døden til følge. Flygtningenævnet fandt, at klageren herved havde begået en særlig farlig forbrydelse, og at han måtte betragtes som en fare for samfundet. Da der ikke forelå særlige grunde, der talte for at meddele klageren opholdstilladelse, tiltrådte Flygtningenævnet på den baggrund, at klageren i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., var nægtet opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet besluttede herefter, at klageren skulle udrejse i overensstemmelse med den udrejsefrist, som måtte blive fastsat af politiet i medfør af udlændingelovens § 33, stk. 9. Såfremt klageren ikke udrejste frivilligt, kunne han dog ikke udsendes tvangsmæssigt til Den Russiske Føderation eller et andet land, hvor han ikke var beskyttet mod vide-resendelse til Den Russiske Føderation, jf. udlændingelovens § 31. BR14/73

Nævnet **stadfæstede i august 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1983. Indrejst i 1999. Ansøgeren er assyriske kristen. I februar 2000 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (de facto status). Ved landsrettens dom fra maj 2002 blev klageren idømt et år og tre måneders fængsel for overtrædelse af straffelovens § 123, § 244, § 216, stk. 1, § 260, stk. 1, nr. 1, og § 261, stk. 1. Klageren blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud i 10 år. **Flygtningenævnet** udtalte, at klageren var udvist ved dom. Hans opholdstilladelse efter den dagældende udlændingelovs § 7, stk. 2, bortfaldt ved udvisningen. Det følger af udlændingelovens § 49 a, at der herefter skulle træffes afgørelse om, hvorvidt klageren kunne udsendes, jf. udlændingelovens § 31. Flygtningenævnet kunne herefter ikke tiltræde den beskikkede advokats påstand om, at en opholdstilladelse også i tilfælde af udvisning kun kan bortfalde, hvis betingelserne i Flygtningekonventionens artikel 1 C (5) er opfyldt. Flygtningenævnet lagde klagerens forklaring til grund. Klagerens oprindelige asylgrundlag var efter Saddam Husseins styres fald ikke til stede. Efter klagerens forklaring måtte Flygtningenævnet lægge til grund, at klageren og hans familie i Irak ikke havde haft konkrete problemer på grund af deres religion, og klageren havde heller ikke kunnet konkretisere, at han skulle være i risiko for konkret og individuel forfølgelse på grund af sin religion. Klagerens asylmotiv var herefter, at han frygtede en generel forfølgelse af kristne i Irak. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger var kristne som gruppe ikke særskilt forfulgt i

Irak. Klageren kunne herefter ikke anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Det kunne ikke bevirke nogen ændret vurdering, at klageren ved en tilbagevenden ikke havde tilbageværende familiemedlemmer eller andet netværk i Irak. Flygtningenævnet kunne således tiltræde, at klageren kunne udsendes af Danmark, jf. udlændingelovens § 49 a, jf. § 31. BR14/74

7.6 Udlændingelovens § 32 b og 49 b

Udlændingelovens § 32 b indebærer, at en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 – 8, ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31, skal ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis der er sket et systemskifte i udlændingens hjemland, eller hvis udlændingens forhold har ændret sig på en sådan måde, at den pågældende ikke længere risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Udlændingelovens § 32 b finder anvendelse i forhold til afgørelser efter udlændingelovens § 32 a og § 49 a.

Udlændingelovens § 49 b forpligter Udlændingestyrelsen til hvert halve år, eller når der i øvrigt er konkret anledning hertil, at undersøge om der er grundlag for at træffe afgørelse efter udlændingelovens § 32 b.

Udlændingestyrelsen forpligtes således til mindst en gang hvert halve år at vurdere, om der er grundlag for at ændre en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på asyl, ikke kan udsendes på grund af refoulementsforbudet i udlændingelovens § 31. Bestemmelsen gælder både i sager, hvor udlændingen har søgt asyl ved sin ankomst her til landet, jf. § 32 a, og i sager, hvor udlændingen er udvist ved dom og ikke meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens § 49 a.

Den første halvårige periode regnes fra tidspunktet for Flygtningenævnets afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31.

Finder Udlændingestyrelsen, at der er grundlag for at ændre en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på asyl, ikke kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse herom efter § 32 b, jf. udlændingelovens § 46, stk. 1.

Udlændingestyrelsens afgørelse kan efter udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 4, påklages til Flygtningenævnet. Efter § 53 a, stk. 2, 1. pkt., sker påklagen til Flygtningenævnet automatisk og har opsættende virkning.

Flygtningenævnet har i denne beretningsperiode afgjort en sag efter udlændingelovens § 49 b, jf. § 32 b.

Nævnet **stadfæstede i september 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Tyrkiet, født i 1951. Indrejst i maj 1969. I juli 1976 blev han meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse som gæstearbejder. I oktober 1993 blev klageren idømt fængsel i ni år for overtrædelse af straffelovens § 191 og udvist af Danmark for bestandig. I maj 1994 skærpede Højesteret straffen til ti års fængsel, mens bestemmelsen om udvisning blev stadfæstet. I maj 1994 søgte klageren asyl. Han anførte som begrundelse for ansøgningen blandt andet, at han ikke havde været politisk aktiv i Tyrkiet, men at både den danske og den tyrkiske presse i forbindelse med omtalen af retssagen betegnede ham som medlem af PKK. Ifølge avisreferaterne blev klagerens fortjeneste på narkotikahandelen kanaliseret til PKK som støtte til organisationens terrorvirksomhed. Derfor frygtede klageren, at han ved en tilbagevenden til Tyrkiet ville blive udsat for en betydelig tillægsstraf og tortur. I marts 1995 meddelte Udlændingestyrelsen klageren afslag på asyl. I august 1995 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse og lagde i den forbindelse til grund, at man ikke med fornøden sikkerhed kunne bortse fra, at den pågældende i forbindelse med straffesagen var blevet profileret i forhold til de tyrkiske myndigheder, således at han ved en tilbagevenden til Tyrkiet ville være i risiko for forfølgelse som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. På grund af den alvorlige kriminalitet, som han var blevet dømt for i Danmark, fandt Flygtningenævnet imidlertid ikke, at han kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark. I august 1995 deltog klageren i en fangeflugt fra Statsfængslet i Vridsløselille. Pressen satte ham ved den lejlighed igen i forbindelse med PKK. I marts 1996 genoptog Flygtningenævnet sagen og stadfæstede i juli 1996 atter Udlændingestyrelsens afgørelse, idet der dog med hensyn til udsendelse blev truffet bestemmelse om, at den pågældende ikke kunne udsendes tvangsmæssigt til Tyrkiet, men alene til et land, hvor han ville være beskyttet mod videresendelse til Tyrkiet, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1. I september 2004 besluttede Udlændingestyrelsen at foretage en fornyet vurdering af klagerens opholdssituation i Danmark, jf. herved udlændingelovens § 49 b og § 32 b, jf. § 31. I februar 2005 traf Udlændingestyrelsen beslutning om, at klageren kunne udsendes af Danmark. Afgørelsen var herefter automatisk påklaget til Flygtningenævnet i medfør af udlændingelovens § 53 a, stk. 2. **Flygtningenævnet** udtalte, at nævnet ved beslutningen i juli 1996 havde lagt til grund, at klageren ved en tilbagevenden

til Tyrkiet ville være i risiko for at blive udsat for en forfølgelse, som ville være asylbegrundende i forhold til udlændingelovens § 7, stk. 1. Som følge heraf fastslog nævnet, at klageren i medfør af den dagældende bestemmelse i udlændingelovens § 31, stk. 1 (nu § 31, stk. 2, 1. pkt) ikke kunne udsendes til Tyrkiet, men alene til et land, hvor han ville være beskyttet mod videresendelse til Tyrkiet. Klageren havde siden opholdt sig i Danmark på såkaldt tålt ophold. Det måtte lægges til grund, at klageren ikke i perioden fra 1996 til i dag på nogen måde havde profileret sig eller var blevet profileret politisk. Det kunne videre lægges til grund, at klageren tidligere havde oplyst, at han aldrig havde været medlem af PKK, eller havde ydet økonomisk eller anden støtte til denne organisation. De forhold, som ved nævnets afgørelse i 1996 havde betydning for vurderingen i relation til udlændingelovens § 7, var dels omtale af klagerens sag i den tyrkiske presse, dels en attest, hvoraf det fremgik, at klageren var registreret af de tyrkiske myndigheder vedrørende den tyrkiske straffelovs artikel 168. Det bemærkedes, at Flygtningenævnet fandt, at de kriterier, der var omfattet af udlændingelovens § 19 og flygtningekonventionens artikel 1 C ikke – som påberåbt af den beskikkede advokat – fandt anvendelse, idet klageren på intet tidspunkt havde haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer fandt, at der ifølge de aktuelle baggrundsoplysninger siden 1996 var sket sådanne lovgivningsmæssige og reelle forbedringer af de retssikkerhedsmæssige forhold i Tyrkiet, at klageren ikke længere var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, og heller ikke kunne anses for omfattet af den nugældende bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 2. Flertallet lagde herved vægt på, at der var gået lang tid siden avisartiklerne, at der ikke ville kunne føres bevis for, at klageren havde ydet bistand til PKK, at der effektivt blev skredet ind i tilfælde af overtrædelse af forbudet mod, at politiet i Tyrkiet udøvede tortur, og at anholdte personer lovgivningsmæssigt var sikret advokatbistand. Flygtningenævnets flertal tillagde det endvidere betydning, at der ikke var oplysninger om, at klagerens ægtefælle i Tyrkiet havde modtaget henvendelser fra myndighederne siden 1996. Flygtningenævnets flertal fandt ikke grundlag for at udsætte sagen på indhentelse af yderligere oplysninger som anført af den beskikkede advokat. Flertallet fandt herefter, at udlændingelovens § 31 ikke var til hinder for, at klageren kunne udsendes til Tyrkiet. Flygtningenævnet stadfæstede derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. BR14/75

Kapitel 8

*Praksis i spontansager
opdelt efter ansøgernes nationalitet*

Kapitel 8

Praksis i spontansager opdelt efter ansøgernes nationalitet

Udlændingelovens § 7, stk. 2, blev ændret ved lov nr. 365 af 6. juni 2002. Afgørende for, om en sag er behandlet efter den gældende eller tidligere § 7, stk. 2, er, om ansøgningen om asyl er indgivet før eller efter den 1. juli 2002.

I 2005 har den overvejende del af nævnets afgørelser vedrørt ansøgninger om asyl, der er indgivet efter den 1. juli 2002, og hovedparten af resuméerne i kapitlet vedrører således afgørelser, hvor ansøgningen om asyl er indgivet efter den 1. juli 2002.

Såfremt der er tale om et resumé af en afgørelse, hvor ansøgningen om asyl er indgivet før den 1. juli 2002, er dette anført ved resuméet.

8.1 Afghanistan

Efter terrorangrebet mod USA den 11. september 2001 indledte USA sammen med en international koalitionsstyrke den 7. oktober 2001 et angreb mod det daværende Taleban-styre i Afghanistan. Som følge af dette mistede Taleban magten i midten af november 2001.

**67 stadfæstelser
24 tilladelser**

Den 22. juni 2002 blev der i Afghanistan indsat en overgangsregering under ledelse af Hamid Karzai og hovedsageligt bestående af personer fra Den Nordlige Alliance. I januar 2004 blev der vedtaget en ny afghansk forfatning.

Den 9. oktober 2004 afholdtes det første præsidentvalg i Afghanistan. Lederen af overgangsregeringen, Hamid Karzai, blev valgt til præsident. Den nuværende regering er stort set identisk med den tidligere overgangsregering. Regeringen består hovedsagelig af mujahedingrupper, herunder Jamiat-e-Islami, Junbesh-i-Millyi-Islami, Hezb-i-Wadat, Hezb-e-Islami og Ittehad-e-Islami.

Den 18. september 2005 blev der afholdt valg til parlamentet. Forskellige fraktioner af Mujahedin er velrepræsenteret i det nye parlament. Der er endvidere blevet valgt et antal moderne intellektuelle teknokrater, fortrinsvis tilknyttet

mindre ikke-jihad partier. Disse betegnes populært som demokratiske partier. Især kvinder er velrepræsenteret indenfor denne gruppe. Parlamentet inkluderer tillige nogle tidligere kommunister og nogle få tidligere medlemmer af Taliban. Etnisk er lidt under halvdelen af de valgte medlemmer af parlamentet pashtuner. Lidt over 20 % er tajikker, lidt under 15 % er hazaraer og omkring 10 % er uzbekere og turkmenere. Mindre etniske grupper udgør resten af parlamentet.

I det følgende er resuméerne opdelt under en række overskrifter, der knytter sig til ansøgernes asylmotiv.

8.1.1 PDPA (Peoples Democratic Party of Afghanistan)

I perioden 1977 til 1992 havde det kommunistiske parti PDPA magten i Afghanistan, og i den sidste del af denne periode blev landet ledet af præsident Najibullah. I april 1992 blev Najibullahs regering omstyrtet af Mujahedin.

I sager, hvor ansøgeren som asylmotiv har påberåbt sig tilknytning til PDPA, har Flygtningenævnet foretaget en vurdering af ansøgerens profilering på grund af sin tilknytning til partiet. Flygtningenævnet har i 2005 behandlet en del sager, hvor ansøgerne som asylmotiv har påberåbt sig tilknytning til PDPA.

Nævnet **stadfæstede i januar 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1949. Indrejst i november 2003. Flygtningenævnet bemærkede, at ansøgeren ifølge samtalereferatet fra september 2004 over for Udlændingestyrelsen havde oplyst, at han var placeret på det mellemste niveau i PDPA, og at han arbejdede for partiet i tre til fire timer om dagen. Ansøgeren havde til sagen oplyst, at han udover at være lektor i kirurgi, arbejdede på et hospital som kirurg indtil 1992, og var sekretær for PDPA. Ansøgeren havde under nævns mødet forklaret, at han havde en administrativ titel, men at han tre dage ugentligt udførte kirurgiske operationer på et hospital, underviste en time ugentligt på universitetet, og fire dage ugentligt i aften timerne drev privat lægepraksis. Som eksempler på områder, hvor ansøgeren traf ledende administrativ beslutning, havde ansøgeren nævnt forsyning af hospitaler med udstyr og medicin og planlægning af hospitals- og lægelokaliteter. **Flygtningenævnet** fandt, at ansøgerens politiske aktivitet som medlem af PDPA ikke kunne anses for i særlig grad profilerende. Det bemærkedes, at ansøgeren om sin optræden i tv havde forklaret, at emnerne angik sundhedsforhold og ansøgerens arbejde som læge eller kirurg. Selvom ansøgeren og hans ægtefælle begge havde haft aktiviteter for PDPA, og måtte anses for at tilhøre familier kendt for PDPA-tilknytning, fandt nævnet ved vurderingen af ansøgerens forhold, at det måtte tillægges væsentlig betydning, at ansøgeren

ikke havde udført politiske aktiviteter, som havde udgjort en konkret og personlig konflikt med andre. Ansøgerens frygt for overgreb ansås af nævnet for knyttet primært til ansøgerens forklaringer om sin generelt høje position som læge og som administrativ lægelig leder. Det bemærkedes herved, at ansøgeren ifølge asylskemaet havde angivet sin seneste stilling til at være leder på et hospital i perioden fra 1985 til 1992. Selvom ansøgeren havde haft en mangeårig baggrund i PDPA, fandt nævnet, herunder sammenholdt med det oplyste om tidligere medlemmer af PDPA i Udlændingestyrelsens rapport fra fact-finding mission fra marts og april 2004 og det oplyste i Home Office Country Report af oktober 2004, ikke, at ansøgeren kunne anses for at have indtaget en sådan profileret position i PDPA eller være i denne sammenhæng forbundet med sådanne konkrete konflikter med magtfulde grupperinger i Afghanistan i dag, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan måtte anses for at risikere en forfølgelse, som omfattes af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller umenneskelig eller nedværdigende behandling efter § 7, stk. 2. Nævnet fandt videre ikke, at ansøgeren under henvisning til sin ægtefælles forhold og opholdstilladelse efter den dagældende udlændingelovs § 7, stk. 2, havde krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og lagde herved navnlig vægt på det forskellige udrejseforløb og på, at ægtefællens opholdstilladelse måtte anses for begrundet navnlig i konflikten med Taleban, der ikke længere er ved magten i Afghanistan. BR14/76

Nævnet **stadfæstede i januar 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1952. Indrejst i oktober 2001. **Flygtningenævnet** udtalte, at det efter en vurdering af ansøgerens oplysninger til asylansøgningsskemaet og hans forklaringer til Udlændingestyrelsen, sammenholdt med ansøgerens forklaring til Flygtningenævnet, måtte lægges til grund, at ansøgerens aktiviteter for PDPA havde været af underordnet karakter, og at ansøgeren overvejende havde udført undervisnings- og ideologiske støtteaktiviteter i forhold til andre PDPA-medlemmer. Af ansøgerens forklaring i nævnet fremgik, at ansøgerens aktiviteter indenfor KHAD i det væsentlige havde været af intern karakter. Nævnet lagde til grund, at ansøgeren, mens han havde udført aktiviteter i PDPA og havde været ansat i KHAD, ikke havde haft nævneværdige konflikter i forhold til andre personer eller grupper. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren havde optrådt som PDPA-medlem på landsdækkende fjernsyn. Flygtningenævnet lagde vægt på, at denne oplysning først var fremkommet under den anden samtale med Udlændingestyrelsen. Endvidere var forklaringen om, at ansøgeren havde optrådt som frontfigur i sikkerhedstjenesten, ikke sammenhængende med ansøgerens forklaring i Flygtningenævnet om, at han ikke havde optrådt som ansat i sikkerhedstjenesten. Nævnet fandt herefter, at ansøgeren ikke havde

været profileret som PDPA-medlem eller som fremtrædende ansat indenfor KHAD og fandt det således ikke sandsynliggjort, at ansøgeren af den grund ville være i risiko for forfølgelse. Det kunne således ikke lægges til grund, at ansøgerens tilbageholdelse i 1992 skyldtes en profileret position indenfor PDPA eller KHAD. Ansøgerens tilbageholdelse under Talebanstyret i 1999 havde ifølge ansøgerens egne oplysninger heller ikke været begrundet i en sådan profileret position. Det måtte overordnet tillægges vægt, at ansøgeren havde opholdt sig i Afghanistan i næsten ti år uden anden tilbageholdelse end de to nævnte, og at hans familie havde haft fast bopæl i Kabul i samme periode. Flygtninge-nævnet kunne ikke tillægge det fremlagte brev angiveligt udsendt til alle Mujahedigrupper i Kabul og omegn nogen betydning. Flygtningenævnet fandt oplysningen om brevets fremkomst utroværdig og hæftede sig ved, at brevet, som var udateret, mere fremtrådte som en sammenfatning af ansøgerens asylmotiv end som hidrørende fra en eftersøgende myndighed. Heller ikke oplysningerne om sønnernes angivelige forsvinden kunne tillægges vægt ved sagens vurdering. BR14/77

Nævnet **stadfæstede i maj 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1977. Indrejst i juli 2002. **Flygtningenævnet** udtalte, at selvom ansøgeren havde været medlem af PDPA's spejder- og ungdomsorganisation og aktiv blandt andet ved møder og oplysningsvirksomhed, ophørte aktiviteterne i 1992, hvor Mujahedin overtog magten i Kabul. Ansøgeren var da 15 år gammel. Ansøgeren flygtede med sin familie til Jalalabad, hvor han gik i gymnasiet, som han afsluttede i 1995. Herefter blev han optaget på universitetet i byen, hvor han fortsat studerede indtil udrejsen til Pakistan omkring juni måned 2000. Uanset at ansøgerens far havde været pilot og havde undervist for PDPA, og uanset ansøgeren havde haft onkler, der var mere fremtrædende medlemmer af PDPA – navnlig var en onkel, der tillige er ansøgerens svigerfar, sekretær for PDPA i et distrikt i Kabul – fandt nævnet, at ansøgeren ikke kunne anses for profileret for PDPA, hverken i form af eget medlemskab og aktiviteter eller i kraft af sin families tilknytning. Nævnet fandt, at ansøgerens tilbageholdelse og de voldsomme overgreb, som han blev udsat for i to måneder i 1996 hos Mujahedin, da ansøgeren var blevet pågrebet med løbesedler, måtte ses i lyset af de dagældende magtforhold i Kabul. Selvom løsladelsen skete under foregivende af, at ansøgeren var medlem af Hezb-e-Islami, fandtes formodningen om en sådan oplysning registreret hos en Mujahedin-gruppe, Jamiat og hos en kommandant, ikke på nuværende tidspunkt at indebære, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan af nævnet kunne anses for at være i en asylbegrundende risiko. Nævnet lagde herved vægt på, at oplysningen om medlemskabet af Hezb-e-Islami var usand og uden baggrund i aktiviteter, at ansøgeren ikke havde haft andre politiske aktiviteter end

de angivne for PDPA, at ansøgeren ikke i øvrigt havde konflikter med kommandant Ikil, og at ansøgeren i øvrigt efter løsladelsen kunne fortsætte sit studie i Jalalabad uden henvendelse fra politiske partier, grupperinger eller enkeltpersoner. Det var herved taget i betragtning, at Taleban overtog magten i 1996. Ansøgeren havde ikke konflikter i perioden fra 1996 til 2000, men blev efterstræbt af Taleban, fordi han i 2000 var en af seks arrangører af en studenterstrejke og demonstration for bedre kollegievilkår for de studerende ved universitetet i Jalalabad. Talebans indgriben var rettet imod demonstrationen, hvor 2 af medarrangørerne blev dræbt. Taleban tilbageholdt efterfølgende en bror til ansøgeren, idet ansøgeren, der var eftersøgt, var flygtet til Pakistan, hvor ansøgeren færdiggjorde sit studie ved universitetet i Peshawar i perioden fra september 2000 til december 2001. Ansøgeren udrejste af Pakistan i juli 2002 med afghansk nationalitetspas udstedt i april 2002 og indrejste i Danmark i juli 2002 med henblik på familiesammenføring med sin herboende ægtefælle. Nævnet lagde vægt på de ændrede magtforhold i Afghanistan, hvor Taleban ikke længere var ved magten. Nævnet fandt ikke, at ansøgerens families konflikt med en Mujahedinkommandant, der i slutningen af 2001 på ny havde sat sig i besiddelse af ansøgerens families hus i Jalalabad, indebar en sådan konkret konflikt eller efterstræbelse efter ansøgerens person, at der heri var tilstrækkeligt grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville risikere en asylbegrundende forfølgelse, herunder risiko for umenneskelig behandling omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det var indgået i nævnets samlede vurdering af ansøgerens forhold, at han først havde søgt asyl i Danmark efter cirka to års ophold. Nævnet fandt videre ikke, at ansøgeren havde krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 i kraft af sin ægtefælles opholdstilladelse efter denne bestemmelse. Nævnet lagde vægt på, at ægteskabet først blev indgået, efter ægtefællen var indrejt i Danmark, på de forskellige ud- og indrejseforløb, ligesom ansøgerens asylmotiv ikke af nævnet blev anset for primært forbundet med ansøgerens svigerfars forhold. Samlet fandt nævnet herefter ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan kunne antages at risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at blive underkastet umenneskelig eller nedværdigende behandling i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. BR14/78

Nævnet **stadfæstede i september 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan født i 1942. Indrejt i april 2004. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er etnisk tajik. Han forklarede, at han havde været menigt medlem af PDPA, og at han havde været leder på et nyhedsmedie frem til Mujahedins magtovertagelse i 1992. Ansøgeren og Najibullah var bekendte. Ansøgeren forklarede videre, at han havde været tilbageholdt to gange, dels af Mujahedin umiddelbart efter magtovertagelsen i 1992,

dels af Taleban. Ansøgeren havde vanskeligt ved at tidsfæste varigheden af de to tilbageholdelser, hvorunder han var blevet udsat for en række fysiske overgreb. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren havde været tilbageholdt af henholdsvis Mujahedin og Taleban. Flygtningenævnet lagde til grund, at tilbageholdelserne havde haft en vis længere varighed, og at ansøgeren i den forbindelse havde været udsat for fysiske overgreb. Derudover lagde Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren var blevet løsladt inden Talebans fald. Flygtningenævnet fandt imidlertid ikke, at de nævnte forhold kunne føre til, at ansøgeren meddeltes asyl eller beskyttelsesstatus. Flygtningenævnet lagde for så vidt angår ansøgerens tilbageholdelse af Mujahedin vægt på, at forholdet lå langt tilbage i tid. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at tilbageholdelsen, som ansøgeren havde forklaret, han havde været udsat for fra Talebans side, var asylbegrundende. Flygtningenævnet lagde herved afgørende vægt på de ændrede magtforhold i Afghanistan, hvor Taleban ikke længere er ved magten. Flygtningenævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgeren efter Talebans fald i 2001 havde kunnet opholde sig uden asylbegrundende problemer i Afghanistan frem til udrejsen i 2004. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke at kunne lægge til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville risikere forfølgelse på grund af sit medlemskab af PDPA, eller på grund af ægtefællens eller en datters forhold. Flygtningenævnet lagde blandt andet vægt på, at ansøgeren havde været menigt medlem, og at han ikke havde haft politiske opgaver. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan ville være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han ville være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Der var herefter ikke grundlag for at udsætte sagen med henblik på torturundersøgelse af ansøgeren. BR14/79

Nævnet meddelte i **oktober 2005** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1946. Indrejst i august 2004. **Flygtningenævnet** udtalte, at nævnet i det væsentlige kunne lægge ansøgerens samlede forklaringer til grund for sagen. Af forklaringerne fremgik, at ansøgeren i årene forud for Mujahedins magtovertagelse i 1992 havde været politisk leder af politiorganisationer i to nærmere angivne provinser og i et distrikt i Kabul. Han var senest leder i en provins syd for Kabul. Han var politisk chef og havde blandt andet til opgave at træne politifolkene politisk og at rekruttere dem til PDPA. Herudover overvågede han efter det oplyste det almindelige politiarbejde i organisationen. Det fremgik af sagens oplysninger, at Kabul by umiddelbart forud for 1992 var under pres fra Mujahedin bevægelserne navnlig i den ovennævnte provins. Det fremgik videre af ansøgerens forklaringer, at han i perioden fra 1992 til 2001 holdt sig skjult i Kabul by blandt andet hos nogle slægtninge, og at hans familie var udsat for forskellige konkrete overgreb fra Muja-

hedins side. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt ikke at kunne afvise, at ansøgeren havde været et så højtstående medlem af PDPA, at han måtte anses for kendt i vide kredse inden for Mujahedin. Uanset om det kunne lægges til grund for sagen, at ansøgeren ikke selv personligt havde deltaget i konkrete politimæssige opgaver eller i øvrigt personligt havde konkrete konflikter med personer, som var tilknyttet Mujahedin, fandt flertallet ikke at kunne afvise, at ansøgeren på baggrund af sin profileringsgrad ved en tilbagevenden til hjemlandet – som følge af sit tilhørsforhold til PDPA – kunne være i risiko for asylbegrundende forfølgelse af de grunde, som er angivet i flygtningekonventionen, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. BR14/80

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002

Nævnet meddelte i **februar 2005** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1951. Indrejst i december 2001. Sagen blev i nævnet sambehandlet med ansøgerens seks børn, som ligeledes blev meddelt K-status. Ansøgerens ægtefælle afgav under sagen vidneforklaring, ligesom nævnet havde haft adgang til dennes akter. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren og hendes familiemedlemmers forklaringer om asylmotivet, som var konsistent og stemte med ansøgerens ægtefælles oplysninger i sit asylskema, i det væsentlige kunne lægges til grund. Flygtningenævnet havde ikke i den forbindelse tillagt spørgsmålet om ansøgerens børns alder betydning. Flygtningenævnet lagde herefter til grund, at ansøgeren havde været medlem af og været aktiv for PDPA inden Mujaheddins magtovertagelse, og at ansøgerens ægtefælle havde været et højt profileret medlem af PDPA, kendt blandt andet fra TV, øvrige medier og som taler ved politiske møder, som højt rangerende militærperson og universitetslærer. Videre lagdes til grund, at familiens navn var kendt af mujaheddinske kommandanter, som også nu var fremtrædende magtpersoner i Afghanistan. Endelig lagdes til grund, at familien havde levet i skjul og var flyttet fra sted til sted efter Mujaheddins magtovertagelse, indtil Taleban havde anholdt og fængslet ægtefællen, dræbt ansøgerens broder, såret ansøgerens søn, og at familien i øvrigt straks var flygtet ud af Afghanistan. Under disse omstændigheder fandt Flygtningenævnet, at det ikke kunne afvises, at ansøgeren og de øvrige familiemedlemmer fortsat ville risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. BR14/81

8.1.2 Politiske forhold

Nævnet meddelte i **november 2005** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren blev i 2004 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, som familiesammenført med sin herboende ægtefælle. Ansøgeren indrejste og søgte om asyl i 2004. **Flygtningenævnet** bemærkede, at ansøgerens ægtefælle i november 2002 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, i det væsentlige på grund af

ansøgerens forhold. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren havde været et højtprofileret medlem af SAZA og har haft en fremtrædende militær position, senest som højtstående officer. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at ansøgeren i forbindelse hermed havde deltaget i kampe mod general Dostum, hvorunder blandt andre general Dostums svoger blev dræbt i 1997. Uanset at Flygtningenævnet fandt, at der var betydelige uklarheder i ansøgerens forklaring omkring en korterevarende fængsling i 2002, fandt Flygtningenævnet ikke at kunne afvise, at ansøgeren, navnlig på grund af sit modsætningsforhold til general Dostum, ved en tilbagevenden til Afghanistan under de nuværende forhold ville være i risiko for en forfølgelse, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddelte derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. BR14/82

8.1.3 Taleban

I 2005 har Flygtningenævnet behandlet en del sager, hvor ansøgeren har påberåbt sig modsætningsforhold til Taleban. Endvidere har der været enkelte afgørelser, hvor ansøgerne enten har eller mistænkes for at have haft tilknytning til Taleban.

Nævnet **stadfæstede i april 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1964. Indrejst i februar 2004. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk hazara og shia-muslim. Han havde ikke været aktiv for politiske eller religiøse partier. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet frygtede lokalbefolkningen, de nye magthavere og Taleban. Uanset om det blev lagt til grund, at ansøgeren inden Talebans fald havde givet Taleban oplysninger om folks økonomiske forhold og været medvirkende til, at en pigeskole blev lukket, fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han skulle være kommet i et sådant modsætningsforhold til lokalbefolkningen, at han skulle opfylde betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lagde til grund, at de oplysninger, ansøgeren havde videregivet, var oplysninger, som måtte antages at være almindeligt kendte, samt at ansøgeren havde opholdt sig i området i mere end to år efter Talebans fald. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han var kommet i et asylbegrundende modsætningsforhold til de nuværende kommandanter i ansøgerens hjemområde. Flygtningenævnet lagde vægt på, at ansøgeren ikke nærmere havde kunnet konkretisere hvorfor, og at antagelsen herom stammede fra ansøgerens egne formodninger. Det blev bemærket, at Flygtningenævnet ikke kunne lægge afgørende vægt på de oplysninger, som ansøgeren havde fået telefonisk fra sin fader. Uanset om det blev lagt til grund, at ansøgeren inden udrejsen var blevet opsøgt af

Taleban og anmodet om at deltage i terror-handlinger, fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren skulle meddeles asyl som følge heraf. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren ikke havde fået stillet konkrete opgaver i udsigt, at han fik lov til at vende tilbage til bopælen efter mødet med Taleban, og at Taleban ikke udgjorde en magtfaktor i ansøgerens hjemområde. Da ansøgerens aktiviteter for Taleban havde haft et begrænset omfang, fandt Flygtningenævnet ikke grundlag for, som begæret af ansøgerens advokat, at iværksætte en høring til afdækning af, hvorledes forholdene i Afghanistan var for hazaraer, der har arbejdet for Taleban. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan ville være i risiko for at blive forfulgt af grunde omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville være i en reel risiko for dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. BR14/83

8.1.4 Privatretlige forhold

Nævnet meddelte i **marts 2005** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1970, samt to børn. Indrejst i marts 2004. **Flygtningenævnet** fandt, at ansøgeren lige fra sin ankomst til Danmark havde fortalt om sine konflikter med sin afdøde ægtefælles fætter i anledning af, at hun afslog fætterens frieri. Forklaringens væsentligste indhold havde hele tiden været det samme. Under behandlingen i Flygtningenævnet havde ansøgeren forklaret detaljeret og overbevisende om disse konflikter. Nævnet lagde som følge heraf ansøgerens forklaring til grund og fandt således, at ansøgeren var flygtet fra et tvangsægteskab med en magtfuld person. Nævnet fandt på denne baggrund og under hensyn til baggrundsoplysningerne om forekomsten af æresdrab på kvinder i Afghanistan, at ansøgeren ved tilbagevenden til Afghanistan risikerede at blive offer herfor. Nævnet fandt herefter, at ansøgeren opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 2, og meddelte herefter ansøgeren opholdstilladelse efter denne bestemmelse. BR14/84

Nævnet **stadfæstede i marts 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1988. Indrejst i august 2004. **Flygtningenævnet** udtalte, at det af sagen fremgik, at den mindreårige ansøger havde været gift i Holland og i forbindelse med ægteskabets sammenbrud tog ophold hos svigerfamilien. Videre, at ægteskabet var blevet opløst under et møde med en mullah, hvor den tidligere ægtefælle deltog. Ved ankomsten her til landet fremkom ansøgeren med urigtige oplysninger om, hvor hun havde opholdt sig i perioden forinden. Af ansøgerens forklaring var videre fremgået, at der ikke over for hende selv var fremsat konkrete trusler fra den tidligere ægtefælle eller dennes familie. Den omstændighed, at ansøgeren følte sig truet

af svigerfamilien byggede i det væsentlige på oplysninger, som hendes fader skulle være fremkommet med under telefonsamtaler. Oplysningerne herom var hovedsageligt først fremkommet i forbindelse med nævnsmødet. Det lagdes til grund, at ansøgeren i Afghanistan fortsat havde familiemedlemmer boende, som hun havde besøgt. Det kunne således ikke lægges til grund, at ansøgeren var uden netværk. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at risikoen for, at ansøgeren som følge af skilsmissen måtte blive dræbt, var nærliggende. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at der var tilsvarende risiko for umenneskelig behandling eller anden behandling. Ansøgeren sås herefter ikke omfattet af hverken udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. BR14/85

Nævnet **stadfæstede i maj 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Afghanistan, født i 1952 (M) og i 1953 (K), samt to børn. Indrejst i august 2003 (M) og i april 2004 (K). **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgerne er etniske qizilbashere og shia muslimer, at de ikke havde været politisk aktive eller i øvrigt udført aktiviteter, der havde profileret dem i offentligheden, og at de ikke havde været udsat for straffeprocessuelle indgreb. Ansøgernes konflikter med Taleban kunne ikke begrunde asyl, idet Taleban ikke længere var ved magten. Afbrændingen af familiens hus kunne heller ikke i sig selv begrunde asyl. Det måtte antages, at der var tale om en enkeltstående begivenhed. Hertil kom, at det ikke konkret var konstateret, om branden blev påsat, og at den mandlige ansøger havde forklaret upræcist om begivenhederne under og efter branden. Den chikane, som ansøgerne i øvrigt havde oplyst at have været udsat for, havde ikke haft et sådant omfang og intensitet, at den kunne sidestilles med en af udlændingelovens § 7 omfattet forfølgelse. Det blev herved særligt bemærket, at den mandlige ansøger for Flygtningenævnet havde oplyst, at han ikke havde truffet beslutning om udrejse på tidspunktet for den kvindelige ansøgers udrejse. Endelig lagde nævnet vægt på, at drabet på den mandlige ansøgers broder lå tilbage i tid, og at broderen blev dræbt under Taleban. Ved vurderingen af ansøgernes forhold havde nævnet endvidere lagt vægt på, at det fremgik af det seneste baggrundsmateriale, at etniske qizilbashere som gruppe ikke var udsat for diskrimination, og at den mandlige ansøger i øvrigt havde været i stand til at drive sin forretning helt frem til udrejsen. Det kunne herefter ikke lægges til grund, at ansøgerne havde været forfulgt ved udrejsen eller ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kunne det ikke antages, at ansøgerne ved en tilbagevenden ville være i en konkret særlig risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. BR14/86

8.1.5 Konsekvensstatus

Nævnet **stadfæstede i februar 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1965, samt fire børn. Indrejst i april 2004. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren ikke havde været politisk aktiv. Under ægtefællens fængsling kunne ansøgeren og børnene opholde sig i Kabul. Efter flugten fra Kabul, først til en by og siden til en anden by, måtte det lægges til grund, at ansøgeren ikke havde været udsat for fysiske overgreb i forbindelse med eftersøgningen af ægtefællen. Flygtningenævnet fandt i øvrigt ikke, at den chikane og de trusler, som ansøgeren og hendes børn havde været udsat for i forbindelse med eftersøgningen af ægtefællen, havde haft et sådant omfang, at det kunne karakteriseres som forfølgelse. Ansøgeren kunne derfor ikke anses for forfulgt ved sin udrejse af Afghanistan, og Flygtningenævnet fandt heller ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevendende til Afghanistan risikerede forfølgelse. Ansøgerens ægtefælle udrejste af Afghanistan i april 2001. Det er uklart, hvornår ansøgeren udrejste af Afghanistan, men det har efter de foreliggende oplysninger tidligst været i 2002. Ægtefællen indrejste i Danmark i august 2001, mens ansøgeren først indrejste i Danmark i april 2004. Under disse omstændigheder fandtes ansøgeren ikke at opfylde betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse som konsekvens af ægtefællens opholdstilladelse. Der var herved ikke taget stilling til, om ægtefællen på tidspunktet for nævnsbehandlingen ville opfylde betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse. De generelle forhold for kvinder i Afghanistan kunne ikke i sig selv medføre opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ansøgeren opfyldte herefter ikke betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. BR14/87

Nævnet **stadfæstede i november 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mindreårig statsborger fra Afghanistan, født i Danmark i 2003. Ansøgeren har opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. Ansøgerens fader blev i december 2000 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgerens fader havde på ansøgerens vegne søgt om, at ansøgeren blev tillagt asylstatus i konsekvens af faderens opholdstilladelse. Til brug for vurderingen af ansøgerens asylansøgning var ansøgerens fader indkaldt til mødet i Flygtningenævnet for at afgive forklaring. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var undfanget og født i Danmark og er afghansk statsborger. Ansøgerens fader havde som det væsentligste asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevendende til hjemlandet risikerede asylbegrundende forfølgelse på grund af sit tidligere medlemskab af PDPA og Junbish-melli. Ansøgeren ville som familiemedlem blive betragtet på samme måde som faderen. Herudover ønskede faderen, at ansøgeren i hvert fald fik asyl som konsekvens af faderens status. Endelig måtte hensynet til familiens fælles asyl-

retlige status sammenholdt med EMRK art. 14 og Børnekonventionen § 2, stk. 22, føre til, at ansøgeren fik samme status som den øvrige familie. Flygtninge-nævnet fandt ikke, at ansøgeren på baggrund af faderens omtalte aktiviteter tilhørte nogen særlig gruppe omfattet af Flygtningekonventionen. Med hensyn til faderens forhold lagde Flygtningenævnet vægt på, at faderen blev tilbageholdt af Taleban i oktober 1998, at faderen flygtede på grund af konflikten med Taleban, og at faderen i øvrigt var i stand til at opholde sig og arbejde i hjemlandet frem til tilbageholdelsen. Taleban er ikke længere ved magten, og da faderens aktiviteter for PDPA og Junbish-melli ikke kunne antages at have bragt ham i et asylbegrundende modsætningsforhold til de nuværende magthavere i Afghanistan, kunne det ikke lægges til grund, at ansøgeren skulle være i risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af faderens forhold, eller at ansøgeren ved en tilbagevenden skulle være i en konkret særlig risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Med hensyn til spørgsmålet om konsekvensstatus er det efter fast nævnspraksis blandt andet en betingelse, at det asylgrundlag, der førte til, at hovedpersonen fik asyl, fortsat er til stede. Efter det ovenfor anførte fandt Flygtningenævnet ikke, at dette grundlag længere var til stede, jf. udlændingelovens § 7. Betingelserne for at meddele ansøgeren opholdstilladelse som konsekvens af faderens status var derfor allerede af denne grund ikke til stede. Den omstændighed, at den danske paslovgivning muligt lægger hindringer i vejen for, at ansøgeren kunne få et pas, kunne ikke medføre, at ansøgeren som følge af et hensyn til familiens enhed – eller på andet lignende grundlag – herefter opfyldte betingelserne for at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR14/88

Der henvises endvidere til resuméer gengivet i kapitel 4.1.2.1, BR14/7 og BR14/12, kapitel 4.3.4, BR14/20, kapitel 6.1, BR14/26 og BR14/27 og kapitel 6.2, BR14/28 og BR14/30.

8.2 Albanien

5 stadfæstelser 0 tilladelser

Nævnet **stadfæstede i marts 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Albanien, født i 1966 (M) og 1974 (K), samt to børn. Indrejst i august 2004. Sagen blev behandlet på skriftligt grundlag i henhold til udlændingelovens §§ 53, stk. 8, og 56, stk. 3. Ansøgerne havde som asylmotiv henvist til, at den mandlige ansøgers fætter havde slået sin svoger ihjel, og at denne familie nu søgte blodhævn over drabet. Da fætteren var flygtet straks efter drabet, var den mandlige ansøger det eneste tilbageværende mandlige familiemedlem, som den pågældende familie kunne hævne sig imod. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgerne er albanske statsborgere. De havde ikke været politisk aktive og havde ikke haft konflikter med de albanske myndigheder. Uanset om det lagdes til grund, efter ansøgernes forklaring, at de havde

været involveret i en konflikt vedrørende blodhævn, fandt nævnet ikke, at det kunne begrunde, at ansøgerne skulle have meddelt asyl. Flygtningenævnet bemærkede, at ansøgerne havde opholdt sig i Albanien i næsten et år efter drabet. Flygtningenævnet fandt, at der var tale om en privatretlig konflikt vedrørende et kriminelt forhold, og at ansøgerne måtte henvises til at søge myndighedernes beskyttelse. Flygtningenævnet lagde vægt på, at det fremgik af UK Home Office Country Report af april 2004, at de albanske myndigheder havde iværksat forskellige tiltag til at sikre, at der sker retsforfølgelse i forbindelse med blodhævn. Flygtningenævnet fandt således ikke, at ansøgerne var asylretligt relevant forfulgt ved udrejsen, eller at de ved en tilbagevenden til Albanien ville være i en konkret og individuel risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, og nævnet fandt heller ikke, at ansøgerne ved en tilbagevenden ville være i risiko for at blive udsat for de af udlændingelovens § 7, stk. 2, omfattede forhold. BR14/89

Nævnet **stadfæstede i november 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Albanien, født i 1989. Indrejst i august 2005. Ansøgeren havde blandt andet forklaret, at der i april 2005 blev skudt mod hans hus af den samme familie, som var involveret i ansøgerens faders død. Ansøgeren havde videre forklaret, at han herefter modtog et trusselsbrev, hvori det fremgik, at ansøgeren ville blive dræbt. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren ikke havde været politisk aktiv, at han ikke havde problemer med myndighederne, og at han ikke havde udført aktiviteter, der havde profileret ham i forhold til myndighederne. Uanset at ansøgeren på enkelte punkter havde forklaret upræcist, kunne Flygtningenævnet lægge til grund, at ansøgerens fader på grund af stridigheder om jord dræbte en anden mand i 1998, og at faderen samme år blev dræbt af mandens sønner, og at ansøgeren efterfølgende flyttede hen til sin mormoder i en anden landsby. Vedrørende skudepisoden i april 2005 måtte det tillægges vægt, at ansøgerens oplysninger om identiteten af gerningsmændene beror på andenhåndsviden, og at forholdet blev anmeldt til politiet, der behandlede sagen. Med hensyn til det omtalte brev måtte det tillægges vægt, at ansøgeren alene havde fået det oplæst af en tredje person, og at dette forhold ikke efter det oplyste blev anmeldt til politiet. Hertil kom, at der var tale om en privatretlig konflikt, hvor ansøgeren måtte henvises til at søge myndighedernes beskyttelse. Flygtningenævnet lagde herved tillige vægt på, at myndighederne ifølge de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder UK Home Office Country Report af april 2004, har taget forskellige initiativer til at sikre, at der sker retsforfølgelse i forbindelse med blodhævn. Uanset de generelt vanskelige forhold i hjemlandet kunne det herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren var forfulgt ved udrejsen, eller at han ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede forfølgelse efter Udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kun-

ne det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet skulle være i konkret særlig risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. BR14/90

8.3 Algeriet

Der henvises til resumé gengivet i kapitel 7.3.1.2, BR14/65.

8.4 Aserbajdsjan

Nævnet **stadfæstede i januar 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Aserbajdsjan, født i 1977. Indrejst i januar 2004. **Flygtningenævnet** fandt at kunne lægge til grund, at ansøgeren i 1996 var tilbageholdt, og herunder var udsat for grov tortur, og også fik skåret sit øre af. Efter indholdet af forklaringerne herom i ansøgerens søsters og svogers sag, som nævnet havde adgang til, fandt nævnet det dog ikke sandsynliggjort, at tilbageholdelsen blev foretaget af KGB for at få den samtidigt tilbageholdte svoger til at tale, men snarere af andre for at undgå at svogeren talte. Svogers forhold fandtes, uanset hvem der stod bag kidnappingen, ikke i dag at kunne begrunde asyl for ansøgeren, hvorved bemærkedes, at ansøgeren havde boet i flere år i hjemlandet forud for de aktuelt påberåbte problemer. Ansøgerens andet asylmotiv var begrundet i angivelige politiske aktiviteter i ADP sammen med sin nu afdøde fader, samt besiddelse af dokumenter mod regeringen. Nævnet lagde i den forbindelse til grund, at ansøgerens fader blev myrdet i november 2002. Nævnet fandt det imidlertid ikke sandsynliggjort, at mordet skulle være politisk begrundet, og ikke et led i almindelig kriminalitet. Nævnet lagde her også vægt på, at det forekom usandsynligt, at faderen på dette tidspunkt fortsat skulle kunne bestride en høj stilling i et statsejet firma, hvis myndighederne, som forklaret af ansøgeren, i cirka ½ år skulle have været i besiddelse af dokumentation for, at faderen og ansøgeren havde haft tæt kontakt med Roushan Aliev. Nævnet fandt det heller ikke sandsynliggjort, at anholdelsen af ansøgeren og dennes moder, efter ansøgerens faders død, skulle være begrundet i andet end efterforskning af mordet. Nævnet bemærkede her, at såfremt myndighederne - som forklaret af ansøgeren - netop skulle have modtaget oplysninger fra en person, der beviste, at ansøgeren havde modtaget regeringsfjendtlige dokumenter, var det usandsynligt, at han som faktisk sket var blevet løsladt efter én dag, når de øvrige angivne fra den pågældende persons familie efter ansøgerens forklaring havde fået fængselsstraffe på otte år. Nævnet lagde også vægt på, at ansøgeren først udrejste mere end to måneder efter løsladelsen i februar 2003. Nævnet fandt således ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ved udrejsen var forfulgt på grund af politiske eller religiøse forhold, eller at han ved en hjemvenden ville være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. BR14/91

3 stadfæstelser

0 tilladelser

5 stadfæstelser

1 tilladelse

Der henvises endvidere til resumé gengivet i kapitel 6.4.3.3, BR14/44.

8.5 Bangladesh/Burma

Nævnet **stadfæstede i januar 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger angiveligt fra Burma, født i 1978. Indrejst i marts 2003. Ansøgeren forklarede, at han var etnisk rohingya fra Burma. Som følge af urolighederne i Burma var han sammen med sin moder og ene broder udrejst til Bangladesh for 11 år siden. Udlændingestyrelsens repræsentant tilkendegav under nævnsmødet, at såfremt Flygtningenævnet kunne lægge denne identitet til grund, ville ansøgeren være omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde ved afgørelsen til grund, at der efter resultatet af den kriminaltekniske undersøgelse var foretaget en ændring/radering i et fremlagt id-korts angivelse af ansøgerens navn og fødselsår samt af ansøgerens faders navn, at ansøgeren under nævnsbehandlingen havde oplyst navnet på lederen i ansøgerens landsby i Myanmar, hvilket ikke stemte overens med navnet på kortets udsteder ifølge kortets eget indhold, at det fremgik af familielisten, at ansøgeren var angivet til at være 25 år på det tidspunkt, hvor listen var dateret (1998), hvilket ikke stemte overens med ansøgerens egne oplysninger om sin alder, at ansøgeren ved indrejsen havde været legitimeret med et pas fra Bangladesh, hvoraf fremgik, at ansøgeren er statsborger i Bangladesh og er født i november 1978 i Chittagong, og at den foretagne sprogtest angav, at ansøgeren taler Arakan-bangla på modersmålsniveau, og således som dette tales i Chittagongområdet. Flertallet fandt under disse omstændigheder ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han var statsborger i Burma. Det forhold, at ansøgeren havde svaret rigtigt på en række af de spørgsmål, som han var blevet stillet omkring Burma - herunder særskilte spørgsmål om de særlige forhold, som gør sig gældende omkring rohingyaer - sås ikke at kunne føre til noget andet resultat, idet ansøgeren stammede fra et grænseområde, og idet der efter de foreliggende oplysninger findes rohingyaer på begge sider af grænsen. Flertallet fandt herefter at kunne lægge til grund, at ansøgeren er statsborger i Bangladesh, og flertallet fandt ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland ville være i risiko for asylbegrundende forfølgelse. BR14/92

7 stadfæstelser

0 tilladelser

Flygtningenævnet **stadfæstede i september 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bangladesh, født i 1979. Indrejst i januar 2004. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren havde været medlem af to politiske organisationer og havde arbejdet som social- og sundhedssekretær i de lokale afdelinger i hans hjemby. Uanset om ansøgeren i oktober 2001 havde været udsat for et overgreb, fandt nævnet ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Bangladesh ville blive udsat for for-

hold omfattet af udlændingelovens § 7. Nævnet lagde vægt på, at ansøgeren alene kunne anses at have haft en mindre betydende rolle og aktivitet i de lokale afdelinger af foreningerne, der også i dag er lovlige. De angreb, som ansøgeren og hans forældre angiveligt havde været udsat for i oktober 2001, måtte antages at have karakter af enkeltstående forhold, nært forbundet med valg-handlingerne i oktober 2001. Ansøgeren havde ikke sandsynliggjort, at han ikke i den forbindelse kunne opnå myndighedernes beskyttelse, herunder ved henvendelse hos de overordnede myndigheder. Nævnet bemærkede tillige, at ansøgeren havde kunnet udføre overnævnte aktiviteter uden problemer i perioden 1998 til oktober 2001. Nævnet fandt videre ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han in absentia, efter falske anklager var dømt for mordet på en ungdomsleder fra den ene af de organisationer, som ansøgeren var medlem af. Ansøgerens forklaring herom var alene baseret på formodninger. Ansøgeren havde ikke sandsynliggjort, at hans aktiviteter for Awami-League i Danmark havde profileret ham overfor partiets politiske modstandere. De generelle forhold for hinduer i Bangladesh kunne ikke begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Ansøgeren havde herefter ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Bangladesh ville være i konkret risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, ligesom han ikke havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerede dødsstraf, eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. BR14/93

8.6 Belarus (Hviderusland)

1 *stadfæstelse*
0 *tilladelser*

Nævnet **stadfæstede i januar 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Belarus, født i 1978. Indrejst i september 2004. **Flygtningenævnet** udtalte, at nævnet ikke fandt, at tilbageholdelsen af ansøgeren i 2001 i forbindelse med en identitetskontrol var asylbegrundende. Nævnet havde lagt vægt på, at ansøgeren, uanset at tilbageholdelsen muligvis kunne have forbindelse med en kulturpersons død, og uanset at han blev overfaldet i cellen af medindsatte, blev løsladt efter to til tre dage, uden at der blev rejst nogen sigtelser mod ham, at ansøgeren herefter ikke havde nogen forbindelse med politiet før i februar 2004, og at han først udrejste i juli 2004. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at de to afhøringer af ansøgeren i begyndelsen af 2004 kunne anses for asylbegrundende, da der ikke i den forbindelse var foretaget yderligere retsskridt mod ansøgeren. Det bemærkedes i den forbindelse, at Flygtningenævnet ikke fandt det sandsynliggjort, at overfaldet på ham i februar 2004 var myndighedsunderstøttet. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ved udrejsen var forfulgt, eller at han ved en tilbagevenden til Hviderusland var i risiko herfor. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse vægt på, at ansøgeren i maj 2004 fik udstedt pas helt normalt, og

at ansøgeren i juli 2004 ved sin udrejse til Polen blev pas- og visumkontrolleret af de hviderussiske myndigheder. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at de hviderussiske myndigheder var bekendt med, at han havde søgt asyl i udlandet, eller at han alene af den grund risikerede at blive udsat for overgreb som nævnt i udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren opfyldte derfor ikke betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. BR14/94

8.7 Bosnien-Hercegovina

Nævnet **stadfæstede i juli 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bosnien-Hercegovina, født i 1978. Indrejst i september 1998. Udlændingestyrelsen meddelte i juli 2000 ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Styrelsens afgørelse blev i september 2000 stadfæstet af Flygtningenævnet. Det blev lagt til grund, at ansøgeren var jugoslavisk statsborger. I september 2004 genoptog og hjemviste Flygtningenævnet sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på vurdering af ansøgerens sag i forhold til Bosnien-Hercegovina. I april 2005 meddelte Udlændingestyrelsen på ny ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Sagen var af Udlændingestyrelsen forsøgt behandlet i proceduren for åbenbart grundløse sager. Sagen blev behandlet på skriftligt grundlag i henhold til udlændingelovens §§ 53, stk. 8, og 56, stk. 3. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgerens hjemland er Bosnien-Hercegovina, hvor han er født og opvokset, og hvor han havde opholdt sig indtil udrejsen til Serbien og Montenegro i 1995. Flygtningenævnet lagde herved også vægt på, at ansøgeren havde oplyst, at han har bosnisk-hercegovinsk personnummer, at hans bror er bosnisk-hercegovinsk statsborger, og at det af den bosnisk-hercegovinske lov om statsborgerskab, som vedtaget af det bosnisk-hercegovinske parlament den 27. juli 1999, i artikel 37 fremgår, at alle personer, der var statsborgere i Bosnien-Hercegovina frem til den 6. april 1992, fortsat må anses for statsborgere i Bosnien-Hercegovina. Ansøgeren havde som asylmotiv anført, at han ved en tilbagevenden til Bosnien-Hercegovina frygter fængsling som følge af, at han undlod at møde op til session før udrejsen i 1995 og siden havde opholdt sig 5 ½ år i udlandet. Herudover frygter ansøgeren chikane og overgreb fra civilbefolkningens side. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgerens manglende fremmøde på session er asylbegrundende. Nævnet lagde herved vægt på, at forholdet må anses for omfattet af den bosnisk-hercegovinske amnestilov af 3. december 1999. Nævnet fandt endvidere, at ansøgeren, såfremt han måtte blive udsat for chikane fra privatpersoners side, måtte henvises til at søge myndighedernes beskyttelse. BR14/95

2 stadfæstelser

0 tilladelser

Der henvises endvidere til resumé gengivet i kapitel 4.1.2.2, BR14/13.

6 stadfæstelser

2 tilladelser

8.8 Burundi

Nævnet meddelte i **marts 2005** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Burundi, født i 1976. Indrejst i januar 2004. **Flygtningenævnet** fandt efter en samlet konkret vurdering ikke med den fornødne sikkerhed at kunne afvise ansøgerens forklaringer til sagen. Det følger af disse forklaringer, at ansøgeren flygtede fra FNL (Forces Nationales de Libération) efter at have været tilbageholdt i en kortere periode, hvorunder han udførte tvangsarbejde, at ansøgeren herefter vendte tilbage til sin bopæl, hvorfra hans samleverske og børnene var flygtet, at tre af hans mandlige bekendte fra nabolaget kom til stede samme aften, at soldater fra det burundiske militær anholdt ansøgeren og de tre kammerater, at de herefter blev fragtet til et fængsel, at ansøgeren så de tre kammerater blive stukket ned af soldaterne med den bemærkning, at de fungerede som ansøgerens livvagter, hvorved de tre kammerater omkom, at ligene blev lagt ind i en celle, hvori ansøgeren også opholdt sig, at ansøgeren ikke blev afhørt yderligere om sin relation til FNL, at det lykkedes ansøgeren ved hjælp af bestikkelse af en vagt at undslippe fængslet efter fire dages fangenskab, og at ansøgeren herefter opsøgte en bekendt, hvor han opholdt sig i skjul indtil sin udrejse af hjemlandet i december 2003. Flygtningenævnet fandt under de foreliggende omstændigheder ikke tilstrækkeligt grundlag for at antage, at ansøgeren ved tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for konkret og individuel forfølgelse af de grunde som er nævnt i Flygtningekonventionen, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, som følge af, at han er etnisk hutu eller som følge af, at hans moder efter det oplyste har haft et civilt administrativt embede i kraft af medlemskab af FRODEBU, idet det bemærkedes, at FRODEBU i dag er en del af den midlertidige koalitionsregering i Burundi. Derimod fandt Flygtningenævnet ikke at kunne afvise, at ansøgeren ved eventuel tilbagevenden til hjemlandet – som mistænkt for kollaboration med FNL – vil være i reel individuel risiko for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf fra myndighederne i Burundi. Flygtningenævnet meddelte herefter ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. BR14/96

Nævnet **stadfæstede** i **juli 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Burundi, født i 1975. Indrejst i juni 2004. **Flygtningenævnet** udtalte, at de overgreb, ansøgeren havde angivet at have været udsat for, ikke havde haft en sådan voldsomhed eller intensitet, at de i sig selv kunne begrunde asyl. Ansøgeren havde ikke selv været politisk aktiv. Han havde oplyst, at hans broder, som han senest havde set i 1996, havde været tilknyttet FNL. Denne omstændighed kunne heller ikke begrunde asyl. Det fremgik, at ansøgeren havde problemer med en række personer, som han havde kendt fra sin barndom. De pågældende personer havde været tilknyttet Sans Eché.

Flygtningenævnet fandt heller ikke, at disse problemer kunne begrunde asyl, da ansøgeren måtte være henvist til at søge myndighedernes beskyttelse. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at ansøgeren ville være i nærliggende risiko for at blive udsat for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. BR14/97

Nævnet **stadfæstede i september 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mindreårig statsborger fra Burundi, født i Danmark i 2004. Ansøgeren blev i januar 2005 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. Ansøgerens moder er indrejst i september 1998, og blev i oktober 1998 meddelt opholdstilladelse efter den dagældende udlændingelovs § 7, stk. 2. Ansøgerens moder havde på ansøgerens vegne søgt om, at ansøgeren blev tillagt asylstatus i konsekvens af moderens opholdstilladelse. Til brug for vurderingen af ansøgerens asylansøgning var ansøgerens moder indkaldt til mødet i Flygtningenævnet for at afgive forklaring. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgerens moder er af blandet etnicitet (hutu og tutsi) og hendes forældre (ansøgerens bedsteforældre), der blev dræbt i 1993, var medlemmer af FRODEBU. Ansøgerens moder er ikke bekendt med ansøgerens faders etnicitet. Det blev i øvrigt lagt til grund, at ansøgeren er burundisk statsborger. Ansøgerens moder havde som væsentligste asylmotiv henvist til, at ansøgerens moder ved en tilbagevenden til Burundi frygtede tutsierne. Hun ønskede således, at ansøgeren som konsekvens af hendes asylstatus også fik asyl. Ansøgerens advokat havde endvidere henvist til, at hensynet til familiens enhed måtte føre til, at ansøgeren lige som sin moder opnåede asylstatus, og at det ikke kunne kræves, at ansøgerens moder skulle henvises til at kontakte de burundiske myndigheder for at få et pas til ansøgeren – og dermed afsløre sin identitet. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren som barn med en blandet etnicitet og som barn af bedsteforældrene på moderens side, der havde været medlem af FRODEBU, tilhørte en særlig gruppe, der var omfattet af flygtningekonventionen. Ansøgeren havde således ikke noget selvstændigt asylmotiv. Moderen til ansøgeren fik i oktober 1998 asyl efter den dagældende bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren var på tidspunktet for Flygtningenævnets behandling af sagen et år gammel, og ved vurderingen af, om ansøgeren kunne få asyl som konsekvens af moderens status, skulle det afgøres, om ansøgerens moder på tidspunktet for nævnets afgørelse opfyldte betingelserne for at få asyl efter den nugældende § 7, jf. lovbekendtgørelse nr. 808 af 14. juli 2004. Efter de foreliggende baggrundsuplysninger, herunder den seneste rapport fra en fact-finding mission til Burundi i april – maj 2005, opfyldte ansøgerens moder ikke på tidspunktet for nævnets afgørelse betingelserne for at få asyl efter den nugældende

§ 7 i udlændingeloven. Ansøgerens moder havde således ikke selv været politisk aktiv, ligesom det forhold, at ansøgerens bedsteforældre muligt havde været politisk aktive, ikke kunne føre til, at ansøgerens moder ved en tilbagevenden til Burundi ville være i en asylrelevant risiko for forfølgelse. Flygtningenævnet har blandt andet til opgave at vurdere, om en ansøger opfylder betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet vurderede, at ansøgeren ikke opfyldte betingelserne for at få asyl, hverken i kraft af egne forhold eller som konsekvens af moderens asylstatus. Den omstændighed, at den danske paslovgivning muligt lægger hindringer i vejen for, at ansøgeren kan få et pas og dermed rejse til et andet land, kunne ikke medføre, at ansøgeren som følge af et hensyn til familiens enhed – eller på andet lignende grundlag – herefter opfyldte betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7. Det blev i den forbindelse bemærket, at Flygtningenævnet vurderede, at der ikke skulle være asylrelevante betænkeligheder ved, at ansøgerens moder rettede henvendelse til de burundiske myndigheder for at få et burundisk pas til ansøgeren. BR14/98

Der henvises endvidere til resumé gengivet i kapitel 7.3.1.3, BR14/66.

8.9 Den Demokratiske Republik Congo

Der henvises til resumé i kapitel 6.7, BR14/57.

8.10 Eritrea

Flygtningenævnet **stadfæstede i februar 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Eritrea, født i 1970, samt to børn. Indrejst i maj 2004. **Flygtningenævnet** kunne ikke lægge ansøgerens nye oplysning om at være medlem af ELF-RC til grund. Nævnet lagde herved vægt på, at det ville have været naturligt, at give denne oplysning i forbindelse med en tidligere afhøring, og at det udtrykkeligt fremgik af referatet af samtalen med Udlændingestyrelsen, at hun ikke var medlem af noget politisk parti eller lignende. Nævnet kunne på denne baggrund ikke tillægge en erklæring fra ELF-RC, Tyskland, nogen betydning. Flygtningenævnet ville ikke afvise ansøgerens nye forklaring om at have været udsat for seksuelle overgreb i forbindelse med af-tjening af værnepligt i 1995-96. Nævnet fandt imidlertid ikke, at dette forhold kunne tillægges nogen videre betydning på daværende tidspunkt, idet ansøgeren siden overgrebene havde opholdt sig i hjemlandet indtil udrejsen i slutningen af marts 2004. Flygtningenævnet fandt, at ansøgerens egne aktiviteter for ELF-RC måtte anses for knyttet til ægtefællens aktiviteter, og at ansøgerens aktiviteter måtte anses for værende af ganske begrænset omfang og karakter, og at disse aktiviteter i øvrigt ikke kunne anses for at være kommet til myndighedernes kendskab. Nævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren ikke var blevet medtaget eller havde lidt overlast i forbindelse med soldaternes ransagning af

3 stadfæstelser
0 tilladelser

2 stadfæstelser
1 tilladelse

hjemmet efter ægtefællens anholdelse. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at der var grundlag for at antage, at myndighederne ville forfølge ansøgeren som følge af ægtefællens forhold. Nævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren havde nægtet at have kendskab til, hvem ægtefællen holdt møde med, og at hun herefter som anført ikke havde været medtaget eller lidt overlast. Flygtningenævnet fandt således ikke, at ansøgeren risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller havde behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til hjemlandet. BR14/99

Der henvises endvidere til resumé gengivet i kapitel 4.3.4, BR14/23.

8.11 Folkerepublikken Kina

Nævnet **stadfæstede i februar 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kina, født i 1978. Indrejst i februar 2003. Ansøgt om asyl i juni 2004. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren havde klaget til de kinesiske myndigheder over manglende erstatning i forbindelse med et byggeprojekt, der betød nedrivning af ansøgerens hus. Uanset om ansøgeren i forbindelse hermed i juli og august 2002 var tilbageholdt af de kinesiske myndigheder, begge gange i 15 dage, og udsat for hårdhændet behandling, fandt Flygtningenævnet ikke, at dette kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren begge gange blev løsladt uden yderligere retsskridt, og at ansøgeren efterfølgende kunne opholde sig uden problemer i provinsen. Flygtningenævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgeren i december 2002 fik udstedt pas og udrejste legalt fra hjemlandet, hvor han foreviste passet i forbindelse med udrejsekontrollen. Flygtningenævnet kunne derfor ikke lægge til grund, at ansøgeren på nuværende tidspunkt skulle være eftersøgt af de kinesiske myndigheder. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden risikerede forfølgelse fra "lånehajer", som skulle have lånt 150.000 Yuan til ansøgerens fader i forbindelse med ansøgerens udrejse. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgerens forklaring herom havde været divergerende og ikke nærmere underbygget. Uanset om ansøgerens forklaring herom lagdes til grund, fandt Flygtningenævnet ikke, at forholdet var omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lagde ved sagens afgørelse vægt på, at ansøgeren først søgte om asyl efter cirka halvandet års ophold i Danmark i forbindelse med, at han blev anholdt af politiet. Flygtningenævnet fandt derfor ikke, at ansøgeren opfyldte betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR14/100

Nævnet meddelte i **april 2005** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Kina, født i 1956. Indrejst i august 2001. I september 2004 indgav

8 stadfæstelser
3 tilladelser

ansøgeren ansøgning om asyl efter at være blevet meddelt afslag på forlængelse af sin opholdstilladelse på andet grundlag. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren havde påberåbt sig forskellige forhold som begrundelse for sin asylansøgning. Hun angav, at hun havde været gift med en person ansat på den kinesiske ambassade, der arbejdede for den kinesiske efterretningstjeneste, og at hun i 1995-96 havde en konflikt, fordi hun havde brændt nogle papirer med oplysninger indsamlet af ægtefællen. Hun havde dyrket Falun Gong, dels i Kina, mens det var legalt, dels i Danmark, hvor hun også havde deltaget i en demonstration foran den kinesiske ambassade. Hun havde angivet, at hun havde været tilbageholdt i Kina på grund af sin Falun Gong dyrkelse, og at myndighederne derfor var opmærksomme på hendes aktiviteter. Hun havde i fortsættelse heraf påberåbt sig, at hun havde haft henvendelser fra den kinesiske ambassade efter sin tilbagekomst fra Kina i 2001, hvor hun var blevet konfronteret med oplysninger om tilknytningen til Falun Gong-bevægelsen. Hun havde endelig påberåbt sig, at det nu måtte være bekendt for de kinesiske myndigheder, at hun havde søgt asyl, hvilket yderligere skulle bringe hende i myndighedernes søgelys. Nævnet kunne lægge til grund, at ansøgeren både i Danmark og Kina havde dyrket Falun Gong. Uanset at ansøgeren ikke havde været profileret som Falun Gong-tilhænger, fandt nævnet efter de foreliggende oplysninger, herunder især at ansøgeren havde været gift med en ansat på den kinesiske ambassade, som hun nu var blevet skilt fra, at der kunne være en risiko for, at ansøgeren i særlig grad ville pådrage sig de kinesiske myndigheders opmærksomhed med hensyn til sine Falun Gong-aktiviteter, og at den beskyttelse, hun måske havde kunnet opnå ved sin ægtefælle, nu ikke længere var til stede. I det lys fandtes det forhold, at ansøgeren – forud for skilsmissen - udrejste legalt af Kina i 2001 og i juli 2002 fik forlænget sit pas på den kinesiske ambassade, ikke at kunne tillægges afgørende vægt. Nævnet fandt herefter, at det var betænkeligt at antage, at ansøgeren uden risiko for forfølgelse kunne vende tilbage til Kina. BR14/101

Nævnet **stadfæstede i december 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kina, født i 1987. Indrejst i marts 2005. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren til støtte for sin ansøgning havde anført, at han var forfulgt af de kinesiske myndigheder, fordi han havde tilsluttet sig katolicismen, og fordi han havde slået en politibetjent i hovedet med en vase, da de ville anholde en præst. Ansøgeren havde efter sin egen forklaring alene deltaget i den katolske menighed i en kortere periode. Han havde ikke været profileret på nogen måde, og Flygtningenævnet fandt det derfor ikke sandsynliggjort, at ansøgeren som følge heraf ville være i risiko for asylbegrundende forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. Ansøgeren oplyste, at han var blevet skriftligt indkaldt til afhøring vedrørende voldsforholdet, men

han havde ikke kunnet dokumentere dette. Flygtningenævnet fandt, at dette forhold, i det omfang det kunne lægges til grund, måtte anses for at være en almindelig lovovertrædelse, som ikke kunne give grundlag for meddelelse af asyl. Ansøgeren opfyldte herefter ikke betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR14/102

Der henvises endvidere til resumé gengivet i kapitel 4.3.4, BR14/21, og kapitel 6.5.3.1, BR14/46.

8.12 Guinea

Der henvises til resumé gengivet i kapitel 4.1.2.1, BR14/11.

3 stadfæstelser

0 tilladelser

8.13 Indien

Nævnet **stadfæstede i september 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Indien, født i 1974. Indrejst i februar 2005. Ansøgeren havde som sit asylmotiv henvist til, at ansøgerens broder havde været aktiv for Babbar Khalsa og Khalistan Commando Force. Som følge af broderens forhold blev ansøgeren chikaneret af politiet. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren ved sin indrejse i Danmark til politiet havde oplyst en anden identitet og et andet asylmotiv, end det som han senere havde anført i forbindelse med behandlingen af hans asylsag. Flygtningenævnet fandt, at dette forhold i væsentlig grad svækkede ansøgerens troværdighed. Uanset om Flygtningenævnet kunne lægge ansøgerens seneste forklaring til grund, fandt nævnet ikke, at der var grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet bemærkede i den forbindelse, at ansøgeren havde forklaret, at han aldrig selv havde været politisk aktiv. Ansøgeren havde derudover forklaret, at han og hans familie for ti-femten år siden slog hånden af ansøgerens broder, og at ansøgeren siden da kun havde truffet broderen en enkelt gang kortvarigt på gaden. Ansøgeren havde endvidere forklaret, at han var blevet tilbageholdt af politiet tre gange, hvoraf de to ligger tilbage i 1993/1994. Den sidste tilbageholdelse fandt sted fire-fem måneder forud for ansøgerens udrejse. Alle tilbageholdelserne havde været kortvarige, og ansøgeren var hver gang blevet løsladt mod bestikkelse. Ansøgeren havde under nævnets behandling af sagen forklaret, at han under den sidste tilbageholdelse alene blev slået en smule. Flygtningenævnet fandt ikke, at de pågældende tilbageholdelser havde været af en sådan karakter, at der var tale om asylretlig forfølgelse. Flygtningenævnet bemærkede endvidere, at ansøgeren selv havde forklaret under samtalen med Udlændingestyrelsen, at han ikke var eftersøgt af politiet i Indien, hvilket han bekræftede under nævnets møde. Hertil kom, at ansøgeren havde forklaret, at han udrejste legalt af Indien på eget ægte pas og uden problemer. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund ikke grundlag for at antage, at ansøgeren var asylbegrundende forfulgt ved sin udrejse, eller

10 stadfæstelser

0 tilladelser

at ansøgeren ville være i risiko for en sådan forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at ansøgeren havde behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet fandt herefter ikke anledning til at udsætte sagen på ægthedsvurdering af de af ansøgeren under nævnsmødet fremlagte dokumenter. BR14/103

Nævnet **stadfæstede i december 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Indien, født i 1981. Indrejst i august 2004. Ansøgeren havde som sit asylmotiv henvist til, at han var konverteret til islam og havde giftet sig med en muslimsk kvinde. Ansøgeren fik herefter problemer med sin familie og Shiv Sena, der er et hindu parti bestående af meget religiøse personer, og som ansøgerens broder var medlem af. Ansøgeren var tillige blevet anholdt og tilbageholdt af politiet i én dag på baggrund af en falsk anmeldelse fra ansøgerens broder og moder. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren havde været menigt medlem af de legale partier All India Crime Prevention Society og Bhartiya Janta Party, at ansøgeren ikke havde udført aktiviteter, der havde profileret ham i offentligheden, at ansøgeren under ophold i Danmark i 2003 konverterede fra hinduismen til islam, og at han efterfølgende blev gift med en herboende muslimsk kvinde. Tilbageholdelsen hos politiet var kortvarig, idet ansøgeren blev løsladt uden sigtelser den følgende dag. Problemerne med Shiv Sena havde ligeledes været af begrænset omfang. Endvidere var konflikten med familien en privat konflikt, som ikke i sig selv var asylretlig relevant. Sammenfattende fandtes de af ansøgeren påberåbte forhold vedrørende ovennævnte konflikter i øvrigt ikke at have haft et sådant omfang og intensitet, at de kunne sidestilles med en af udlændingelovens § 7 omfattet forfølgelse. Ansøgeren måtte i givet fald henvises til at tage ophold et andet sted i Indien eller til at søge beskyttelse hos en relevant overordnet myndighed. Det er herved indgået i Flygtningenævnets vurdering, at muslimer udgør en stor mindretalsgruppe i Indien, og at myndighederne ifølge de foreliggende baggrundsoplysninger ikke understøtter overgreb mod muslimer eller folk, der er konverteret til islam. Flygtningenævnet fandt herefter ikke tilstrækkeligt grundlag for at antage, at ansøgeren var asylbegrundende forfulgt ved sin udrejse, eller at ansøgeren ville være i risiko for en sådan forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kunne det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden skulle være i en konkret særlig risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. BR14/104

8.14 Indonesien

Der henvises til resumé gengivet i kapitel 4.2, BR14/17.

0 stadfæstelser

1 tilladelse

8.15 Iran

8.15.1 Politiske forhold

Nævnet meddelte i **april 2005** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Iran, født i 1971. Indrejst i juni 2004. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren fra 1992 har været medlem af en sympatigruppe for den illegale Fadaiyane Khalq-fraktion ved navn Aghaliyat. Hendes aktiviteter tog et større omfang fra 1997. Hun havde blandt andet deltaget i demonstrationer samt uddelt løbesedler. Flygtningenævnet lagde videre til grund, at ansøgeren i 2001 i forbindelse med en studenterdemonstration blev tilbageholdt og senere idømt to års betinget fængselsstraf samt 40 piskeslag, og at hun efterfølgende blev løsladt mod kaution, blandt andet således at hun undgik den fysiske afstraffelse. Ansøgeren havde forklaret, at et af gruppens medlemmer blev anholdt i 2003 i forbindelse med gruppens forberedelser til en demonstration mod styret, og at hun herefter gik under jorden og udrejste ni måneder senere. Flygtningenævnet fandt, at ansøgerens forklaring om omstændighederne i forbindelse med disse begivenheder fremstod med nogen usikkerhed med hensyn til oplysningerne om, at sikkerhedstjenesten efterfølgende kom på ansøgerens bopæl samt oplysningerne om kontakten til gruppelederen. Ved en samlet bedømmelse af de oplysninger, ansøgeren var fremkommet med om sine aktiviteter, fandt Flygtningenævnet imidlertid ikke, at denne usikkerhed var af en sådan karakter, at ansøgerens forklaring om de nævnte forhold kunne tilsidesættes. Flygtningenævnet fandt herefter ikke at kunne afvise, at ansøgerens medlemskab af den ovennævnte gruppe og dennes aktiviteter er kommet til de iranske myndigheders kundskab. Under hensyn hertil fandt nævnet, at ansøgeren opfyldte betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. BR14/105

25 stadfæstelser

24 tilladelser

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002

Nævnet meddelte i **april 2005** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Iran, født i 1959. Indrejst i april 2001. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at han i 1998 fik konflikter med gardisthæren. I 1979 blev han tilknyttet gardisthæren, og fik i 1994 rang af oberst. I perioden fra 1992 til 1999 arbejdede han i budgetafdelingen i gardisthæren, hvor han skulle godkende betalingsbilag. Ansøgeren nægtede i flere tilfælde at godkende bilag, fordi de var falske eller for store. Ansøgerens overordnede pålagde ham herefter at godkende alle bilag. Da ansøgeren ikke efterkom ordren blev han degraderet og fik andre opgaver. Efterfølgende blev ansøgeren indkaldt til flere møder i justitsafdelingen, hvor han blev beskyldt for at være imod præstestyret og for pligtforsømmelse. Ansøgeren blev endvidere tilbageholdt tre gange, hvor han

blev udsat for fysiske overgreb. Han fik endvidere ordre om, at lukke øjnene for korruptionen. I 2000 blev ansøgeren pålagt at tage til Syrien for at gøre tjeneste. Ansøgeren havde i den forbindelse forklaret, at det iranske militær ofte sendte personer til Syrien, som de havde et udestående med, og der pålagde dem at udføre farlige aktiviteter. Ansøgeren gik herefter i skjul. Ved en tilbagevenden til Iran frygtede ansøgeren gardisterne, som sidder i den nuværende regering. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren i det væsentlige havde afgivet samme forklaring og samme oplysninger om sine konflikter under hele behandlingen af asylsagen. På denne baggrund kunne nævnet ikke afvise, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran risikerede at blive udsat for overgreb, som det ikke kunne kræves, at ansøgeren skulle tåle. Ansøgeren havde derfor krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. Ansøgerens ægtefælle blev i konsekvens af ansøgeren tillige meddelt opholdstilladelse efter samme bestemmelse. BR14/106

8.15.2 Religiøse forhold

Nævnet **stadfæstede i oktober 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran, født i 1980. Indrejst i november 2004. **Flygtningenævnet** fandt efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaring, at det måtte henstå som ganske usikkert, om ansøgeren i oktober 2003 var blevet døbt i hjemlandet på den af hende beskrevne måde. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse vægt på, at det fremgik af de foreliggende baggrundsoplysninger, at den armenske kirke i Iran ikke tolererede dåbshandlinger vedrørende muslimske iranere, og nævnet fandt herefter, at det måtte have formodningen mod sig, at hun på den af hende beskrevne måde havde kunnet overtale en armensk præst til en sådan dåbshandling. Uanset om det imidlertid kunne lægges til grund for sagen, at dåbshandlingen havde fundet sted, fandt nævnet – efter ansøgerens egen forklaring – at kunne lægge til grund for sagen, at dette ikke var kommet til de iranske myndigheders kendskab forud for ansøgerens udrejse. Ansøgeren havde oplyst, at hun efter sin indrejse i Danmark havde sendt et brev til sin familie, hvori hun angav, at hun var blevet døbt, men at det pågældende brev ikke var modtaget af hendes familie. Uanset om denne forklaring måtte kunne lægges til grund for sagen, fandt Flygtningenævnet det ikke sandsynliggjort af ansøgeren, at den omstændighed, at familien ikke havde modtaget brevet, var ensbetydende med, at brevet var kommet i de iranske myndigheders besiddelse. Ansøgeren havde videre anført, at hendes mor havde fortalt hende, at moderen havde oplyst til sin bror, som angiveligt skulle have forbindelse til den iranske efterretningstjeneste, at ansøgeren var konverteret til kristendommen. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren på overbevisende måde havde godtgjort, at hendes mor på denne måde havde eksponeret hende i forhold til myndighederne. I øvrigt bemærkede Flygtninge-

nævnet, at der efter de seneste baggrundsoplysninger, herunder rapport fra fact-finding mission fra 22. til 29. januar 2005 til Teheran og Ankara, ikke var grundlag for at antage, at konvertering til kristendommen i sig selv ville medføre risiko for asylbegrundende forfølgelse efter flygtningekonventionen, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i reel risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren havde krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 i konsekvens af, at hendes ægtefælle havde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse vægt på, at ansøgerens ægtefælle indrejste i oktober 1991, og at ansøgeren selv indrejste i Danmark i november 2004. BR14/107

Der henvises endvidere til resuméer gengivet i kapitel 4.1.2.1, BR14/2 og BR14/10, kapitel 4.3.1.4, BR14/68, kapitel 4.3.4, BR14/24, kapitel 6.4.2, BR14/36, kapitel 6.5.3.1, BR14/47, BR14/48 og BR14/49, kapitel 6.5.3.2, BR14/50, BR14/51 og BR14/52, kapitel 7.3.1.1, BR14/63, samt kapitel 7.3.1.4, BR14/68.

8.16 Irak

Flygtningenævnet traf den 20. marts 2003 som følge af koalitionen intervention i Irak beslutning om at berostille behandlingen af asylsager vedrørende statsborgere fra Irak. Flygtningenævnet fulgte herefter løbende udviklingen i Irak med henblik på at vurdere, hvornår sagsbehandlingen kunne genoptages. Flygtningenævnets koordinationsudvalg besluttede på grundlag heraf den 28. oktober 2003 at ophæve den generelle berostillelse af asylsager vedrørende irakiske statsborgere samt berostillelsen af udsendelsesforanstaltningerne vedrørende irakiske statsborgere, der af Flygtningenævnet har fået afslag på asyl.

137 stadfæstelser
10 tilladelser

De første sager efter genoptagelsen af sagsbehandlingen blev behandlet i Flygtningenævnet den 15. januar 2004.

Den faktiske kontrol med Irak blev i første halvdel af 2004 udøvet af Coalition Provisional Authority (CPA), under ledelse af den amerikanske ambassadør, der havde det overordnede ansvar for den daglige administration af Irak. Den amerikanske administration i Irak overdrog den 28. juni 2004 magten i landet til den midlertidige overgangsregering. Frem til valget den 30. januar 2005 blev Irak ledet af Iraqi Interim Government (IIG) med den midlertidige premierminister Iyad Allawi og præsident Ghazi al-Yawer i spidsen. Efter valget blev Irak ledet af Iraqi Transitional Government (ITG). I april 2005 valgtes Jalal Talabani som ny præsident. Ved en folkeafstemning den 15. oktober 2005 vedtoges en

forfatning for Irak, og der blev den 15. december 2005 afholdt valg til de 275 pladser i det ved forfatningen nedsatte parlament. Efter valget i december 2005 indledtes forhandlinger om dannelsen af en regering under ledelse af premierminister Ibrahim Al-Jafari. Efter fire måneders forhandlinger valgte parlamentet i april 2006 Nouri Al-Maliki som ny premierminister. Forhandlingerne om en regeringsdannelse fortsatte herefter.

I det følgende er resuméerne opdelt under en række overskrifter, der knytter sig til ansøgernes asylmotiv.

8.16.1 Kvinder

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juni 2002

Nævnet **stadfæstede i april 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak, født i 1982, samt et barn. Indrejst i februar 2002. **Flygtningenævnet** udtalte, at de konflikter, som ansøgerens familiemedlemmer havde haft i Irak før ansøgerens udrejse af Irak, ikke fandtes at være asylrelevante efter Saddam Hussein styrets fald. Ansøgeren havde efter sin indrejse i Danmark indgået ægteskab med en herboende irakisk mand uden samtykke fra sin faders familie. Flygtningenævnet fandt ikke, at det var sandsynliggjort, at ansøgeren af den grund var i konkret risiko for at blive udsat for æresdrab eller andre alvorlige overgreb. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at der ikke forud for ansøgerens forlovelse havde været henvendelser fra faderens familie om ægteskabsarrangementer, og at de angivelige henvendelser fra farbrødrene ikke var gået direkte til ansøgeren eller hendes herboende familie men derimod alene til ansøgerens morbrødre i Irak. Yderligere lagde nævnet vægt på, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak ikke var uden netværk, idet hun fortsat har tre morbrødre og to mostre i Irak, ligesom hendes to brødre samtidig med denne afgørelse er meddelt afslag på deres asylansøgninger. BR14/108

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juni 2002

Nævnet meddelte i **maj 2005** opholdstilladelse (**F-status**) til en kvindelig statsborger fra Irak, født i 1974. Indrejst i oktober 2000. I februar 2002 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse fra november 2001, hvorved styrelsen meddelte ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde ved afgørelsen blandt andet vægt på, at ansøgeren ikke selv var til stede i forbindelse med en episode i 1997, hvor hendes broder blev udsat for vold af medlemmer af IMIK. Flertallet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren herefter levede i skjul i de følgende tre år og fandt det ubestyrket, at IMIK i maj 2000 skulle have frihedsberøvet ansøgeren og udsat hende for blandt andet voldtægt og tortur. Flertallet ville ikke afvise, at ansøgeren kunne have været udsat for alvorlige overgreb

mod sin person, men fandt efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaring ikke, at det kunne antages, at overgrebene havde den baggrund, som ansøgeren påberåbte sig. Samlet fandt flertallet ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Det var indgået i flertallets vurdering, at ansøgeren først til den beskikkede advokat havde forklaret nærmere om den frygt, hun nærede i forhold til familien i hjembyen, hvorfor flertallet heller ikke fandt, at denne del af ansøgerens forklaring kunne ændre flertallets vurdering. I juli 2004 genoptog Flygtningenævnet sagen og hjemviste sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, da vurderingen af ansøgerens risiko ved den tidligere behandling alene var foretaget i forhold til den daværende sikkerhedszone i Nordirak som internt flugtalternativ. **Flygtningenævnet** kunne ikke lægge ansøgerens forklaring om at have været tilbageholdt af IMIK til grund. Flygtningenævnet fandt det ubetænkeligt at lægge til grund, at ansøgeren havde været udsat for voldtægt, og at hendes familie var blevet bekendt hermed. Således som sagen nu var oplyst, herunder ved lægelige oplysninger, lagdes det til grund, at ansøgeren led af en betydelig subjektiv frygt for at blive dræbt af familiemedlemmer, såfremt hun vendte tilbage. Ansøgeren havde som årsag angivet den vanære, som hun havde påført familien. Efter baggrundsoplysningerne sammenholdt med det kulturelle miljø, som ansøgeren selv havde levet i, fandtes frygten at kunne være objektivt begrundet. Ansøgeren havde for nævnet på overbevisende vis forklaret, at hun på grund af overgrebet ikke havde turdet søge kontakt med familiemedlemmer i hjemlandet. Der var nu forløbet knap fem år siden ansøgerens udrejse. Efter en samlet vurdering fandt nævnet ikke, at det burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til hjemlandet. BR14/109

Nævnet meddelte i **oktober 2005** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Irak, født i 1978, samt et barn. Indrejst i august 2004. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk kurder fra Kirkuk, at ansøgeren ikke havde været politisk aktiv, og at hun ikke havde haft problemer med myndighederne. Uanset at ansøgeren på enkelte punkter havde forklaret upræcist om sin færden forud for udrejsen, kunne **et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** ikke afvise hendes forklaring om, at hun i hjemlandet havde haft et seksuelt forhold til en kæreste, at ansøgerens fader var blevet bekendt hermed, at familien tog initiativ til at dræbe kæresten, at de samtidig planlagde at dræbe ansøgeren, da familiens ære var blevet krænket, at ansøgeren straks forlod hjemmet efter at have tilegnet sig et pengebeløb, at ansøgeren tog ophold hos kærestens ven, som havde orienteret hende om kærestens død, og at ansøgeren udrejste med hjælp fra kærestens ven. Endvidere måtte det tillægges vægt, at ansøgeren efter indrejsen i Danmark havde fået et barn i et uægteskabeligt forhold. Efter det foreliggende baggrundsmateriale måtte det antages, at

ansøgeren ikke ville kunne opnå myndighedernes beskyttelse over for sin familie. På denne baggrund fandt Flygtningenævnets flertal, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. BR14/110

8.16.2 Religiøse forhold

Nævnet **stadfæstede i januar 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak, født i 1970, samt tre børn. Indrejst i september 2002. Ansøgt om asyl i juni 2003. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er etnisk assyrer og kristen, født og opvokset i Bagdad. Hun har aldrig været politisk aktiv. Flygtningenævnet fandt, at de konflikter, som ansøgeren påberåbte sig ved indrejsen i forhold til det tidligere styre i Irak, og som ligger langt tilbage i tid, ikke på nuværende tidspunkt kan tillægges asylretlig betydning. Ansøgeren påberåbte sig for nævnet, at hun er kvinde og kristen, at hun havde opholdt sig i USA med sine børn, som i dag blandt andet taler engelsk, samt til, at ægtefællen konverterede til kristendommen i 1988. Ægtefællen og børnene havde nu antaget kristne navne. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren, der er kristen assyrer, havde sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden ville være i risiko for konkret og individuel forfølgelse på grund af sin kristne tro. Flygtningenævnet fandt, at den generelle situation, herunder for kristne, i Irak – om end vanskelig – ikke i sig selv kan begrunde opholdstilladelse. Flygtningenævnet henviste i den forbindelse til baggrundsoplysningerne, herunder særligt fact-finding rapport vedrørende Joint British-Danish Fact Finding Mission to Baghdad and Amman on Conditions in Iraq, udgivet i november 2004, punkt 5.1 til 5.12, der omtaler forholdene for kristne i Irak. Flygtningenævnet bemærkede, at bombeangrebene mod kristne kirker i Irak, foretaget af ukendte gerningsmænd, ikke kunne begrunde en ændret vurdering. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at angrebene efter de foreliggende oplysninger i lighed med en række andre bombeattentater og skyderier m.v. måtte anses for et led i den generelt ustabile situation i Irak. Flygtningenævnet bemærkede, at det fremgår af ægtefællens sag, at han er shia-muslim. Uanset om han måtte have konverteret til kristendommen før eller efter indrejsen i Danmark, fandtes dette forhold ikke at kunne begrunde asyl for ansøgeren. Det bemærkedes, at der efter ansøgerens forklaring ikke havde været grundlag for at antage, at de forud for udrejsen af Irak havde været udsat for repressalier som følge af deres religiøse forhold. Flygtningenævnet bemærkede, at der efter baggrundsoplysningerne ikke er grundlag for at antage, at tilbagevendende irakere generelt er i større fare for at blive udsat for overgreb end andre irakere. Nævnet kunne derfor ikke tillægge det selvstændig betydning, at ansøgeren og hendes børn i knap tre år har haft ophold som flygtninge i USA inden indrejsen i Danmark. Nævnet

fandt ikke, at de generelt usikre forhold i Irak, herunder for kvinder, i sig selv kan anses for asylbegrundende. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund, at ansøgeren ikke havde sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden ville være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Der var heller ikke grundlag for, ud fra et synspunkt om subjektiv frygt, at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter denne bestemmelse. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden ville være i en reel risiko for at blive udsat for forhold, der indebar, at hun havde krav på beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 2. BR14/111

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juni 2002

Nævnet **stadfæstede i april 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak, født i 1971. Indrejst i april 2001. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er kristen keldaner fra Bagdad. Ansøgeren havde som væsentligste asylmotiv oprindelig henvist til, at hun og familien havde været chikaneret af familiemedlemmer til Saddam Hussein. Efter Saddam Husseins fald havde hun blandt andet henvist til, at hun frygtede forfølgelse fra muslimerne på grund af sin religion, ligesom hun havde henvist til de generelt utrygge forhold i Irak – særligt for enlige kvinder – og at hun som følge heraf tillige nærrede en subjektiv frygt for at skulle vende alene tilbage til Irak. Ansøgeren havde endelig henvist til, at hendes ægtefælle har asyl i Danmark. Da Saddam Hussein ikke længere var ved magten, kunne det ikke antages, at ansøgeren var i nogen asylrelevant risiko for forfølgelse fra Saddam-styrets folk ved sin tilbagevenden til Irak. Efter Saddam-styrets fald var der sket en forværring af forholdene mellem de religiøse grupper, ligesom der havde været bombeangreb mod blandt andet kristne kirker. Det var dog ikke Flygtningenævnets vurdering, at der var tale om en sådan forværring af forholdene for kristne irakere, at ansøgeren alene ud fra de generelle forhold for kristne opfyldte betingelserne for at få asyl. Ansøgeren havde endvidere ikke angivet sådanne konkrete omstændigheder, at hun som følge af sin religiøse overbevisning var i asylrelevant risiko ved en tilbagevenden til Irak. Det forhold, at ansøgeren som enlig kvinde skulle vende tilbage til Irak, kunne heller ikke medføre asyl. Ansøgeren havde således før sin udrejse sin moder, broder og søster i Irak, og den omstændighed, at hun ikke det seneste år havde haft kontakt til familien i Irak, kunne ikke føre til noget andet resultat. Da den subjektive frygt, som ansøgeren angav at nære ved at skulle vende tilbage til Irak, ikke var underbygget i objektive forhold, kunne dette heller ikke medføre asyl. Ansøgeren var først blevet gift efter at være kommet til Danmark. Der var derfor ikke grundlag for at foretage en vurdering af ansøgerens asylsag efter praksis om konsekvensstatus. Den omstændighed, at ansøgeren – såfremt hun ikke opfylder betingelserne for at få opholdstilladelse efter reglerne om familiesammenføring – herefter

skulle rejse alene tilbage til Irak, hvis ægtefællen ikke ville følge hende, kunne ikke føre til nogen anden vurdering i relation til asylsagen, ligesom dette ikke var til hinder for en udsendelse, jf. udlændingelovens § 32 a, jf. § 31. BR14/112

8.16.3 Det tidligere styre

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juni 2002

Nævnet **stadfæstede i januar 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak, født i 1935, samt et barn. Indrejst i december 1997. Ansøgt om asyl i november 1998. Udlændingestyrelsen havde tidligere truffet afgørelse i sagen, som efterfølgende var blevet stadfæstet i Flygtningesnævnet. Det fremgik af disse afgørelser, at vurderingen af ansøgerens risiko for forfølgelse alene var foretaget i forhold til den daværende sikkerhedszone i Nordirak som internt flugtalternativ. I juli 2004 besluttede Flygtningesnævnet at genoptage og hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. I oktober 2004 afslog Udlændingestyrelsen på ny at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. **Flygtningesnævnet** fandt ikke grundlag for at imødekomme den beskikkede advokats påstand om hjemvisning af sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen med henblik på inddragelse af de nyeste baggrundsoplysninger, idet disse løbende indgår i nævnets sagsbehandling. Ansøgeren havde ikke haft politiske aktiviteter og havde ikke været anholdt eller fængslet. Hun havde som asylmotiv angivet risiko for forfølgelse fra islamiske bevægelser på grund af datterens forhold. Ved Flygtningesnævnets afslag på asyl fra oktober 1999 fandt nævnet ikke grundlag for at antage, at ansøgeren risikerede forfølgelse på grund af datterens forhold. Der var ikke siden kommet nye oplysninger, som kunne føre til en ændret vurdering. Ansøgeren havde endvidere påberåbt sig risiko for forfølgelse på grund af hendes afdøde ægtefælles modsætningsforhold til Saddam Hussein styret og Baath partiet. Da Saddam Hussein og Baath partiet ikke længere var ved magten i Irak måtte nævnet lægge til grund, at ansøgeren kunne vende tilbage til Irak uden at risikere forfølgelse fra de tidligere magthavere. Ansøgeren havde ikke oplyst asylbegrundende konflikter med de nuværende irakiske myndigheder. Nævnet anså endvidere ikke den generelt usikre situation i Irak, herunder de generelt vanskelige forhold for kvinder for asylbegrundende i sig selv. Ansøgeren opfyldte derfor ikke betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR14/113

Nævnet **stadfæstede i februar 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1984. Indrejst i juni 2004. **Flygtningesnævnet** udtalte, at ansøgeren navnlig havde gjort gældende, at han i perioden fra oktober 2002 til marts 2003 havde været medlem af Fidayeen Saddam, hvorunder han havde deltaget i våbentræning m.m., haft vagtjeneste m.m. og del-

taget i anholdelser, herunder anholdelse af en officer. Efter marts 2004 var han blevet opsøgt gentagne gange af en kaptajn og en løjtnant, som havde opfordret/truet ham til at lade sig hverve til væbnet modstand mod den udenlandske tilstedeværelse i landet samt mod de nuværende irakiske myndigheder. De samme personer havde efter ansøgerens udrejse opsøgt hans familie og havde, efter hvad ansøgerens moder havde fortalt ham, foretaget overgreb mod hans moder og hans lillesøster, hvorefter hele hans familie vistnok var udrejst af landet. Flygtningenævnet fandt, at hans forklaringer, selvom de i det væsentlige kunne anses for troværdige, dog bar præg af en vis udbygning. Til samtalen med Udlændingestyrelsen havde han således alene forklaret, at han skulle have deltaget i anholdelsen af én officer, mens han var medlem af Fidayeen Saddam, hvorimod han til advokatindlægget og under nævnsmødet havde talt om, at han havde deltaget i adskillige anholdelser. Ansøgeren havde angivet, at han dels frygtede repressalier fra den nuværende modstandsgruppe baseret på tidligere medlemmer af Fidayeen Saddam og dels frygtede grove repressalier fra de personer, han havde været med til at anholde, hvis han vendte tilbage til sit hjemområde. Uanset at ansøgerens forklaring i det væsentlige kunne lægges til grund for sagen, fandt Flygtningenævnet ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemområdet ville være i reel risiko for overgreb fra de personer, som han efter sin egen forklaring havde deltaget i anholdelse af, mens han var medlem af Fidayeen Saddam. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse vægt på, at ansøgeren havde kunnet opholde sig i hjemområdet fra marts 2003, hvor det tidligere styre faldt og indtil sin udrejse i maj 2004, uden at have været udsat for repressalier fra disse personer, og ansøgeren havde ikke oplyst noget om, at hans familie efter hans udrejse skulle være blevet truet af sådanne personer. For så vidt angår repressalier fra modstandsgruppen bestående af tidligere medlemmer af Fidayeen Saddam fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke kunne anses for at have været et højtprofileret medlem. Flygtningenævnet fandt under disse omstændigheder ikke tilstrækkeligt grundlag for at antage, at ansøgeren ved tilbagevenden til hjemområdet ville være i reel risiko for asylbegrundende overgreb fra denne modstandsgruppe. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren ved tilbagevenden til hjemområdet ville være i forfølgelsesrisiko af de grunde, der er angivet i Flygtningekonventionen, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han ville være i reel risiko for dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. BR14/114

Nævnet **stadfæstede i maj 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak, født i 1976, samt et barn. Indrejst i marts 2003. **Flygtningenævnet** udtalte, at der fortsat var tvivl om ansøgerens rette identitet. Nævnet fandt imidlertid sagen så velbelyst, at der kunne foretages en asylretlig

vurdering af ansøgeren. Det blev herefter lagt til grund, at ansøgeren er etnisk kurder fra Bagdad-området, og at hun ikke havde udført aktiviteter, der i sig selv havde været egnet til at profilere hende i offentligheden. De af ansøgeren påberåbte konflikter med Saddam Hussein-styret kunne ikke begrunde asyl, da dette styre ikke længere var ved magten. Selvom den af ansøgeren påberåbte identitet blev lagt til grund, kunne det efter det foreliggende heller ikke antages, at ansøgeren skulle være kommet i et konkret modsætningsforhold til de nuværende magthavere eller lokalbefolkningen. Ansøgeren fremstod i det hele uprofileret. Ansøgerens oplysninger om svigerfamiliens konflikt med familierne til tre bekendte samt med personer med tilknytning til fire dræbte personer fra Baath-partiet kunne ikke begrunde asyl. Oplysningerne fremstod i sig selv konstruerede, og der var ikke oplysninger i ægtefællens sag, der underbyggede oplysningerne om konflikten. Endelig var der heller ikke grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse i konsekvens af ægtefællens opholdstilladelse på grund af de forskellige udrejsetidspunkter. Ifølge de foreliggende baggrundsoplysninger, er den generelle situation i Irak usikker. Imidlertid er der ikke grundlag for at antage, at tilbagevendende irakere generelt er i større fare for at blive udsat for overgreb end andre irakere. Irakere kan efter det oplyste indrejse i Irak og bevæge sig frit rundt i hele landet. Det var endvidere indgået i Flygtningenævnets vurdering, at ansøgeren fortsat havde familie i Irak. Det kunne derfor ikke lægges til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak risikerede en forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at hun skulle være i en konkret særlig risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. BR14/115

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002

Nævnet **stadfæstede i juni 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak, født i 1955, samt to børn. Indrejst i september 2000. Udlændingestyrelsen havde tidligere truffet afgørelse i sagen, som efterfølgende var blevet stadfæstet i Flygtningenævnet. Det fremgik af disse afgørelser, at vurderingen af ansøgerens risiko for forfølgelse alene var foretaget i forhold til den daværende sikkerhedszone i Nordirak som internt flugtalternativ. I juni 2004 besluttede Flygtningenævnet at genoptage og hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. I oktober 2004 afslog Udlændingestyrelsen på ny at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. **Flygtningenævnet** udtalte, at nævnet ved sin oprindelige beslutning i december 2001 lagde til grund, at ansøgeren var født og opvokset i Nordirak, hvor hun også havde boet i en længere periode forud for udrejsen. Nævnet fandt, at uanset om det blev lagt til grund, at ansøgerens ægtefælle var blevet sat i forbindelse med nogle jøders besøg i Nordirak, var der ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved at tage ophold i Nordirak ville risikere en asylbe-

grundende forfølgelse. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren efter det angivne besøg af jøder havde boet i Nordirak siden slutningen af 1997 uden at have været udsat for konkrete problemer af nogen art. Flygtningenævnet fandt ikke, at der var fremkommet nye oplysninger, der gav grundlag for en ændret vurdering i forhold til nævnets afgørelse af december 2001. Flygtningenævnet lagde herved endvidere vægt på, at Saddam Husseins styre ikke længere var ved magten i Irak. Flygtningenævnet bemærkede yderligere, at ansøgerens svigerforældre i hele perioden, og også efter ansøgerens udrejse, havde boet i Nordirak uden at være udsat for konkrete problemer, uanset ansøgerens svigerfader var den, der havde kontakten til de pågældende jøder. Ansøgerens svigerfader var efter det oplyste død af naturlige årsager for cirka to år siden. Svigermoderen boede fortsat i Nordirak. Flygtningenævnet fandt ikke, at svigermoderens advarsel for cirka et halvt år siden mod, at familien vendte tilbage til Irak, var af et så konkret indhold, at det kunne give anledning til en ændret vurdering. De generelt vanskelige forhold i Irak kunne ikke i sig selv begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren forud for udrejsen havde været udsat for en konkret og individuel forfølgelse eller ville være i risiko herfor ved en tilbagevenden til Irak. Ansøgeren opfyldte således ikke betingelserne i udlændingelovens § 7, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. BR14/116

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002

Nævnet **stadfæstede i juni 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Irak, født i 1957 (M) og 1959 (K), samt et barn. Indrejst september 2001. I september 2002 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgerne afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Den 20. marts 2003 besluttede Flygtningenævnet på baggrund af forholdene i Irak at stille behandlingen af sager vedrørende irakiske statsborgere i bero. Den 28. oktober 2003 besluttede Flygtningenævnets koordinationsudvalg at ophæve den generelle berostillelse af asylsager vedrørende irakiske statsborgere og at genoptage sagsbehandlingen. I juni 2004 udsatte Flygtningenævnet sagen på grund af tolkeproblemer under nævnsmødet. Ligeledes i juni 2004 tilbagesendte Flygtningenævnet sagsakterne til Udlændingestyrelsen med henblik på udskillelse af ansøgernes to ældste børn. I marts 2005 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgernes to ældste børn afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og styrelsen fremsendte samtidig akterne i ansøgernes sag til Flygtningenævnet. Familiens sager er herefter behandlet samlet i nævnet. Det fremgår af sagen, at den mandlige ansøger fra 1971 til 1976 uddelte løbesedler for en hemmelig turkmensk bevægelse i Kirkuk. I 1991 blev den mandlige ansøger aktiv for Det Turkmeniske Nationalparti. Fra 1991 til 1995 overvågede den mandlige ansøger for partiet en person, som senere fik en højtstående stilling inden for Saddam Husseins styre. To måneder

efter Saddam Husseins styres fald blev personen fundet dræbt. I 1991-92 blev den mandlige ansøger tilbageholdt i tre måneder. Under tilbageholdelsen blev han udsat for fysiske overgreb. Han blev anklaget for at være tilknyttet Det Turkmeniske Nationalparti, men blev løsladt på grund af mangel på beviser. I 1995-96 underviste den mandlige ansøger unge mennesker, som han forsøgte at overtale til at tjene turkmenernes sag. I august 2001 udrejste den mandlige ansøger efter at have fået at vide af en nabo, at myndighederne eftersøgte ham på ny, og at det var meget alvorligt. **Flygtningenævnet** udtalte, at nævnet ikke fandt grundlag for at tilsidesætte ansøgernes forklaring. Den mandlige ansøgers forhold, herunder hans medlemskab af Det Turkmeniske Nationalparti og aktiviteter for dette parti, kunne ikke anses for asylbegrundende efter Saddam Husseins styres fald. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at hans aktiviteter ikke kunne anses for at have bragt ham i et modsætningsforhold til de nuværende magthavere eller andre grupperinger i Irak. Den kvindelige ansøger fandtes ikke at have et selvstændigt asylgrundlag. Flygtningenævnet fandt ikke, at de generelle forhold for turkmenere i Irak i sig selv kunne anses for asylbegrundende. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at ansøgernes subjektive frygt for at vende tilbage til Irak byggede på sådanne objektive forhold, at frykten kunne anses for velbegrundet. BR14/117

8.16.4 Privatretlige forhold

Nævnet **stadfæstede i januar 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1983. Indrejst i marts 2004. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som asylmotiv havde henvist til, at han frygtede at blive udsat for hævnaktioner fra en anden klan på grund af en fætters drab på et medlem af den anden klan. Ansøgerens klan bestod efter det oplyste af 700 familier. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren havde et modsætningsforhold til sin egen klan, da ansøgeren ikke tidligere havde forklaret herom. Ansøgeren havde ikke forklaret om episoder eller henvendelser fra den anden klan, der viste, at han konkret var efterstræbt. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger ville konflikter mellem medlemmer af to klaner normalt kunne løses ved forhandling mellem de involverede klaner. Dette gjaldt også drab. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak ville være i risiko for asylbegrundende overgreb på grund af klankonflikten. Da de generelle forhold i Irak heller ikke i sig selv kunne anses for asylbegrundende, opfyldte ansøgeren ikke betingelserne for at få meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. BR14/118

Nævnet **stadfæstede i juni 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak, født i 1974. Indrejst i oktober 2004. Ansøgerens ægtefælle blev i marts 2003 meddelt afslag på opholdstilladelse efter

udlændingelovens § 7. **Flygtningenævnet** udtalte, at nævnet ikke kunne tillægge de i nævnsmødet fremlagte dødsattester vedrørende ansøgerens broder nogen vægt. Nævnet lagde til grund, at dokumenterne ikke forelå i original og forklaringen om, hvorledes dokumenterne var fremskaffet og originalerne efterfølgende bortkommet, forekom konstrueret til lejligheden. Uanset om det lagdes til grund, at ansøgeren og hendes bedstemoder i august/september 2004 var blevet slået af familien til en kurdisk familie, som ansøgerens broder var flygtet med, og uanset om ansøgerens broder og hans kæreste var blevet dræbt, fandt Flygtningenævnet ikke, at dette kunne begrunde, at ansøgeren skulle have meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet bemærkede, at der var tale om en konflikt af privatretlig karakter, som ansøgeren henvises til at søge løst gennem sin klan. Nævnet bemærkede i denne forbindelse, at ansøgeren havde opholdt sig hos sin farmoder i mere end en måned efter overfaldet, og at ansøgerens ægtefælle, der havde familie tilbage i Irak havde fået afslag på at få opholdstilladelse. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren kunne henvises til at tage ophold andetsteds i Irak, såfremt hun ikke mente, at kunne tage ophold i det kurdiske område. Flygtningenævnet fandt ikke, at situationen i Irak, uanset at den generelt var usikker, eller den omstændighed, at ansøgeren er etnisk turkmener kunne føre til andet resultat. Flygtningenævnet fandt således ikke, at ansøgeren risikerede at blive udsat for forfølgelse af grunde, der er anført i udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at der forelå forhold af en karakter som anført i udlændingelovens § 7, stk. 2. BR14/119

Der henvises endvidere til resuméer gengivet i kapitel 4.1.2.1, BR14/3, BR14/5, BR14/6, BR14/8 og BR14/9, kapitel 6.6, BR14/54, kapitel 6.7, BR14/55, kapitel 7.3.1.3, BR14/67 samt kapitel 7.5.3, BR14/72 og BR14/74.

8.17 Kenya

Nævnet **stadfæstede i juni 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kenya, født i 1980. Indrejst i januar 2005. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var kristen, at han fra 1997 og nogle år frem havde været medlem af det kenyanske socialdemokrati og fra 2002 af Ford People Party, at ansøgeren både i 1997 og 2002 havde bistået et familiemedlem, som havde været medlem af de samme partier, med den pågældendes valgkampagne, at ansøgeren ikke havde haft problemer med myndighederne, og at han udrejste legalt. Flygtningenævnet udtalte, at oplysningerne om ansøgerens politiske aktiviteter ikke kunne begrunde asyl. Det kunne efter det foreliggende alene antages, at aktiviteterne havde været af begrænset karakter. Der lagdes herved videre vægt på, at ansøgeren ifølge sin forklaring til Udlændingestyrelsen, gengivet i samtalereferat, havde indstillet sine aktiviteter efter valget i december 2002, og at ansøgeren havde været i stand til at opholde sig i hjemlandet

2 stadfæstelser
0 tilladelser

indtil udrejsen i oktober 2003. Som følge heraf kunne det heller ikke antages, at ansøgeren forud for udrejsen skulle have været blevet efterstræbt af tilhængere af KANU-partiet. Ansøgeren fremstod helt uprofileret. Det indgik videre i nævnets vurdering, at ansøgeren på en række punkter havde udbygget sin forklaring, blandt andet vedrørende ildspåsættelsen af familiens hus og omstændighederne vedrørende en søsters dødsfald. Hertil kom, at KANU mistede regeringsmagten ved valget i 2002, og at Ford Peoples Party er repræsenteret i den nuværende regering. Drabet på søsteren i forbindelse med et valgmøde kunne heller ikke begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Ansøgeren havde forklaret upræcist om begivenheden for Flygtningenævnet. Selv efter ansøgerens forklaring til Udlændingestyrelsen var der ikke belæg for, at drabet havde været begrundet i ansøgerens forhold. Politiet optog rapport og undersøgte sagen, og begivenheden fremstod nærmest som et uheld. Med hensyn til ansøgerens brækkede ben lagde nævnet vægt på, at ansøgeren havde brækket benet i forbindelse med et fald under den almindelige tumult på stedet. Endelig indgik det i Flygtningenævnets vurdering, at ansøgeren først ansøgte om asyl i februar 2005. Det kunne derfor ikke lægges til grund, at ansøgeren havde været forfulgt ved udrejsen eller ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kunne det ikke antages, at ansøgeren skulle være i en konkret særlig risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. BR14/120

8.18 Kirgisistan

4 stadfæstelser
0 tilladelser

Flygtningenævnet **stadfæstede i august 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kirgisistan, født i 1984. Indrejst i december 2004. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk uighur og muslim, og at han ikke havde været politisk aktiv. Det blev videre lagt til grund, at ansøgeren udrejste i eget navn, legitimeret ved pas isat Schengen-visum. Uanset om ansøgerens forklaring om, at han havde været tilbageholdt fire gange af politiet i 2003, senest i oktober, blev lagt til grund, fandt Flygtningenævnet ikke, at dette kunne begrunde asyl. Flygtningenævnet fandt ikke, at tilbageholdelserne var udtryk for en konkret og individuel forfølgelse fra myndighedernes side mod ansøgeren, men fandt, at der snarere var tale om kriminelle handlinger begået af enkeltpersoner ansat ved politiet. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren måtte henvises til at rette henvendelse til de overordnede myndigheder i Kirgisistan og klage over politiets behandling. Flygtningenævnet fandt efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke at kunne lægge til grund, at der foregår en sådan systematisk forfølgelse af etniske uighurere i Kirgisistan, at ansøgerens etnicitet i sig selv kunne føre til, at ansøgeren meddeltes asyl. Flygtningenævnet fandt efter baggrundsoplysningerne heller ikke, at der var grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Kirgi-

sistan risikerede deportation til Kina. Flygtningenævnet fandt det under disse omstændigheder ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Kirgisistan ville være i en konkret og individuel risiko for forfølgelse eller for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt endelig ikke på baggrund af de foreliggende oplysninger grundlag for at udsætte sagen på undersøgelse af forholdene for hjemvendte uighurere. BR14/121

Der henvises endvidere til resumé gengivet i kapitel 4.3.4, BR14/19.

8.19 Kroatien

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002

1 stadfæstelse

0 tilladelser

Nævnet **stadfæstede i september 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kroatien, født 1965. Indrejst i april 1999. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** vurderede ansøgerens asylgrundlag i forhold til Kroatien, hvor ansøgeren er født og opvokset. Flygtningenævnet kunne efter ansøgerens forklaring lægge til grund, at ansøgeren havde deltaget i krigen på serbisk side og i 1995 i tre måneder været tvangsrekrutteret til Arkans Tigre, hvor han som radiooperatør deltog i forsvaret af Banja Luka. Flygtningenævnets flertal fandt ikke, at det kunne begrunde, at ansøgeren skulle meddeles asyl. Flertallet bemærkede, at ansøgerens deltagelse i krigen i Kroatien fandtes omfattet af den kroatisk lov om generel amnesti og fandt ikke at kunne lægge til grund, at ansøgeren var omfattet af undtagelsesbestemmelserne. Flygtningenævnets flertal bemærkede herved, at der ikke efter de foreliggende baggrundsoplysninger var grundlag for at antage, at ansøgeren ikke skulle få en retfærdig rettergang eller blive udsat for en uforholdsmæssig straf. Flertallet fandt endvidere ikke, at den omstændighed, at ansøgeren eventuelt skulle figurere i en fjernsynsudsendelse sendt på CNN og BBC som soldat i Arkans Tigre, kunne bevirke, at ansøgeren skulle meddeles asyl. Flertallet bemærkede, at ansøgeren ikke havde deltaget i krigshandlinger i Kroatien, og at han i de tre måneder, han var soldat hos Arkan, havde været tvangsrekrutteret. Med hensyn til den chikane, ansøgeren frygter fra dele af den kroatisk civilbefolkning og tre navngivne brødre, fandt Flygtningenævnets flertal, at ansøgeren måtte henvises til at søge myndighedernes beskyttelse. Flygtningenævnets flertal fandt endvidere ikke, at de generelle forhold for etniske serbere i Kroatien er af en sådan karakter, at de i sig selv kunne bevirke, at der skulle meddeles asyl. Flygtningenævnets flertal fandt således ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Kroatien ville risikere en forfølgelse, der er omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnets flertal fandt ikke, at den lange sagsbehandlingstid, som ansøgeren ikke selv var skyld i, i sig selv kunne begrunde,

at der skulle meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. BR14/122

5 stadfæstelser

0 tilladelser

8.20 Libanon

Nævnet **stadfæstede i august 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Libanon, født i 1971. Indrejst i november 2004. **Flygtningenævnet** kunne lægge ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren havde således forklaret bl.a., at hun i perioden fra 2000 til april 2004 klarede forsørgelsen af sine fem børn og sig selv ved indtægt fra sit job som lærer, men at hun efter afsked fra jobbet stod uden indtægt. Hun gav afkald på forældremyndigheden for at børnene kunne blive familiesammenført med sin herboende fraskilte ægtefælle og måtte herefter som fraskilt muslimsk kvinde tage ophold hos sin storebroder, der udsatte hende for vold, da hun afslog hans ønske om at gifte sig på ny med en person fra lokalområdet. Ansøgeren blev tilset af en privatpraktiserende læge, fordi broderen frygtede myndighedsindblanding, såfremt ansøgeren blev hospitalsbehandlet. Ansøgeren anmeldte ikke voldsforholdet, men tog efter 2 måneders ophold hos sin broder til en veninde i Beirut, hvorfra hun med besøgsvisum tog til Danmark. Selvom Flygtningenævnet fandt, at ansøgerens situation var meget vanskelig navnlig i forholdet mellem ansøgeren og hendes 5 mindreårige børn, og idet det bemærkedes, at ansøgeren videre var gravid med forventet fødsel primo november 2005, lagde nævnet vægt på, at ansøgeren, der var uddannet lærer, havde levet sit selvstændige liv indtil udrejsen i 2004. Nævnet fandt videre, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Libanon måtte antages at kunne etablere sit selvstændige liv og herunder søge myndighedernes beskyttelse, såfremt broderen, der efterfølgende havde fremsat trusler mod ansøgeren, skulle efterstræbe ansøgeren. Nævnet fandt derfor ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Libanon risikerede en forfølgelse, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller sådanne alvorlige overgreb, som er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet bemærkede, at det var indgået i nævnets vurdering, at ansøgeren havde 4 gifte søstre i Libanon. Nævnet henviste endvidere bl.a. til den norske "Reiserapport" af marts 2004. BR14/123

Der henvises til resumé gengivet i kapitel 4.1.2.1, BR14/4.

4 stadfæstelser

0 tilladelser

8.21 Marokko

Der henvises til resuméer gengivet i kapitel 4.2, BR14/15, og kapitel 6.6, BR14/53.

19 stadfæstelser

0 tilladelser

8.22 Nigeria

Nævnet **stadfæstede i februar 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Nigeria, født i 1972. Indrejst i april 2004. Flygt-

ningenævnet lagde til grund, at ansøgeren ikke havde noget modsætningsforhold til de nigerianske myndigheder, men at hun var bragt til Vesteuropa for at arbejde som prostitueret. Flygtningenævnet fandt, at ansøgerens modsætningsforhold til de bagmænd, der skaffede hende ud af Nigeria og til Vesteuropa, måtte anses for et privatretligt forhold, der ikke indebar, at ansøgeren opfyldte betingelserne for asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Det blev bemærket, at det fremgik af de foreliggende baggrundsoplysninger, at de nigerianske myndigheder var opmærksomme på det pågældende problem. Nævnet fandt, at det måtte antages, at de nigerianske myndigheder ville yde ansøgeren den fornødne beskyttelse. BR14/124

Der henvises endvidere til resuméer gengivet i kapitel 6.7.1, BR14/59, BR14/60, BR14/61, BR14/62 og BR14/64.

8.23 Pakistan

Nævnet **stadfæstede i august 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Pakistan, født i 1973. Indrejst i oktober 2004. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er shia-muslim fra Kashmir-distriktet og formand for en legal shia-muslimsk gruppe. I januar 1999 blev ansøgeren overfaldet af medlemmer af en ekstremistisk gruppe, hvor det kom til slåskamp mellem ansøgeren og dennes ven og nogle medlemmer af den ekstremistiske gruppe. Slagsmålet blev stoppet af forbipasserende. Nævnet fandt ikke, at forholdet havde en sådan karakter og intensitet, at det kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet lagde i den forbindelse vægt på, at ansøgeren efterfølgende havde opholdt sig i hjemlandet i cirka 3½ år inden udrejsen. Ansøgeren blev efter episoden udsat for chikane 3 - 4 gange, herunder blev der kastet sten mod ansøgerens hus. Nævnet fandt ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at denne chikane var begået af medlemmer af den ekstremistiske gruppe. Nævnet fandt heller ikke, at drabet på ansøgerens broder i 2003 i en moske, eller ansøgerens øvrige brødres udrejse fra Pakistan havde forbindelse til ansøgerens forhold. Nævnet bemærkede hertil, at drabet på broderen blev begået mere end 4 år efter overfaldet på ansøgeren i januar 1999. Nævnet fandt endvidere ikke, at det missilangreb, som indisk militær måtte have udsat ansøgerens hjemby for, kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at angrebet måtte ses som led i krigen i grænseområdet mellem Indien og Pakistan, og at der ikke forelå en konkret og individuel forfølgelse af ansøgeren. Den generelle situation for shia-muslimer i Pakistan kunne heller ikke i sig selv begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet kunne heller ikke lægge til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden risikerede at blive slået ihjel

5 stadfæstelser

0 tilladelser

af sin tidligere svigerfamilie, idet nævnet ikke fandt, at ansøgerens forklaring om truslerne fra svigerfamilien på grund af ansøgerens skilsmisse fra sin tidligere ægtefælle var nærmere konkretiserede eller underbyggede. Nævnet kunne heller ikke lægge til grund, at ansøgerens søn i august 2005 var blevet kidnappet af medlemmer af den ekstremistiske gruppe med krav om at få oplyst, hvor ansøgeren opholdt sig, og at sønnen var blevet udleveret til svigerfamilien igen fem dage senere mod, at svigerfamilien ville udlevere ansøgeren, såfremt denne vendte tilbage. Nævnet fandt således ikke at kunne tillægge ansøgerens forklaring herom under nævnsmødet vægt ved sagens afgørelse. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren opfyldte betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller ved en tilbagevenden ville være i risiko for straf eller behandling omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. BR14/125

8.24 Rusland

8.24.1 Tjetjenien konflikten

14 stadfæstelser
7 tilladelser

Nævnet meddelte i april 2005 opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Rusland, født i 1979. Indrejst i august 2004. Ansøgeren er etnisk tjetjener. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren under nævnbehandlingen i det væsentlige havde forklaret samstemmende med den forklaring, som han havde afgivet til den beskikkede advokat. Flygtningenævnet fandt herefter at kunne lægge denne forklaring til grund for sagen. Det fulgte af forklaringen, at ansøgeren var ansat som politibetjent i Grosnij ved den anden tjetjenske krigs udbrud, at ansøgeren herefter mere eller mindre automatisk overgik til deltagelse i modstandskampen, at ansøgeren herefter havde deltaget i krigshandlinger gennem en længere periode mod de russiske styrker, at det lykkedes ansøgeren at flygte til Tyrkiet, og at han efter at have opholdt sig i knap to år i Tyrkiet blev sendt til Moskva, hvor han blev anholdt, men løsladt via bestikelse fra sin onkel. Efter onklens død udrejste ansøgeren af hjemlandet. Flygtningenævnet fandt ikke, at de generelle forhold for tjetjenere kunne medføre, at tjetjenere uden videre kunne anses som flygtninge på prima facie-basis. Under de foreliggende omstændigheder, herunder ansøgerens tilknytning til de tjetjenske myndigheder som ansat i politistyrken forud for den anden tjetjenske krig, sammenholdt med at ansøgeren havde været frihedsberøvet i Moskva efter tilbagesendelsen fra Tyrkiet, hvorfor han måtte antages at være i de russiske myndigheders søgelys, fandt Flygtningenævnet ikke at kunne afvise, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Rusland ville være i risiko for konkret og individuel forfølgelse af de grunde, som er nævnt i flygtningekonventionen. BR14/126

Flygtningenævnet **stadfæstede** i **maj 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Rusland, født i 1972 (M) og 1974 (K), samt to børn. Indrejst i oktober 2002. Ansøgeren er etniske tjetjenere. På et nævnsmøde i september 2004 blev sagen udsat på ægthedsvurdering af en fremlagt tilsigelse til retten. Sagen blev efterfølgende afgjort ved skriftlig votering. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt, at ansøgerne ikke havde sandsynliggjort det påberåbte asylmotiv. Der lagdes herved vægt på, at ansøgerne havde forklaret upræcist og divergerende overfor henholdsvis de polske og danske udlændingemyndigheder om deres aktiviteter, opholdssteder og asylmotiv. Flertallet fandt endvidere ikke, at ansøgerne på overbevisende vis havde kunnet redegøre for årsagen til de divergerende oplysninger eller i øvrigt sandsynliggøre, at de var forfulgt af de russiske myndigheder. Den mandlige ansøger havde til de polske myndigheder som asylmotiv henvist til de generelle forhold, at hans ejendom blev ødelagt under den første tjetjenske krig, samt at han ikke havde deltaget i krigshandlinger og ikke havde haft konflikter med de russiske myndigheder. Han havde endvidere oplyst, at han og familien boede i en navngiven by frem til 1999. Til de danske myndigheder havde han imidlertid oplyst, at han var aktiv i Tjetjenien både under den første og anden tjetjenske krig, herunder at han havde deltaget i forsvaret af en anden navngiven by, hvor han angiveligt boede fra 1994 til 1999, og at han derefter levede i skjul i Tjetjenien. Han havde endvidere oplyst om en episode en dag i marts 2002, hvor han angiveligt blev stukket i ryggen. Det bemærkedes særligt, at den mandlige ansøger til samtale-referatet med Udlændingestyrelsen i maj 2003 havde oplyst, at den samme dag i marts 2002 var den eneste gang, russerne forsøgte at få fat i ham, mens han i asylansøgningsskemaet havde anført, at han havde været udsat for regelmæssige ransagninger i myndighedernes forsøg på at få fat i ham. Det bemærkedes samtidig, at der var afgivet divergerende forklaringer om, hvorvidt den mandlige ansøger blev stukket i ryggen eller brystet. Den mandlige ansøger havde som begrundelse for de divergerende forklaringer og om selve opholdet i Polen anført, at det var for at fodre de polske myndigheder med falske oplysninger, der – videregivet til russerne – skulle "rense" ham, og at det var fordi han ikke stolede på de polske myndigheder. Endvidere havde han oplyst, at han ikke opholdt sig i Polen, men i Tjetjenien mellem indgivelse af asylansøgningen i november 2000 og samtalen i 2001, ligesom han ikke havde opholdt sig i Polen efter samtalen, hvor han på ny opholdt sig i Tjetjenien. Sammenfattende fandt flertallet derfor at måtte forkaste ansøgernes forklaringer i deres helhed. Ansøgerne havde kun modstræbende vedgået at have meddelt urigtige oplysninger i forbindelse med asylansøgningen i Polen, og de havde heller ikke på overbevisende måde sandsynliggjort, at de havde haft problemer med de russiske myndigheder. Der lagdes herved særligt vægt på, at der ikke straks blev oplyst om opholdet i Polen, at der som nævnt var afgivet divergerende forklaringer

overfor de henholdsvis polske og danske udlændingemyndigheder, at ansøgerne ikke havde kunnet redegøre for dette forhold på overbevisende måde, og at det ikke var troværdigt, at den mandlige ansøger var rejst frem og tilbage mellem Polen og Tjetjenien. På denne baggrund lagde flertallet til grund, at ansøgerne havde opholdt sig problemfrit i Tjetjenien frem til udrejsen til Polen. Under disse omstændigheder, og henset til det sene fremkomsttidspunkt, kunne der ikke lægges nogen vægt hverken på den påberåbte telefaxskrivelse eller på en erklæring fra februar 2005 fra et ministerium i den tjetjenske republik. Den fremlagte tilsigelse kunne ikke føre til nogen ændret vurdering. Der lagdes herved vægt på det ovenfor anførte sammenholdt med, at tilsigelsen angiveligt vedrørte en civil sag. Der var således ikke i forbindelse med ægthedsvurderingen fremkommet oplysninger, der underbyggede det påberåbte asylmotiv. Flertallet kunne herefter ikke lægge til grund, at ansøgerne havde været forfulgt ved udrejsen, eller at de ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kunne det ikke antages, at de ved en tilbagevenden skulle være i en konkret særlig risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. BR14/127

Nævnet **stadfæstede i oktober 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Rusland, født i 1960 (M) og 1964 (K), samt to børn. Indrejst i juli 2004. **Flygtningenævnet** bemærkede indledningsvist, at ansøgerne under sagsforløbet havde forklaret divergerende – også indbyrdes – om væsentlige forhold. Ansøgerne er etniske tjetjenere, begge født og opvokset i Tjetjenien. Ingen af dem havde været medlem af politiske partier eller i øvrigt været politisk aktive. Den mandlige ansøger havde hverken deltaget i den første eller anden tjetjenske krig. Han havde ifølge sin forklaring i Udlændingestyrelsen sympatiseret med oprørerne og hjulpet med madvarer. Flygtningenævnet lagde til grund, at den mandlige ansøger og hans lillebror blev tilbageholdt i en lejr i cirka en måned i 1995, og at ansøgeren under tilbageholdelsen var udsat for fysiske overgreb. Flygtningenævnet fandt imidlertid ikke, at denne hændelse på tidspunktet for nævnets afgørelse kunne begrunde asyl. Nævnet fandt heller ikke, at de generelt vanskelige forhold i Tjetjenien kunne begrunde asyl. Selvom Flygtningenævnet måtte lægge til grund, at den mandlige ansøger havde været tilbageholdt i en kort periode i november/december 2003, fandt nævnet ikke, at dette i sig selv var asylbegrundende. Flygtningenævnet lagde herved blandt andet vægt på, at ansøgeren blev løsladt mod betaling uden yderligere betingelser, således som det også var tilfældet i 1995, og at han under tilbageholdelsen ifølge sin egen forklaring under samtalen med Udlændingestyrelsen hverken blev udsat for overgreb eller afhøring. Nævnet bemærkede, at tilbageholdelsen måtte anses som led i de generelle forhold i Tjetjenien. Ansøgeren opholdt sig herefter i cirka et halvt år i Tjetjenien, før han udrejste. Den

kvindelige ansøger havde under samtalen med Udlændingestyrelsen oplyst, at hjemmet efter ægtefællens løsladelse ikke længere var udsat for ransagninger. Nævnet kunne ikke lægge den kvindelige ansøgers nye forklaring i nævnet til grund. Den blev afgivet, efter at hun havde hørt ægtefællens forklaring. Den kvindelige ansøger havde som sit asylmotiv henvist til forfølgelsen af ægtefællen. Nævnet fandt ikke, at ansøgerne havde sandsynliggjort, at de var forfulgt, da de udrejste. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at de havde sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller ville være i reel og nærliggende risiko for at blive udsat for en behandling, som er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgerne opfyldte således ikke betingelserne for at opnå asyl. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke anledning til i overensstemmelse med advokatens mest subsidiaire påstand at hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen. BR14/128

8.24.2 Konflikter med de russiske myndigheder

Nævnet **stadfæstede i februar 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Rusland, født i 1955 i Armenien. Indrejst i oktober 2004. Ved indrejse i Rusland og frem til 1996, hvor han rejste til Moskva, opholdt ansøgeren sig i en landsby, hvor han blev registreret af de lokale myndigheder. Ansøgerens konflikter begyndte omkring 1993/1994. Han blev chikaneret af bevæbnede militser. Endvidere blev han chikaneret af politiet, idet han ikke havde arbejds- eller opholdstilladelse i Rusland. Politiet krævede vedvarende penge af ham, mod at ansøgeren i en kort periode kunne få lov til at arbejde og opholde sig i landet. I februar 1998 blev ansøgeren kortvarigt tilbageholdt af politiet og ført ud i en skov, hvor han blev slået. Efter sin udrejse af Rusland havde ansøgeren opholdt sig i Holland og Norge. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren havde oplyst, at han er født i det nuværende Armenien, at ansøgeren havde boet i Rusland fra 1989 og frem til udrejsen i 1999, og at ansøgeren ikke havde været politisk aktiv. Efter det foreliggende skulle ansøgeren asylretligt vurderes i forhold til Rusland. Der blev herved lagt vægt på længden af opholdet i Rusland sammenholdt med oplysningerne om, at ansøgeren havde haft sovjetisk pas. Hertil kom, at ansøgeren havde oplyst, at hans ophold i landsbyen var registreret af myndighederne. Ansøgeren havde således efter sine egne oplysninger opfyldt betingelserne for at opnå russisk statsborgerskab efter statsborgerskabslovgivningen fra 1992 og 1994. Den chikane, som ansøgeren havde oplyst at have været udsat for, herunder fra russiske politibetjentes side, havde ikke haft et sådant omfang og en sådan intensitet, at den kunne sidestilles med en af udlændingelovens § 7 omfattet forfølgelse. Der havde endvidere været tale om enkeltstående episoder i forbindelse med myndighedernes generelle bestræbelser på at opretholde ro og orden, hvorunder

borgernes identitet blev undersøgt. Ansøgeren måtte i givet fald henvises til at klage til en relevant overordnet myndighed. Idet oplysningerne om de generelt vanskelige forhold i Rusland for personer fra Kaukasus-området heller ikke i sig selv kunne begrunde asyl, kunne det ikke lægges til grund, at ansøgeren havde været forfulgt ved udrejsen, eller at han ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, ligesom det heller ikke kunne antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden var i en konkret særlig risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. BR14/129

Nævnet **stadfæstede i september 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Rusland, født i 1973. Indrejst i december 2003. Ansøgeren havde siden 1998 været leder af en navngiven organisation. Udlændingestyrelsen henviste i sit afslag til en anden navngiven organisation, der ifølge ansøgeren intet havde med hans organisation at gøre. Ansøgeren havde blandt andet forklaret, at han på grund af sine politiske aktiviteter blev forsøgt likvideret af FSB kort før udrejsen til Danmark. **Flygtningenævnet** udtalte, at uanset hvilken af de to under nævnsmødet nævnte organisationer ansøgeren havde været leder af, lagde Flygtningenævnet efter ansøgerens forklaring til grund, at den pågældende organisation havde været legal og behørigt registreret. Det blev endvidere lagt til grund, at antallet af egentlige medlemmer havde været 20 personer. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren havde haft de af ham oplyste konflikter med de russiske myndigheder. Det blev i den forbindelse bemærket, at ansøgeren under sagens behandling i Danmark havde udbygget sin forklaring om antallet af tilbageholdelser i væsentlig grad. Ansøgeren havde endvidere forklaret divergerende om tidspunkterne for de forskellige anholdelser. Navnlig med hensyn til den episode, som ansøgeren havde forklaret skulle have fundet sted i december 2003, hvor ansøgeren skulle være forsøgt likvideret af de russiske myndigheder, bemærkede Flygtningenævnet, at ansøgerens forklaring ikke forekom sandsynlig eller troværdig. For det første forekom det ikke sandsynligt, at de russiske myndigheder, der dagen forinden skulle have dræbt organisationens næstformand og dennes ægtefælle i deres lejlighed, ikke ligeledes skulle have forsøgt straks at dræbe ansøgeren i hjemmet. Det forekom heller ikke sandsynligt, at politiet ikke skulle have sikret sig, at ansøgeren reelt var død, før de forlod ham, ligesom det heller ikke forekom sandsynligt, at de i givet fald ikke skulle have ransaget ansøgerens hjem og medtaget de dokumenter, der befandt sig i lejligheden. Flygtningenævnet bemærkede endvidere, at ansøgeren, efter at have været udsat for myndighedernes forsøg på at likvidere ham, havde forklaret, at han samme nat tog tilbage til sin bolig for at hente sit udenrigspas og forskellige papirer, som han ønskede at bruge i forbindelse med en asylansøgning

i udlandet. Flygtningenævnet bemærkede endvidere, at hverken indholdet eller karakteren af de af ham fremlagte artikler gav grundlag for at antage, at disse artikler skulle have bragt ansøgeren i myndighedernes søgelys på en asylbegrundende måde. På denne baggrund sammenholdt med det faktum, at ansøgeren uden problemer havde fået udstedt pas af de russiske myndigheder i 2001, 2002 og 2003 og den kendsgerning, at ansøgeren udrejste legalt og uden problemer på sit eget ægte pas, kunne Flygtningenævnet ikke lægge til grund, at ansøgeren ved sin udrejse skulle være efterstræbt af de russiske myndigheder. Flygtningenævnet fandt heller ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Rusland skulle være i risiko for asylbegrundende forfølgelse som følge af, at han havde været bortrejst fra hjemlandet i en længere periode. Det bemærkedes i den forbindelse, at ansøgerens ophold i et europæisk land i 2002, efter ansøgerens egen forklaring, ikke gav ham problemer ved hans tilbagevenden til Rusland. Flygtningenævnet fandt således ikke, at ansøgeren var asylbegrundende forfulgt ved sin udrejse, eller at ansøgeren ville være i risiko for en sådan forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at ansøgeren havde behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. BR14/130

Der henvises endvidere til resuméer i kapitel 6.4.3, BR14/38, og kapitel 6.4.3.2, BR14/42, og kapitel 7.5.3, BR14/73.

8.25 Rwanda

Flygtningenævnet meddelte i **august 2005** opholdstilladelse (**B-status**) til en **1 stadfæstelse** kvindelig statsborger fra Rwanda, født i 1978, samt et barn. Indrejst i august **3 tilladelser** 2004. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgerens familie havde været knyttet til det tidligere hutu-styre, og at ansøgerens fader, efter styrets fald og indledningen på retsopgøret, var blevet dræbt, mens han var tilbageholdt. Ansøgeren var blevet gift med en mand, som i 1999 fik meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Tilladelsen måtte anses for givet blandt andet som følge af ægtefællens nære tilknytning til en fætter, som er tiltalt ved Krigsforbryderdomstolen i Tanzania, som en af hovedmændene bag folkedrabet i 1994. Flere af fætterens familiemedlemmer måtte antages at være blevet dræbt såvel i som uden for Rwanda. Flygtningenævnet måtte lægge til grund, at ansøgeren nogen tid efter indgåelsen af ægteskabet blev udsat først for chikane, blandt andet på universitetet, og senere for overgreb af tiltagende intensitet. Flygtningenævnet fandt det sandsynliggjort, at disse overgreb skyldtes ansøgerens og ægtefællens familiemæssige tilknytning til ægtefællens fætter. Flygtningenævnet fandt det på denne baggrund og henset til de foreliggende baggrundsoplysninger tilstrækkeligt sandsynliggjort, at ansøgeren ved en

tilbagevenden ville blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. BR14/131

Flygtningenævnet meddelte i **september 2005** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Rwanda, født i 1989. Indrejst i august 2004. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgerens fader var major i den præsidentielle garde, og at han i 1994 blev mistænkt for at have deltaget i folkedrabet på tutsierne. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at andre familiemedlemmer havde haft ledende poster under det tidligere styre. Ansøgeren måtte i 1994 flygte ud af Rwanda med sin familie på grund af forfølgelse fra tutsierne. Inden flugten havde ansøgerens søster overværet, at deres farfader på bestials vis blev slået ihjel af tutsierne, og at farmoderen blev taget af tutsierne. Flygtningenævnet kunne endelig lægge til grund, at ansøgerens fader i 1996 blev dræbt af tutsierne under et overfald på den flygtningelejr, hvor familien opholdt sig. Ifølge baggrundsoplysningerne risikerede børn af højtstående medlemmer af det tidligere styre at blive forfulgt. Ifølge Udlændingestyrelsens fact finding rapport fra mission den 8. – 18. marts 2005 er denne risiko for forfølgelse betydelig afsvækket. Men med den baggrund, som ansøgeren havde, herunder også hans alder, fandt Flygtningenævnet dog ikke med tilstrækkelig sikkerhed at kunne bortse fra, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Rwanda fortsat var i en sådan risiko for forfølgelse, at han opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. BR14/132

8.26 Senegal

1 stadfæstelse 0 tilladelser

Nævnet **stadfæstede** i **juli 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Senegal, født i 1984. Indrejst i oktober 2004. **Flygtningenævnet** kunne lægge til grund, at ansøgeren i 2000 var tilknyttet separatistbevægelsen MFDC i cirka fire måneder, og at ansøgerens aktiviteter for separatistbevægelsen først og fremmest havde været af praktisk karakter, såsom at hente brænde og lave mad. Ansøgeren flygtede herefter fra separatistbevægelsen og tog ophold i Gambia i cirka fire år. Ansøgeren rejste derefter fra Gambia til Danmark. Forinden havde han været tilbage i Senegal i cirka en uge for at få udstedt pas. Flygtningenævnet fandt, at ansøgerens aktiviteter for separatistbevægelsen havde været af underordnet og begrænset karakter. Ansøgeren havde ikke sandsynliggjort, at myndighederne var bekendt med hans aktiviteter, eller at disse skulle give anledning til, at han ville blive forfulgt ved en tilbagevenden til Senegal. Hertil kom, at det fremgår af U.S. State Department: Country Report on Human Rights Practices – 2004, udgivet i februar 2005, og rapport af 13. juni 2005 fra IRINnews.org., at oprørerne var blevet lovet amnesti, efter at der var indgået en fredsftale. Der var derfor ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Senegal ville risikere forfølgel-

se eller at blive udsat for overgreb fra myndighedernes side. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Senegal risikerede forfølgelse fra separatistbevægelsens side. Flygtningenævnet havde herved lagt vægt på ansøgerens aktiviteter begrænsede og underordnede karakter, samt at hans tilknytning til bevægelsen på tidspunktet for nævnets afgørelse lå cirka fem år tilbage i tid. BR14/133

8.27 Serbien og Montenegro

8.27.1 Kosovo-provinsen

8.27.1.1 Etniske forhold

Nævnet **stadfæstede** i **april 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro, født i 1950. Ansøgeren indrejste første gang i Danmark i juni 1999, hvorefter hun af Udlændingestyrelsen blev meddelt opholdstilladelse i medfør af Kosovo-nødlovens § 1. I august 2000 repatrierede ansøgeren frivilligt til Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro. I maj 2004 indrejste ansøgeren i Danmark på ny og indgav ansøgning om asyl. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er roma og katolik fra Gjilane i Kosovo. Flygtningenævnet kunne lægge til grund, at ansøgeren i 2000 og 2003 havde været udsat for overgreb fra lokalbefolkningens side. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren som følge heraf skulle meddeles asyl. Flygtningenævnet bemærkede, at ansøgeren for så vidt angår overgrebet i 2003 ikke havde rettet henvendelse til de internationale myndigheder for at få beskyttelse. Ved afgørelsen af, om ansøgerens ægteskab med en albaner og de generelt vanskelige forhold for romaer kunne begrunde, om ansøgeren skulle meddeles asyl, bemærkede Flygtningenævnet, at det fremgår af UNHCR's Position Paper fra marts 2005, at situationen overalt i Kosovo var blevet forbedret siden urolighederne i marts 2004. Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for at antage, at ansøgeren, der ikke havde udøvet politiske aktiviteter af nogen art, som følge af sin etniske herkomst eller de generelle forhold i landet, ville være i en sådan konkret og individuel risiko for forfølgelse, at hun opfyldte betingelserne for at få meddelt asyl eller beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7. BR14/134

41 stadfæstelser

0 tilladelser

Nævnet **stadfæstede** i **september 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro, født i 1964. Indrejst i august 2004. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er etnisk serber. Han havde aldrig været medlem af eller aktiv for politiske partier og havde ikke haft konflikter med myndighederne. Ansøgeren henviste som sit asylmotiv til, at han i 1999 var blevet fordrevet fra sin landsby af albanerne, der brændte hans hus ned. Han henviste endvidere til, at han forud for krigen i 1999 havde været udsat for chikanerier og overgreb fra albanere på grund af sin etni-

citet. Han henviste endvidere til, at han under krigen i 1999 var blevet mobiliseret og bar serbisk uniform. Han henviste herudover til de generelle forhold i Kosovo. Flygtningenævnet fandt ikke, at de nævnte forhold kunne begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Flygtningenævnet lagde vægt på, at forholdene i Kosovo havde ændret sig afgørende siden de krigslignende tilstande i 1999. Nævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgeren fra 1999 og indtil udrejsen i 2004 havde opholdt sig i nabolandsbyen. For så vidt angår den chikane og de overgreb, som ansøgeren havde forklaret om, lå disse forhold langt tilbage i tid og måtte anses som udtryk for kriminelle handlinger, der ikke havde været myndighedsunderstøttede. Ansøgerens forklaring om, at han havde været mobiliseret i 1999, var i modstrid med forklaringen til samtalereferatet med Udlændingestyrelsen. Uanset om det måtte lægges til grund, at han havde deltaget i forsvar af en landsby, fandtes dette forhold ikke på tidspunktet for nævnets afgørelse at kunne tillægges asylretlig betydning. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at de generelle forhold i Kosovo i sig selv eller i sammenhæng med det ovenfor anførte kunne begrunde asyl. Det forhold, at UNHCR og UNMIK frarådede tvangsudsendelse af visse befolkningsgrupper til Kosovo, kunne ikke føre til en ændret vurdering af sagen. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ville være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, ved en tilbagevenden til Kosovo, eller at han ville være i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. BR14/135

Nævnet **stadfæstede i oktober 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro, født i 1982. Indrejst i september 2004. Ansøgeren indrejste første gang i Danmark i december 2001 sammen med sin daværende samlever. I marts 2003 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. I september 2003 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. I september 2003 udrejste ansøgeren sammen med sin daværende samlever til Kosovo-provinsen. **Flygtningenævnet** lagde efter ansøgerens forklaring til grund for sagen, at ansøgeren, da han rettede henvendelse ved faderens hus efter tilbagevenden til Kosovo, blev truet af en derværende albaner, som holdt en pistol i hånden, og at ansøgeren sammen med sin daværende samlever og deres børn herefter forlod stedet, hvorefter de tog en bus til Prizren og herefter rejste videre med taxa til Pristina og derefter med bus til Beograd. Flygtningenævnet fandt ikke, at det beskrevne hændelsesforløb havde en sådan intensitet, at det kunne sidestilles med asylbegrundende forfølgelse. Flygtningenævnet fandt det derfor ikke godtgjort, at ansøgeren ved udrejsen fra Kosovo-provinsen var asylbegrundende forfulgt, eller at han ville være i risiko for en sådan forfølgelse ved en tilba-

gevenden til Kosovo-provinsen. Flygtningenævnet bemærkede i den forbindelse, at de generelt vanskelige forhold for etniske romaer i Kosovo-provinsen ikke i sig selv kunne anses for asylbegrundende. Dette gjaldt, uanset at det fremgår af de foreliggende baggrundoplysninger, at blandt andet UNHCR frarådede tvangsmæssig tilbagesendelse af etniske romaer til Kosovo-provinsen, og at UNMIK efter det oplyste hidtil havde indtaget det standpunkt, at man ikke ønskede at bistå ved udsendelser af blandt andet etniske romaer til Kosovo-provinsen. Disse forhold kunne ikke i sig selv begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt derfor ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro ville være i konkret og individuel risiko for asylbegrundende forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han ville være i reel risiko for dødsstraf eller risiko for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. BR14/136

Nævnet **stadfæstede i december 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro, født i 1967 (M) og 1973 (K), samt to børn. Indrejst i september 2005. **Flygtningenævnet** udtalte, at nævnet i det væsentlige kunne lægge ansøgernes forklaringer til grund. Det lagdes således til grund, at ansøgerne er etniske serbere fra en serbisk enklave i Kosovo, beliggende nær en serbisk domineret by. Ansøgerne havde aldrig været politisk aktive, ligesom de heller ikke på noget tidspunkt havde været udsat for straffeprocessuelle indgreb i hjemlandet. Det lagdes endvidere til grund, at ansøgerne forud for deres udrejse var udsat for chikane fra albanernes side, blandt andet i form af telefontrusler, for at få dem til at forlade området. Anledningen til ansøgernes udrejse var kidnapning af deres to døtre, som fandt sted i december 2003. Flygtningenævnet fandt ikke, at den udøvede chikane eller kidnapningen kunne begrunde, at ansøgerne meddeltes opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet lagde i den forbindelse vægt på, at chikanen ikke havde haft en sådan karakter eller en sådan intensitet, at den kunne karakteriseres som asylbegrundende forfølgelse. Kidnapningen kunne ikke anses for myndighedstolereret, ligesom det heller ikke kunne lægges til grund, at myndighederne ikke kunne eller ville yde ansøgerne beskyttelse. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at de generelle forhold for etniske serbere i Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro i sig selv kunne begrunde asyl eller beskyttelsesstatus i Danmark. På denne baggrund fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgerne opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, og Flygtningenævnet stadfæstede derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Som følge af ovenstående fandt Flygtningenævnet ikke grundlag for til brug for asylsagen at udsætte

sagen på indhentelse af oplysninger om, hvad der eventuelt måtte være hændt døtrene i løbet af det døgn, hvor de var kidnappet. BR14/137

8.27.1.2 Militære forhold

Nævnet **stadfæstede i december 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro, født 1975 i (M) og 1975 (K), samt to børn. Indrejst i juli 2005. **Flygtningenævnet** udtalte, at den mandlige ansøger som sit asylmotiv har anført frygt, dels for de serbiske myndigheder, dels for folk fra Arkans tidligere organisation. For så vidt angår de serbiske myndigheder havde ansøgeren forklaret, at han ved en tilbagevendende til hjemlandet ville blive indkaldt til aftjening af værnepligt, hvilket han ikke ønskede. Flygtningenævnet fandt ikke, at den straf, som ansøgeren i givet fald risikerede at blive idømt ved en undladelse af at efterkomme en indkaldelse til aftjening af værnepligt, efter de foreliggende baggrundsoplysninger er af en sådan karakter, at den kunne begrunde beskyttelsesstatus i Danmark. For så vidt angår ansøgerens frygt for folk fra Arkans tidligere organisation, fandt Flygtningenævnet ikke – selvom det lagdes til grund, at ansøgeren har kendskab til, at der skulle være begået krigsforbrydelser af Arkans enheder under konflikten i Kosovo – at det kunne antages, at ansøgeren skulle være i risiko for at blive udsat for overgreb fra den pågældende organisations side ved en tilbagevendende til Serbien-Montenegro. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at de overfald, som ansøgeren havde forklaret om, at han havde været udsat for, lå tilbage i 1999/2000, og at ansøgeren forud for sin udrejse til Tyskland i 2001 kunne opholde sig forskellige steder i Serbien og arbejde uden problemer. Flygtningenævnet tillagde det endvidere en vis betydning, at ansøgeren frivilligt rejste tilbage til sin hjemby i forbindelse med sin faders begravelse i 2005. Selvom det måtte kunne lægges til grund, at ansøgeren ved en tilbagevendende til Serbien-Montenegro skulle være i risiko for at blive udsat for yderligere overgreb fra Arkans folk, fandt Flygtningenævnet det ikke sandsynliggjort, at disse overgreb i givet fald skulle være myndighedsunderstøttede, eller at myndighederne ikke kunne eller ville yde ansøgeren beskyttelse herimod. Idet den kvindelige ansøger ikke har påberåbt sig et særskilt asylmotiv, fandt Flygtningenævnet på ovennævnte baggrund ikke, at ansøgerne opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7. BR14/138

8.27.2 Den øvrige del af Serbien og Montenegro

Nævnet **stadfæstede i september 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Serbien og Montenegro, født i 1960. Indrejst første gang i juli 2003. I september 2003 frafaldt ansøgeren sin asylansøgning og udrejste til hjemlandet. I maj 2005 indrejste ansøgeren på ny. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk ungare og katolik, og at ansøgerens

samlever er af blandet etnicitet og katolik. Flygtningenævnet kunne i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet fandt ikke, at den chikane og de ransagninger og henvendelser, som ansøgeren havde været udsat for fra de serbiske myndigheders side, eller chikane fra den serbiske befolknings side havde haft en sådan karakter og et sådant omfang, at det kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lagde herved også vægt på, at ansøgeren i september 2003 frafaldt en tidligere ansøgning om asyl i Danmark for frivilligt at tage tilbage til hjemlandet. Flygtningenævnet lagde endvidere vægt på, at de efterfølgende henvendelser fra myndighedernes side på ansøgerens bopæl ophørte i februar 2004, flere måneder forud for ansøgerens udrejse i maj 2004. De generelle forhold i Serbien og Montenegro, herunder for etniske ungare og katolikker, kunne ikke i sig selv begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. BR14/139

Der henvises endvidere til resuméer gengivet i kapitel 4.2, BR14/14, R14/16 og BR14/18, kapitel 4.3.4, BR14/22, kapitel 6.4.2, BR14/37, kapitel 6.7, BR14/56, samt kapitel 7.4.1, BR14/70

8.28 Somalia

8.28.1 Minoritetsklaner

Nævnet meddelte i **maj 2005** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Somalia, født i 1952. Indrejst i juni 2004. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren tilhører Tumul-klanen. Flygtningenævnet bemærkede, at det forhold, at ansøgeren tilhører en minoritetsklan, ikke i sig selv kunne medføre en opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet lagde ansøgerens forklaring til grund, hvorefter ansøgerens familie umiddelbart før ansøgerens udrejse blev overfaldet på bopælen af personer fra Abgal-klanen, som forlangte penge, og hvorunder ansøgerens ægtefælle, to børn og ansøgerens svigerdatter blev dræbt. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at ansøgerens familie tidligere havde været udsat for chikane fra personer fra Abgal-klanen, og at ansøgeren havde været tilbageholdt af medlemmer af Abgal-klanen i to døgn, hvorunder ansøgeren blev udsat for hårdhændet behandling. Nævnet fandt ikke at kunne afvise ansøgerens forklaring, hvorefter en af ansøgerens døtre efter ansøgerens udrejse var blevet dræbt af personer fra Abgal-klanen under besøg på familiens tidligere bopæl. Nævnet fandt herefter ikke, at der kunne bortses fra, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Somalia på ny ville være i risiko for at blive udsat for lignende overgreb fra personer af Abgal-klanen. Nævnet fandt derfor, at ansøgeren ved en tilbage-

33 stadfæstelser
4 tilladelser

venden ville være i risiko for at blive udsat for en umenneskelig eller nedværdigende behandling omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. BR14/140

8.28.2 Blandede ægteskaber

Nævnet **stadfæstede i august 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia, født i 1939. Indrejst i september 2004. Ansøgeren har tre herboende sønner. **Flygtningenævnet** lagde efter ansøgerens forklaring til grund, at ansøgeren, der tilhører Issaq-klanen, underklanen Habr Younis, blev gift og boede med sin ægtefælle, der tilhørte Darood-klanen, underklanen Marehan, i Mogadishu. De fik sammen syv børn. Ægtefællen var forretningsmand og ikke politisk aktiv eller medlem af bestemte politiske grupperinger. I 1991 måtte ansøgeren og ægtefællen flygte, da borgerkrigen brød ud. Under borgerkrigen mistede ansøgeren forbindelsen til fire af sine børn. Ansøgeren boede siden hen sammen med sin ægtefælle i Etiopien, hvor ægtefællen døde cirka to år før nævnets afgørelse. Ansøgeren udrejste af Etiopien i september 2004 efter forgæves at have søgt om indrejsetilladelse i Danmark. Ansøgeren havde ikke personligt haft konkrete konflikter og havde bortset fra fordrivelsen fra hjemmet i Mogadishu i 1991 ikke været udsat for overgreb. Fordrivelsen var en følge af borgerkrigen. Ansøgeren tilhører Issaq-klanen, som er en hovedklan, som har tilknytning til store dele af Somalia. Nævnet fandt ikke, at det forhold, at ansøgerens ægtefælle var Darood, Marehan, ved en tilbagevenden kunne indebære, at ansøgeren ville blive udsat for en særlig risiko. Nævnet fandt derfor, at ansøgeren måtte antages at kunne tage ophold i Somalia uden at risikere forfølgelse, som omfattes af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller sådanne alvorlige overgreb, som omfattes af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det oplyste om ansøgerens helbredsforhold, herunder dårligt syn og smerter i benene, kunne ikke føre til en anden vurdering. Nævnet fandt ikke, at de generelt vanskelige forhold i Somalia, og det forhold, at ansøgeren er enlig kvinde, kunne føre til et andet resultat. BR14/141

8.28.3 Hovedklaner

Nævnet **stadfæstede i november 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia, født i 1968. Indrejst i december 2004. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er fra det sydlige Somalia. Hun er fra stammen Bioymal, der er en underklan til hovedklanen Dir. Hun havde som væsentligste asylmotiv henvist til, at hun for cirka syv år siden var tilbageholdt som gidsel af medlemmer fra Habr Gedir-klanen i cirka tre måneder, hvor hun blev udsat for vold. Hun blev endvidere for cirka halvandet år siden udsat for voldtægt af kriminelle (Moryaans) fra Habr Gedir-klanen. Særligt voldtægten, der skete cirka fire til fem måneder før, hun flygtede fra Somalia, gjorde, at hun er blevet æreløs og bliver set ned på også af hendes ægtemand og egen klan. Det lagdes til grund, i overensstemmelse med ansøgerens forklaring, at hun særligt

de seneste syv år havde levet et liv i usikkerhed og med enkelte overgreb. Lige som Udlændingestyrelsen var det imidlertid Flygtningenævnets vurdering, at de overgreb, som ansøgeren havde været udsat for, havde haft tilfældighedens karakter, og at der havde været tale om kriminelle handlinger. Det kunne ikke lægges til grund, at der havde været tale om en individuel og konkret forfølgelse, der direkte havde været begrundet i ansøgerens person- og klantilhørsforhold, og det var derfor Flygtningenævnets opfattelse, at ansøgeren ikke opfyldte betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7. Det forhold, at ansøgeren tilhører en minoritetsklan, og at hun som følge heraf generelt ville være i en risikogruppe ved tilbagevenden til Somalia, kunne ikke føre til noget andet resultat. Ansøgerens frygt for at vende tilbage til Somalia, herunder som følge af, at hun var blevet voldtaget, kunne heller ikke føre til, at hun var omfattet af udlændingelovens § 7. Ved denne afgørelse lagde Flygtningenævnet blandt andet også vægt på, at ansøgeren stadig havde et netværk i form af egen og ægtefælles familie i Somalia. BR14/142

8.28.4 Militære forhold

Nævnet **stadfæstede i maj 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia, født i juni 1983. Indrejst i april 2004. Flygtningenævnet havde under nævnets behandling af sagen haft adgang til ansøgerens faders asylsagsakter, idet ansøgeren under et tidligere nævnsmøde havde henvist til, at hans fader havde været oberst i Somalia. **Flygtningenævnet** fandt, at de voldelige forhold, som ansøgeren og hans familie havde været udsat for inden udrejsen i 1992, ikke kunne begrunde asyl, da de dels var sket under borgerkrig, dels lå langt tilbage i tid. De generelt usikre forhold i Somalia kunne ikke i sig selv begrunde asyl. Heller ikke ansøgerens tilhørsforhold til Hawiey-klanen, der er en dominerende hovedklan, gav grundlag for asyl. Det bemærkedes om ansøgerens faders asylsag, at det måtte lægges til grund, at faderen havde været højtstående officer. Faderen havde angivet, at hans arbejde for UNISOM frem til 1995 havde ført til, at han var blevet opfattet som forræder. Flygtningenævnet lagde vægt på, at faderen havde kunnet opholde sig i Somalia frem til udrejsen i 1999 uden at blive udsat for asylbegrundende forhold. Flygtningenævnet fandt derfor ikke, at ansøgeren var berettiget til asyl afledt af faderens forhold. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund ikke, at ansøgeren opfyldte betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 2. BR14/143

8.28.5 Kvinder

Nævnet meddelte i **februar 2005** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Somalia, født i 1987. Indrejst i oktober 2004. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren var født og opvokset i Mogadishu hos sin moder og mormoder og efter moderens død i 1990/1991 hos mormoderen alene. Hun

havde aldrig fået at vide, hvilke klaner hun tilhører. Hun havde aldrig været politisk engageret, og hun havde aldrig været i konflikt med eller i søgelyset hos myndighederne. Ansøgeren havde som sit asylmotiv henvist til, at hun var blevet voldtaget to gange af en militsleder, henholdsvis otte og fire måneder før sin udrejse, begge gange i hjemmet. Hun var derudover blevet truet på livet af den pågældende, ligesom han ved flere lejligheder havde talt nedsættende til hende. Ved en tilbagevenden til Somalia frygtede hun, at mishandlingen med videre ville fortsætte. Flygtningenævnet lagde ansøgerens forklaring til grund. Herefter havde ansøgeren af familiemedlemmer alene sin mormoder tilbage i Somalia. Hun havde intet klan-tilhørsforhold. Henset til baggrundsoplysningerne fandt nævnet, at der ud fra en samlet vurdering bestod en konkret risiko for, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Somalia ville blive udsat for nedværdigende behandling, som hun ikke ville kunne opnå beskyttelse imod. BR14/144

Nævnet meddelte i **april 2005** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Somalia, født i 1989. Indrejst i februar 2004. **Flygtningenævnet** anså ligesom Udlændingestyrelsen ansøgeren for somalisk statsborger. Efter sagens oplysninger måtte nævnet lægge til grund, at ansøgeren aldrig havde været i Somalia, ikke talte sproget og ikke havde familiemæssigt eller andet netværk i Somalia. Da ansøgeren er enlig pige på 16 år, fandt et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer**, at det efter baggrundsoplysningerne var sandsynliggjort, at hun ved udsendelse til Somalia risikerede umenneskelig eller nedværdigende behandling omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren havde boet i Yemen, siden hun var fem år, uden at have haft konflikter med myndighederne i Yemen. Det var imidlertid uoplyst, på hvilket grundlag hun havde opholdt sig i Yemen. Da det således var usikkert, om ansøgeren havde lovligt ophold i Yemen og kunne indrejse i Yemen, fandt nævnets flertal, at Yemen ikke kunne anses for ansøgerens 1. asylland i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Som følge heraf gav Flygtningenævnet ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. BR14/145

Nævnet **stadfæstede** i **april 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia, født i 1976, samt et barn. Indrejst i juli 2004. **Flygtningenævnet** udtalte, at det kunne lægges til grund, at ansøgeren tilhører Darood-klanen. Efter sagens oplysninger var der nogen usikkerhed om, hvilken region ansøgeren stammede fra. Uanset om det blev lagt til grund, at ansøgeren som forklaret stammede fra Mogadishu, fandt Flygtningenævnet ikke, at der var grundlag for at meddele opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Ansøgeren og hendes familie udrejste til Etiopien i 1991 som følge af borgerkrigen. De havde forud herfor ikke haft konkrete konflikter med

andre og havde ikke været politisk aktive. Darood-klanen er en af de større klaner. Flygtningenævnet fandt det herefter ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden udsatte sig for en konkret og individuel risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. De generelt vanskelige forhold i Somalia og den omstændighed, at ansøgeren var kvinde, fandtes ikke i sig selv at kunne begrunde opholdstilladelse. BR14/146

Der henvises endvidere til resuméer gengivet i kapitel 4.1.2.1, BR14/1, og kapitel 6.3, BR14/32.

8.29 Sri Lanka

Flygtningenævnet **stadfæstede i november 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sri Lanka, født i 1978. Indrejst i november 2004. Ansøgeren havde under sagen forklaret, at han af LTTE havde været udnyttet til forskelligt arbejde. Ansøgeren skulle lave mad og pleje sårede personer. Ansøgeren var 15-16 år gammel, da han arbejdede for LTTE. Ansøgeren arbejdede for LTTE i cirka to år. Ansøgeren havde under sagen videre forklaret, at han syv gange havde været udsat for anholdelser af politiet i Colombo, og at anholdelserne var begrundet i, at ansøgeren kom fra Jaffna-området og derfor lige som alle andre fra området blev mistænkt for at have tilknytning til Tigrene. Den seneste anholdelse fandt sted i juli eller august 1996. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk tamil. Uanset om det blev lagt til grund, at ansøgeren havde udført tvangsarbejde for LTTE og havde været tilbageholdt af de srilankanske myndigheder, fandt Flygtningenævnet ikke, at dette kunne begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Flygtningenævnet bemærkede herved, at det pålagte arbejde for LTTE ikke kunne anses at have haft en sådan karakter og omfang, at det i sig selv kunne begrunde asyl. Der var heller ikke oplysninger, der sandsynliggjorde, at ansøgeren var profileret i forhold til LTTE og således på ny skulle blive tilbageholdt. Ansøgeren måtte videre henvises til at tage ophold i områder, der ikke er kontrolleret af LTTE. Flygtningenævnet bemærkede videre, at tilbageholdelserne foretaget af de srilankanske myndigheder havde været kortvarige og efter ansøgerens egen forklaring var led i generelle politimæssige kontrolforanstaltninger. Ansøgeren kunne da også udrejse legalt af Sri Lanka, og kunne ikke anses at have været profileret i forhold til myndighederne. Disse tilbageholdelser, der lå langt tilbage i tid, kunne herefter ikke begrunde opholdstilladelse. De generelt usikre forhold i Sri Lanka, herunder for tamiler, kunne ikke i sig selv begrunde opholdstilladelse. Det forhold, at ansøgerens familie opholder sig i Danmark,

8 stadfæstelser
0 tilladelser

kunne heller ikke begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR14/147

Der henvises endvidere til resumé gengivet i 6.4.3.1, BR14/39.

8.30 Statsløse

8.30.1 Statsløse bedoons fra Kuwait

1 stadfæstelse

1 tilladelse

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002.

Nævnet **stadfæstede** i **april 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse et ægtepar, født i 1966 (M) og 1967 (K), der er statsløse bedoons fra Kuwait, samt seks børn. Indrejst i december 2001. **Flygtningenævnet** bemærkede, at begge ansøgere havde afgivet nærmere forklaring om deres asylmotiv i relation til Irak, ligesom der i denne forbindelse var fremlagt dokumenter, hvilke forklaringer og dokumenter efterfølgende var erkendt at være falske. Nævnet fandt, at ansøgernes efterfølgende forklaringer om deres forhold i Kuwait på denne baggrund i særlig grad måtte fremstå overbevisende, såfremt det efterfølgende asylmotiv, der først var fremkommet efter Udlændingestyrelsens afslag i oktober 2002, skulle lægges til grund. Nævnet ville ikke afvise, at ansøgerne er bedoons fra Kuwait, og at den mandlige ansøger havde udført militærtjeneste indtil 1997, hvorefter han ernærede sig som handlende. Nævnet fandt imidlertid, at den mandlige ansøgers forklaring om, at han i 1997 var tilbageholdt over en periode på cirka tre måneder, måtte afvises. Nævnet lagde vægt på, at den mandlige ansøger ikke havde oplyst herom under partshøringen i november 2004 ifølge Udlændingestyrelsens referat. Nævnet tilsidesatte videre den kvindelige ansøgers oplysninger om samme forhold, idet det bemærkedes, at den kvindelige ansøgers oplysninger havde fremstået ubestemte. Nævnet ville ikke afvise, at ansøgerne som bedoons kunne have været udsat for forskelsbehandling fra de kuwaitiske myndigheders side sammenlignet med kuwaitiske statsborgere, men nævnet fandt, at forskelsbehandlingen alene var en følge af ansøgernes status som bedoons og ikke kunne anses for konkret, individuel forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller som forhold, der var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. herved lovebekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. Uanset om ansøgernes ene søn på et tidspunkt muligvis i 1997 var tilbageholdt af kidnappere i cirka 21 dage, og der som baggrund herfor kunne have indgået i en konflikt med den mandlige ansøgers svoger, fandt nævnet ikke, at disse forhold kunne føre til et andet resultat. Nævnet anså ansøgernes udrejse i 2001 som i alt væsentligt foranlediget af de generelt vanskelige forhold for bedoons i Kuwait og ansøgernes ønske om at skaffe sig og navnlig deres børn en bedre fremtid i Europa. De generelle forhold for bedoons i Kuwait fandtes ikke at være asylbegrundende, og det forhold, at de kuwaitiske myndigheder muligt ville under-

søge ansøgernes forhold i forbindelse med en indrejse i Kuwait, fandt nævnet ikke kunne ændre denne vurdering. Nævnet havde herved henset til det oplyste blandt andet i U.S. Country Report for 2004, udgivet i februar 2005, om forholdene for bedoons. Nævnet fandt derfor samlet ikke, at ansøgerne havde krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR14/148

8.30.2 Statsløse kurdere fra Syrien

Nævnet meddelte i **oktober 2005** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsløs kurder fra Syrien, født i 1975. Indrejst i maj 2004. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren fra 1992 havde været medlem af PDPK, først som menig medlem og fra 1998 som medlem af afdelingskomiteen i hans hjemby. Flygtningenævnet lagde i det væsentligste ansøgerens forklaring om sine konflikter med de syriske myndigheder i perioden 1994 til 2003 til grund. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren under hele forløbet havde forklaret det samme om, hvornår han blev tilbageholdt, og hvad der passede herunder. Flygtningenævnet lagde endvidere ansøgerens forklaring om deltagelse i en demonstration i hans hjemby i marts 2004 til grund. Selvom det ikke kunne antages, at ansøgeren havde været en af lederne i demonstrationen, fandt Flygtningenævnet, at myndighederne kunne have fået kendskab til hans deltagelse i denne. Herefter og sammenholdt med myndighedernes kendskab til ham som følge af de tidligere tilbageholdelser, som måtte antages udelukkende at skyldes ansøgeren etnicitet og politiske aktivitet, fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren ved udrejsen var og ved en tilbagevenden til Syrien ville være i en konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. BR14/149

8.31 Statsløse palæstinensere

8.31.1 Statsløse palæstinensere fra Irak

Nævnet **stadfæstede** i **februar 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser født i 1977 på Vestbredden og opvokset i Irak. Indrejst i januar 2004. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er statsløs palæstinenser, født på Vestbredden og siden 1982/1983, da han var fem/seks år, opvokset i Bagdad. Ansøgeren havde ikke været hverken politisk eller religiøst aktiv. Flygtningenævnet kunne tiltræde, at ansøgeren skulle vurderes i forhold til Irak under henvisning til den tid, som han havde opholdt sig her, idet Irak måtte betragtes som hans hjemland. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til de generelle forhold for statsløse palæstinensere i Irak, idet de efter Saddam Husseins fald ikke længere havde de samme privilegier. Hans familie var således blandt andet blevet tvunget til at forlade deres bolig, ligesom hans søster blev forsøgt voldtaget kort før ansøgerens udrejse af Irak i sommeren 2003. Han var også selv blevet truet og chikaneret, ligesom han blandt andet havde fået en lussing. Efter baggrundsoplysningerne, herunder den fælles

39 stadfæstelser
10 tilladelser

dansk-britiske fact finding rapport fra september 2004, kunne det lægges til grund, at de statsløse palæstinensere generelt var blevet mere udsat for chikane, trusler m.v. efter Saddam Husseins fald. Flygtningenævnet fandt imidlertid ikke grundlag for at fastslå, at ansøgeren alene som følge af den generelt usikre situation for statsløse palæstinensere var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt heller ikke grundlag for at fastslå, at ansøgeren ved sin tilbagevenden til Irak ville være i risiko for en konkret og individuel forfølgelse og herunder være i risiko for dødsstraf, tortur, umenneskelig eller nedværdigende straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. lovbekendtgørelse nr. 808 af 14. juli 2004. Herefter, og da de generelt usikre forhold i Irak ikke kunne føre til et andet resultat, stadfæstedes Udlændingestyrelsens afgørelse. BR14/150

8.31.2 Statsløse palæstinensere fra Libanon

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002

Flygtningenævnet **stadfæstede i april 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon, født i 1978. Indrejst i maj 2002. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som statsløs palæstinenser er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren havde som asylmotiv navnlig henvist til sin frygt for to palæstinensiske organisationer, som han havde været medlem af, og frygt for repressalier fra kredsen omkring en person, der dræbte ansøgerens to fætre. Det blev lagt til grund, at ansøgeren havde været menigt medlem af de to palæstinensiske organisationer, og at han havde kunnet ophæve medlemskaberne, uden at det havde fået alvorlige konsekvenser for ham i de år, han efterfølgende opholdt sig i Libanon. Ansøgeren havde i forbindelse med sit første medlemskab frem til 1995 været udsat for hårdhændet behandling. Det blev lagt til grund, at den person, der dræbte to af ansøgerens fætre i februar 2000, blev idømt en langvarig fængselsstraf. Ansøgeren, der overværede drabet, blev efter det oplyste ikke eksponeret under sagen, idet han ikke afgav vidneforklaring og ikke i øvrigt blev identificeret. Såfremt personer med tilknytning til den pågældende konflikt måtte efterstræbe ansøgeren, var der grund til at tro, at de libanesiske myndigheder fortsat ville yde beskyttelse. Nævnet fandt det ikke sandsynliggjort, at en påkørsel, som ansøgeren havde forklaret, at han var udsat for, da han kørte på motorcykel cirka 6 måneder før udrejsen, eller det angivelige overgreb på ansøgerens broder, havde forbindelse til de påberåbte asylmotiver. De foreliggende oplysninger om ansøgerens psykiske tilstand fandtes navnlig efter det tidsrum, der er forløbet siden den hårdhændede behandling af ham, ikke at være asylrelevante. Heller ikke de øvrige episoder, som ansøgeren havde henvist til, fandtes at være asylrelevante. På denne baggrund fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren fortsat ville kunne opnå den fornødne beskyttelse i Libanon, hvor han er født og opvokset, og hvor hans nærmeste familie er bosiddende. Libanon ville således kunne tjene som

ansøgerens 1. asylsøgn, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Nævnet bemærkede, at de generelt vanskelige forhold for statsløse palæstinensere i Libanon ikke kunne føre til noget andet resultat. BR14/151

Der henvises endvidere til resumé gengivet i kapitel 6.3, BR 14/33.

8.31.3 Statsløse palæstinensere fra Vestbredden

Flygtningenævnet meddelte i **maj 2005** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsløs palæstinenser fra Vestbredden, født i 1960. Indrejst i april 2004. **Flygtningenævnet** udtalte, at nævnet i det hele lagde ansøgerens forklaring til grund, herunder at ansøgeren i en lang periode havde været et højt profileret medlem af DFLP (Den Demokratiske Front for Palæstinas Befrielse), at han siden 2000 havde været i et modsætningsforhold til dette parti, som værende uenig i holdningen til samarbejdet med myndighederne, at hans politiske synspunkter i øvrigt var kommet til udtryk gennem hans kunst, og at han efter 2000 havde været udsat for trusler på livet og overgreb fra selvstyremyndighederne og politiske gruppers side, samt at hans familie flere gange var blevet opsoget af selvstyremyndighederne, der havde spurgt efter ansøgeren. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund, at ansøgeren opfyldte betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. BR14/152

Der henvises endvidere til resuméer gengivet i kapitel 6.3, BR14/31, kapitel 6.4.3.1, BR14/41, og kapitel 6.4.3.3, BR14/45.

8.32 Sudan

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002

4 stadfæstelser

Flygtningenævnet meddelte i **marts 2005** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Sudan, født i 1946. Indrejst første gang i 1969 og på ny i april 2001. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er født og opvokset i Khartoum, hvorfra han udrejste i 1967. Ansøgeren opholdt sig fra 1969 til 1989 i Danmark, hvor han fik en uddannelse og siden fik ansættelse i det offentlige. Ansøgerens ægtefælle og en datter bor i Danmark. Ansøgeren opholdt sig fra 1989 til 2001 i Sudan, idet han blev nægtet udrejsetilladelse i denne periode. Flygtningenævnet lagde ansøgerens forklaring til grund, herunder at han stiftede og blev formand for stammerådet for sin stamme, at han ledede et familiedlems valgkamp i 1996, at han skrev artikler til aviserne, samt at han fra 1999 havde aktiviteter for partiet UMMA. Ansøgeren havde som sit asylmotiv henvist til, at han på grund af sit familietilhørsforhold havde været tilbageholdt i alt fire gange, men herudover i hele perioden havde været udsat for chikane fra myndighedernes side, idet man blandt andet havde nægtet ham at udrejse til Danmark, hvor han havde sin nærmeste familie. Ansøgeren levede i hele perioden under et ekstremt psykisk pres og angst for yderligere forfølgelse. Selvom

2 tilladelser

ansøgeren var udrejst legalt efter indblanding fra sin fætter, fandt nævnet ikke, at det – henset til baggrundsoplysningerne, og ud fra en samlet konkret vurdering – kunne udelukkes, at ansøgeren som et profileret medlem af en kendt familie ved en tilbagevenden til Sudan ville risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. BR14/153

Nævnet meddelte i **marts 2005** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Sudan, født i 1975. Indrejst i december 2003. **Flygtningenævnet** fandt, at ansøgeren havde forklaret konsistent og troværdigt om sine konflikter i hjemlandet. Nævnet måtte herefter lægge til grund, at ansøgeren er etnisk fur, og at han siden 1994 havde udført aktiviteter for den politiske bevægelse JEM (Justice and Equality Movement), hvilket havde bragt ham i modsætningsforhold til myndighederne og herunder medført anholdelse, fængsling og meldepligt. Nævnet måtte endvidere lægge til grund, at han er udeblevet fra indkaldelser til folkehæren, PDF. På denne baggrund fandt nævnet efter en samlet vurdering af ansøgerens forhold, at han ved tilbagevenden til hjemlandet på grund af sin etnicitet som fur og sine politiske aktiviteter ville være i særlig risiko for forfølgelse af de grunde, som er anført i flygtningekonventionen. BR14/154

Nævnet **stadfæstede i september 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Sudan, født i 1961. Indrejst i oktober 2004. **Flygtningenævnet** lagde efter ansøgerens forklaring til grund, at hun havde været medlem af det kommunistiske parti i Sudan siden 1983. Hendes aktiviteter havde efter 1989, hvor partiet på ny blev illegalt, bestået i interne og eksterne opgaver. Internt havde hun deltaget i møder og opbevaret partipapirer. Eksternt havde hun også efter 1989 været medlem af et kontor eller et udvalg, der blandt andet havde forestået storindkøb af fødevarer med henblik på billiggørelse af distributionen til kvinder samt en vis informationsvirksomhed, navnlig i relation til kvinders forhold. Efter ansøgeren i 1996 vendte tilbage til sin hjemby, hvorfra såvel hun som ægtefællen stammer, havde der ikke været nogen form for myndighedshenvendelser til ansøgeren vedrørende hendes aktiviteter. Ansøgerens ægtefælle havde ikke været politisk aktiv, og ansøgeren, der havde en højere landsbrugsuddannelse, havde siden 1996 været ansat af Landbrugsministeriet i Sudan. I perioden fra 1997 til 1999 modtog hun dog alene grundløn. Nævnet fandt, at ansøgerens politiske aktiviteter måtte anses for begrænsede og ikke profilerende. Selv om ansøgeren i perioden fra 1985 til 1989, hvor kommunistpartiet var legalt, åbenlyst havde tilkendegivet sin tilknytning til kommunistpartiet, fandt nævnet på den nævnte baggrund ikke, at ansøgeren, da hun i oktober 2004 udrejste fra Sudan, kunne anses for at have været i myndighedernes søgelys på grund af sine politiske aktiviteter. Nævnet

kunne ikke lægge ansøgerens forklaring om det konkrete angreb fra en milit i oktober 2004 til grund. Ansøgeren havde først oplyst konkret herom til samtalen hos Udlændingestyrelsen i juni 2005, og hverken ifølge samtalerferatet eller i nævnsmødet havde ansøgerens forklaring, herunder om og i givet fald på hvilken måde hun søgte efter sin forsvundne ægtefælle og deres tre fællesbørn, fremstået som selvoplevet. Uanset de meget vanskelige men generelle vilkår i Darfur-provinsen fandt nævnet efter en samlet vurdering af ansøgerens forhold ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Sudan risikerede konkret forfølgelse som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller ville være i risiko for tortur eller umenneskelig behandling omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det var indgået i nævnets vurdering, at ansøgeren udrejste på ægte sudanesiske pas, der blev udstedt eller fornyet i 2002. BR14/155

Der henvises endvidere til resumé i kapitel 6.7, BR14/58.

8.33 Syrien

Flygtningenævnet **stadfæstede i august 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien, født i 1981. Indrejst i september 2004. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som asylmotiv havde henvist til, at han og hans familie havde stridigheder med en arabisk klan om et jordareal, som ansøgerens familie ejede i fællesskab med den arabiske klan. Ansøgeren havde herved henvist til, at den arabiske klan efterstræbte ansøgeren på livet, fordi ansøgerens fader oprindeligt ikke ville sælge sin del af jordarealet, og at den arabiske familie havde øvet hærværk mod ansøgerens families restaurant, maskiner og olivenplantage og havde beskydt ansøgerens families hus. Ansøgeren var i forbindelse hermed blevet truet på livet. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren på grund af denne konflikt var efterstræbt på livet af den arabiske klan. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at det i overensstemmelse med ansøgerens tidligere forklaringer og forklaring ved begyndelsen af nævnsmødet måtte lægges til grund, at jordarealet tilhørte ansøgerens fader og ikke ansøgeren, og at ansøgerens forældre og ansøgerens ægtefælle fortsat opholder sig i hjembyen. Flygtningenævnet lagde endvidere vægt på, at forholdene efter det oplyste var anmeldt til myndighederne i Syrien, der havde reageret ved blandt andet at anholde et medlem af den arabiske klan. Dette medlem var angiveligt fortsat tilbageholdt. Flygtningenævnet fandt derfor ikke, at ansøgeren havde godtgjort, at der forelå en konflikt, som han ikke kunne opnå den fornødne beskyttelse imod i hjemlandet. Ansøgeren havde ikke haft asylbegrundende konflikter med de syriske myndigheder, idet han alene havde været udsat for en kortvarig tilbageholdelse med efterfølgende kortvarig meldepligt i marts 2004. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren efter sin udrejse var eftersøgt af de syriske myndigheder

11 stadfæstelser
6 tilladelser

på grund af økonomisk støtte til Yeketi-partiet. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren under hele sagen havde forklaret, at han ikke havde været medlem af partiet i hjemlandet. Ansøgeren havde ikke tidligere forklaret om, at han skulle have ydet økonomisk støtte til partiet. Ansøgeren havde under nævnsmødet forklaret, at han som ansat i sin faders firma havde betalt penge til Yeketi-partiet gennem sin broder, der var medlem af partiet. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgerens forklaring om sin tilknytning til Yeketi-partiet i Danmark kunne begrunde et andet resultat. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren opfyldte betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller ved en tilbagevenden ville være i risiko for straf eller behandling omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. BR14/156

Flygtningenævnet **stadfæstede i december 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien, født i 1978. Indrejst i april 2004. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk kurder. Ansøgeren havde siden 1998 været medlem af Yeketi-partiet som menigt medlem. Ansøgeren havde deltaget i partimøder og uddelt materiale, idet han havde distribueret materialet til forskellige landsbyer. Det forhold, at ansøgeren var blevet tilbageholdt af de syriske myndigheder i 1999/2000, kunne ikke begrunde asyl. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse vægt på, at forholdet lå langt tilbage i tid, og at ansøgeren ikke herefter havde haft asylbegrundende konflikter. Heller ikke det forhold, at ansøgeren i perioden fra 2000 – 2004 blev opsøgt af myndighederne adskillige gange og herunder kortvarigt tilbageholdt, kunne begrunde asyl. Flygtningenævnet lagde herved vægt på tilbageholdelsernes intensitet, samt på at ansøgeren hver gang var blevet løsladt betingelsesløst. Ansøgerens deltagelse i demonstrationer i marts 2004 og den omstændighed, at han i forbindelse med demonstrationerne gav tilladelse til, at en såret kurdisk kvinde blev anbragt i hans butik, kunne ikke begrunde asyl. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren ikke herved var blevet så profileret, at han af den grund risikerede forfølgelse. Ansøgerens medlemskab af Yeketi-partiet kunne ikke i sig selv begrunde asyl. De generelle forhold for etniske kurdere i Syrien kunne heller ikke i sig selv begrunde asyl. Flygtningenævnet fandt under disse omstændigheder ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Syrien risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller havde behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. BR14/157

Der henvises endvidere til resumé i afsnit i kapitel 6.4.1, BR 14/34 og BR 14/35.

8.34 Togo

Der henvises til resumé gengivet i kapitel 6.4.3.1, BR14/40.

1 stadfæstelse

0 tilladelser

8.35 Tyrkiet

Ansøgning om asyl er indgivet før den 1. juli 2002

7 stadfæstelser

0 tilladelser

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Tyrkiet, født i 1971. Indrejst i juni 2002. **Flygtninge-nævnet** udtalte, at det måtte lægges til grund, at ansøgeren er etnisk kurder fra det østlige Tyrkiet, at ansøgeren ved bekendtgørelse i Tyrkiets Lovtidende i 1996 var blevet frataget sit tyrkiske statsborgerskab, og at ansøgeren ikke havde været medlem af noget politisk parti. Endvidere måtte det tillægges vægt, at ansøgeren på en række punkter havde forklaret upræcist om sin færden og aktiviteter forud for udrejsen, blandt andet vedrørende indkaldelsen til aftjening af værnepligt, vedrørende tidspunktet for, hvornår ansøgeren var blevet bekendt med fratagelsen af statsborgerskabet, vedrørende hvornår og hvordan han skulle have ansøgt om generhvervelse af statsborgerskabet, og vedrørende hvem der skulle have angivet ansøgeren til myndighederne. Hertil kom, at ansøgeren efter det foreliggende alene kunne antages at have udført begrænsede aktiviteter angående kurdiske spørgsmål, som ikke i sig selv havde været egnet til at profilere ham i forhold til myndighederne. Den chikane, som ansøgeren i øvrigt havde oplyst at have været udsat for fra myndighedernes side, havde ikke haft et sådant omfang og en sådan intensitet, at den kunne sidestilles med en af udlændingelovens § 7 omfattet forfølgelse, ligesom den måtte antages at være udslag af den generelle situation for kurdere i hjemlandet. På denne baggrund kunne det ikke lægges til grund, at fratagelsen af statsborgerskabet skyldtes ansøgerens politiske aktiviteter. Det måtte efter et notat fra Udenrigsministeriet fra 2004 lægges til grund, at fratagelsen alene beroede på en antagelse af, at ansøgeren havde været udrejst af Tyrkiet uden at have aftjent værnepligt trods indkaldelse hertil. Det fulgte videre af Udenrigsministeriets notat, at statsborgerskabet kunne generhverves efter begrundet ansøgning indgivet til rette myndighed. Flygtninge-nævnet fandt derfor ikke, at fratagelsen af statsborgerskabet i sig selv kunne begrunde asyl. Da ansøgeren efter det foreliggende samtidig fremstod uprofileret, kunne det ikke lægges til grund, at ansøgeren havde været forfulgt ved udrejsen eller ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i sådan risiko herfor, at der var grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. BR14/158

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Tyrkiet, født i 1962. Indrejst i april 2004. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at han var efterstræbt på livet af en person, der havde stukket ansøgeren med en kniv og flere gange truet ansøgeren samt opsøgt ansøgerens bopæl og herunder ødelagt døre og vinduer. Ansøgeren havde videre henvist til, at han ikke kunne få de tyrkiske myndigheders beskyt-

telse. Ansøgeren havde endelig henvist til, at han var eftersøgt af de tyrkiske myndigheder, idet den omtalte person havde anmeldt ansøgeren for trusler mod ham. **Flygtningenævnet** fandt ansøgerens forklaring om sine konflikter i hjemlandet mindre troværdig. Flygtningenævnet lagde tillige vægt på, at ansøgeren indrejste legalt i april 2004, og at ansøgeren først ansøgte om asyl i oktober 2004. Uanset om ansøgerens forklaring kunne lægges til grund, fandt Flygtningenævnet ikke, at dette kunne medføre opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det fremgik af sagens oplysninger, at ansøgerens strid med den omtalte person udsprang af en privatretlig konflikt vedrørende byggegrunde. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren måtte henvises til at søge myndighedernes beskyttelse i forbindelse med eventuelle strafbare forhold begået af den omtalte person. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ikke ville kunne opnå myndighedernes beskyttelse. Ansøgerens forklaring om myndighedernes manglende efterforskning var ikke understøttet af ansøgerens egne oplysninger om de tyrkiske myndigheders behandling af ansøgerens anmeldelse. Uanset om ansøgeren måtte være eftersøgt af de tyrkiske myndigheder i anledning af en anmeldelse fra den omtalte person, fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han derved var bragt i et forhold til de tyrkiske myndigheder, der kunne begrunde asyl. Det forhold, at ansøgeren måtte have været tilbageholdt i tre måneder i 1998, kunne ikke begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lagde endvidere vægt på den tid, der var gået siden tilbageholdelsen, og at ansøgeren i tiden herefter havde befundet sig i hjemlandet indtil 2004. Flygtningenævnet fandt derfor ikke, at det kunne lægges til grund, at ansøgeren ved udrejsen var asylbegrundende forfulgt, eller at han ved en tilbagevenden risikerede forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han risikerede dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. BR14/159

Der henvises endvidere til resuméer gengivet i kapitel 6.4.3.3, BR14/43, og kapitel 7.6, BR14/75.

8.36 Usbekistan

1 stadfæstelse 0 tilladelser

Nævnet **stadfæstede** i **november 2005** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Usbekistan, født i 1971, samt et barn. Indrejst i september 2004. Ansøgning om asyl indgivet i maj 2005. **Flygtningenævnet** udtalte, at Flygtningenævnet fandt anledning til at bemærke, at det efter udlændingelovens § 40 påhviler en asylansøger at meddele samtlige de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om der kan gives asyl her i landet. Ansøgeren havde til støtte for sin asylansøgning under samtalen i Udlændingestyrelsen og under nævnsmødet navnlig anført, at hun som etnisk

russer var blevet krænkede blandt andet i form af, at hun af politiet var blevet opfordret til at uddelle angiveligt illegale løbesedler, at hun herefter modtog en pakke løbesedler angiveligt fra en person, der havde tilknytning til en lokal politisk organisation, og at hun efterfølgende blev voldtaget af tre personer med den begrundelse, at hun skulle afstraffes, fordi hun ikke havde delt løbesedlerne ud på den korrekte måde. Flygtningenævnet fandt, at der måtte lægges afgørende vægt på, at ansøgeren først havde givet oplysninger om disse forhold under samtalen med Udlændingestyrelsen. Hun havde således intet nævnt herom ved sin indgivelse af asylansøgning i maj 2005 og havde ej heller nævnt noget herom i sit asylskema. Herudover fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren på en række punkter havde afgivet divergerende forklaringer. Hun havde således til samtalen med Udlændingestyrelsen oplyst, at hun blev tilbageholdt af politiet i lufthavnen i Tashkent, hvorefter hun fik besked på at gå og senere henvende sig til politiet. Da hun herefter henvendte sig på en lokal politistation, blev hun tilbageholdt i tre dage. Under nævnbehandlingen havde hun derimod forklaret, at hun straks blev kørt til den lokale politistation, hvor hun blev tilbageholdt i tre dage og derefter løsladt. Flygtningenævnet tillagde det endvidere nogen betydning, at ansøgeren indrejste i Danmark i september 2004, at hun derefter søgte om forlængelse af sit besøgsvisum, og at hun først søgte asyl i maj 2005 på et tidspunkt, hvor de danske udlændingemyndigheder havde haft kontakt med den usbekiske ambassade i London med henblik på at få udstedt et rejsedokument til ansøgeren. Flygtningenævnet fandt under de ovennævnte omstændigheder ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring om den angivelige uddeling af flyveblade samt voldtægt til grund for sagen. Flygtningenævnet fandt ikke, at de generelle forhold for de etniske russere i Usbekistan i sig selv var asylbegrundende. Flygtningenævnet fandt herefter ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for asylbegrundende forfølgelse af de grunde, som er angivet i flygtningekonventionen, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at ansøgeren ved tilbagevenden til hjemlandet ville være i reel risiko for dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. BR14/160

Kapitel 9

Statistik

Kapitel 9

Statistik

9.1 Nævnets afgørelser i 2005

Nævnet har i 2005 afholdt nævnsmøder svarende til 198 heldagsmøder og har truffet afgørelse i i alt 717 sager, inkl. genoptagede sager.

Ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 blev udlændingelovens § 7, stk. 2, ændret således, at de facto-flygtningebegrebet blev afløst af en subsidær beskyttelsesstatus. Den tidligere bestemmelse i § 7, stk. 2, finder anvendelse på ansøgninger om asyl, som er indgivet inden den 1. juli 2002. Nævnet har i 2005 truffet afgørelse i 451 spontansager efter den nuværende § 7 og 156 spontansager efter den tidligere § 7.

Tabel 1 nedenfor viser antallet af nævnsafgørelser fordelt på sagstype i 2005 samt i de tre foregående år.

Som det fremgår, har nævnet i 2005 truffet afgørelse i 9 forlængelsessager, dvs. sager hvor styrelsen har meddelt afslag på forlængelse efter udlændingelovens § 19, stk. 1, jf. § 11, stk. 2, af den pågældendes opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Sagerne vedrører hovedsageligt ansøgere fra Afghanistan.

Tabel 1. Nævnets afgørelser fordelt på sagstyper

	2002	2003	2004	2005
Nye spontansager	1.855	1.875	1.212	581
Genoptagede sager	25	20	37	26
Inddragelsessager	5	9	3	8
Forlængelsessager	51	83	7	9
Bortfaldssager	8	7	9	13
Udsendelsessager	5	16	26	18
Ambassadesager	47	59	100	59
Statusændringssager	75	44	12	3
Afgjorte sager i alt	2.071	2.113	1.406	717

Flygtningenævnet tog i 2005 endvidere i 574 sager stilling til spørgsmålet om, hvorvidt sagen skulle genoptages. Der kan nærmere henvises til afsnit 9.8.

Der berammes som udgangspunkt 4 sager til mundtlig behandling pr. nævns-møde.

Antallet af afgjorte sager på mundtligt nævn er gennemsnitligt på 2,9 afgjorte sager pr. nævnsmøde. På finansloven var det forudsat, at nævnet skulle afgøre 3,0 sager pr. mundtligt nævnsmøde. Tallet svarer således tilnærmelsesvist til det forudsatte. Tallet skal ses i sammenhæng med, at nævnet i 2005 har modtaget væsentlig færre sager end tidligere og har afviklet sagerne i takt med, at de er modtaget. Det har således ikke været muligt at opretholde den samme berammelsestæthed som i tidligere år.

Der afsluttes således i gennemsnit færre sager, end der berammes. Det skyldes, at en række sager udsættes med henblik på yderligere undersøgelser, herunder ægthedsvurdering af fremlagte dokumenter, lægeundersøgelser eller indhentelse af konkrete eller generelle baggrundsoplysninger via Udenrigsministeriet. En del af disse sager afgøres efterfølgende ved skriftlig votering. Endvidere må nogle sager omberammes på grund af sygdom eller på grund af tolkeproblemer.

9.2 Sagernes behandlingsform

Tabel 2 viser nævnets afgørelser i 2005 fordelt på behandlingsform.

Som det fremgår, blev hovedparten af sagerne behandlet på mundtligt nævns-møde, hvilket skyldes, at størstedelen af sagerne var spontansager, der som udgangspunkt behandles og afgøres på mundtligt nævnsmøde. Endvidere blev 8 forlængelsessager, 7 inddragelsessager, 7 bortfaldssager og 18 udsendelsessager afgjort på mundtligt nævn.

Tabel 2. Afgørelser i 2005 fordelt på behandlingsform

	Mundtligt nævn	Skriftligt nævn	Skriftlig votering	Formand alene	I alt
Nye spontansager	529	-	32	20	581
Genoptagede sager	12	-	2	12	26
Inddragelsessager	7	1	-	-	8
Forlængelsessager	8	-	1	-	9
Bortfaldssager	7	6	-	-	13
Udsendelsessager	18	-	-	-	18

	Mundtligt nævn	Skriftligt nævn	Skriftlig votering	Formand alene	I alt
Ambassadesager	-	56	3	-	59
Statusændringssager	-	3	-	-	3
I alt	581	66	38	32	717

Endvidere fremgår det, at 56 ambassadesager, 6 bortfaldssager, 3 statusændringssager og 1 inddragelsessag blev behandlet på skriftligt nævn.

Desuden blev 38 sager afgjort ved skriftlig votering fordelt på 32 nye spontansager, 2 genoptagede spontansager, 1 forlængelsessag og 3 ambassadesager.

Endelig fremgår det, at der i 2005 blev truffet afgørelse i 20 nye spontansager på formandskompetencen, som vedrører sager, der af styrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, og som efter bestemmelsen i udlændingelovens § 53, stk. 8, kan behandles af formanden alene. Herudover blev 12 genoptagede sager behandlet på formandskompetencen.

9.3 Indkomne sager

Flygtningenævnet tilpasser løbende antallet af møder til det modtagne antal sager fra Udlændingestyrelsen.

Som det fremgår af tabel 3, er det antal spontansager, som nævnet har afgjort i 2004, højere end det antal sager, som nævnet har modtaget fra Udlændingestyrelsen. Flygtningenævnets beholdning af spontansager har i hele 2005 været på et minimum, og antallet af verserende spontansager var ved udgangen af 2005 på 158 spontansager. Denne sagsmængde er nær et operationelt minimum, hvilket vil sige den lavest mulige sagsbeholdning, hvor det samtidig er muligt at gennemføre en rationel afvikling af nævnsmøderne.

Tabel 3. Indkomne sager set i forhold til afgjorte sager

	Indkomne sager	Afgjorte sager
Spontansager	552	607
Inddragelsessager	14	17
Bortfaldssager	25	13
Udsendelsessager	19	18
Ambassadesager	21	59
Statusændringssager	1	3
I alt	632	717

Det bemærkes, at forlængelsessager er indeholdt i inddragelsessager, og at tallet for spontansager indeholder 26 afgjorte genoptagede sager.

9.4 Sager afsluttet uden en afgørelse

Sager, der er afsluttet uden en afgørelse, omfatter sager hvor ansøgeren har frafaldet sin klage over Udlændingestyrelsens afslag på asyl, er udrejst eller registreret som forsvundet, og sager hjemvist af nævnet eller trukket tilbage af styrelsen til fornyet behandling i første instans.

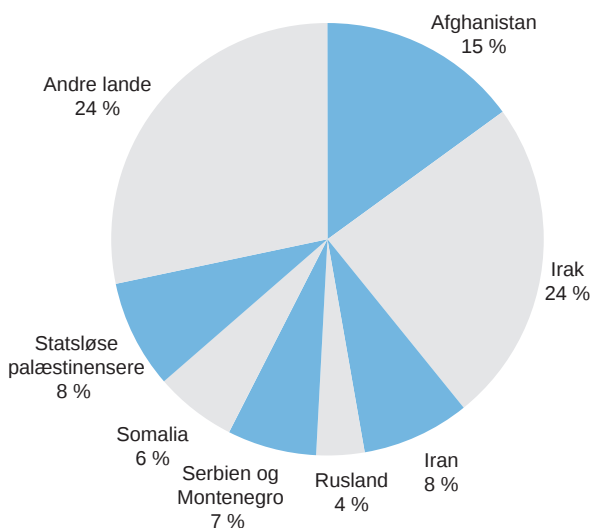
I 2005 blev 117 sager afsluttet uden en afgørelse, heraf 94 nye spontansager og 12 genoptagede spontansager. I 32 af spontansagerne frafaldt ansøgeren sin klage, mens 74 spontansager blev returneret til Udlændingestyrelsen.

9.5 Nationalitetsfordelingen i spontansager m.v.

Nævnet har i 2005 behandlet sager vedrørende 51 forskellige nationaliteter samt sager vedrørende statsløse palæstinensere og andre statsløse og en sag, hvor ansøgerens nationalitet er ukendt.

Figur 1 nedenfor viser nationalitetsfordelingen i spontansager, inkl. genoptagede sager med ny afgørelse. Som det fremgår af figuren, var den markant største nationalitetsgruppe statsborgere fra Irak, som udgjorde ca. 24 % af den samlede mængde spontansager. Nævnet har endvidere behandlet et større antal sager vedrørende statsborgere fra Afghanistan, Iran og statsløse palæstinensere.

Figur 1. Nationalitetsfordelingen i spontansager

For så vidt angår "andre lande" i figur 1 bemærkes, at disse sager udgør ca. 28 % af de afgjorte spontansager, hvoraf der for 44 landes vedkommende alene blev behandlet 10 spontansager eller færre vedrørende de pågældende nationaliteter.

Tabel 4 giver en oversigt over den eksakte nationalitetsfordeling af nævnets afgørelser i spontansager, inddragelses- og forlængelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager (§ 49 a). I opgørelsen af spontansagerne er medregnet 26 genoptagede spontansager med ny afgørelse.

Tabel 4. Nationalitetsfordelingen i spontansager, inddragelses- og forlængelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager.

	Spontan- sager	Indra- gelses- sager	Forlæn- gelses- sager	Bort- falds- sager	Udsen- delses- sager	I alt
Afghanistan	91	3	7	-	1	102
Albanien	5	-	-	-	-	5
Algeriet	3	-	-	-	-	3
Armenien	1	1	-	-	-	2
Aserbajdsjan	6	-	-	-	-	6
Bangladesh	6	-	-	-	-	6
Bosnien- Hercegovina	2	-	-	-	-	2
Burma	1	-	-	-	-	1
Burundi	8	-	-	-	-	8
Cameroun	1	-	-	-	-	1
Den Demokratiske Republik Congo	3	-	-	-	-	3
Elfenbenskysten	2	-	-	-	-	2
Eritrea	3	-	-	-	-	3
Folkerep. Kina	11	-	-	-	-	11
Gambia	1	-	-	-	-	1
Guinea	3	-	-	-	-	3
Hviderusland (Belarus)	1	-	-	-	-	1
Indien	10	-	-	-	-	10
Indonesien	1	-	-	-	-	1
Irak	147	1	-	1	8	157
Iran	49	1	-	-	2	52

	Spontan- sager	Indra- gelses- sager	Forlæn- gelses- sager	Bort- falds- sager	Udsen- delses- sager	I alt
Japan	1	-	-	-	-	1
Jordan	1	-	-	-	-	1
Kenya	2	-	-	-	-	2
Kirgisistan	4	-	-	-	-	4
Kroatien	1	-	-	-	-	1
Libanon	5	-	-	-	-	5
Libyen	2	-	-	-	-	2
Makedonien	1	-	-	-	-	1
Marokko	4	-	-	-	-	4
Moldova	3	-	-	-	-	3
Nigeria	19	-	-	1	-	20
Pakistan	5	-	-	-	-	5
Polen	-	-	-	1	-	1
Rusland	21	-	-	-	1	22
Rwanda	4	-	-	-	-	4
Senegal	1	-	-	-	-	1
Serbien og Montenegro	41	1	2	1	-	45
Sierra Leone	1	-	-	-	-	1
Somalia	37	-	-	5	-	42
Sri Lanka	8	-	-	-	1	9
Statsløse	2	-	-	-	-	2
Statsløse Palæstinensere	49	-	-	3	2	54
Sudan	6	-	-	-	-	6
Syrien	17	-	-	-	-	17
Togo	1	-	-	-	-	1
Tunesien	1	-	-	-	-	1
Tyrkiet	7	-	-	-	1	8
Uganda	1	-	-	-	1	2
Ukendt	1	-	-	-	-	1
Ukraine	2	-	-	-	1	3
Uzbekistan	1	-	-	-	-	1
Vietnam	-	1	-	1	-	2
Yemen	1	-	-	-	-	1

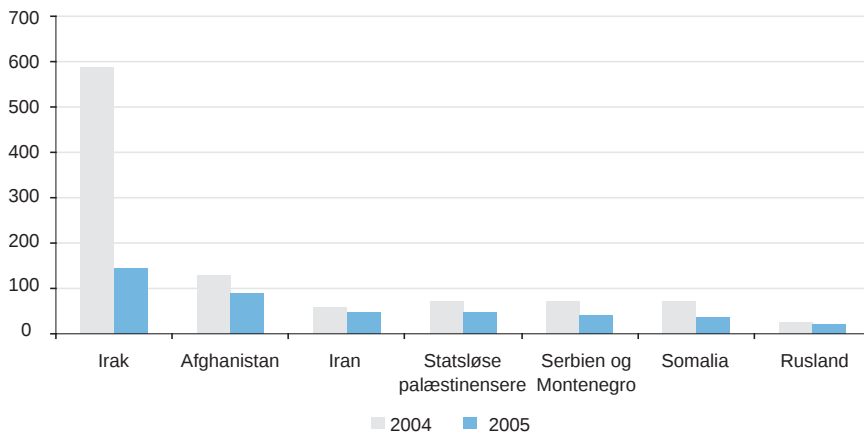
	Spontan- sager	Indra- gelses- sager	Forlæn- gelses- sager	Bort- falds- sager	Udsen- delses- sager	I alt
Zimbabwe	1	-	-	-	-	1
Ægypten	1	-	-	-	-	1
I alt	607	8	9	13	18	655

Om sagernes udfald henvises til afsnit 9.7., 9.8 og 9.9.

Figur 2 nedenfor viser nationalitetsfordelingen for de 6 største nationaliteter samt statsløse palæstinensere sammenholdt med 2004. Som det kan ses, er antallet af sager vedrørende statsborgere fra Irak faldet væsentligt fra 2004 til 2005. Dette skyldes, at nævnet i 2004 afviklede den ophobning af sager vedrørende statsborgere fra Irak, som var opstået som følge af, at sagsbehandlingen ved koalitionsens invasion i Irak den 20. marts 2003 blev stillet i bero. I januar 2004 blev de første irakersager efter berostillelsen behandlet, og nævnet afviklede i løbet af 2004 hovedparten af de berostillede sager.

Som det fremgår af figur 2 er antallet af sager for alle de største nationaliteter faldet i forhold til 2004. Dette skyldes den almindelige nedgang i antallet af nye sager.

Figur 2. Afgørelser i spontansager 2004 og 2005

9.6 Nationalitetsfordelingen i ambassadesager og statusændringssager

Antallet af afgjorte ambassadesager og statusændringssager er væsentligt lavere end antallet af spontansager. Sagerne fordeler sig således også over færre nationaliteter end spontansagerne.

Nationalitetsfordelingen i disse sagstyper fremgår af tabel 5 nedenfor.

Som det fremgår, vedrørte hovedparten af ambassadesagerne i 2005 statsborgere fra Irak og Afghanistan. Også i 2004 vedrørte hovedparten af ambassadesagerne statsborgere fra Afghanistan (51) og Irak (39).

Tabel 5. Nationalitetsfordelingen i ambassadesager og statusændringssager

	Ambassadesager	Statusændrings-sager	I alt
Afghanistan	12	-	12
Burundi	-	1	1
Irak	40	-	40
Rwanda	-	1	1
Somalia	6	-	6
Sri Lanka	1	1	2
I alt	59	3	62

9.7 Afgørelsernes udfald i spontansager

Nævnet har i 2005 truffet afgørelse i 581 nye spontansager og 26 genoptagede sager. Af tabel 6 fremgår sagernes udfald fordelt på nationalitet.

Tabel 6. Nævnets afgørelser i spontansager, herunder genoptagede sager, i 2005.

	Stadfæstelse		§ 7, stk. 1		§ 7, stk. 2		I alt
	Antal	%	Antal	%	Antal	%	
Afghanistan	67	74 %	14	15 %	10	11 %	91
Albanien	5	100 %	-	-	-	-	5
Algeriet	3	100 %	-	-	-	-	3
Armenien	1	100 %	-	-	-	-	1
Aserbajdsjan	5	83 %	1	17 %	-	-	6
Bangladesh	6	100 %	-	-	-	-	6
Belarus (Hviderusland)	1	100 %	-	-	-	-	1
Bosnien- Hercegovina	2	100 %	-	-	-	-	2
Burma	1	100 %	-	-	-	-	1
Burundi	6	74 %	1	13 %	1	13 %	8
Cameroun	1	100 %	-	-	-	-	1
Den Demokratiske Republik Congo	3	100 %	-	-	-	-	3

	Stadfæstelse		§ 7, stk. 1		§ 7, stk. 2		I alt
	Antal	%	Antal	%	Antal	%	
Elfenbenskysten	2	100 %	-	-	-	-	2
Eritrea	2	67 %	-	-	1	33 %	3
Folkerep. Kina	8	73 %	2	18 %	1	9 %	11
Gambia	1	100 %	-	-	-	-	1
Guinea	3	100 %	-	-	-	-	3
Indien	10	100 %	-	-	-	-	10
Indonesien	-	-	1	100 %	-	-	1
Irak	137	93 %	-	-	10	7 %	147
Iran	25	52 %	12	24 %	12	24 %	49
Japan	1	100 %	-	-	-	-	1
Jordan	-	-	-	-	1	100 %	1
Kenya	2	100 %	-	-	-	-	2
Kirgisistan	4	100 %	-	-	-	-	4
Kroatien	1	100 %	-	-	-	-	1
Libanon	5	100 %	-	-	-	-	5
Libyen	2	100 %	-	-	-	-	2
Makedonien	1	100 %	-	-	-	-	1
Marokko	4	100 %	-	-	-	-	4
Moldova	3	100 %	-	-	-	-	3
Nigeria	19	100 %	-	-	-	-	19
Pakistan	5	100 %	-	-	-	-	5
Rusland	14	67 %	3	14 %	4	19 %	21
Rwanda	1	25 %	2	50 %	1	25 %	4
Senegal	1	100 %	-	-	-	-	1
Serbien og Montenegro	41	100 %	-	-	-	-	41
Sierra Leone	1	100 %	-	-	-	-	1
Somalia	33	89 %	-	-	4	11 %	37
Sri Lanka	8	100 %	-	-	-	-	8
Statsløse	1	50 %	1	50 %	-	-	2
Statsløse palæstinensere	39	80 %	10	20 %	-	-	49
Sudan	4	67 %	2	33 %	-	-	6
Syrien	11	65 %	5	29 %	1	6 %	17
Togo	1	100 %	-	-	-	-	1
Tunesien	1	100 %	-	-	-	-	1

	Stadfæstelse		§ 7, stk. 1		§ 7, stk. 2		I alt
	Antal	%	Antal	%	Antal	%	
Tyrkiet	7	100 %	-	-	-	-	7
Uganda	1	100 %	-	-	-	-	1
Ukendt	1	100 %	-	-	-	-	1
Ukraine	2	100 %	-	-	-	-	2
Uzbekistan	1	100 %	-	-	-	-	1
Yemen	1	100 %	-	-	-	-	1
Zimbabwe	1	100 %	-	-	-	-	1
Ægypten	1	100 %	-	-	-	-	1
I alt	507	84 %	54	9 %	46	7 %	607

Som det fremgår af tabel 6, har nævnet i 2005 stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 84 % af sagerne, dvs. at nævnet i 2005 har omgjort 16 % af styrelsens afgørelser i spontansager. I det tal indgår 6 tilladelser til statsløse palæstinensere fra Libanon, hvor nævnet efter genoptagelse af sagerne meddelte tilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, da udsendelse af de pågældende måtte anses for udsigtsløs. Såfremt disse tilladelser ikke medregnes, er omgørelsesprocenten 15 %. Til sammenligning var omgørelsesprocenten 12 % i 2004. I det tal indgik 19 tilladelser til statsløse palæstinensere fra Libanon, hvor nævnet efter genoptagelse af sagerne meddelte tilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Såfremt disse tilladelser ikke blev medregnet, var omgørelsesprocenten 11 % i 2004. I 2003 var omgørelsesprocenten 17 %.

I 156 af de ovennævnte sager havde ansøgeren indgivet ansøgning om asyl før den 1. juli 2002, hvorfor afgørelsen er truffet i henhold til udlændingelovens § 7, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. Fordelingen af afgørelser fremgår nedenfor af tabel 7 opdelt efter nationalitet.

Tabel 7. Nævnets afgørelser i spontansager, herunder genoptagede sager, hvor ansøgning om asyl er indgivet før 1. juli 2002.

	Stadfæstelse		§ 7, stk. 1		§ 7, stk. 2		I alt
	Antal	%	Antal	%	Antal	%	
Afghanistan	7	47 %	7	47 %	1	6 %	15
Albanien	4	100 %	-	-	-	-	4
Algeriet	1	100 %	-	-	-	-	1
Aserbajdsjan	1	100 %	-	-	-	-	1
Bangladesh	1	100 %	-	-	-	-	1
Eritrea	-	-	-	-	1	100 %	1

	Stadfæstelse		§ 7, stk. 1		§ 7, stk. 2		I alt
	Antal	%	Antal	%	Antal	%	
Folkerep. Kina	1	100 %	-	-	-	-	1
Indien	2	100 %	-	-	-	-	2
Irak	79	94 %	-	-	5	6 %	84
Iran	4	27 %	5	33 %	6	40 %	15
Kirgisistan	1	100 %	-	-	-	-	1
Kroatien	1	100 %	-	-	-	-	1
Libanon	1	100 %	-	-	-	-	1
Moldova	2	100 %	-	-	-	-	2
Nigeria	1	100 %	-	-	-	-	1
Rusland	2	100 %	-	-	-	-	2
Serbien og Montenegro	8	100 %	-	-	-	-	8
Statsløse	1	100 %	-	-	-	-	1
Somalia	-	-	-	-	1	100 %	1
Statsløse palæstinensere	4	40 %	6	60 %	-	-	10
Syrien	1	100 %	-	-	-	-	1
Tyrkiet	2	100 %	-	-	-	-	2
Uganda	1	100 %	-	-	-	-	1
I alt	125	80 %	17	11 %	14	9 %	156

Som det fremgår af tabel 7, har nævnet i disse sager i 2005 stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 80 % af sagerne og omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse i 20 % af sagerne.

I 451 spontansager havde ansøgeren indgivet ansøgning om asyl efter den 1. juli 2002, hvorfor afgørelsen er truffet i henhold til udlændingelovens § 7, jf. lov nr. 365 af 6. juni 2002. Fordelingen af afgørelser fremgår nedenfor af tabel 8 opdelt efter nationalitet.

Tabel 8. Nævnets afgørelser i spontansager, herunder genoptagede sager, i 2005 vedrørende ansøgere, der har indgivet ansøgning om asyl efter 1. juli 2002.

	Stadfæstelse		§ 7, stk. 1		§ 7, stk. 2		I alt
	Antal	%	Antal	%	Antal	%	
Afghanistan	60	79 %	7	9 %	9	12 %	76
Albanien	1	100 %	-	-	-	-	1
Algeriet	2	100 %	-	-	-	-	2

	Stadfæstelse		§ 7, stk. 1		§ 7, stk. 2		I alt
	Antal	%	Antal	%	Antal	%	
Armenien	1	100 %	-	-	-	-	1
Aserbajdsjan	4	80 %	1	20 %	-	-	5
Bangladesh	5	100 %	-	-	-	-	5
Belarus (Hviderusland)	1	100 %	-	-	-	-	1
Bosnien- Hercegovina	2	100 %	-	-	-	-	2
Burma	1	100 %	-	-	-	-	1
Burundi	6	76 %	1	12 %	1	12 %	8
Cameroun	1	100 %	-	-	-	-	1
Den Demokratiske Republik Congo	3	100 %	-	-	-	-	3
Elfenbenskysten	2	100 %	-	-	-	-	2
Folkerep. Kina	7	70 %	2	20 %	1	10 %	10
Eritrea	2	100 %	-	-	-	-	2
Gambia	1	100 %	-	-	-	-	1
Guinea	3	100 %	-	-	-	-	3
Indien	8	100 %	-	-	-	-	8
Indonesien	-	-	1	100 %	-	-	1
Irak	58	92 %	-	-	5	8 %	63
Iran	21	60 %	8	23 %	6	17 %	35
Japan	1	100 %	-	-	-	-	1
Jordan	-	-	-	-	1	100 %	1
Kenya	2	100 %	-	-	-	-	2
Kirgisistan	3	100 %	-	-	-	-	3
Libanon	4	100 %	-	-	-	-	4
Libyen	2	100 %	-	-	-	-	2
Makedonien	1	100 %	-	-	-	-	1
Marokko	4	100 %	-	-	-	-	4
Moldova	1	100 %	-	-	-	-	1
Nigeria	18	100 %	-	-	-	-	18
Pakistan	5	100 %	-	-	-	-	5
Rusland	12	63 %	3	16 %	4	21 %	19
Rwanda	1	25 %	2	50 %	1	25 %	4
Senegal	1	100 %	-	-	-	-	1

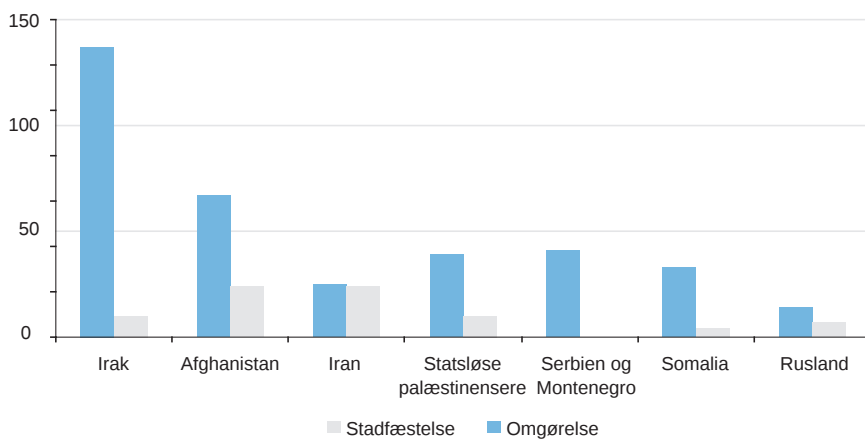
	Stadfæstelse		§ 7, stk. 1		§ 7, stk. 2		I alt
	Antal	%	Antal	%	Antal	%	
Serbien og Montenegro	33	100 %	-	-	-	-	33
Sierra Leone	1	100 %	-	-	-	-	1
Somalia	33	92 %	-	-	3	8 %	36
Sri Lanka	8	100 %	-	-	-	-	8
Statsløse	-	-	1	100 %	-	-	1
Statsløse palæstinensere	35	90 %	4	10 %	-	-	39
Sudan	4	67 %	2	33 %	-	-	6
Syrien	10	63 %	5	31 %	1	6 %	16
Togo	1	100 %	-	-	-	-	1
Tunesien	1	100 %	-	-	-	-	1
Tyrkiet	5	100 %	-	-	-	-	5
Ukendt	1	100 %	-	-	-	-	1
Ukraine	2	100 %	-	-	-	-	2
Uzbekistan	1	100 %	-	-	-	-	1
Yemen	1	100 %	-	-	-	-	1
Zimbabwe	1	100 %	-	-	-	-	1
Ægypten	1	100 %	-	-	-	-	1
I alt	382	85 %	37	8 %	32	7 %	451

Som det fremgår af tabel 8, har nævnet i disse sager i 2005 stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 85 % af sagerne og omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse i 15 % af sagerne.

Ændringen af udlændingelovens § 7, jf. lov nr. 365 af 6. juni 2002, berørte kun indholdet af § 7, stk. 2 (dengang F-status, nu B-status), mens ordlyden af § 7, stk. 1 (K-status), forblev uændret. Som det fremgår af tabel 7 og 8 var omgørelsesprocenten i sager, hvor nævnet har meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, på 9 % for ansøgninger indgivet før 1. juli 2002 og 7 % for ansøgninger indgivet efter denne dato.

Figur 3 nedenfor illustrerer udfaldet af nævnets afgørelser i både nye og genoptagede spontansager for de 7 største nationaliteter.

Figur 3. Afgørelsernes udfald fordelt på største nationaliteter

9.8 Genoptagelsessager

Tabel 9 viser nævnets afgørelser i genoptagede spontansager med ny afgørelse fordelt på nationalitet.

Tabel 9. Nationalitetsfordeling og nævnets afgørelser i genoptagede sager med ny afgørelse i 2005

	Stadfæstelse	§ 7, stk. 1	§ 7, stk. 2	I alt
Afghanistan	-	1	1	2
Irak	4	-	-	4
Iran	-	4	5	9
Kina	-	-	1	1
Libanon	1	-	-	1
Rusland	-	1	-	1
Serbien og Montenegro	1	-	-	1
Somalia	-	-	1	1
Statsløs palæstinenser	-	6	-	6
I alt	6	12	8	26

Som det fremgår af tabel 9, blev der meddelt tilladelse i 20 sager svarende til 77 % af sagerne.

Det høje tal for meddelelse af opholdstilladelse skal ses i forhold til, at nævnet kun genoptager asylsager, såfremt der foreligger væsentlige nye omstændigheder i sagen. 12 genoptagede sager er behandlet på formandskompetencen. Heri indgår 6 sager vedrørende statsløse palæstinensere, der tidligere af nævnet er blevet meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, jf. § 7, stk. 3, da Libanon blev anset for nærmest til at yde beskyttelse, men hvor Rigspolitiet efterfølgende har rettet henvendelse til nævnet og meddelt, at udsendelsen til Libanon er udsigtsløs, hvorfor nævnet har genoptaget sagerne og meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.

Flygtningenævnet tog i 2005 endvidere i 574 sager stilling til spørgsmålet om, hvorvidt sagen skulle genoptages. Heraf blev 55 sager genoptaget, mens der i 426 sager blev meddelt afslag på genoptagelse. I 93 sager afviste nævnet at behandle sagen, fordi nævnet ikke var bekendt med den pågældendes opholdssted, jf. udlændingelovens § 33, stk. 8.

Til sammenligning tog nævnet i 2004 stilling til spørgsmålet om genoptagelse i 639 sager. Heraf blev 104 sager genoptaget. Heraf vedrørte mange sager irakiske statsborgere, og sagerne blev hjemvist, da sagerne asylretligt alene var vurderet i forhold til Nordirak. I 441 sager blev meddelt afslag på genoptagelse og 94 sager blev afvist, fordi nævnet ikke var bekendt med den pågældendes opholdssted. Flygtningenævnet har således truffet afgørelse i næsten lige så mange genoptagelsessager som i 2004. Da nævnet har behandlet omkring halvt så mange sager i 2005 som i 2004, er en forholdsvis større del af nævnets ressourcer gået til behandling af spørgsmål om genoptagelse.

Nationalitetsfordelingen i sager, hvori der anmodes om genoptagelse, er næsten lige så bred som i de nye spontansager. De største nationalitetsgrupper var i 2005 Irak, Serbien og Montenegro, herunder Kosovo-provinsen, Afghanistan og Iran.

9.9 Afgørelsernes udfald i bortfaldsager, inddragelses- og forlængelsessager og udsendelsessager

Tabel 10 nedenfor viser udfaldet af nævnets afgørelser i bortfaldssager, inddragelses- og forlængelsessager og udsendelsessager fordelt på nationalitet.

Tabel 10. Udfaldet af nævnets afgørelser i inddragelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager

	Bortfaldssager		Inddragelses- og forlængelsessager		Udsendelsessager		I alt
	Stadf.	Omgør.	Stadf.	Omgør.	Stadf.	Omgør.	
Afghanistan	-	-	2	8	1	-	11
Armenien	-	-	1	-	-	-	1
Irak	1	-	1	-	8	-	10
Iran	-	-	-	1	2	-	3
Nigeria	1	-	-	-	-	-	1
Polen	1	-	-	-	-	-	1
Rusland	-	-	-	-	-	1	1
Serbien og Montenegro	-	1	1	2	-	-	4
Somalia	2	3	-	-	-	-	5
Sri Lanka	-	-	-	-	1	-	1
Statsløse							
palæstinensere	1	2	-	-	2	-	5
Tyrkiet	-	-	-	-	1	-	1
Uganda	-	-	-	-	-	1	1
Ukraine	-	-	-	-	1	-	1
Vietnam	1	-	1	-	-	-	2
I alt	7	6	6	11	16	2	48

Som det fremgår af tabel 10, har nævnet i 2005 truffet afgørelse i 17 inddragelses- og forlængelsessager, 13 bortfaldssager og 18 udsendelsessager.

Nævnet omgjorde i 11 inddragelses- og forlængelsessager Udlændingestyrelsens afgørelse. Hovedparten af omgørelserne forekom i sager vedrørende statsborgere fra Afghanistan, hvor styrelsen havde inddraget de pågældendes opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, men hvor Flygtningenævnet fandt, at ændringen af forholdene i Afghanistan ikke var af en sådan varig og stabil karakter, at betingelserne for at nægte forlængelse af opholdstilladelse var opfyldt. Der henvises endvidere til kapitel 6.1.

Nævnet omgjorde desuden i 6 bortfaldssager styrelsens afgørelse, medens 7 bortfaldssager blev stadfæstet.

Nævnet omgjorde Udlændingestyrelsens afgørelse i 2 udsendelsessager, mens styrelsens afgørelse blev stadfæstet i 16 sager.

9.10 Afgørelsernes udfald i ambassadesager og statusændringssager

Flygtningenævnet har i 2005 behandlet 59 ambassadesager og 3 statusændringssager. Tabel 11 nedenfor viser udfaldet af nævnets afgørelser i ambassadesager. De 3 statusændringssager blev alle stadfæstede.

Som det fremgår af tabellen, stadfæstede nævnet 92 % af ambassadesagerne.

Tabel 11. Ambassadesagernes udfald

	Stadfæstelse		§ 7, stk. 1		§ 7, stk. 2		Omgørelse ¹		I alt
	Antal	%	Antal	%	Antal	%	Antal	%	
Ambassadesager	54	92 %	2	3 %	2	3 %	1	2 %	59

1. Omfatter en sag, hvori nævnet omgjorde styrelsens afgørelse vedrørende manglede tilknytning til Danmark og hjemviste sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen.

Henset til det begrænsende antal behandlede ambassadesager og statusændringssager redegøres der ikke nærmere herfor. Det bemærkes, at nævnet i 2006 alene forventer at træffe afgørelse i mindre end 10 ambassadesager og 5 statusændringssager. Årsagen hertil er, at muligheden for at søge om asyl via en dansk ambassade (ambassadesager) blev ophævet fra den 1. juli 2002. For så vidt angår statusændringssager har nævnet de senere år kun modtaget ganske få klager over meddelelse af asyl i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, af Udlændingestyrelsen, og nævnet forventer kun at modtage få sager i 2006.

9.11 Sagsbehandlingstider

Nævnets målsætninger for sagsbehandlingstider fremgår af tabel 12 nedenfor.

Tabel 12. Målsætninger for sagsbehandlingstider i 2005

Sagstype	Målsætninger	Resultat	Mål-opfyldelse
Nye spontansager	150 dage	148 dage	Opfyldt ¹
Nye spontansager afgjort på mdtl. nævn	120 dage	127 dage	Opfyldt ²
Spontansager i hasteprocedure ¹	60 dage	61 dage	Opfyldt
Nye spontansager afgjort på formandskompetence	80 dage	138 dage	Ikke opfyldt
Ambassadesager	150 dage	385 dage	Ikke opfyldt
Statusændringssager	150 dage	220 dage	Ikke opfyldt ³

Sagstype	Målsætninger	Resultat	Mål-opfyldelse
Spontansager med anmodning om genoptagelse	100 dage	166 dage	Ikke opfyldt⁴
Spontansager med anmodning om genoptagelse afgjort på formandskompetence	60 dage	163 dage	Ikke opfyldt⁴

¹ Spontansager omfatter alle spontansager, herunder også sager, der behandles på skriftligt grundlag.

² Sagsbehandlingstiden blev fastsat ud fra den daværende sagsbeholdning, Udlændingestyrelsens prognose for tilgang af sager til Flygtningenævnet og de personaleressourcer, der var til rådighed.

³ Flygtningenævnet har i 2005 kun behandlet 3 statusændringssager, hvilket ikke er et reelt grundlag for at beregne en gennemsnitlig sagsbehandlingstid på.

⁴ Flygtningenævnet har i 2005 behandlet det antal anmodninger om genoptagelse, som var muligt med de personalemæssige ressourcer, som har været til rådighed i nævnsekretariatet.

Sagsbehandlingstiden opgøres i bruttotid og indeholder således det samlede tidsforbrug til behandling af sagen, incl. berøstættelse.

9.11.1 Spontansager

Som det fremgår af tabel 12, er målsætningerne for sagsbehandlingstider i spontansager opfyldt.

For så vidt angår nye spontansager afgjort på formandskompetencen, der omfatter spontansager, som af styrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8, er målsætningen ikke opfyldt. Nævnet har i 2005 behandlet 20 sådanne sager.

Sagsbehandlingstiden i disse sager, som behandles på skriftligt grundlag, men hvor der som i andre spontansager beskikkes en advokat for ansøgeren, var i 2005 på 138 dage mod en målsætning på 80 dage. Årsagen til den længere sagsbehandlingstid i disse sager skyldes, at nævnets og sekretariatets ressourcer i 2005 primært er blevet anvendt til behandling af spontansager på mundtligt nævn. Sagsbehandlingstiden for disse sager ligger dog under den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for spontansager og lavere end i 2004, hvor den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for disse sager var på 188 dage. Nævnsekretariatet har nu øget fokus på disse sager, og det forventes, at målsætningen for behandlingen af disse sager opfyldes i 2006.

Som det videre fremgår, er målsætningen for sagsbehandlingstiden i hastesager opfyldt. I disse sager indgår sager vedrørende asylansøgere, der af Rigspolitichefen er indberettet til udlændingemyndighederne som sigtet eller dømt for kriminalitet, personer der af Dansk Røde Kors er indberettet på grund af adfærd, der forstyrrer asylcentrets ro og orden, sager hvor sagsbehandlingsti-

den er fremskyndet af humanitære grunde, sager vedrørende mindreårige uledsagede asylansøgere, samt sager der fremsendes til nævnet som prøvesager.

Det bemærkes, at hastesager, der stilles i bero på generelle høringer eller andre undersøgelser, tages ud af hasteproceduren.

9.11.2 Sagsbehandlingstider i sager med anmodning om genoptagelse

Ud over spontansager og andre sager, der behandles på nævnsmøde, har nævnet i 2005 behandlet et stort antal spørgsmål om genoptagelse. Nævnet har således i 2005 taget stilling til spørgsmålet om genoptagelse i 574 sager (alle sagskategorier). I 2004 tog nævnet stilling til 639 sådanne anmodninger mod 382 anmodninger i 2003.

Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for spontansager, hvori der er anmodet om genoptagelse, var i 2005 166 dage mod en målsætning på 100 dage. I genoptagelsessager afgjort på formandskompetencen var den gennemsnitlige sagsbehandlingstid 163 dage mod en målsætning på 60 dage.

Flygtningenævnet har i 2005 behandlet det antal genoptagelsesansøgninger som var muligt med de personalemæssige ressourcer, som har været til rådighed i nævnssekretariatet. Da Flygtningenævnet siden 2003 har modtaget et meget stort antal anmodninger om genoptagelse, har der endvidere været en vis ophobning, som har medført at sagsbehandlingstiden er blevet længere.

Den relativt lange sagsbehandlingstid i disse sager skyldes endvidere, at der er nogle sager, som på grund af foretagelse af høringer og andre supplerende undersøgelser, har haft en meget lang sagsbehandlingstid.

Det er målet for 2006, at sagsbehandlingstiden for genoptagelsesansøgninger skal nedbringes til 120 dage.

9.11.3 Sagsbehandlingstider i sager afgjort ved skriftlig votering

Nævnet afgjorde i 2005 38 sager ved skriftlig votering, heraf 32 nye spontansager og 2 genoptagede spontansager.

Sagsbehandlingstiden i spontansager afgjort ved skriftlig votering fremgår af tabel 13 nedenfor. Som det kan ses, var sagsbehandlingstiden i disse sager væsentligt højere end i sager, der blev afgjort direkte på mundtligt nævn.

Karakteristisk for sager, der er afgjort ved skriftlig votering, er, at sagen på nævnsmødet er blevet udsat med henblik på indhentelse af yderligere oplys-

ninger eller med henblik på at afvente svar på en generel høring, som nævnet vurderer har betydning for den konkrete sag. Der går på denne måde tid med at indhente de yderligere oplysninger, ligesom der går tid med at indhente vota hos nævnsmedlemmerne.

Tabel 13. Sagsbehandlingstider i nye spontansager fordelt på afgørelsesform

Sagstype	Nye spontansager	Antal sager
Sager afgjort på mundtligt nævn	127 dage	529
Sager afgjort ved skriftlig votering	561 dage	32
Sager afgjort på formandskompetencen	138 dage	20

9.11.4 Sagsbehandlingstider i ambassadesager og statusændringssager

Som det fremgår af tabel 12, var sagsbehandlingstiden for ambassadesager og statusændringssager ikke opfyldt.

Den længere sagsbehandlingstid i ambassadesager i forhold til målsætningen skyldes, at nævnets og sekretariatets ressourcer i 2005 primært er blevet anvendt til behandling af spontansager på mundtligt nævn.

For så vidt angår statusændringssager er der alene blevet afgjort 3 sager. Et så begrænset sagsantal kan ikke give en statistisk signifikant beregning.

Bilag 1

Uddrag af Flygtningekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling. (Udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 55 af 24. november 1954, Lovtidende C)

Kapitel I

Almindelige bestemmelser

Artikel I

Bestemmelse af udtrykket flygtning«

A. For nærværende konventions formål skal udtrykket »flygtning« finde anvendelse på enhver person, der:

(1) i henhold til aftalerne af 12. maj 1926 og 30. juni 1928, konventionerne af 28. oktober 1933 og 10. februar 1938, protokollen af 14. september 1939 eller den Internationale Flygtningeorganisations statutter er blevet betragtet som flygtning;

de af den Internationale Flygtningeorganisation i dennes virksomhedsperiode truffede afgørelser om, at en person ikke kan anerkendes som flygtning, skal ikke være til hinder for, at den pågældende, når han opfylder de i dette afsnit under stk. 2 anførte betingelser, anerkendes som flygtning;

(2) på grund af begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951, og som følge af velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt, ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse; eller som ikke har nogen statsborgerret, og på grund af sådanne begivenheder befinder sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på

grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil.

Med hensyn til en person, der har statsborgerret i mere end eet land, skal udtrykket »det land, i hvilket han har statsborgerret« betyde hvert af de lande, i hvilke han har statsborgerret. En person skal således ikke betragtes som værende uden beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret, såfremt han uden gyldig grund, der udspringer af velbegrundet frygt, har undladt at søge beskyttelse fra et af de lande, i hvilke han har statsborgerret.

B. (1) For denne konventions formål skal ordene »begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951« i artikel 1, afsnit A, betyde enten

(a) »begivenheder, indtrådt i Europa inden den 1. januar 1951«; eller

(b) »begivenheder, indtrådt i Europa eller andetsteds inden den 1. januar 1951«,

og hver kontraherende stat skal samtidig med sin underskrift, ratifikation eller tiltrædelse afgive en erklæring, hvori det tilkendegives, hvilkes af disse betydninger den anvender med hensyn til sine forpligtelser i henhold til denne konvention.

(2) Enhver kontraherende stat, som har valgt den under (a) anførte formulering, kan når som helst udvide sine forpligtelser ved en til De Forenede Nationers generalsekretær stilet meddelelse om, at den vælger den under (b) anførte formulering.

C. Denne konvention skal ikke længere finde anvendelse på en person, der omfattes af bestemmelserne i afsnit A, såfremt han:

(1) påny frivilligt har søgt det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret;

eller

(2) efter at have mistet sin statsborgerret frivilligt har generhvervet denne;

eller

(3) har erhvervet en ny statsborgerret og nyder godt af det lands beskyttelse, i hvilket han er blevet statsborger;

eller

(4) frivilligt påny har bosat sig i det land, som han har forladt eller udenfor hvilket han er forblevet af frygt for forfølgelse;

eller

(5) ikke længere kan afslå at søge det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke han er blevet anerkendt som flygtning, er bortfaldet,

denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at søge beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret;

(6) uden at være i besiddelse af nogen statsborgerret er i stand til at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere har haft fast bopæl, fordi de forhold, som førte til, at han er blevet anerkendt som flygtning, ikke længere er til stede,

denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at vende tilbage

til det land, i hvilket han tidligere havde fast bopæl.

D. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på personer, som for nærværende nyder beskyttelse eller bistand fra andre organer eller institutioner under De Forenede Nationer end De Forenede Nationers højkommisær for flygtninge.

Såfremt af en eller anden grund denne beskyttelse eller bistand er bortfaldet, uden at disse personers forhold er blevet endeligt fastlagt i overensstemmelse med de derpå sigtende beslutninger, vedtagne af De Forenede Nationers plenarforsamling, skal disse personer uden videre være berettiget til at nyde de i denne konvention omhandlede fordele.

E. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på den, som af de kompetente myndigheder i det land, i hvilket han har bosat sig, anerkendes som havende de rettigheder og pligter, der er knyttet til besiddelse af statsborgerret i det pågældende land.

F. Denne konventions bestemmelser skal ikke finde anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at han:

- (a) har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de mellemfolkelige aftaler, som er indgået for at træffe forholdsregler herimod;
- (b) har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse udenfor tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette;
- (c) har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger.

Artikel 31

Flygtninge, som ulovligt opholder sig i tilflugtslandet

1. Flygtninge, som kommer direkte fra et område, hvor deres liv eller frihed true- des i den i artikel 1 anførte betydning, og uden tilladelse indrejser til eller befinder sig indenfor de kontraherende staters område, skal ikke i disse stater kunne straffes for ulovlig indrejse eller ophold, forudsat at de uopholdeligt henvender sig til myndighedene og godtgør, at de har haft rimelig grund til deres ulovlige ind- rejse eller tilstedeværelse.

2. De kontraherende stater skal ikke pålægge sådanne flygtninge andre be- grænsninger i deres bevægelsesfrihed end dem, der er nødvendige, og sådanne begrænsninger skal alene anvendes, indtil flygtningenes forhold i landet er blevet ordnet, eller indtil de opnår adgang til et andet land. De kontraherende stater skal indrømme sådanne flygtninge en rimelig frist og alle nødvendige lettelser for at opnå adgang til et andet land.

Artikel 32

Udvisning

1. De kontraherende stater må ikke ud- vise en flygtning, der lovligt befinder sig på deres område, undtagen af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offent- lige orden.

2. En sådan flygtning må alene udvises på grundlag af en afgørelse, truffet i

overensstemmelse med gældende lov. Medmindre tvingende hensyn til statens egen sikkerhed tilsiger andet, skal der gives flygtningen adgang til at fremlægge bevisligheder for at rense sig og til dette formål at appellere til og lade give møde for vedkommende myndighed eller en eller flere af vedkommende myndighed særligt udpegede personer.

3. De kontraherende stater skal indrømme en sådan flygtning en rimelig frist til at søge lovlig adgang til et andet land. De kontraherende stater forbeholder sig retten til i denne tid at anvende sådanne interne foranstaltninger, som de måtte finde nødvendige.

Artikel 33

Forbud mod udvisning eller afvisning

1. Ingen kontraherende stat må på nogen- somhelst måde udvise eller afvise en flygtning ved grænserne til sådanne om- råder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser.

2. Nærværende bestemmelse kan dog ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågæl- dende land.

Bilag 2

Uddrag af protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtninges retsstilling

Artikel I

Almindelig bestemmelse

1. De i denne protokol deltagende stater forpligter sig til at anvende konventionens artikler 2-34 inklusive på de nedenfor definerede flygtninge.

2. I denne protokol skal betegnelsen »flygtning« – undtagen ved anvendelsen af denne artikels stk. 3 – forstås som enhver person, der omfattes af definitionen i konventionens artikel 1, som om ordene »som følge af begivenheder ind-

trådt før den 1. januar 1951 og« samt ordene »som følge af sådanne begivenheder« var udeladt i artikel I A (2).

3. Denne protokol skal af de deltagende stater anvendes uden geografisk begrænsning, idet dog deklarationer afgivet af stater, der allerede deltager i konventionen, i henhold til dennes artikel I B (1) (a) også skal være gældende i forhold til denne protokol, medmindre de er udvidet i henhold til konventionens artikel I B (2).

Bekendtgørelse af udlændingeloven, Lovbekendtgørelse nr. 826 af 24. august 2005

Herved bekendtgøres udlændingeloven jf. lovbekendtgørelse nr. 808 af 14. juli 2004 med de ændringer, der følger af lov nr. 429 af 9. juni 2004, lov nr. 324 af 18. maj 2005, lov nr. 402 af 1. juni 2005 og lov nr. 403 af 1. juni 2005. Den bekendtgjorte lovtæst indeholder ikke de ændringer, der følger af lov nr. 323 af 18. maj 2005¹⁾, § 101 i lov nr. 428 af 6. juni 2005, § 26 i lov nr. 430 af 6. juni 2005, § 32 i lov nr. 431 af 6. juni 2005, § 14 i lov nr. 523 af 24. juni 2005, § 31 i lov nr. 542 af 24. juni 2005 og § 10 i lov nr. 554 af 24. juni 2005, da lovene endnu ikke er trådt i kraft.

Kapitel 1

Udlændinges indrejse og ophold

§ 1. Statsborgere i Finland, Island, Norge og Sverige kan uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet.

§ 2. Udlændinge, der er statsborgere i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, kan indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder fra indrejsen eller, såfremt de pågældende er arbejdssøgende, i indtil 6 måneder fra indrejsen.

Stk. 2. Udlændinge, der er omfattet af de regler, der er nævnt i stk. 4 (EU-reglerne), men som ikke er statsborgere i et af de i stk. 1 nævnte lande (tredjelandstatsborgere), kan indrejse og opholde sig her i landet i samme tidsrum som de i stk. 1 nævnte personer. Tredjelandstatsborgere skal dog have deres pas eller anden rejselægitimation viseret før indrejsen, medmindre de pågældende er fritaget for visum, jf. § 39, stk. 2.

Stk. 3. De begrænsninger, der følger af denne lov, finder kun anvendelse på udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, i det omfang det er foreneligt med disse regler.

Stk. 4. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere bestemmelser til gennemførelse af Den Europæiske Unions

regler om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger i forbindelse med arbejdskraftens frie bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser m.v. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere bestemmelser om opholdstilladelser efter § 6. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan herved fravige bestemmelserne i denne lov, i det omfang det følger af EU-reglerne.

Stk. 5. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om, at stk. 1-3 og de i medfør af stk. 4 fastsatte bestemmelser med de nødvendige ændringer også skal anvendes i forhold til et tredjeland, der har indgået overenskomst eller et hertil svarende arrangement om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger med Den Europæiske Union eller dens medlemsstater.

§ 2 a. Ved Schengenkonventionen forstås i denne lov konvention af 19. juni 1990 om gennemførelse af Schengenaftalen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser med senere ændringer.

Stk. 2. Ved et Schengenland forstås i denne lov et land, der er tilsluttet Schengenkonventionen. Cypern, Estland, Letland, Litauen, Malta, Polen, Slovakiet, Slovenien, Tjekkiet og Ungarn anses dog ikke for Schengenlande i forhold til § 2 b,

stk. 1-3, §§ 3, 4 og 4 b, § 10, stk. 2, nr. 4, § 19, stk. 3 og 4, kapitel 4 a, § 28, stk. 1, nr. 6, § 28, stk. 6, 2. pkt., § 38, stk. 1-3, § 39, stk. 3, 2. pkt., §§ 58 f-58 h og § 59, stk. 1, nr. 1.

§ 2 b. Udlændinge, der har opholdstilladelse i et andet Schengenland, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt opholdstilladelsen. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for halvåret har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt opholdstilladelsen. Har udlændingen opholdstilladelse i et andet nordisk land, fradrages dog ikke den tid, hvori udlændingen har haft ophold i de andre nordiske lande.

Stk. 2. Udlændinge, der har visum gyldigt for alle Schengenlande, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet inden for visummets gyldighedsperiode. Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold her i landet må dog ikke overstige 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for halvåret har opholdt sig i et andet Schengenland.

Stk. 3. Udlændinge, der har visum til ophold af mere end 3 måneders varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland, har i medfør af Schengenkonventionens artikel 18 ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder fra visummets oprindelige gyldighedsdato. Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold her i landet må dog ikke overstige 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for halvåret har opholdt sig i et andet Schengenland. Uden for de i 1. pkt. nævnte tilfælde har udlændinge med visum til ophold af mere end 3 måneders varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland alene ret til uden ugrundet ophold at rejse gennem Danmark i medfør af Schengenkonventionens artikel 18.

Stk. 4. Udlændinge, der har opholdstilladelse eller tilbagerejsetilladelse udstedt af et andet Schengenland, har ret til uden ugrundet ophold

at rejse gennem Danmark i medfør af Schengenkonventionens artikel 5, stk. 3.

§ 3. Udlændinge, der efter regler fastsat i medfør af § 39, stk. 2, er fritaget for visum, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder i løbet af en 6-måneders-periode regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for 6-måneders-perioden har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland.

§ 3 a. Uanset bestemmelserne i §§ 1-3 skal udlændinge med indrejseforbud, jf. § 32, have et visum udstedt efter § 4 eller § 4 a for at indrejse og opholde sig i Danmark. Tilsvarende gælder for udlændinge, der ikke er omfattet af §§ 1-3. De i 1. og 2. pkt. nævnte udlændinge må ikke opholde sig her i landet ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum.

§ 4. Visum udstedes i medfør af Schengenkonventionens artikel 12, jf. artikel 15, til at gælde indrejse og ophold i alle Schengenlande. Visum kan gives til en eller flere indrejser inden for et nærmere fastsat tidsrum. Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold i Danmark og de andre Schengenlande må dog ikke overstige 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene.

Stk. 2. Udstedelse af visum efter stk. 1 kan betinges af, at den herboende reference stiller økonomisk sikkerhed for betaling af et beløb på 50.000 kr.

Stk. 3. Beløbet nævnt i stk. 2 forfalder til betaling, hvis udlændingen efter indrejsen uden fornøden tilladelse opholder sig i Danmark eller i et andet Schengenland ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum, jf. dog 2. pkt. Halvdelen af beløbet nævnt i stk. 2 forfalder til betaling, og det resterende beløb frigives, hvis opholdet varer op til en måned ud over det angivne tidsrum. 1. og 2. pkt. finder ikke anvendelse, hvis udlændingen godtgør, at overskridelsen af det angivne tidsrum skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last.

Stk. 4. Beløbet nævnt i stk. 2 forfalder til betaling, hvis udlændingen efter indrejsen

- 1) udvises efter reglerne i kapitel 4,
- 2) indgiver ansøgning om opholdstilladelse her i landet, jf. dog stk. 5, eller

- 3) indgiver ansøgning om asyl i et andet Schengenland.

Stk. 5. Uanset bestemmelsen i stk. 4, nr. 2, forfalder beløbet nævnt i stk. 2 ikke til betaling, hvis udlændingen har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse inden for et fagområde, hvor der er mangel på særligt kvalificeret arbejdskraft, jf. § 9 a, stk. 1, og søger om opholdstilladelse på dette grundlag, eller hvis hensyn af humanitær karakter afgørende taler derimod.

Stk. 6. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler for, hvordan økonomisk sikkerhed efter stk. 2 skal stilles, og for betaling af beløb, der er forfaldet til betaling efter stk. 3 og 4. Det i stk. 2 angivne beløb er fastsat i 2004-niveau og reguleres fra og med 2005 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 4 a. Uanset bestemmelserne i §§ 3-4 kan der i særlige tilfælde udstedes visum, der begrænses til kun at gælde indrejse og ophold i Danmark.

§ 4 b. En udlænding, der har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland i medfør af §§ 2-3 a, kan i særlige tilfælde få forlænget sin ret til ophold her i landet.

§ 4 c. En udlænding kan ikke få visum efter § 4, stk. 1, i en periode på 5 år, hvis der foreligger sådanne omstændigheder som nævnt i § 4, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4. Perioden udgør 3 år, hvis der foreligger sådanne omstændigheder som nævnt i § 4, stk. 3, 2. pkt. § 4, stk. 3, 3. pkt., finder tilsvarende anvendelse. 1. og 2. pkt. finder ikke anvendelse, hvis der foreligger ganske særlige grunde.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1, 1. pkt., jf. § 4, stk. 4, nr. 2, finder ikke anvendelse, hvis der foreligger omstændigheder som nævnt i § 4, stk. 5, eller hvis udlændingen har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 9, stk. 1, nr. 1 eller 2. Bestemmelsen i stk. 1, 1. pkt., jf. § 4, stk. 4, nr. 2 og 3, finder ikke anvendelse, hvis udlændingen har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen selv udrejser eller medvirker til udrejsen uden grundet ophold.

§ 5. Udlændinge, der ikke efter §§ 1-3 a og 4 b har ret til at opholde sig her i landet, må kun opholde sig her i landet, hvis de har opholdstilladelse.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om, at børn under 18 år, der har fast ophold hos forældremyndighedens indehaver, er fritaget for opholdstilladelse.

§ 6. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 4 og 5, jf. dog § 9 a, stk. 1, 2. pkt., jf. 1. pkt., og stk. 5, for så vidt angår arbejdstagere, der er statsborgere i Estland, Letland, Litauen, Polen, Slovakiet, Slovenien, Tjekkiet eller Ungarn.

§ 7. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Stk. 2. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. En ansøgning som nævnt i 1. pkt. anses også som en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 1 og 2 kan nægtes, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til et andet land, hvor udlændingen må antages at kunne opnå beskyttelse.

§ 8. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale med De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge eller lignende international aftale, og som er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, jf. § 7, stk. 1.

Stk. 2. Ud over de i stk. 1 nævnte tilfælde gives der efter ansøgning opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale som nævnt i stk. 1, og som ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. § 7, stk. 2.

Stk. 3. Ud over de i stk. 1 og 2 nævnte tilfælde gives der efter ansøgning opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale som nævnt i stk. 1, og som må antages at ville opfylde grundprincipperne for at opnå opholdstilladelse efter en af udlændingelovens bestemmelser, såfremt de var indrejst i Danmark som asylansøgere.

Stk. 4. Ved udvælgelsen af udlændinge, der

meddeles opholdstilladelse efter stk. 1-3, skal der, medmindre særlige grunde taler derimod, lægges vægt på udlændingenes mulighed for at slå rod i Danmark og få glæde af opholdstilladelsen, herunder deres sproglige forudsætninger, uddannelsesforhold, arbejds erfaring, familieforhold, netværk, alder og motivation.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1-3 skal, medmindre særlige grunde taler derimod, betinges af, at udlændingen medvirker til en særlig sundhedsundersøgelse og giver samtykke til, at helbredsoplysningerne videregives til Udlændingestyrelsen og til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvortil udlændingen visiteres, samt underskriver en erklæring vedrørende vilkår for genbosætning i Danmark.

Stk. 6. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration bestemmer den overordnede fordeling af de udlændinge, der skal gives opholdstilladelse efter stk. 1-3.

§ 9. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til

- 1) en udlænding over 24 år, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person over 24 år, der
 - a) har dansk indfødsret,
 - b) har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande,
 - c) har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller
 - d) har haft tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet i mere end de sidste 3 år,
- 2) et ugift mindreårigt barn under 15 år af en i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle, når barnet bor hos forældremyndighedens indehaver og ikke gennem fast samlivsforhold har stiftet selvstændig familie, og når den i Danmark fastboende person
 - a) har dansk indfødsret,
 - b) har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande,
 - c) har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller
 - d) har tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold,
- 3) en mindreårig udlænding med henblik på ophold hos en anden i Danmark fastboende person end forældremyndighedens indehaver, når opholdstilladelsen gives med henblik på adoption, ophold som led i et pleje-

forhold eller, hvis særlige grunde taler derfor, ophold hos barnets nærmeste familie, og når den i Danmark fastboende person

- a) har dansk indfødsret,
- b) har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande,
- c) har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller
- d) har tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold.

Stk. 2. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal betinges af, at ansøgeren og den herboende person underskriver en erklæring om efter bedste evne at ville deltage aktivt i ansøgerens og eventuelle medfølgende udenlandske børns danskuddannelse og integration i det danske samfund.

Stk. 3. Opholdstilladelse til en samlever efter stk. 1, nr. 1, skal betinges af, at den herboende person påtager sig at forsørge ansøgeren. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre ganske særlige grunde taler derimod, betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, eller som har påtaget sig at forsørge ansøgeren, godtgør at være i stand hertil, jf. stk. 22.

Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derimod, betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, stiller økonomisk sikkerhed for 50.000 kr. til dækning af eventuelle fremtidige offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven til ansøgeren, jf. stk. 20. Økonomisk sikkerhed efter 1. pkt. kan efter anmodning nedsættes med halvdelen af det beløb, der er stillet sikkerhed for efter 1. pkt., når udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, har bestået en afsluttende prøve i dansk, jf. § 9 i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., eller modtaget bevis for aktiv deltagelse ved uddannelsens afslutning, jf. § 5, stk. 5, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler for, hvordan økonomisk sikkerhed efter 1. pkt. skal stilles. Det i 1. pkt. angivne beløb er fastsat i 2002-niveau og reguleres fra og med 2003 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal,

medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derimod, betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, i en periode på 1 år inden tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen og frem til meddelelsen af opholdstilladelsen ikke har modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. stk. 23.

Stk. 6. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, betinges af, at den herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 24.

Stk. 7. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, litra a, når den herboende person ikke har haft dansk indfødsret i 28 år, og efter stk. 1, nr. 1, litra b-d, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, kun gives, såfremt ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning til Danmark er større end ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning til et andet land. Herboende personer med dansk indfødsret, der er adopteret fra udlandet inden det fyldte 6. år, og som senest i forbindelse med adoptionen har erhvervet dansk indfødsret, anses for at have haft dansk indfødsret fra fødslen.

Stk. 8. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan ikke, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derfor, gives, såfremt det må anses for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet er etableret efter begge parter eget ønske. Er ægteskabet indgået eller er samlivsforholdet etableret mellem nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede, anses det, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet er etableret efter begge parter eget ønske.

Stk. 9. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan ikke gives, såfremt der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse eller etableringen af samlivsforholdet er at opnå opholdstilladelse.

Stk. 10. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, ikke gives, såfremt den herboende person inden for en periode på 10 år inden tidspunktet for afgørelsen for et eller flere forhold begået mod en

ægtefælle eller samlever ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, for overtrædelse af straffelovens §§ 213, 216 eller 217, §§ 224 eller 225, jf. §§ 216 eller 217, eller § 228, § 229, stk. 1, §§ 237, 244-246, 250, 260, 261, 262 a eller 266.

Stk. 11. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan ikke gives, såfremt ansøgning herom er indgivet samtidig med en ansøgning fra ansøgerens barn om opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, hvorpå der meddeles afslag efter stk. 16. Dette gælder dog ikke, hvis ansøgerens barn kan henvises til at tage ophold hos nærtstående familie i hjemlandet og hensynet til barnets tarv ikke taler derimod, eller hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, i øvrigt taler derimod.

Stk. 12. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan, såfremt væsentlige hensyn taler derfor, betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, godtgør at være i stand hertil, jf. stk. 22. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan endvidere, såfremt væsentlige hensyn taler derfor, betinges af, at den herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 24.

Stk. 13. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan i tilfælde, hvor ansøgeren og en af ansøgerens forældre er bosiddende i hjemlandet eller et andet land, kun gives, såfremt ansøgeren har eller har mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der er grundlag for en vellykket integration her i landet. Dette gælder dog ikke, hvis ansøgningen indgives senest 2 år efter, at den herboende person opfylder betingelserne i stk. 1, nr. 2, eller hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod.

Stk. 14. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan i tilfælde, hvor ansøgeren tidligere har haft opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, som er bortfaldet efter § 17, kun gives, såfremt hensynet til ansøgerens tarv taler derfor.

Stk. 15. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan ikke gives, såfremt dette åbenbart vil stride mod ansøgerens tarv, jf. stk. 25.

Stk. 16. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor,

ikke gives, såfremt den i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle eller samlever inden for en periode på 10 år inden tidspunktet for afgørelsen for et eller flere forhold begået mod et eller flere mindreårige børn ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lov-overtrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, for overtrædelse af straffelovens § 210, stk. 1 eller 3, jf. stk. 1, §§ 213, 216-219, 222 eller 223, §§ 224 eller 225, jf. §§ 216-219, 222 eller 223, eller § 228, § 229, stk. 1, §§ 230, 232, 235, 237, 244-246, 250, 260, 261, § 262 a, stk. 2, eller § 266.

Stk. 17. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 3, skal betinges af, at den herboende person påtager sig at forsørge ansøgeren og godtgør at være i stand hertil, jf. stk. 22. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 3, når opholdstilladelsen gives med henblik på ophold hos barnets nærmeste familie, skal endvidere betinges af, at den herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 24.

Stk. 18. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal være opnået inden indrejsen. Efter indrejsen kan ansøgning herom ikke indgives, behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. Har udlændingen på tidspunktet for ansøgningen lovligt ophold her i landet i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, eller i medfør af en opholdstilladelse efter §§ 6-9 f, kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1 eller 2, dog indgives, behandles og tillægges opsættende virkning, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 19. Er en opholdstilladelse betinget af, at den herboende person (garanten) har påtaget sig at forsørge ansøgeren, og har skullet godtgøre at være i stand hertil, jf. stk. 3 og stk. 17, 1. pkt.,²⁾ og ydes der senere ansøgeren hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, skal kommunalbestyrelsen pålægge garanten at yde betaling for hjælpen. Betalingen skal af kommunalbestyrelsen inddrives hos garanten efter reglerne om inddrivelse af personlige skatter. 1. og 2. pkt. finder ikke anvendelse for offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik og integrationsloven, som ydes ansøgeren, efter at den pågældende er meddelt tidsubegrænset op-

holdstilladelse eller en ny opholdstilladelse på et andet grundlag.

Stk. 20. Er en opholdstilladelse betinget af, at den herboende person har skullet stille økonomisk sikkerhed, jf. stk. 4, og ydes der senere ansøgeren hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, skal kommunalbestyrelsen tvangsinddrive det beløb, der er stillet til sikkerhed, som betaling for hjælpen. Stk. 19, 3. pkt., finder tilsvarende anvendelse. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om, hvordan tvangsinddrivelse efter 1. pkt. skal ske.

Stk. 21. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra den herboende person og ansøgeren afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen til brug for behandlingen af en sag efter stk. 1 om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende den herboende person og ansøgeren, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelsen af sagen.

Stk. 22. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om, hvorvidt den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, er i stand hertil, jf. stk. 3, stk. 12, 1. pkt., og stk. 17, 1. pkt. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om, hvornår det kan anses for godtgjort, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, er i stand hertil, jf. stk. 3, stk. 12, 1. pkt., og stk. 17, 1. pkt., og om kommunalbestyrelsens udtalelse efter 1. pkt.

Stk. 23. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om, hvorvidt den herboende person siden 1 år inden tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen har modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. stk. 5.

Stk. 24. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om den herboende persons boligforhold, herunder antallet af beboelsesrum og beboere i boligen. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra den herboende person til brug for sin udtalelse efter 1. pkt. samkøre Det Fælleskommunale Persondatasystem med Bygnings- og Boligregistret (BBR) med det formål at tilvejebringe oplysning om antallet af beboelsesrum i boligen og antallet af beboere, der er tilmeldt den pågældende adresse. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om,

hvornår det kan anses for godtgjort, at den herboende person råder over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 6, stk. 12, 2. pkt., og stk. 17, 2. pkt., og om kommunalbestyrelsens udtalelse efter 1. pkt.

Stk. 25. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om, hvorvidt meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, åbenbart vil stride mod ansøgerens tarv, jf. stk. 15. Kommunalbestyrelsens udtalelse afgives uden samtykke fra den eller de personer, som udtalelsen angår.

§ 9 a. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis væsentlige beskæftigelsesmæssige eller erhvervsmæssige hensyn taler for at imødekomme ansøgningen, herunder hvis udlændingen kan få ansættelse inden for et fagområde, hvor der er mangel på særligt kvalificeret arbejdskraft. For arbejdstagere, der er statsborgere i Estland, Letland, Litauen, Polen, Slovakiet, Slovenien, Tjekkiet og Ungarn, finder 1. pkt. alene anvendelse, hvis der ikke kan gives de pågældende opholdstilladelse i medfør af stk. 5.

Stk. 2. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis opholdstilladelse efter §§ 7-9 eller 9 b-9 e nægtes forlænget efter § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, eller inddrages efter § 19, stk. 1, når udlændingen er i et fast ansættelsesforhold af længere varighed eller gennem en længere periode har drevet selvstændig erhvervs virksomhed, og beskæftigelsesmæssige eller erhvervsmæssige hensyn taler derfor.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal være opnået inden indrejsen. Efter indrejsen kan ansøgning herom ikke indgives, behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre særlige grunde taler derfor.

Stk. 4. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2 kan kun indgives af en udlænding, der opholder sig her i landet. Ansøgninger, der indgives senere end 7 dage efter, at der er truffet endelig afgørelse om nægtelse af forlængelse eller om inddragelse af udlændingens opholdstilladelse efter §§ 7-9 eller 9 b-9 e, kan ikke behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 5. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der er statsborger i Estland, Letland, Litauen, Polen, Slovakiet, Slovenien, Tjekkiet eller Ungarn,

1) hvis den pågældende har indgået aftale eller

fået tilbud om ordinær fuldtidsansættelse hos en herværende arbejdsgiver i henhold til en hos arbejdsgiveren gældende dansk overenskomst, der vedrører det pågældende arbejde, og hvor der som aftalepart på lønmodtagersiden mindst er tale om en lokal fagforening, som er medlem af en landsdækkende lønmodtagerorganisation,

- 2) hvis den pågældende på et arbejdsområde, hvor løn- og ansættelsesvilkårene sædvanligvis alene er reguleret i en individuel ansættelseskontrakt, har indgået aftale eller fået tilbud om ordinær fuldtidsansættelse hos en herværende arbejdsgiver som forsker, underviser, funktionær i en ledende stilling eller specialist m.v., eller
- 3) hvis den pågældende uden for de i nr. 1 og 2 nævnte tilfælde har indgået aftale eller fået tilbud om ordinær fuldtidsansættelse hos en herværende arbejdsgiver på sædvanlige løn- og ansættelsesvilkår.

Stk. 6. Opholdstilladelse efter stk. 5 skal betinges af, at den herværende arbejdsgiver er registreret hos de statslige told- og skattemyndigheder som indeholdelsespligtig efter kildeskatteloven. Udlændingestyrelsen kan indhente oplysning herom fra skattemyndighederne. Oplysningerne kan indhentes i elektronisk form.

Stk. 7. Opholdstilladelse efter stk. 5 kan ikke gives, såfremt den herværende arbejdsgiver er omfattet af strejke, lockout eller blokade. Dette gælder dog ikke, hvis konflikten er kendt overenskomststridig eller på anden måde retsstridig.

Stk. 8. Opholdstilladelse efter stk. 5, nr. 3, skal betinges af, at den indgåede ansættelsesaftale eller det fremsatte ansættelsestilbud indeholder de i § 2, stk. 2, i lov om arbejdsgiverens pligt til at underrette lønmodtageren om vilkårene for ansættelsesforholdet nævnte oplysninger.

Stk. 9. I sager vedrørende opholdstilladelse efter stk. 5, nr. 3, afgiver den herværende arbejdsgiver over for Udlændingestyrelsen erklæring om, hvorvidt løn- og ansættelsesvilkårene er sædvanlige, og om, hvorvidt de i stk. 8 nævnte oplysninger er indeholdt i ansættelsesaftalen eller tilbuddet.

Stk. 10. Det regionale arbejdsmarkedsråd afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om, hvorvidt de i stk. 1, 2, 5 eller 8 angivne betingelser efter det regionale arbejdsmarkedsråds opfattelse er opfyldt. Udtalelsen kan indhentes i elektronisk form.

Stk. 11. Udlændingestyrelsen videregiver uden udlændingens samtykke oplysning om meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 5 til det regionale arbejdsmarkedsråd. Udlændingestyrelsen kan i den forbindelse, herunder i elektronisk form, videregive følgende oplysninger:

- 1) Lønmodtagerens navn.
- 2) Arbejdsgiverens navn og adresse og arbejdsstedets beliggenhed.
- 3) Lønmodtagerens arbejdsfunktioner, titel, rang, stilling og jobkategori.
- 4) Ansættelsesforholdets begyndelsestidspunkt og dets forventede varighed, hvis der ikke er tale om tidsbestemt ansættelse.
- 5) Den normale daglige eller ugentlige arbejdstid.

§ 9 b. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde befinder sig i en sådan situation, at væsentlige hensyn af humanitær karakter afgørende taler for at imødekomme ansøgningen.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives af udlændinge, der opholder sig her i landet, og som er registrerede som asylansøgere efter § 48 e, stk. 1, og er meddelt afslag på ansøgningen om opholdstilladelse efter § 7 af Udlændingestyrelsen. Ved behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration uden ansøgerens samtykke indhente de akter, der er indgået i sagen om opholdstilladelse til ansøgeren efter § 7, fra Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet samt indhente helbredsoplysninger om ansøgeren fra indkvarteringsoperatøren og Udlændingestyrelsen.

§ 9 c. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. Medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, betinges opholdstilladelse efter 1. pkt. som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person af, at de i § 9, stk. 2-17, nævnte betingelser er opfyldt. Bestemmelserne i § 9, stk. 19-25, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis

- 1) udsendelse af udlændingen, jf. § 30, ikke har været mulig i mindst 18 måneder,
- 2) udlændingen har medvirket ved udsendesbestræbelserne i sammenhængende 18 måneder, og
- 3) udsendelse efter de foreliggende oplysninger for tiden må anses for udsigtsløs.

Stk. 3. Der kan gives opholdstilladelse til:

- 1) En uledsaget udlænding, der inden det fyldte 18. år har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens personlige forhold, er særlige grunde til at antage, at udlændingen ikke bør gennemgå en asylsagsbehandling.
- 2) En uledsaget udlænding, der inden det fyldte 18. år har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, hvis der er grund til at antage, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal være opnået inden indrejsen. Efter indrejsen kan ansøgning herom ikke indgives, behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor.

§ 9 d. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, som tidligere har haft dansk indfødsret, medmindre udlændingens danske indfødsret er frakendt ved dom efter § 8 A eller § 8 B i lov om dansk indfødsret.

§ 9 e. Der kan gives opholdstilladelse til en udlænding fra Kosovoprovinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, der har eller har haft opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovoprovinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovonødloven), eller som på grundlag af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 indgivet inden den 30. april 1999 er eller har været registreret som asylansøger efter reglerne i § 48 e, stk. 1, såfremt udlændingen må antages at have behov for midlertidig beskyttelse her i landet.

§ 9 f. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til

- 1) en udlænding, der her i landet skal virke som religiøs forkynner,
- 2) en udlænding, der her i landet skal virke som missionær, eller

- 3) en udlænding, der her i landet skal virke inden for et religiøst ordenssamfund.

Stk. 2. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen godtgør at have tilknytning til folkekirken eller et anerkendt eller godkendt trossamfund her i landet. Meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1 er betinget af, at antallet af udlændinge med opholdstilladelse efter stk. 1 inden for trossamfundet står i rimeligt forhold til trossamfundets størrelse.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen godtgør at have en relevant baggrund eller uddannelse for at virke som religiøs forkynder eller missionær eller inden for et religiøst ordenssamfund.

Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager offentlig hjælp til forsørgelse under opholdet her i landet.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1 kan ikke meddeles, hvis der er grund til at antage, at udlændingen vil udgøre en trussel mod den offentlige tryghed, den offentlige orden, sundheden, sædeligheden eller andres rettigheder og pligter.

Stk. 6. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal være opnået inden indrejsen. Efter indrejsen kan ansøgning herom ikke indgives, behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre særlige grunde taler derfor.

§ 10. En udlænding kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 6-9 f, hvis

- 1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed,
- 2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed eller
- 3) udlændingen anses for omfattet af artikel 1 F i flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Stk. 2. En udlænding kan uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde ikke, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, gives opholdstilladelse efter §§ 6-9 f, hvis

- 1) udlændingen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet,
- 2) der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lov-

overtrædelse, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24,

- 3) der i øvrigt foreligger omstændigheder, som kunne medføre udvisning efter reglerne i kapitel 4,
- 4) udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket i medfør af Schengenkonventionen, eller
- 5) udlændingen på grund af smitsom sygdom eller alvorligere sjælelig forstyrrelse må antages at ville frembyde fare eller væsentlige ulemper for sine omgivelser.

Stk. 3. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 22-25, kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 25 a eller 25 b, kan gives opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 eller 2, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 4. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, kan ikke gives opholdstilladelse efter § 6, § 8, stk. 3, og §§ 9-9 f, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, dog tidligst 2 år efter udrejsen.

§ 11. Opholdstilladelse efter §§ 7-9 f meddeles med mulighed for varigt ophold eller med henblik på midlertidigt ophold her i landet. Opholdstilladelsen kan tidsbegrænses.

Stk. 2. En tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19.

Stk. 3. Efter ansøgning meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse til en udlænding, som har boet lovligt her i landet i mere end de sidste 7 år, og som i hele denne periode har haft opholdstilladelse på det samme grundlag efter §§ 7-9 e, jf. dog stk. 7-9, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19. En udlænding med opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 2, kan dog tidligst meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse ved det fyldte 18. år.

Stk. 4. Uanset at betingelserne i stk. 3, 1. pkt., ikke er opfyldt, kan der efter ansøgning medde-

les tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. dog stk. 7-9, til en udlænding, der

- 1) har boet lovligt her i landet i mere end de sidste 5 år og i hele denne periode har haft opholdstilladelse på det samme grundlag efter §§ 7-9 e,
- 2) i de sidste 3 år inden indgivelsen af ansøgningen og frem til meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse har været fast tilknyttet arbejdsmarkedet som lønmodtager eller selvstændig erhvervsdrivende her i landet og må antages fortsat at være dette,
- 3) i de sidste 3 år inden indgivelsen af ansøgningen og frem til meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse ikke har modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven og
- 4) har opnået en væsentlig tilknytning til det danske samfund.

Stk. 5. Uanset at betingelsen i stk. 4, nr. 1, ikke er opfyldt, kan der, hvis ganske særlige grunde taler derfor, meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse efter stk. 4, jf. dog stk. 7-9, til en udlænding, der har boet lovligt her i landet i mere end de sidste 3 år og i hele denne periode har haft opholdstilladelse på det samme grundlag efter §§ 7-9 e.

Stk. 6. Uanset at betingelserne i stk. 3, 1. pkt., og stk. 4 og 5 ikke er opfyldt, kan der efter ansøgning meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis væsentlige hensyn afgørende taler for at imødekomme ansøgningen, jf. dog stk. 7-9.

Stk. 7. En udlænding kan ikke meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis udlændingen er idømt ubetinget straf af mindst 2 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, for overtrædelse af

- 1) lov om euforiserende stoffer, straffelovens § 191 eller § 290, når udbyttet er opnået ved overtrædelse af lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191,
- 2) udlændingelovens § 59, stk. 7, eller straffelovens § 125 a eller
- 3) bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens § 119, stk. 1 og 2, § 180, § 181, § 183, stk. 1 og 2, § 183 a, § 186, stk. 1, § 187, stk. 1, § 192 a, § 210, stk. 1 og 3, jf. stk. 1, § 216, § 222, §§ 224 og 225, jf. §§ 216 og 222, § 237, § 245, § 245 a, § 246, § 252, stk. 2, § 261, stk. 2, eller § 288.

Stk. 8. Medmindre særlige grunde taler derfor, kan en udlænding, der uden for de i stk. 7 nævnte tilfælde her i landet er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, ikke meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse før efter udløbet af de i § 11 a nævnte tidsrum.

Stk. 9. Medmindre særlige grunde taler derimod, er meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse betinget af, at udlændingen

- 1) har gennemført et tilbudt introduktionsprogram efter integrationsloven eller, hvis det ikke er tilfældet, har gennemført et andet forløb, der kan sidestilles hermed, jf. stk. 11,
- 2) har bestået en af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration godkendt danskprøve, jf. stk. 11, og
- 3) ikke har forfalden gæld til det offentlige, jf. stk. 11.

Stk. 10. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra udlændingen afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag om forlængelse af en tidsubegrænset opholdstilladelse eller om meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse. I tilfælde, hvor udlændingen er meddelt opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til en herboende person, kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra udlændingen og den herboende person afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende de pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag som nævnt i 1. pkt.

Stk. 11. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler for anvendelsen af stk. 3-6 og 9 og for kommunalbestyrelsens udtalelse efter integrationslovens § 52.

§ 11 a. Betinget frihedsstraf er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 3 år fra tidspunktet for afsigelse af endelig dom, dog altid indtil udløbet af den prøvetid, der er fastsat i dommen.

Stk. 2. Ubetinget frihedsstraf er uden for de i § 11, stk. 7, nævnte tilfælde til hinder for medde-

lelse af tidsbegrænset opholdstilladelse i følgende tidsrum:

- 1) Ubetinget frihedsstraf i under 60 dage er til hinder for meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse i 5 år fra tidspunktet for løsladelse.
- 2) Ubetinget frihedsstraf i 60 dage eller mere, men under 6 måneder, er til hinder for meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse i 8 år fra tidspunktet for løsladelse.
- 3) Ubetinget frihedsstraf i 1 år eller mere, men under 1 år, er til hinder for meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse i 10 år fra tidspunktet for løsladelse.
- 4) Ubetinget frihedsstraf i 1 år eller mere, men under 2 år, er til hinder for meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse i 12 år fra tidspunktet for løsladelse.
- 5) Ubetinget frihedsstraf i 2 år eller mere er til hinder for meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse i 15 år fra tidspunktet for løsladelse.

Stk. 3. Prøveløslades udlændingen, regnes de i stk. 2, nr. 2-5, nævnte tidsrum fra dette tidspunkt.

Stk. 4. Anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en betinget eller ubetinget frihedsstraf, er uden for de i § 11, stk. 7, nævnte tilfælde til hinder for meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse i følgende tidsrum:

- 1) Dom til ambulant behandling med mulighed for hospitalsindlæggelse, jf. straffelovens §§ 68 og 69, er til hinder for meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse i 2 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, dog mindst 3 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om idømmelse af foranstaltningen, jf. stk. 5.
- 2) Dom til behandling i hospital, jf. straffelovens §§ 68 og 69, er til hinder for meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse i 4 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, dog mindst 6 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om idømmelse af foranstaltningen, jf. stk. 5.
- 3) Dom til anbringelse i hospital, jf. straffelovens §§ 68 og 69, er til hinder for meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse i 6 år fra

tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, dog mindst 8 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om idømmelse af foranstaltningen, jf. stk. 5.

- 4) Dom til forvaring, jf. straffelovens § 68, jf. § 70, og § 70, er til hinder for meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse i 15 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, jf. stk. 5.

Stk. 5. Ved efterfølgende ændringer af en af de i stk. 4 nævnte retsfølger beregnes udstrækningen af tidsrummet ud fra den sidst idømte retsfølge.

Stk. 6. Dom til ungdomssanktion, jf. straffelovens § 74 a, er til hinder for meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse i 2 år fra tidspunktet for foranstaltningens ophør.

Stk. 7. Er udlændingen flere gange idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for lovovertrædelser, der ville have medført straf af denne karakter, beregnes de i stk. 1, 2 og 4 nævnte tidsrum ud fra den sidst idømte retsfølge, medmindre tidsrummet herved bliver kortere end det tidsrum, der efter stk. 1, 2 eller 4 er gældende for udlændingen efter en tidligere idømt retsfølge.

§ 11 b. Straf for overtrædelse af § 59, stk. 2, er uanset bestemmelsen i § 11 a til hinder for meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse i 10 år, i gentagelsestilfælde i 15 år, regnet fra løsladelsestidspunktet, tidspunktet for afsigelse af endelig dom, tidspunktet fra prøvetidens udløb eller tidspunktet for vedtagelse af bøde, således at det af de nævnte tidspunkter, der indebærer det seneste udløb af karenstiden, lægges til grund ved beregningen.

§ 12. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om opholdstilladelser, herunder om adgangen til opholdstilladelse, om tilladelseernes varighed, og om de betingelser, der kan fastsættes for opholdet.

Kapitel 2

Arbejde

§ 13. Udlændinge skal have arbejdstilladelse for at tage lønnet eller ulønnet beskæftigelse, for at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed eller for mod eller uden vederlag at udføre tjeneste-

ydelse her i landet. Arbejdstilladelse kræves til lige til beskæftigelse på dansk skib eller luftfartøj, der som led i rute fart eller i øvrigt regelmæssigt ankommer til dansk havn eller lufthavn.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere bestemmelser om, i hvilket omfang arbejdstilladelse kræves til arbejde på søterritoriet eller kontinentalsoklen.

§ 14. Følgende udlændinge er fritaget for krav om arbejdstilladelse:

- 1) Udlændinge, der er statsborgere i et andet nordisk land, jf. § 1.
- 2) Udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. §§ 2 og 6, dog ikke statsborgere i Estland, Letland, Litauen, Polen, Slovakiet, Slovenien, Tjekkiet og Ungarn.
- 3) Udlændinge med tidsubegrænset opholdstilladelse.
- 4) Udlændinge med opholdstilladelse efter §§ 7, 8, 9, 9 b, 9 d eller 9 e.
- 5) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, når tilladelsen er meddelt i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b.
- 6) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7.
- 7) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, når tilladelsen er meddelt som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan bestemme, at andre udlændinge er fritaget for krav om arbejdstilladelse.

§ 15. Der kan knyttes betingelser til en arbejdstilladelse.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om arbejdstilladelser, herunder om tilladelsernes indhold og varighed og om de betingelser, der kan knyttes til en tilladelse.

§ 16. Arbejdsministeren kan fastsætte regler om, at en udlænding, som har arbejdstilladelse eller er fritaget for krav herom, skal være medlem af en arbejdsløshedskasse, og om, at den, der beskæftiger en udlænding, skal underrette arbejdsformidlingen.

Stk. 2. Den, der beskæftiger en udlænding, skal på begæring meddele vedkommende myndighed

de nødvendige oplysninger til konstatering af, om udlændingen arbejder lovligt her i landet.

Kapitel 3

Bortfald og inddragelse af opholdstilladelser og arbejdstilladelser

§ 17. En opholdstilladelse bortfalder, når udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark. Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder. Er udlændingen meddelt opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold, og har udlændingen lovligt boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

Stk. 2. Det kan dog efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet i de i stk. 1 nævnte tilfælde.

Stk. 3. En opholdstilladelse, der er givet i medfør af §§ 7-8, ophører først efter stk. 1, når udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land.

§ 17 a. Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter

- 1) §§ 7 eller 8,
- 2) § 9 b,
- 3) § 9 c, stk. 1, i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b,
- 4) § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7,
- 5) § 9 e, når tilladelsen er meddelt tidsubegrænset,
- 6) § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1-5, jf. dog stk. 3, eller
- 7) et andet grundlag end nævnt i nr. 1-6, hvis det bestemmes efter ansøgning.

Stk. 2. Det kan efter ansøgning bestemmes, at opholdstilladelsen for en udlænding omfattet af stk. 1 først skal anses for bortfaldet, når der er

forløbet højst 12 måneder efter den i stk. 1 nævnte periode.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 1, nr. 6, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Stk. 4. Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for Danmark i mere end 3 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter

- 1) § 9 e, når tilladelsen er meddelt tidsbegrænset,
- 2) § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1, jf. dog stk. 5, eller
- 3) et andet grundlag end nævnt i nr. 1 og 2, hvis det bestemmes efter ansøgning.

Stk. 5. Stk. 4 finder kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 4, nr. 2, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Stk. 6. En udlænding kan kun én gang bevare sin opholdstilladelse i henhold til stk. 1-5.

§ 18. Retten til ophold her i landet bortfalder, når der af forsørgelsesmæssige grunde er truffet afgørelse om, at en udlænding, der ikke har de fornødne midler til sit underhold, skal hjemsendes.

§ 18 a. En opholdstilladelse bortfalder, når en udlænding erhverver dansk indfødsret.

Stk. 2. En udlænding, hvis danske indfødsret er blevet frakendt ved dom efter § 8 A i lov om dansk indfødsret, kan generhverve den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1.

Stk. 3. Generhvervelse efter stk. 2 er betinget af, at der ikke ville være grundlag for at inddrage den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1, jf. § 19.

§ 19. En tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages:

- 1) Når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke læn-

gere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. §§ 7 og 8.

- 2) Når udlændingen ikke har fornødent pas eller anden rejselægitimation, jf. § 39, der giver adgang til tilbagerejse til udstederlandet.
- 3) Når udlændingen undlader at overholde de betingelser, der er fastsat for opholdstilladelsen eller for en arbejdstilladelse. Betingelserne skal udtrykkeligt være tilkendegivet, og det skal skriftligt være indskærpet udlændingen, at tilsidesættelse vil medføre inddragelse.
- 4) Når opholdstilladelsen er betinget af, at en herboende person godtgør at være i stand til at forsørge udlændingen, jf. § 9, stk. 3, stk. 12, 1. pkt., og stk. 17, 1. pkt., og den herboende person ikke længere kan godtgøre dette. Bestemmelserne i § 9, stk. 22, finder tilsvarende anvendelse.
- 5) Når opholdstilladelsen ikke er betinget af, at en herboende person godtgør at være i stand til at forsørge udlændingen, fordi ganske særlige grunde taler derimod, jf. § 9, stk. 3, og disse ganske særlige grunde ikke længere foreligger, og den herboende person ikke kan godtgøre at være i stand til at forsørge udlændingen. Bestemmelserne i § 9, stk. 22, finder tilsvarende anvendelse.
- 6) Når opholdstilladelsen er betinget af, at en herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. § 9, stk. 6, stk. 12, 2. pkt., og stk. 17, 2. pkt., og den herboende person ikke længere kan godtgøre dette. Bestemmelserne i § 9, stk. 24, finder tilsvarende anvendelse.
- 7) Når opholdstilladelsen ikke er betinget af, at en herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, fordi særlige grunde taler derimod, jf. § 9, stk. 6, stk. 12, 2. pkt., og stk. 17, 2. pkt., og disse særlige grunde ikke længere foreligger, og den herboende person ikke kan godtgøre at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse. Bestemmelserne i § 9, stk. 24, finder tilsvarende anvendelse.
- 8) Når opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig

tilknytning til udlændingen, ikke modtager offentlig hjælp til forsørgelse under opholdet her i landet, jf. § 9 f, stk. 4, og udlændingen eller personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, modtager offentlig hjælp til forsørgelse. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om, hvorvidt udlændingen eller personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, under opholdet her i landet har modtaget offentlig hjælp til forsørgelse.

Stk. 2. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages,

- 1) når udlændingen har opnået opholdstilladelsen ved svig,
- 2) når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse,
- 3) når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse.

Stk. 3. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages, såfremt en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket i medfør af Schengenkonventionen på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter kapitel 4. Inddragelse efter 1. pkt. sker i forbindelse med konsultationer i medfør af Schengenkonventionens artikel 25 med myndighederne i et andet Schengenland.

Stk. 4. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan inddrages, såfremt en administrativ myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilknyttet Den Europæiske Union, på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter §§ 22-25 eller § 25 a, stk. 1 eller stk. 2, nr. 3, har truffet endelig afgørelse om udsendelse af en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union. Er afgørelsen om udsendelse truffet på baggrund af et strafbart forhold, kan opholdstilladelsen alene inddrages, hvis udlændingen er dømt for en lovovertrædelse, der i det pågældende land kan medføre en straf af mindst 1 års fængsel. Stk. 3,

2. pkt., finder tilsvarende anvendelse. Der kan ikke træffes afgørelse om inddragelse efter 1. pkt., hvis udlændingen er familiemedlem til en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som har gjort brug af sin ret til fri bevægelighed, jf. § 2, stk. 4.

Stk. 5. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 9 f kan inddrages, såfremt udlændingen ved endelig dom er idømt straf for overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens §§ 136, 140, 266, 266 a eller 266 b. Til brug for Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse efter 1. pkt. kan politiet uden udlændingens samtykke videregive oplysninger til Udlændingestyrelsen om, at en udlænding med opholdstilladelse efter § 9 f ved endelig dom er idømt straf for overtrædelse af de i 1. pkt. nævnte bestemmelser i straffeloven.

Stk. 6. Bestemmelserne i stk. 1, nr. 2-8, finder ikke anvendelse på udlændinge, som har opholdstilladelse efter § 6.

Stk. 7. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, tilsvarende anvendelse. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2, finder bestemmelsen i § 26, stk. 2, tilsvarende anvendelse.

Stk. 8. Ved afgørelsen om inddragelse af en opholdstilladelse meddelt i medfør af § 9, stk. 1, nr. 1, skal der tages særligt hensyn til, om opholdsgrundlaget ikke længere er til stede som følge af samlivsophør, der skyldes, at udlændingen med opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 1, har været udsat for overgreb, misbrug eller anden overlast m.v. her i landet.

Stk. 9. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra udlændingen afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag efter stk. 1 eller 2. I tilfælde, hvor udlændingen er meddelt opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til en herboende person, kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra udlændingen og den herboende person afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende de pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag som nævnt i 1. pkt.

§ 20. Er der i medfør af §§ 7 eller 8 givet opholdstilladelse til en udlænding, der er kommet hertil som led i en omfattende indstrømning af flygtninge, kan tilladelsen inddrages, såfremt tredjeland har erklæret sig villigt til at modtage og yde den pågældende beskyttelse eller de omstændigheder, der begrundede opholdstilladelsen, klart er bortfaldet.

§ 21. En arbejdstilladelse bortfalder, når udlændingens opholdstilladelse bortfalder eller inddrages.

Kapitel 4

Udvisning

§ 22. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 7 år, og en udlænding med opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, kan udvises, hvis

- 1) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 4 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 2) udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 2 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 2 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 4) udlændingen efter lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191 eller § 290, når udbyttet er opnået ved overtrædelse af lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,

- 5) udlændingen efter § 59, stk. 7, eller straffelovens § 125 a idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 6) udlændingen efter bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller efter straffelovens § 119, stk. 1 og 2, § 180, § 181, § 183, stk. 1 og 2, § 183 a, § 186, stk. 1, § 187, stk. 1, § 192 a, § 210, stk. 1 og 3, jf. stk. 1, § 215, § 216, § 222, §§ 224 og 225, jf. §§ 216 og 222, § 237, § 245, § 245 a, § 246, § 252, stk. 2, § 261, stk. 2, § 262 a, § 276, jf. § 286, §§ 278-283, jf. § 286, § 288 eller § 290, stk. 2, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, eller
- 7) udlændingen efter straffelovens §§ 260 eller 266 under henvisning til, at den pågældende har tvunget nogen til at indgå ægteskab mod eget ønske, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 23. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 3 år, kan udvises

- 1) af de grunde, der er nævnt i § 22,
- 2) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 2 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) hvis udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 4) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden

strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 24. Andre udlændinge kan udvises

- 1) af de grunde, der er nævnt i §§ 22 eller 23,
- 2) hvis udlændingen idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 25. En udlænding kan udvises, hvis

- 1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed, eller
- 2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

§ 25 a. En udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, kan endvidere udvises, hvis

- 1) udlændingen uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde er dømt for overtrædelse af § 42 a, stk. 7, 2. pkt., jf. § 60, stk. 1, straffelovens §§ 119, 244, 266, 276-283 eller 290, toldlovens § 73, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, eller lov om våben og eksplosivstoffer, eller udlændingen over for politiet har erkendt overtrædelsen eller er pågrebet under eller i umiddelbar tilknytning til udøvelsen af det strafbare forhold,
- 2) udlændingen er dømt for ulovlig besiddelse af euforiserende stoffer, eller udlændingen over for politiet har erkendt ulovlig besiddelse eller brug af euforiserende stoffer, eller der i øvrigt foreligger en særlig bestyrket mistanke.

Stk. 2. Efter indrejsen kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, desuden udvises, hvis:

- 1) Der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at udlændingen vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.
- 2) Udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold her i landet og til hjemrejsen. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk.

1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.

- 3) Andre hensyn til den offentlige orden eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

§ 25 b. En udlænding kan udvises, hvis udlændingen opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse.

§ 26. Ved afgørelsen om udvisning skal der tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af

- 1) udlændingens tilknytning til det danske samfund,
- 2) udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold,
- 3) udlændingens tilknytning til herboende personer,
- 4) udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, herunder i relation til hensynet til familiens enhed,
- 5) udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og
- 6) risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

Stk. 2. En udlænding kan udvises efter § 22, nr. 4-7, og § 25, medmindre de i stk. 1 nævnte forhold taler afgørende derimod.

§ 27. De i § 11, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4 og 5, § 17, stk. 1, 3. pkt., §§ 22, 23 og 25 a nævnte tidsrum regnes fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse.

Stk. 2. For så vidt angår udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra tidspunktet for den første meddelelse af opholdstilladelsen.

Stk. 3. Beregningen af de i stk. 1 nævnte tidsrum afbrydes, når en meddelt opholdstilladelse udløber, bortfalder eller inddrages af Udlændingestyrelsen. Forlænges opholdstilladelsen, anses opholdstilladelsen ikke for bortfaldet, eller omgøres afgørelsen om inddragelse, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra de tidspunkter, der er angivet

vet i stk. 1 og 2, i forhold til den tidligere meddelte opholdstilladelse.

Stk. 4. Ophold med en opholdstilladelse, der er opnået ved svig, anses ikke for lovligt ophold.

Stk. 5. Den tid, hvori en udlænding har været varetægtsfængslet forud for en senere domfældelse eller har udstået frihedsstraf eller været undergivet anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført ubetinget frihedsstraf, medregnes ikke i de i stk. 1 nævnte tidsrum.

§ 27 a. Til brug for Udlændingestyrelsens og Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations afgørelser om udvisning efter kapitel 4, jf. § 49, kan politiet uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om udlændingens strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration eller Udlændingestyrelsen.

Kapitel 4 a

Fuldbyrdelse af endelige administrative afgørelser truffet af myndigheder i andre Schengenlande eller i lande, der er tilsluttet Den Europæiske Union, om udsendelse af udlændinge m.v.

§ 27 b. En udlænding kan udsendes af landet, hvis en administrativ myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter kapitel 4, har truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, jf. dog stk. 2 og § 31. Er afgørelsen om udsendelse truffet på baggrund af et strafbart forhold, kan der alene træffes afgørelse om udsendelse efter 1. pkt., hvis udlændingen er dømt for en lovovertrædelse, der i det pågældende land kan medføre en straf af mindst 1 års fængsel.

Stk. 2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på udlændinge, der

- 1) har opholdstilladelse her i landet,
- 2) er statsborgere i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, eller
- 3) er familiemedlemmer til statsborgere i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som har gjort brug af deres ret til fri bevægelighed, jf. § 2, stk. 4.

Stk. 3. Har en udlænding som nævnt i stk. 1 opholdstilladelse i et andet Schengenland eller i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, træffes afgørelse om udsendelse efter stk. 1 i forbindelse med konsultationer i medfør af Schengenkonventionens artikel 25, stk. 2, med myndighederne i det land, hvor der er truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, og med myndighederne i det land, hvor den pågældende har opholdstilladelse. Inddrages den pågældendes opholdstilladelse ikke, træffes der ikke afgørelse om udsendelse efter stk. 1.

Stk. 4. Ved afgørelser om udsendelse efter stk. 1 finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, tilsvarende anvendelse.

§ 27 c. Når en udlænding, som er omfattet af § 27 b, stk. 1, udrejser eller udsendes af landet, underretter Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke det Schengenland eller det land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, hvor der er truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, herom.

§ 27 d. Udlændingestyrelsen og politiet kan uden udlændingens samtykke indhente fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om rent private forhold, om en udlænding, der opholder sig her i landet, fra en myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som har truffet endelig afgørelse om udsendelse af udlændingen, hvis indhentelsen er nødvendig til brug for en afgørelse efter § 27 b.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen og politiet kan uden udlændingens samtykke videregive fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om rent private forhold, om en udlænding, der er udvist af landet efter kapitel 4, til myndigheder i andre Schengenlande eller lande, der er tilsluttet Den Europæiske Union, hvis videregivelsen er nødvendig til brug for myndighedens afgørelse om udlændingens udsendelse af det pågældende land.

Kapitel 5

Afvisning

§ 28. En udlænding, der ikke har opholdstilladelse her i landet, og en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet, kan afvises ved indrejsen fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, i følgende tilfælde:

- 1) Hvis udlændingen har indrejseforbud og

ikke har visum udstedt efter §§ 4 eller 4 a, jf. § 3 a, 1. pkt.

- 2) Hvis udlændingen ikke opfylder de bestemmelser om rejselegitimation, visum og indrejse, som er fastsat efter kapitel 7.
- 3) Hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at den pågældende vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
- 4) Hvis udlændingen ikke kan forevise dokumentation for opholdets formål og nærmere omstændigheder. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
- 5) Hvis udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold både med hensyn til hele det påtænkte ophold i Schengenlandene og til enten hjemreisen eller gennemreisen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, og hvor den pågældende er sikret indrejse, og ikke er i stand til på lovlig vis at erhverve disse midler. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
- 6) Hvis udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket i medfør af Schengenkonventionen.
- 7) Hvis andre hensyn til Schengenlandenes offentlige orden, forhold til fremmede magter eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

Stk. 2. Statsborgere i lande, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen eller Den Europæiske Union, skal afvises ved indreisen fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, efter bestemmelserne i stk. 1, nr. 1-7, jf. dog stk. 6.

Stk. 3. En udlænding, der ikke har opholdstilladelse her i landet, eller en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet, kan afvises ved indreisen fra et Schengenland efter bestemmelserne i stk. 1, nr. 1-7, jf. dog stk. 6. En nordisk statsborger kan dog kun afvises efter stk. 1, nr. 2, såfremt den pågældende indrejser fra et ikke-nordisk land, jf. § 39, stk. 4.

Stk. 4. En udlænding, der ikke er nordisk statsborger og ikke er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan afvises ved indreisen i Danmark, hvis den

pågældende kan afvises efter de regler, der gælder i det andet nordiske land, hvortil den pågældende må antages at ville rejse.

Stk. 5. Afvisning efter stk. 1-4 kan endvidere ske indtil 3 måneder efter indreisen. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog efter indreisen kun afvises efter stk. 1, nr. 1 og 7, og, såfremt det offentlige må bekoste udlændingens rejse ud af landet, tillige efter stk. 1, nr. 5. Har Danmark fremsat anmodning over for et andet land om overtagelse, tilbagetagelse eller modtagelse af udlændingen efter reglerne i kapitel 5 a, regnes fristen i 1. pkt. fra det tidspunkt, da det andet land har besvaret anmodningen.

Stk. 6. Afvisning efter stk. 1-5 må dog ikke ske, hvis udlændingen i medfør af Schengenkonventionens artikel 5, stk. 2, har opnået særlig tilladelse til at indrejse i Danmark. Har udlændingen efter § 2 b, stk. 3, 4. pkt., ret til at rejse gennem Danmark, kan den pågældende alene afvises efter stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, jf. stk. 2-5. Har udlændingen efter § 2 b, stk. 4, ret til at rejse gennem Danmark, kan den pågældende alene afvises efter stk. 1, nr. 1, jf. stk. 2-5.

Stk. 7. En udlænding, der meddeles afslag på eller frafalder en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller hvis ansøgning om asyl bortfalder efter § 40, stk. 9, kan uanset bestemmelserne i stk. 1-4 afvises i indtil 3 måneder fra indreisen.

Stk. 8. En udlænding, der ikke har fast bopæl her i landet, kan uanset bestemmelserne i kapitel 1 afvises, såfremt det findes påkrævet af hensyn til statens sikkerhed.

Stk. 9. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om afvisning og udsendelse af blindpassagerer.

§ 29. (Ophævet)

Kapitel 5 a

Overførsel m.v. efter EF-asylkonventionen

§ 29 a. En udlænding kan afvises, overføres eller tilbageføres til et andet EU-land efter reglerne i EF-asylkonventionen eller efter en overenskomst eller et hertil svarende arrangement, som Danmark har indgået med et eller flere lande i tilslutning til EF-asylkonventionen.

Stk. 2. Ved EF-asylkonventionen forstås i den lov konvention om fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i en af Den Europæiske Unions medlemsstater.

Kapitel 6

Forskellige regler om opholdstilladelse, udvisning og afvisning

§ 30. En udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 a ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal udrejse af landet.

Stk. 2. Udrejser udlændingen ikke frivilligt, drager politiet omsorg for udrejsen. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler herom.

Stk. 3. Til brug for behandlingen af en sag om udsendelse af en udlænding videregiver Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet uden udlændingens samtykke alle akter, der er indgået i sagen om opholdstilladelse efter § 7, til politiet, når der er meddelt endeligt afslag på opholdstilladelse efter § 7, eller når udlændingen frafalder ansøgningen herom.

§ 31. En udlænding må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videre-sendelse til et sådant land.

Stk. 2. En udlænding, der er omfattet af § 7, stk. 1, må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, artikel 1 A, nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1.

§ 32. En dom, kendelse eller beslutning, hvorved en udlænding udvises, medfører, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet kan tidsbegrænses og regnes fra den 1. i den førstkommende måned efter udrejsen eller udsendelsen. Indrejseforbudet har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen.

Stk. 2. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 meddeles for

- 1) 3 år, hvis udlændingen idømmes en betinget frihedsstraf eller idømmes en ubetinget frihedsstraf af ikke over 3 måneder eller anden

strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter eller varighed,

- 2) 5 år, hvis udlændingen idømmes en ubetinget frihedsstraf af mere end 3 måneder men ikke over 1 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) 10 år, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år, men ikke over 2 år, eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 4) bestandig, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 2 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.

Stk. 3. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 22, nr. 4-7, meddeles dog for mindst 5 år.

Stk. 4. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 meddeles for bestandig. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 25 a og 25 b meddeles for 1 år.

Stk. 5. Den politimyndighed, som drager omsorg for udrejsen, udleverer udlændingen en skriftlig og begrundet meddelelse om indrejseforbuddet og om strafansvaret ved overtrædelse heraf.

Stk. 6. Et indrejseforbud bortfalder, såfremt den pågældende under de i § 10, stk. 3 og 4, nævnte betingelser meddeles opholdstilladelse efter §§ 6-9 f.

Stk. 7. Et indrejseforbud meddelt en statsborger i et andet nordisk land kan senere ophæves, såfremt ganske særlige grunde taler derfor.

§ 32 a. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller afgørelser om bortfald eller inddragelse af en sådan opholdstilladelse skal tillige indeholde afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, hvis denne ikke udrejser frivilligt, jf. § 31.

§ 32 b. En afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholds-

tilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede.

§ 33. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse eller på en ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse, beslutning om inddragelse af opholdstilladelse, beslutning om udvisning efter §§ 25 a eller 25 b og beslutning om udsendelse efter § 27 b skal indeholde en frist for udrejse. Afgørelsen skal endvidere indeholde oplysning om reglerne i stk. 3, 1., 3. og 4. pkt.

Stk. 2. Meddeler Udlændingestyrelsen i medfør af § 53 b, stk. 1, eller Flygtningenævnet afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, pålægges udlændingen at udrejse straks. Det samme gælder ved fastsættelse af en ny udrejsefrist, hvis der er meddelt opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, efter at Udlændingestyrelsen i medfør af § 53 b, stk. 1, eller Flygtningenævnet har meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller hvis der er meddelt opsættende virkning i medfør af § 33, stk. 4, 1. eller 3. pkt., og udrejsefristen først fastsættes efter, at Flygtningenævnet har meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. Ved afgørelser om udsendelse efter § 27 b kan udlændingen pålægges at udrejse straks. I andre tilfælde må fristen bortset fra påtrængende tilfælde ikke være kortere end 15 dage eller, hvis udlændingen er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, eller hvis udlændingen hidtil har haft opholdstilladelse, 1 måned.

Stk. 3. Påklages en afgørelse efter stk. 1 inden 7 dage efter, at den er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort, såfremt udlændingen enten er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, eller er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet eller hidtil har haft opholdstilladelse her i landet. Opretholdes afgørelsen, fastsættes der en ny frist for udrejse efter reglerne i stk. 2. En udlænding, der ikke hidtil har haft opholdstilladelse her i landet, og som er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 1 og 2, har dog ikke ret til at blive her i landet, indtil en klage over en beslutning om udvisning efter §§ 25 a eller 25 b er afgjort. En udlænding, der hidtil har haft en opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold, som efter fast praksis ikke kan forlænges yderligere, har ikke i medfør af 1. pkt. ret til at blive her i

landet, indtil en klage over en afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen er afgjort.

Stk. 4. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b har opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis ansøgningen indgives inden 15 dage efter, at Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. Har Udlændingestyrelsen i medfør af § 53 b, stk. 1, meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, har ansøgningen om opholdstilladelse efter § 9 b dog alene opsættende virkning, hvis ansøgningen indgives i tilknytning til forkyndelsen af udrejsefristen i forbindelse med afslaget på opholdstilladelse efter § 7. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b, der indgives på et senere tidspunkt end de i 1. og 2. pkt. nævnte tidspunkter, har ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 5. Indbringes en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen efter § 53 b, stk. 1, for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning.

Stk. 6. Indbringes en afgørelse truffet af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration efter § 9 b for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis indbringelsen må anses for åbenlyst ubegrundet eller indbringelsen ikke sker i tilknytning til meddelelsen af afslaget på opholdstilladelse efter § 9 b.

Stk. 7. En ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 eller § 9 b har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre den myndighed, der har truffet afgørelsen, træffer beslutning herom. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 8. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b, efter § 9 c, når ansøgningen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e behandles ikke, hvis den myndighed, der skal træffe afgørelsen, ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse ved en ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7, efter § 9 b, efter § 9 c, når afgørelsen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e.

Stk. 9. Er udvisning sket ved dom, fastsætter politiet udrejsefristen til straks. Udrejsefristen regnes fra tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring. Er dommen betinget, eller er udvisning sket ved dom til ambulant behandling med mulighed for frihedsberøvelse, regnes fristen fra tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, fra dommens forkyndelse.

Stk. 10. Ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9-9 f, jf. § 10, stk. 4, fra en udlænding med indrejseforbud, har ikke opsættende virkning, medmindre den myndighed, der behandler ansøgningen, træffer beslutning herom.

Stk. 11. Klage over en afvisningsbeslutning giver ikke udlændingen ret til at indrejse i landet.

Stk. 12. Påklager en udlænding fra Kosovoprovinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, der har eller har haft opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovoprovinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovonødloven), eller som på grundlag af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 indgivet inden den 30. april 1999 er eller har været registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, en afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 e eller en beslutning om inddragelse af en sådan opholdstilladelse inden 7 dage efter, at afgørelsen eller beslutningen er meddelt udlændingen, har den pågældende ret til at blive her i landet, indtil sagen er afgjort.

Stk. 13. Påklages et afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, inden 7 dage efter, at det er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort.

§ 34. Indtil der er truffet afgørelse om, hvorvidt en udlænding skal udvises, afvises, overføres eller tilbageføres eller udsendes under henvisning til, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 a, og indtil en afgørelse herom kan iværksættes, kan politiet, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse, bestemme, at udlændingen skal:

- 1) deponere sit pas, anden rejselegitimation og billet hos politiet,
- 2) stille en af politiet fastsat sikkerhed,
- 3) tage ophold efter politiets nærmere bestemmelse og

- 4) give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter.

Stk. 2. Politiet kan, hvis det skønnes hensigtsmæssigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse eller medvirken til sagens behandling eller udrejsen, bestemme, at en udlænding skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter, såfremt

- 1) udlændingen indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og ikke medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt.,
- 2) udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring ved Udlændingestyrelsen eller politiet, hvortil den pågældende er indkaldt,
- 3) udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet,
- 4) udlændingen ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, jf. § 42 a, stk. 7, 1. pkt., og § 42 d, stk. 2, 2. pkt., eller
- 5) politiet drager omsorg for udlændingens udrejse og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt.

Stk. 3. Politiet kan bestemme, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter, med henblik på løbende at sikre at politiet har kendskab til udlændingens opholdssted.

Stk. 4. Politiet kan bestemme, at en udlænding, der er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, og som ikke er varetægtsfængslet efter § 35, skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af bestemmelsen om udvisning.

§ 35. En udlænding kan varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse varetægtsfængsling for nødvendig for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen og under eventuel appel, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes, og når:

- 1) Udlændingen ikke har fast bopæl her i landet, og der er begrundet mistanke om, at ud-

lændingen har begået en lovovertrædelse, der kan medføre udvisning efter §§ 22-24.

- 2) Udlændingen er indrejst i strid med et indrejseforbud.

Stk. 2. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, kan varetægtsfængsles med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af bestemmelsen om udvisning.

Stk. 3. Retsplejelovens bestemmelser om varetægtsfængsling og foranstaltninger, der træder i stedet herfor, finder i øvrigt anvendelse. Der fastsættes dog altid en frist for varetægtsfængslingens eller foranstaltningens længde ved varetægtsfængsling eller foranstaltning, der træder i stedet herfor, alene med henblik på fuldbyrdelse af bestemmelse ved endelig dom om udvisning. Fristen efter 2. pkt. fastsættes af retten på det sted, hvor udlændingen er tilbageholdt.

§ 36. Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre muligheden for afvisning, for udvisning efter §§ 25, 25 a og 25 b, for overførsel eller tilbageførsel eller for udsendelse af en udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 a i øvrigt ikke har ret til at opholde sig her i landet, kan politiet bestemme, at den pågældende skal frihedsberøves. Har udlændingen fast bopæl her i landet, kan den pågældende alene frihedsberøves for at sikre muligheden for udvisning efter § 25. En udlænding, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 forventes eller er udtaget til behandling efter den i § 53 b, stk. 1, nævnte procedure, kan efter en konkret, individuel vurdering frihedsberøves, såfremt det er påkrævet for at fastholde udlændingens tilstedeværelse under asylsagsbehandlingen, medmindre de i § 34 nævnte foranstaltninger er tilstrækkelige.

Stk. 2. En udlænding kan frihedsberøves, såfremt den pågældende ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om at tage ophold, jf. § 42 a, stk. 7, 1. pkt., og § 42 d, stk. 2, 2. pkt. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, kan endvidere frihedsberøves, hvis udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring ved politiet eller Udlændingestyrelsen, hvortil den pågældende er indkaldt.

Stk. 3. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er udvist efter § 25 a, stk. 1, kan frihedsbe-

røves med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af afgørelsen om udvisning.

Stk. 4. Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre en effektiv behandling af asylansøgningen og udsendelse af landet, kan en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, frihedsberøves under asylsagens behandling, hvis udlændingen gennem sin adfærd lægger væsentlige hindringer i vejen for asylsagens oplysning ved

- 1) gentagne gange uden rimelig grund at udeblive fra afhøringer ved politiet eller Udlændingestyrelsen, hvortil den pågældende er indkaldt,
- 2) ikke at meddele eller ved at tilsløre oplysninger om sin identitet, nationalitet eller rejserute eller ved at meddele utvivlsomt urigtige oplysninger herom, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., eller
- 3) på anden lignende måde ikke at medvirke til sagens oplysning.

Stk. 5. Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, og medvirker udlændingen ikke hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt., kan udlændingen frihedsberøves med henblik på at sikre, at udlændingen meddeler de nødvendige oplysninger til udrejsen og medvirker til tilvejebringelse af den nødvendige rejselegitimation og visum og til udrejsen i øvrigt.

Stk. 6. En udlænding, der af Udlændingestyrelsen i medfør af § 53 b, stk. 1, eller Flygtningesnævnet er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og hvor politiet drager omsorg for udlændingens udrejse, og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt., kan frihedsberøves, såfremt de i §§ 34 og 42 a, stk. 7, 1. pkt., og stk. 10, nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre udlændingens medvirken til udrejsen.

Stk. 7. En udlænding, der en eller flere gange ikke efterkommer politiets bestemmelse efter § 34, stk. 3, kan frihedsberøves, såfremt det er nødvendigt for at afgøre, om der er opstået mulighed for udsendelse, jf. § 32 b.

§ 37. En udlænding, der er frihedsberøvet efter § 36, skal, medmindre den pågældende forinden løslades, inden 3 døgn efter frihedsberøvelsens iværksættelse fremstilles for retten, der tager stilling til spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed og fortsatte opretholdelse. Er frihedsberøvelsen efter § 36 iværksat umiddelbart i for-

længelse af en anholdelse efter retsplejelovens kapitel 69, regnes fristen fra tidspunktet for anholdelsen. Fremstillingen skal ske for retten på det sted, hvor udlændingen er tilbageholdt.

Stk. 2. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Tidspunktet for frihedsberøvelsens iværksættelse og for fremstillingen i retten anføres i retsbogen.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Er udlændingen frihedsberøvet på afgørelsens tidspunkt, og findes frihedsberøvelsen lovlig, fastsættes der i kendelsen en frist for fortsat tilbageholdelse. Denne frist kan senere forlænges af retten, dog højst med 4 uger ad gangen. Er frihedsberøvelsen iværksat i medfør af § 36, stk. 1, 3. pkt., kan frihedsberøvelsen opretholdes efter denne bestemmelse i højst 7 dage fra frihedsberøvelsens iværksættelse efter § 36, stk. 1, 3. pkt.

Stk. 4. Ved frihedsberøvelsens iværksættelse skal politiet gøre udlændingen bekendt med bestemmelserne i stk. 1 og stk. 2, 1. pkt. Politiet skal endvidere gøre udlændingen bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med hjemlandets diplomatiske eller konsulære repræsentation eller, såfremt udlændingen søger opholdstilladelse efter § 7, med en repræsentant for Dansk Flygtningehjælp.

Stk. 5. Kæremål har ikke opsættende virkning med hensyn til gennemførelse af beslutning om afvisning, udvisning, overførsel eller tilbageførsel eller udsendelse under henvisning til, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 a.

Stk. 6. Retsplejelovens kapitel 43 a finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

§ 37 a. Retsplejelovens § 758, stk. 1, 1.-3. pkt., § 758, stk. 2, og § 759 finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der frihedsberøves i medfør af § 36.

Stk. 2. Retsplejelovens §§ 773-776 og 778 finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36.

§ 37 b. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, er under frihedsberøvelsen ikke undergivet andre indskrænkninger i sin frihed, end frihedsberøvel-

sens øjemed og opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet nødvendiggør.

Stk. 2. Retsplejelovens § 770, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af udlændingelovens § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36.

§ 37 c. Retten kan på begæring af politiet bestemme, at en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, fuldstændig eller delvis skal udelukkes fra fællesskab med andre indsatte (isolation), hvis dette er påkrævet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet.

Stk. 2. Isolation må ikke iværksættes eller fortsættes, såfremt formålet hermed kan tilgodeses ved mindre indgribende foranstaltninger. Ved afgørelsen om isolation skal der endvidere tages hensyn til den særlige belastning, indgrebet kan medføre for den frihedsberøvede på grund af dennes unge alder eller fysiske eller psykiske svagelighed.

Stk. 3. Politiets begæring om isolation indgives til retten på det sted, hvor udlændingen er frihedsberøvet. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Kæremål har ikke opsættende virkning med hensyn til gennemførelse af beslutning om isolation. Retsplejelovens kapitel 43 a finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Finder retten, at isolation kan iværksættes eller fortsættes, fastsættes der i kendelsen en frist for fortsat isolation. Ved iværksættelse af isolation må den første frist for indgrebs længde ikke overstige 2 uger. Denne frist kan senere forlænges af retten, dog højst med 4 uger ad gangen. Fuldstændig isolation må ikke finde sted i et sammenhængende tidsrum på mere end 4 uger.

Stk. 5. Politiet kan bestemme, at en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, fuldstændig eller delvis skal undergives isolation, såfremt betingelserne i stk. 1 og 2 er opfyldt. Udlændingen kan kræve, at en af politiet i medfør af 1. pkt. truffet beslutning om isolation forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37. En

begæring efter 2. pkt. har ikke opsættende virkning. Stk. 3 finder tilsvarende anvendelse.

§ 37 d. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan modtage besøg i det omfang, opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet tillader det. Politiet kan af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, modsætte sig, at den frihedsberøvede modtager besøg, eller forlange, at besøg finder sted under kontrol. Den frihedsberøvede har altid ret til ukontrolleret besøg af den beskikkede advokat. En frihedsberøvet, der har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, har endvidere altid ret til ukontrolleret besøg af en repræsentant for Dansk Flygtningehjælp.

Stk. 2. Nægter politiet besøg til en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, skal den frihedsberøvede underrettes herom, medmindre retten af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Nægter politiet besøg til en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, skal den frihedsberøvede underrettes herom, medmindre politiet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse.

Stk. 4. En udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan kræve, at politiets afslag på besøg eller krav om kontrol i medfør af stk. 1 forelægges retten til afgørelse. En begæring efter 1. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 5. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten

i medfør af § 37, jf. § 36, kan kræve, at politiets afslag på besøg eller krav om kontrol i medfør af stk. 1 forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37, jf. § 36. En begæring efter 1. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

§ 37 e. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, har ret til at modtage og afsende breve. Politiet kan gennemse brevene inden modtagelsen eller afsendelsen. Politiet skal snarest muligt udlevere eller sende brevene, medmindre indholdet vil kunne være til skade for indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, eller til skade for opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet.

Stk. 2. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, har ret til ukontrolleret brevveksling med den beskikkede advokat, ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet. Har udlændingen ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, har vedkommende endvidere adgang til ukontrolleret brevveksling med Dansk Flygtningehjælp. Retsplejelovens § 772, stk. 2, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Tilbageholdes et brev til eller fra en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, skal spørgsmålet, om tilbageholdelsen bør opretholdes, straks forelægges retten til afgørelse. Opretholdes tilbageholdelsen, skal afsenderen og adressaten straks underrettes, medmindre retten af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Tilbageholdes et brev til eller fra en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, skal afsenderen og adressaten straks under-

rettes herom, medmindre politiet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse. Afsenderen eller adressaten kan kræve, at politiets tilbageholdelse af et brev forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37. En begæring efter 2. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Kapitel 7

Kontrollen med udlændinges indrejse, ophold og udrejse m.v.

§ 38. Ved grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, skal ind- og udrejsekontrol finde sted i medfør af Schengenkonventionens artikel 6.

Stk. 2. Ind- og udrejsekontrol må ikke finde sted ved grænsen til et Schengenland. Dog kan der undtagelsesvis ske kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengenkonventionens artikel 2, stk. 2.

Stk. 3. Ind- og udrejse over grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, må, medmindre andet er fastsat i medfør af Schengenkonventionens artikel 3, stk. 1, 2. pkt., alene finde sted ved de grænseovergangssteder (havne og lufthavne), der er godkendt af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, og alene inden for disses åbningstid. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere vilkår for godkendelsen af en havn eller lufthavn som grænseovergangssted.

Stk. 4. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om ind- og udrejsekontrol, herunder om udenlandske besætningsmedlemmers ophold her i landet, om på- og afmønstring her i landet af udenlandske besætningsmedlemmer og om de pligter, der påhviler skibsførere og luftfartøjschefer.

Stk. 5. I forbindelse med ind- og udrejsekontrol efter stk. 1 og stk. 2, 2. pkt., har politiet ret til at undersøge bagagerum og andre lukkede rum i køretøjer, skibe og luftfartøjer for at sikre, at ulovlig ind- og udrejse ikke finder sted.

Stk. 6. Politiet kan standse et køretøj inde i landet med henblik på at kontrollere, om køretøjet

transporterer en eller flere udlændinge, der er indrejst ulovligt i landet.

Stk. 7. Politiet kan foretage stempning af en udlændings pas eller anden rejselegitimation ved ind- eller udrejse eller ved afvisning eller udvisning. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om politiets stempning af pas og anden rejselegitimation.

§ 39. En udlænding skal ved indrejse, under ophold her i landet og ved udrejse herfra være i besiddelse af pas eller andet dokument, der efter ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om godkendes som rejselegitimation.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om, i hvilket omfang passet eller rejselegitimationen skal være påtegnet visum til indrejse i eller udrejse af landet. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endvidere fastsætte nærmere regler om visum, herunder om adgangen hertil, om visummets varighed og om de betingelser, der kan fastsættes for visummet.

Stk. 3. Passet eller rejselegitimationen skal ved ind- og udrejse forevises for paskontrollen og under ophold her i landet på begæring forevises for offentlige myndigheder. Ved indrejse fra eller udrejse til et Schengenland skal passet eller rejselegitimationen ikke forevises for paskontrollen, medmindre der undtagelsesvis sker kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengenkonventionens artikel 2, stk. 2, jf. § 38, stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan bestemme, at udlændinge til stadighed skal medføre deres pas eller anden legitimation under ophold her i landet.

Stk. 4. Bestemmelserne i stk. 1-3 gælder ikke for statsborgere i et andet nordisk land, der opholder sig her i landet, eller som indrejser fra eller udrejser til et andet nordisk land. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fritage andre udlændinge for pligterne efter stk. 1 og 3.

Stk. 5. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter regler om udstedelse af særlig rejselegitimation til udlændinge, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument. Et barn under 15 år med selvstændigt pas eller selvstændig særlig rejselegitimation kan af den eller dem, der har forældremyndigheden, efter samme regler, som

gælder om pas til danske statsborgere, kræves slettet i andre personers særlige rejselegitimation. Særlig rejselegitimation til udlændinge kan inddrages efter samme regler, som gælder om pas til danske statsborgere, eller når grundlaget for udstedelsen er bortfaldet.

§ 40. En udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, indtages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt her i landet. Udlændingen skal efter tilsigelse give personligt møde og på begæring stille sit pas eller sin rejselegitimation til rådighed ved behandlingen af ansøgninger i henhold til loven. Udlændingen skal oplyses om, at de i 1. og 2. pkt. nævnte oplysninger kan videregives til efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden efter reglerne i kapitel 7 a, og at oplysningerne vil kunne danne grundlag for anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark. Andre personer, som skønnes at kunne bidrage med oplysninger til brug for sagens behandling, kan pålægges at meddele de i 1. pkt. nævnte oplysninger.

Stk. 2. Udgifter som en udlænding måtte have afholdt med henblik på at tilvejebringe oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter denne lov, kan alene kræves betalt af udlændingemyndighederne, hvis myndighederne, forinden oplysningerne er tilvejebragt, har givet skriftligt tilsagn herom.

Stk. 3. En udlænding skal meddele de oplysninger om sine økonomiske forhold, som er nødvendige til bedømmelse af, om Udlændingestyrelsen kan pålægge udlændingen at tilbagebetale udgifterne til udlændingens underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser, jf. § 42 a, stk. 4.

Stk. 4. Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, skal udlændingen meddele de nødvendige oplysninger hertil og medvirke til tilvejebringelse af nødvendig rejselegitimation og visum og til udrejsen i øvrigt. Retten kan på begæring af politiet, hvis det skønnes fornødent med henblik på udsendelse af udlændingen, bestemme, at en udlænding, der ikke ønsker at medvirke dertil, skal fremstilles for hjemlandets eller et andet lands repræsentation. Retten beskikket en advokat for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan kæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Kæremål

har ikke opsættende virkning. Ved rettens behandling af sagen finder retsplejelovens kapitel 43 a i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 5. Afgiver en person en erklæring til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan udlændingemyndighederne kræve, at erklæringen afgives på tro og love.

Stk. 6. Den, der ved at afgive en urigtig erklæring eller på anden måde medvirker eller søger at medvirke til, at en udlænding opnår en opholdstilladelse ved svig, skal erstatte de udgifter, der påføres staten ved udlændingens indrejse, ophold og udrejse og ved udlændingesagens behandling. Kravet tillægges udpantringsret.

Stk. 7. Til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan der optages forhør i retten, jf. retsplejelovens § 1018.

Stk. 8. Dokumenter og genstande, der må antages at være af betydning for at fastslå en udlændings identitet eller tilknytning til andre lande, kan tages i bevaring, hvis det skønnes fornødent. Retsplejelovens kapitel 72 og 73 og reglerne om beslaglæggelse i retsplejelovens kapitel 74 finder anvendelse i samme omfang som i sager, der angår forbrydelser, der kan medføre fængelsstraf.

Stk. 9. Udebliver en udlænding, der har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, efter at være tilsagt personligt til at møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet uden anmeldt lovligt forfald, bortfalder udlændingens ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse. Udlændingestyrelsen kan i særlige tilfælde beslutte, at en ansøgning ikke skal anses for bortfaldet.

Stk. 10. Ved behandlingen af en ansøgning om visum efter § 4 eller § 4 a kan Udlændingestyrelsen tilsige den herboende reference til at give personligt møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet og fremvise legitimation, der godtgør den pågældendes identitet. Udebliver referencen efter at være tilsagt til at møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet uden anmeldt lovligt forfald, afvises visumansøgningen. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse. Udlændingestyrelsen kan i særlige tilfælde beslutte, at en ansøgning ikke skal afvises.

§ 40 a. Der kan optages fingeraftryk af en udlænding,

- 1) som søger om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2,
- 2) som søger om opholdstilladelse efter udlæn-

dingelovens § 7, stk. 1 eller 2, og som kan afvises, udvises, overføres eller tilbageføres efter § 48 a, stk. 1, eller

- 3) som ikke søger om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, og som skal afvises, udvises eller udrejse af landet, jf. § 30, stk. 1, såfremt der på baggrund af pågældendes dokumenter, ejendele, økonomiske midler og andre personlige forhold er bestemte grunde til at antage, at den pågældende vil indrejse på ny og ansøge om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2.

Stk. 2. Der kan endvidere optages fingeraftryk af en udlænding,

- 1) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på identifikation af den pågældende, eller
- 2) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument til den pågældende.

Stk. 3. Fingeraftryk, der optages i medfør af stk. 1 eller 2, kan registreres i et særligt edb-register, der føres af Rigspolitichefen. Politiet og Udlændingestyrelsen kan anvende registret i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Rigspolitichefen er dataansvarlig myndighed for registret.

Stk. 4. Fingeraftryk, der modtages fra udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager, kan registreres i det i stk. 3 nævnte edb-register.

Stk. 5. Fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, slettes 10 år efter registreringen af fingeraftrykket i registret.

Stk. 6. Fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, kan til brug for identifikation af den pågældende udlænding manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom.

Stk. 7. Fingeraftryk, der er optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom eller sikret som bevis i en straffesag, kan til brug for efterforskningen af et strafbart forhold manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk, der er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register.

Stk. 8. Fingeraftryk, der modtages som led i en international efterlysning, kan manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk, der er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register. Oplysninger fra edb-registret kan til brug for be-

svarelse af en international efterlysning videregives til den internationale politisamarbejdsorganisation eller den udenlandske myndighed, der har udsendt efterlysningen.

Stk. 9. Politiet og Udlændingestyrelsen kan uden udlændingens samtykke elektronisk eller manuelt videregive fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, til udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Politiet kan endvidere med henblik på identifikation af en udlænding eller med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument videregive fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, til hjemlandets eller et andet lands repræsentation eller til internationale politisamarbejdsorganisationer.

§ 40 b. Der kan optages personfotografi af en udlænding, der søger om opholdstilladelse efter § 7.

Stk. 2. Der kan endvidere optages personfotografi af en udlænding,

- 1) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på identifikation af den pågældende,
- 2) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse af identitetskort eller andet legitimationsdokument til den pågældende, eller
- 3) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument til den pågældende.

Stk. 3. Personfotografi, der optages i medfør af stk. 1 eller 2, kan registreres i et særligt register, der føres af Rigspolitichefen. Politiet og Udlændingestyrelsen kan anvende registret i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Rigspolitichefen er dataansvarlig myndighed for registret.

Stk. 4. Personfotografi, der modtages fra udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager, kan registreres i det i stk. 3 nævnte register.

Stk. 5. Personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, slettes 10 år efter registreringen af personfotografiet i registret.

Stk. 6. Personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, kan til brug for identifikation af den pågældende udlænding manuelt eller elektronisk sammen-

holdes med personfotografi optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom.

Stk. 7. Personfotografi, der er optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom, kan til brug for efterforskningen af et strafbart forhold manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotografi, der er registreret i det i stk. 3 nævnte register.

Stk. 8. Personfotografi, der modtages som led i en international efterlysning, kan manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotografi, der er registreret i det i stk. 3 nævnte register. Oplysninger fra registret kan til brug for besvarelse af en international efterlysning videregives til den internationale politisamarbejdsorganisation eller den udenlandske myndighed, der har udsendt efterlysningen.

Stk. 9. Politiet og Udlændingestyrelsen kan uden udlændingens samtykke elektronisk eller manuelt videregive personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, til indenlandske og udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Politiet kan endvidere med henblik på identifikation af udlændingen eller med henblik på udstedelse af eller fremskaffelse af rejsedokument videregive personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, til hjemlandets eller et andet lands repræsentation eller til internationale politisamarbejdsorganisationer.

§ 40 c. Ved behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 eller § 9 c, stk. 1, kan udlændingemyndighederne kræve, at ansøgeren og den person, til hvem ansøgeren oplyser at have den familiemæssige tilknytning, som skal danne grundlag for opholdstilladelsen, medvirker til en dna-undersøgelse med henblik på at fastslå den familiemæssige tilknytning, såfremt denne ikke på anden måde kan anses for tilstrækkeligt dokumenteret.

§ 41. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om, at udlændinge af hensyn til statens sikkerhed eller opretholdelsen af ro og orden har pligt til at melde sig hos en offentlig myndighed.

§ 42. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler, hvorefter den, der mod eller uden vederlag yder logi til eller stiller lejrplads til rådighed for udlændinge, skal føre fortegnelse over udenlandske gæster og

give politiet underretning om deres ankomst og afrejse. Fortegnelsen skal til enhver tid kunne forevises politiet.

Stk. 2. Udlændinge skal meddele de oplysninger, der er nødvendige til opfyldelse af pligten efter stk. 1.

Stk. 3. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om de i stk. 1 nævnte fortegnelser over udenlandske gæster, herunder om fortegnelsernes udformning, indhold og førelse, om de oplysninger, som udlændinge efter stk. 2 skal meddele, om de dokumenter, udlændinge skal fremvise, og om de udgifter, der påhviler den, der efter stk. 1 har pligt til at føre fortegnelsen.

§ 42 a. En udlænding, der opholder sig her i landet og indgiver ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, eller udlændingen udrejser eller udsendes, jf. dog stk. 3 og 4 og § 43, stk. 1. En udlænding som nævnt i 1. pkt., der er blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af § 7, stk. 1 eller 2, § 9 b, § 9 c eller § 9 e, får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen til og med udgangen af den første hele måned efter tidspunktet for meddelelse af opholdstilladelse til udlændingen, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 2. Har en udlænding, der ikke er omfattet af stk. 1 eller § 43, stk. 1, efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 ikke ret til at opholde sig her i landet, får udlændingen udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen, hvis det er nødvendigt af hensyn til forsørgelsen af udlændingen, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 gælder ikke:

- 1) Hvis udlændingen har lovligt ophold her i landet i medfør af § 1 eller § 5, stk. 2, eller i medfør af en opholdstilladelse efter § 6 eller §§ 9-9 f.
- 2) Hvis udlændingen har indgået ægteskab med en herboende person, medmindre særlige grunde foreligger.
- 3) Hvis udlændingens opholdssted ikke kendes.
- 4) Hvis udlændingen har ret til hjælp til forsørgelse efter anden lovgivning. Stk. 1 gælder dog, uanset om udlændingen har ret til hjælp

til forsørgelse efter lov om aktiv socialpolitik.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en udlænding omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, der har tilstrækkelige midler hertil, ikke skal have dækket sine eller sin families udgifter til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser. Udlændingestyrelsen kan endvidere pålægge en udlænding at betale udgifterne til udlændingens eller dennes families underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser, såfremt udlændingen har tilstrækkelige midler hertil. Udlændingestyrelsen kan fastsætte nærmere regler om, i hvilke tilfælde en udlænding som nævnt i 1. pkt. ikke skal have dækket sine eller sin families udgifter til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser, og om, i hvilke tilfælde en udlænding som nævnt i 2. pkt. kan pålægges at betale udgifterne hertil. Udlændingestyrelsen kan fastsætte nærmere retningslinjer for beregningen af udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser, herunder fastsætte gennemsnitstakster for en given ydelse over en given periode. Udlændingestyrelsens pålæg til en udlænding om at betale udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser tillægges udpantningsret.

Stk. 5. Udlændingestyrelsen tilvejebringer og driver indkvarteringssteder for udlændinge, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3. Dette kan ske i samarbejde med private organisationer eller selskaber eller statslige styrelser, som er godkendt hertil af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, eller kommuner (indkvarteringsoperatører). Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om nedsættelse af samarbejdsorganer på de enkelte indkvarteringssteder (beboerråd m.v.) samt om disse organers kompetence.

Stk. 6. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter regler for kommunernes deltagelse i finansieringen af tilvejebringelsen og driften af indkvarteringssteder for udlændinge, der er nævnt i stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, herunder om statens dækning af udgifterne.

Stk. 7. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en i stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, nævnt udlænding, uanset om den pågældende selv har tilstrækkelige midler til sit underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser, skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse. En sådan udlænding må ikke gennem voldelig eller

truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet, lægge hindringer i vejen for udførelsen af opgaver med driften af indkvarteringsstedet eller for opretholdelsen af ro og orden på indkvarteringsstedet.

Stk. 8. Udlændingestyrelsen bestemmer, medmindre særlige grunde taler derimod, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og en udlænding, der er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, og som ikke er varetægtsfængslet efter § 35, skal tage ophold på et bestemt indkvarteringssted for de i stk. 1 og 2 nævnte udlændinge. Stk. 7, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 9. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en udlænding, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, ikke får udbetalt kontante ydelser, jf. § 42 b, stk. 1, 3, 8 og 9, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, jf. § 42 b, stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3, 6 og 7, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, såfremt

- 1) udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring med Udlændingestyrelsen eller politiet, hvortil den pågældende er indkaldt,
- 2) udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet,
- 3) udlændingen ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, jf. stk. 7, 1. pkt. eller stk. 8, 1. pkt.,
- 4) udlændingen ikke efterkommer politiets bestemmelse om en i § 34 nævnt foranstaltning,
- 5) udlændingen tilsidesætter et pålæg om at udføre nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet, jf. § 42 d, stk. 2, 1. pkt., eller

- 6) udlændingen er efterlyst af politiet med henblik på forkyndelse, udrejsekontrol eller udsendelse.

Stk. 10. Udlændingestyrelsen skal, medmindre særlige grunde taler derimod, bestemme, at en udlænding, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, ikke får udbetalt kontante ydelser, jf. § 42 b, stk. 1, 3, 8 og 9, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, jf. § 42 b, stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3, 6 og 7, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, såfremt

- 1) udlændingen indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og ikke medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., eller
- 2) politiet drager omsorg for udlændingens udrejse, og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt.

Stk. 11. Udlændingestyrelsen kan til brug for en afgørelse efter stk. 9 eller 10 uden udlændingens samtykke indhente oplysninger om udlændingens helbredsforhold hos indkvarteringsoperatøren, jf. stk. 5.

Stk. 12. For udlændinge omfattet af stk. 9 og 10, der er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, udgør forsørgertillægget pr. dag 42,73 kr. Det angivne beløb er fastsat i 2005-beløb og reguleres fra og med 2006 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 42 b. En udlænding, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, får udbetalt en grundydelse, medmindre den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning. Grundydelsen forudbetales hver 14. dag. Udlændingestyrelsen bestemmer ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen, hvorvidt og efter hvilken sats udlændingen får udbetalt grundydelse, jf. 1. pkt. og stk. 2. Grundydelsen efterreguleres ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der indtræder efter skæringsdatoen. Grundydelse

kan, hvis særlige grunde taler derfor, udbetales for kortere perioder ad gangen.

Stk. 2. Grundydelsen udgør pr. dag

- 1) 32,23 kr. for udlændinge, der samlever i ægteskab eller samlivsforhold,
- 2) 40,71 kr. for udlændinge over 18 år, der ikke samlever i ægteskab eller samlivsforhold,
- 3) 40,71 kr. for uledsagede udlændinge under 18 år og
- 4) 40,71 kr. for udlændinge under 18 år, som uden for de i nr. 1 nævnte tilfælde ikke betragtes som hørende til en af eller begge sine forældres familie, jf. stk. 3, 7. og 8. pkt.

Stk. 3. En udlænding, der modtager grundydelse, jf. stk. 1, får udbetalt et forsørgertillæg, hvis udlændingen har forsørgelsespligt over for et barn under 18 år. Tilsvarende gælder for en udlænding, som ikke modtager grundydelse, fordi den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, jf. stk. 1, jf. dog stk. 12. Der kan kun udbetales ét forsørgertillæg pr. familie. Har udlændingen forsørgelsespligt over for mere end to børn under 18 år, får udlændingen udbetalt et nedsat forsørgertillæg pr. barn ud over to børn, jf. dog stk. 12. 3. og 4. pkt. finder tilsvarende anvendelse. Til en familie medregnes udlændingen, dennes ægtefælle eller samlever og dennes eller ægtefælens eller samleverens børn under 18 år. Bor et barn under 18 år ikke sammen med en af eller begge sine forældre, samlever barnet i ægteskab eller samlivsforhold, eller har barnet selv forsørgelsespligt over for et barn under 18 år, betragtes det ikke som hørende til en af eller begge sine forældres familie.

Stk. 4. Forsørgertillægget udgør pr. dag 64,46 kr. for udlændinge, der modtager grundydelse, jf. dog stk. 5, og 23,75 kr. for udlændinge, der ikke modtager grundydelse, fordi de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, jf. dog stk. 5.

Stk. 5. Er udlændingen ikke registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, udgør forsørgertillægget pr. dag 47,50 kr. for udlændinge, der modtager grundydelse, og 6,79 kr. for udlændinge, der ikke modtager grundydelse, fordi de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse for en udlænding, der er meddelt endeligt afslag på en

ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller har frafaldet en sådan ansøgning, medmindre den pågældende har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b og denne ansøgning har opsættende virkning, jf. § 33, stk. 4, eller den pågældende har indgivet ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 eller § 9 b og denne ansøgning har opsættende virkning, jf. § 33, stk. 7.

Stk. 6. Nedsat forsørgertillæg udgør pr. dag 33,93 kr. Nedsat forsørgertillæg udbetales ikke til udlændinge, der ikke modtager grundydelse, fordi de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bopisningsordning.

Stk. 7. Det er en betingelse for udbetaling af forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg, at det barn, som udlændingen har forsørgelsespligt over for, betragtes som hørende til udlændingens familie, jf. stk. 3, 7. og 8. pkt. Bor barnet sammen med begge forældre, udbetales forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg til barnets moder. Forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg forudbetales hver 14. dag. Udlændingestyrelsen bestemmer ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen, hvorvidt og efter hvilken sats udlændingen får udbetalt forsørgertillæg eller nedsat forsørgertillæg, jf. 1. og 2. pkt. og stk. 3-6. Forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg reguleres ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der indtræder efter skæringsdatoen. Tillægget kan, hvis særlige grunde taler derfor, udbetales for kortere perioder ad gangen.

Stk. 8. En udlænding over 18 år, der får udgifter til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, og som har overholdt sin kontrakt, jf. § 42 c, får udbetalt en tillægssydelse, jf. stk. 11, jf. dog stk. 12. Tillægssydelsen bagudbetales hver 14. dag. Udlændingestyrelsen bestemmer ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen, efter hvilken sats udlændingen kan få udbetalt tillægssydelse, jf. stk. 10 og 11. Tillægssydelsen efterreguleres ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der indtræder efter skæringsdatoen. Tillægssydelsen reguleres endvidere ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der er indtrådt i perioden, der ligger til grund for beregningen af tillægssydelsen, eller i perioden frem til skæringsdatoen.

Tillægssydelsen kan, hvis særlige grunde taler derfor, bagudbetales for kortere perioder ad gangen.

Stk. 9. Får en uledsaget udlænding under 18 år eller en udlænding under 18 år, som ikke betragtes som hørende til en af eller begge sine forældres familie, jf. stk. 3, 7. og 8. pkt., udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, får udlændingen udbetalt en tillægssydelse, jf. dog stk. 12. Stk. 8, 2.-6. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 10. Tillægssydelsen udgør pr. dag 23,75 kr. Er udlændingen ikke registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, udgør tillægssydelsen pr. dag 6,79 kr. 2. pkt. finder tilsvarende anvendelse for en udlænding, der er meddelt endeligt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller har frafaldet en sådan ansøgning, medmindre den pågældende har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b og denne ansøgning har opsættende virkning, jf. § 33, stk. 4, eller den pågældende har indgivet ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 eller § 9 b og denne ansøgning har opsættende virkning, jf. § 33, stk. 7.

Stk. 11. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., udbetaler ydelser, jf. stk. 1, 3, 8 og 9, jf. dog stk. 12. Indkvarteringsoperatøren skal, medmindre særlige grunde taler derimod, beslutte, at tillægssydelse efter stk. 8 ikke udbetales, hvis udlændingen ikke har overholdt sin kontrakt, jf. § 42 c. Har en udlænding ikke overholdt sin kontrakt en eller flere dage i den periode, der ligger til grund for beregningen af tillægssydelsen, jf. stk. 8, 2. og 6. pkt., udbetales der, medmindre særlige grunde taler derimod, ikke tillægssydelse for det antal dage, hvor udlændingen ikke har overholdt sin kontrakt. Har en udlænding overholdt sin kontrakt i mindre end halvdel af den periode, der ligger til grund for beregningen af tillægssydelsen, jf. stk. 8, 2. og 6. pkt., udbetales tillægssydelsen ikke, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 12. En udlænding, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, og som er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bopisningsordning, får ikke udbetalt kontante ydelser, jf. stk. 1, 3, 8 og 9, såfremt udlændingens ansøgning om opholdstilladelse

delse efter § 7 som følge af udlændingens nationalitet, og fordi der ikke er generelle udsendelseshindringer til udlændingens hjemland, er udtaget til behandling efter den i § 53 b, stk. 1, nævnte procedure. Er en udlænding som nævnt i 1. pkt. indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, får den pågældende udbetalt grundydelse, jf. stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. stk. 3, 6 og 7. For udlændinge omfattet af 2. pkt. udgør forsørgertillægget pr. dag 40,71 kr.

Stk. 13. En udlænding, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, kan få udleveret naturalieydelser, herunder i form af tøj- og hygiejnepakker, såfremt den pågældende har særligt behov herfor. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om adgangen til samt indholdet og omfanget af naturalieydelser.

Stk. 14. De i stk. 2, 4-6, 10 og 12 angivne beløb er fastsat i 2003-beløb og reguleres fra og med 2004 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 42 c. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., udarbejder en kontrakt for en udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3.

Stk. 2. Kontrakten indgås mellem udlændingen og indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., på grundlag af den enkelte udlændings individuelle færdigheder og forudsætninger. Kontrakten indgås senest en uge efter udlændingens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7. Kan der ikke opnås enighed om kontraktens indhold, fastsættes indholdet af indkvarteringsoperatøren. Kontrakten kan løbende revideres.

Stk. 3. Kontrakten fastlægger omfang og indhold af

- 1) de nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet, som udlændingen har pligt til at medvirke til udførelsen af, jf. § 42 d, stk. 1,
- 2) det introduktionskursus, som udlændingen skal deltage i, jf. § 42 f, stk. 1,
- 3) undervisning, som det er aftalt eller fastsat, jf. stk. 2, at udlændingen skal deltage i, jf. § 42 f, stk. 2-4, og

- 4) aktivering, som det er aftalt eller fastsat, jf. stk. 2, at udlændingen skal deltage i, jf. § 42 e, stk. 1-3.

Stk. 4. Det skal fremgå af kontrakten, hvilke tiltag der efter lovgivningen kan bringes i anvendelse over for udlændingen, hvis udlændingen ikke overholder sin kontrakt.

Stk. 5. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om kontraktens indgåelse, indhold og udformning.

§ 42 d. En udlænding, der er indkvarteret på et af de i § 42 a, stk. 5, nævnte indkvarteringssteder, har pligt til at medvirke til udførelsen af nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen eller indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., kan meddele en udlænding pålæg om at udføre de i stk. 1 nævnte opgaver. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en udlænding, der tilsidesætter et meddelt pålæg, skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse.

Stk. 3. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om udførelsen af de i stk. 1 nævnte opgaver.

§ 42 e. En udlænding over 17 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, kan deltage i aktivering i form af udførelse af andre end de i § 42 d, stk. 1, nævnte opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet og medvirken til gennemførelsen af den i §§ 42 f og 42 g nævnte undervisning.

Stk. 2. En udlænding over 17 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, kan endvidere deltage i aktivering i form af en af indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., tilrettelagt intern produktionsvirksomhed, særligt tilrettelagt praktik af kortere varighed og ulønnet humanitært arbejde eller andet ulønnet frivilligt arbejde. Dette gælder dog ikke, hvis udlændingen er meddelt endeligt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller har frafaldet en sådan ansøgning, medmindre den pågældende har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b, og denne ansøgning har opsættende virkning, jf. § 33, stk. 4, eller den pågældende har indgivet ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 eller § 9 b, og denne ansøgning har opsættende virkning, jf. § 33, stk. 7.

Stk. 3. En udlænding over 17 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, kan, hvis ganske særlige grunde taler derfor, deltage i særskilt tilrettelagt aktivering, som ikke er omfattet af stk. 1 og 2.

Stk. 4. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., bestemmer, om en udlænding skal deltage i aktivering som nævnt i stk. 1-3.

Stk. 5. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om indholdet og omfanget af den i stk. 1-3 nævnte aktivering. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan ved fastsættelsen af regler i medfør af 1. pkt. fravige § 46.

§ 42 f. En udlænding over 18 år, der er indkvarteret på et modtagecenter for nyankomne udlændinge, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, jf. § 42 a, stk. 5, og som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, skal, medmindre særlige grunde taler derimod, deltage i undervisning, der skal give udlændingen et helt indledende kendskab til dansk sprog og danske kultur- og samfundsforhold (introduktionskursus).

Stk. 2. En udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1, 1. pkt., eller stk. 2, jf. stk. 3, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, eller som har opholdt sig her i landet i mere end 3 måneder fra tidspunktet for den pågældendes indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, skal, medmindre særlige grunde taler derimod, deltage i undervisning i dansk eller engelsk sprog og danske kultur- og samfundsforhold, jf. dog stk. 6.

Stk. 3. En udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, kan deltage i undervisning i andre fag, i det omfang en indkvarteringsoperatør, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., tilbyder sådan undervisning, jf. dog stk. 6.

Stk. 4. En udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, kan, hvis ganske særlige grunde taler derfor, deltage i særskilt tilrettelagt undervisning, som ikke er omfattet af stk. 1-3 og 7.

Stk. 5. En 17-årig udlænding, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, kan deltage i et introduktionskursus, jf. stk. 1, undervisning i dansk sprog og danske kultur- og samfundsforhold, jf. stk. 2, og undervisning i andre fag, jf. stk. 3, jf. dog stk. 6. 17-årige udlændinge kan deltage i introduktionskurset og den i stk. 2 og 3

nævnte undervisning på samme betingelser som udlændinge over 18 år, jf. stk. 1-3. Stk. 4 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 6. En udlænding har uanset bestemmelserne i stk. 1-5 ikke ret til at modtage undervisning, hvis Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse efter § 48 a, stk. 1, 1. pkt., om afvisning, overførsel, tilbageførsel eller udvisning og i givet fald udsendelse. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse for en udlænding, der er meddelt endeligt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller har frafaldet en sådan ansøgning, medmindre den pågældende har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b, og denne ansøgning har opsættende virkning, jf. § 33, stk. 4, eller den pågældende har indgivet ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 eller § 9 b, og denne ansøgning har opsættende virkning, jf. § 33, stk. 7.

Stk. 7. En udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1, 2. pkt., skal, medmindre særlige grunde taler derimod, deltage i undervisning i dansk sprog og danske kultur- og samfundsforhold.

Stk. 8. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., bestemmer, om en udlænding skal deltage i undervisning som nævnt i stk. 1-5 og 7.

Stk. 9. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om indholdet og omfanget af det i stk. 1 og stk. 5, jf. stk. 1, nævnte introduktionskursus og om den i stk. 2-4 og stk. 5, jf. stk. 2-4, og stk. 7 nævnte undervisning. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endvidere bestemme, at den i stk. 2-4 og stk. 5, jf. stk. 2-4, og stk. 7 nævnte undervisning kan ske i et samarbejde med skoler, uddannelsesinstitutioner og udbydere under Beskæftigelsesministeriet, Kulturministeriet, Undervisningsministeriet og Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration eller kan erstattes af undervisning udbudt af disse. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan desuden bestemme, i hvilket omfang gennemførelsen af den i stk. 3 og 4 og stk. 5, jf. stk. 3 og 4, nævnte undervisning vil være afhængig af, at de i § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, nævnte udlændinge medvirker hertil som undervisere og lignende.

Stk. 10. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan bestemme, at regler, der fastsættes i medfør af stk. 9, kun skal gælde for visse indkvarteringssteder. Ministeren for flygtninge,

indvandrere og integration kan ved fastsættelsen af regler i medfør af stk. 9 fravige § 46.

§ 42 g. Børn i den undervisningspligtige alder, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, skal deltage i særskilt tilrettelagt undervisning eller i en undervisning, der står mål med, hvad der almindeligvis kræves efter den særskilt tilrettelagte undervisning. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler for, hvilke uddannelser og aktiviteter der tilbydes, og kan herunder efter forhandling med undervisningsministeren bestemme, i hvilket omfang de nævnte børn kan deltage i folkeskolens undervisning. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan bestemme, at regler, der fastsættes i medfør af 2. pkt., kun skal gælde for visse indkvarteringssteder. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan ved fastsættelsen af regler i medfør af 2. pkt. fravige § 46.

§ 42 h. Udlændingestyrelsen og indkvarteringsoperatørerne, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., kan uden udlændingens samtykke udveksle de oplysninger vedrørende en udlænding, som er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, herunder oplysninger om udlændingens rent private forhold og andre fortrolige oplysninger, som er nødvendige for

- 1) varetagelse af administrationen i forbindelse med driften af indkvarteringssteder, jf. § 42 a, stk. 5, 1. pkt.,
- 2) indkvarteringsoperatørernes udbetaling af kontante ydelser, jf. § 42 b, og
- 3) varetagelse af administrationen efter §§ 42 c-42 g.

Stk. 2. Flytter en udlænding, som er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, fra et indkvarteringssted, som drives af en indkvarteringsoperatør, jf. § 42 a, stk. 5, 1. og 2. pkt., til et indkvarteringssted, som drives af en anden indkvarteringsoperatør, videregiver indkvarteringsoperatøren for det indkvarteringssted, hvorfra udlændingen flytter, uden udlændingens samtykke oplysningerne fra udlændingens kontrakt, jf. § 42 c, til indkvarteringsoperatøren for det indkvarteringssted, hvortil udlændingen flytter.

Stk. 3. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., kan efter anmodning fra Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke videregive oplysningerne fra udlændingens kontrakt, jf. § 42 c, til Udlændingestyrelsen.

Stk. 4. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om udvekslingen af oplysninger efter stk. 1, herunder om udveksling af oplysningerne i elektronisk form.

§ 42 i. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om erstatning for skader, som udlændinge, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, forvolder på andre eller andres ejendele, og for skader, som påføres de pågældende udlændinge eller disses ejendele. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om forsikring mod sådanne skader. De hermed forbundne udgifter afholdes af staten.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan efter forhandling med beskæftigelsesministeren fastsætte regler om, i hvilket omfang udlændinge, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, er omfattet af reglerne i lov om sikring mod følger af arbejdsskade. De hermed forbundne udgifter afholdes af staten.

§ 42 j. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan efter forhandling med vedkommende kommune beslutte, at bestemmelserne i lov om planlægning om region-, kommune- og lokalplaner samt om tilladelse efter lovens § 35, stk. 1, ikke finder anvendelse på ejendomme, som Udlændingestyrelsen råder over, og som anvendes til

- 1) modtagecenter for nyankomne udlændinge, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7,
- 2) indkvarteringssted for de i § 42 a, stk. 1 og 2, nævnte udlændinge,
- 3) faciliteter til brug for frihedsberøvelse i medfør af § 36 og
- 4) faciliteter til brug for administration i tilknytning til de i nr. 1-3 nævnte funktioner.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan i forbindelse med beslutninger efter stk. 1 bestemme, at eventuelle region-, kommune- eller lokalplaner suspenderes helt eller delvis, for så vidt angår de i stk. 1 nævnte ejendomme.

Stk. 3. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan i forbindelse med beslutninger efter stk. 1 bestemme, at bygningsreglementet af 1995 ikke finder anvendelse ved genanven-

delse af eksisterende bygninger til de i stk. 1 angivne formål.

§ 43. Politiet kan, såfremt der er et umiddelbart behov herfor, drage omsorg for indkvartering og underhold af samt nødvendige sundhedsmæssige ydelser til udlændinge, der opholder sig her i landet og indgiver ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som ikke er registrerede som asylansøgere efter § 48 e, stk. 1. Politiet afholder udgifterne hertil.

Stk. 2. Såfremt politiet drager omsorg for en udlændings udrejse, skal udlændingen afholde de udgifter, der for udlændingens eget vedkommende er forbundet hermed. Har udlændingen ikke tilstrækkelige midler, afholdes udgifterne foreløbigt af statskassen. Udgifterne afholdes endeligt af statskassen, hvis udlændingen har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen selv udrejser eller medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold. 3. pkt. gælder dog ikke, hvis udlændingen er omfattet af § 10, eller hvis ansøgningen som følge af udlændingens nationalitet, og fordi der ikke er generelle udsendelseshindringer til udlændingens hjemland, er behandlet efter den i § 53 b, stk. 1, nævnte procedure.

Stk. 3. Føreren og den, der har rådighed over et skib eller luftfartøj, som har bragt en udlænding her til landet, samt dennes herværende repræsentant har pligt til uden udgift for staten straks at sørge for udlændingens udrejse eller tilbagerejse, såfremt udlændingen bliver afvist, overført eller tilbageført efter reglerne i kapitel 5 eller 5 a. De har endvidere pligt til at erstatte statens udgifter ved rømte eller agterudsejlede besætningsmedlemmer og blindpassagerers ophold, tilbageførelse til skibet eller luftfartøjet eller udsendelse. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere bestemmelser om størrelsen af den i 2. pkt. nævnte erstatning.

Stk. 4. Den, der har bistået en udlænding med ulovligt at indrejse eller opholde sig her i landet, og den, der har beskæftiget en udlænding uden arbejdstilladelse, skal erstatte de udgifter, der påføres staten ved udlændingens ophold og udrejse.

Stk. 5. Krav efter stk. 2-4 tillægges udpantningsret.

Stk. 6. Bestemmelserne i stk. 3 og 4 finder ikke anvendelse ved indrejse fra et Schengenland.

§ 43 a. Til en udlænding, der opholder sig her i landet, og hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 er taget under behandling, kan der, hvis udlændingen ikke selv har midler hertil, ydes hjælp til rejse til et tredjeland, hvor udlændingen efter indrejsen i Danmark og inden udløbet af en fastsat udrejsefrist har opnået indrejse- og opholdstilladelse, hvis udlændingen har fået afslag på eller frafalder en ansøgning om opholdstilladelse her i landet, jf. dog stk. 3.

Stk. 2. Til en udlænding, der opholder sig her i landet, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, og er meddelt afslag på opholdstilladelse efter § 7 af Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet, kan der ydes hjælp til tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, hvis udlændingen medvirker til at udrejse uden ugrundet ophold, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Der kan ikke ydes hjælp efter stk. 1 og 2 til

- 1) udlændinge, der har opholdstilladelse her i landet,
- 2) udlændinge, der er statsborgere i et af de nordiske lande,
- 3) udlændinge, der er statsborgere i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og
- 4) udlændinge, der er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde.

Stk. 4. Der kan endvidere ikke ydes hjælp efter stk. 2 til

- 1) udlændinge, som er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 af Udlændingestyrelsen i medfør af § 53 b, stk. 1, og
- 2) udlændinge, der er omfattet af § 10.

Stk. 5. Hjælpen efter stk. 1 omfatter

- 1) udgifter til billet til fly, tog m.v.,
- 2) nødvendige udgifter til transport af personlige ejendele,
- 3) højst 5.000 kr. pr. familie til transport af understyr, der er nødvendigt for den pågældendes eller familiens erhverv i det pågældende tredjeland, og
- 4) andre udgifter, der er forbundet med rejsen.

Stk. 6. Hjælpen efter stk. 2 udgør 3.000 kr. pr. person over 18 år og 1.500 kr. pr. person under 18 år.

Stk. 7. En udlænding kan kun modtage hjælp efter stk. 1 og 2 én gang.

Stk. 8. Det i stk. 5, nr. 3, angivne beløb er fastsat i 1995-niveau og reguleres fra og med 1996

én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Det i stk. 6 angivne beløb er fastsat i 2003-niveau og reguleres fra og med 2004 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 43 b. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan, når særlige repatrieringshensyn taler derfor, bestemme, at der kan ydes økonomisk støtte til frivillig tilbagevenden til hjemlandet til grupper af udlændinge, der opholder sig her i landet, og som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og ikke har opholdstilladelse her i landet.

§ 44. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om betaling for ansøgninger om visum og for ansøgninger, der indgives her i landet om opholds- og arbejdstilladelse.

Stk. 2. For udstedelse af dansk rejselegitimation til udlændinge betales et beløb svarende til beløbet for udstedelse af danske pas, jf. paslovens § 4 a.

§ 44 a. Udlændingestyrelsen videregiver uden udlændingens samtykke til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvor udlændingen bor eller opholder sig, eller hvortil udlændingen visiteres, jf. integrationslovens § 10, stk. 1, eller flytter fra udlandet, oplysninger om,

- 1) at udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter §§ 6-9 f eller er fritaget for opholdstilladelse efter § 5, stk. 2,
- 2) at udlændingen er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse eller afslag herpå, eller
- 3) at udlændingens opholdstilladelse er nægtet forlænget, er bortfaldet eller er inddraget.

Stk. 2. I de i stk. 1, nr. 1, nævnte tilfælde videregiver Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke til kommunalbestyrelsen de oplysninger vedrørende udlændingens opholdsgrundlag, som er nødvendige for kommunens administration efter integrationsloven og efter anden lovgivning, hvor opholdsgrundlaget har betydning for lovens administration. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om, hvilke oplysninger der videregives efter 1. pkt.

Stk. 3. Meddeles en udlænding opholdstilladelse efter § 9 eller efter § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende

person, kan Udlændingestyrelsen efter anmodning fra kommunalbestyrelsen uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om, hvorvidt der ved afgørelsen af sagen er gjort undtagelse fra de i § 9, stk. 1, 3-8, 11-13, 16 eller 17, nævnte betingelser for meddelelse af opholdstilladelse, til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvori udlændingen bor eller opholder sig, eller hvortil udlændingen flytter fra udlandet.

Stk. 4. Meddeles en udlænding, der bor eller opholder sig her i landet uden at have lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, eller i medfør af en opholdstilladelse efter §§ 6-9 f, og som ikke er indkvarteret på et indkvarteringssted for de i § 42 a, stk. 1 og 2, nævnte udlændinge, afslag på en ansøgning om opholdstilladelse, videregiver Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke oplysninger herom til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvor udlændingen bor eller opholder sig. Tilsvarende gælder, hvis ansøgningen om opholdstilladelse fra en udlænding som nævnt i 1. pkt. bortfalder eller frafaldes.

Stk. 5. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om Udlændingestyrelsens videregivelse af oplysninger efter stk. 1-4, herunder om at videregivelsen af de i stk. 1, 2 og 4 nævnte oplysninger kan ske i elektronisk form.

Stk. 6. Udlændingestyrelsen kan samkøre de i stk. 1, 2 og 4 nævnte oplysninger med oplysninger fra Det Centrale Personregister (CPR) med det formål at sikre kommunernes administration efter integrationsloven og efter anden lovgivning, hvor opholdsgrundlaget har betydning for lovens administration.

Stk. 7. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endvidere efter aftale med indenrigs- og sundhedsministeren fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen registrerer de i stk. 1 nævnte oplysninger i Det Centrale Personregister (CPR).

§ 44 b. Visiteres en udlænding, som er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, til en kommune, jf. integrationslovens § 10, stk. 1, videregiver indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., for det indkvarteringssted, hvor udlændingen er indkvarteret, uden udlændingens samtykke oplysningerne fra udlændingens kontrakt, jf. § 42 c, til kommunalbestyrelsen for den pågældende kommune.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om videregivelsen af oplysninger efter stk. 1.

§ 45. Ved aftale med fremmede regeringer eller mellemfolkelige organisationer eller ved bestemmelse fastsat af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan der ske lempelse af reglerne om opholds- og arbejdstilladelse i forhold til visse lande og visse grupper af udlændinge.

Kapitel 7 a

Udveksling af oplysninger mellem udlændingemyndighederne og efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden m.v.

§ 45 a. Udlændingestyrelsen, Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, Flygtningenævnet og statsamtene, jf. § 46 c, kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter denne lov til efterretningstjenesterne, i det omfang videregivelsen kan have betydning for efterretningstjenesternes varetagelse af sikkerhedsmæssige opgaver.

Stk. 2. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlænding til Udlændingestyrelsen, Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, Flygtningenævnet og statsamtene, jf. § 46 c, i det omfang videregivelsen kan have betydning for disse myndigheders behandling af en sag efter denne lov.

Stk. 3. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke indbyrdes udveksle oplysninger som nævnt i stk. 1 og 2.

§ 45 b. Til brug for behandlingen af en sag efter denne lov vurderer ministeren for flygtninge, indvandrere og integration på baggrund af en indstilling fra justitsministeren, om udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed. Denne vurdering lægges til grund ved afgørelsen af sagen.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan på baggrund af en indstilling fra justitsministeren bestemme, at de oplysninger, der har ført til vurderingen efter stk. 1, af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlænding, vurderingen angår. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endvidere på baggrund af en indstilling fra justitsministeren bestemme, at oplysninger som

nævnt i 1. pkt. af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlændingemyndighed, der skal træffe afgørelse i sagen.

§ 45 c. Udlændingestyrelsen, Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, Flygtningenævnet og statsamtene, jf. § 46 c, kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter denne lov til anklagemyndigheden med henblik på anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

Kapitel 8

Kompetence- og klageregler m.v.

§ 46. Afgørelser i henhold til denne lov træffes med de undtagelser, der fremgår af § 9, stk. 19 og 20, §§ 46 a-49, § 50, § 50 a, § 51, stk. 2, 2. pkt., og § 56 a, stk. 1-4, af Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. Udlændingestyrelsens afgørelser kan, bortset fra de i § 32 a, § 33, § 42 a, stk. 7, 1. pkt., § 42 a, stk. 8, 1. pkt., § 42 b, stk. 1, 3 og 7-9, § 42 d, stk. 2, § 46 e, § 53 a og § 53 b nævnte afgørelser, påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

Stk. 3. Udlændingestyrelsens beslutning om betaling af udgifter forbundet med tilvejebringelsen af oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter denne lov, jf. § 40, stk. 2, kan ikke påklages.

Stk. 4. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan træffe bestemmelse om og fastsætte nærmere regler for Udlændingestyrelsens behandling af de af stk. 1 og 2 omfattede sager.

§ 46 a. Afgørelser efter § 9 b og § 33, stk. 4, 3. pkt., træffes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

§ 46 b. Udenrigsministeriet bistår politiet, statsamtene, Udlændingestyrelsen, Flygtningenævnet og ministeren for flygtninge, indvandrere og integration med at indhente nærmere oplysninger til brug for behandlingen af sager eller grupper af sager efter denne lov.

§ 46 c. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om, i hvilket omfang afgørelser vedrørende meddelelse, forlængelse, bortfald og inddragelse af opholdstilladelser efter § 6 eller § 9, stk. 1, nr. 3, kan træffes af andre myndigheder end Udlæn-

dingestyrelsen. Der kan i den forbindelse fastsættes bestemmelser om, til hvilken myndighed afgørelsen kan påklages, og om, at en afgørelse truffet af den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endvidere fastsætte bestemmelser om, at den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, kan fastsætte nærmere regler for og træffe bestemmelse om sagernes behandling.

§ 46 d. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om, at et statsamt uden udlændingens samtykke til brug for en afgørelse eller udtalelse efter denne lov eller bestemmelser fastsat i medfør heraf kan videregive alle akter, der er indgået i de af § 46 c omfattede sager, til Udlændingestyrelsen. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endvidere fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke til brug for en afgørelse i de af § 46 c omfattede sager kan videregive alle akter, der er indgået i Udlændingestyrelsens sag vedrørende en afgørelse eller udtalelse efter denne lov eller bestemmelser fastsat i medfør heraf, til et statsamt. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endelig fastsætte nærmere regler om, at et statsamt til brug for en afgørelse i de af § 46 c omfattede sager uden udlændingens samtykke kan videregive alle akter, der er indgået i de af § 46 c omfattede sager, til et andet statsamt.

§ 46 e. Afgørelser efter § 42 b, stk. 11, 2. pkt., § 42 c, stk. 2, 3. pkt., § 42 e, stk. 4, og § 42 f, stk. 8, træffes af indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt. Afgørelser efter § 42 d, stk. 2, 1. pkt., kan træffes af indkvarteringsoperatøren. Forvaltningsloven finder også anvendelse i forbindelse med indkvarteringsoperatørens afgørelser efter 1. og 2. pkt., når indkvarteringsoperatøren er en privat organisation eller et privat selskab, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt. Indkvarteringsoperatørens afgørelser efter 1. og 2. pkt. kan påklages til Udlændingestyrelsen. Udlændingestyrelsens afgørelser i sager, der påklages efter 4. pkt., kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

§ 47. Opholdstilladelse til personer, som nyder diplomatisk rettigheder, samt til deres familiedemedlemmer meddeles af udenrigsministeren.

Stk. 2. Der kan efter aftale mellem ministeren

for flygtninge, indvandrere og integration og udenrigsministeren gives danske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet bemyndigelse til at udstede visum og opholdstilladelse. Efter aftale med et andet land kan udenrigsministeren efter aftale med ministeren for flygtninge, indvandrere og integration bemyndige udenlandske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet til at udstede visum og opholdstilladelse.

§ 47 a. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen og politiet i særlige tilfælde kan udstede visum ved indreisen her i landet samt udstede tilbagerejsetilladelse til en udlænding, der lovligt opholder sig her i landet.

§ 47 b. Udlændingestyrelsens afgørelser efter § 4, stk. 3-5, kan påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Klage har ikke opsættende virkning, medmindre særlige grunde taler derfor.

§ 47 c. En ansøgning om visum efter § 4 eller § 4 a behandles kun, hvis

- 1) ansøgeren bor eller opholder sig lovligt i det land, hvor ansøgningen indgives,
- 2) ansøgningen indeholder de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse heraf, og
- 3) de i forbindelse med ansøgningen fremlagte dokumenter er fuldstændige og ægte.

Stk. 2. Vedkommende danske diplomatiske eller konsulære repræsentation skal påse, at ansøgningen opfylder betingelserne i stk. 1 og kan afvise ansøgningen, hvis dette ikke er tilfældet.

Stk. 3. Vedkommende danske diplomatiske eller konsulære repræsentation kan afvise en ansøgning om visum efter § 4, hvis ansøgeren ikke giver samtykke til, at Udlændingestyrelsen og Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration i forbindelse med behandlingen af en sag om et beløbs forfald til betaling efter § 4, stk. 3-5, kan videregive oplysninger, der indgår i sagen, til den herboende reference, og til, at Udlændingestyrelsen sender sagens akter til ministeriet ved påklage af en afgørelse i en sådan sag. Dette gælder dog ikke i tilfælde, hvor danske diplomatiske eller konsulære repræsentationer udsteder visum på vegne af et andet Schengenland, som Danmark repræsenterer.

Stk. 4. Vedkommende danske diplomatiske eller konsulære repræsentation kan afvise en ansøgning om transitvisum efter § 4, hvis ansøge-

ren ikke har visum eller indrejsetilladelse til vedkommende tredjeland, eller hvis rejseruten gennem Schengenområdet ikke kan anses for velbegrundet.

Stk. 5. Beslutninger om afvisning efter stk. 2-4 kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

§ 48. Afgørelse om afvisning ved indrejsen, jf. § 28, stk. 1-4, kan træffes af vedkommende politimester eller politidirektøren. Afgørelser efter § 30, § 33, stk. 9, § 34, § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, § 37 e, stk. 1 og 4, § 40, stk. 7 og 8, § 40 a, stk. 1 og 2, § 40 a, stk. 3, 1. pkt., § 40 a, stk. 4-9, § 40 b, stk. 1 og 2, § 40 b, stk. 3, 1. pkt., § 40 b, stk. 4-9, og § 43, stk. 2 og 3, kan træffes af Rigspolitichefen, vedkommende politimester eller politidirektøren. Afgørelser om ydelse af hjælp efter § 43 a kan træffes af Rigspolitichefen. De i 1.-3. pkt. nævnte afgørelser kan påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, jf. dog 6. og 7. pkt. Klagen har ikke opsættende virkning. Politiets afgørelse om iværksættelse af foranstaltninger efter § 36 og §§ 37 c-37 e kan dog kun påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, såfremt afgørelsen ikke kan indbringes for domstolene efter § 37 eller §§ 37 c-37 e. Politiets afgørelser efter § 33, stk. 9, og § 43 a, stk. 2, kan ikke indbringes for ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

§ 48 a. Påberåber en udlænding sig at være omfattet af § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om afvisning, overførsel eller tilbageførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller om afvisning efter § 28, stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller § 28, stk. 2, 3 eller 5, jf. stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller udvisning efter § 25 eller § 25 b og i givet fald udsendelse. Udsendelse efter 1. pkt. må dog kun finde sted til et land, der har tiltrådt og faktisk respekterer flygtningekonventionen af 28. juli 1951, og hvor der er adgang til en forsvarlig asylprocedure. Udsendelse efter 1. pkt. må ikke finde sted til et land, hvor udlændingen vil være i risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor der ikke er beskyttelse mod videreførelse til et sådant land.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles ikke, før Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om undladelse af afvisning, ud-

visning, overførsel eller tilbageførsel og udsendelse, jf. stk. 1.

Stk. 3. Træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om undladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller tilbageførsel og udsendelse, skal politiet gøre asylansøgeren bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler, hvorefter politiet forud for Udlændingestyrelsens afgørelse skal gøre en asylansøger, der opholder sig her i landet, bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp.

§ 48 b. Anmoder et andet EU-land Danmark om at overtage, tilbagetage eller modtage en udlænding efter reglerne i kapitel 5 a, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse vedrørende anmodningen.

§ 48 c. Hvis særlige hensyn af humanitær karakter taler herfor, kan Udlændingestyrelsen uanset reglerne i §§ 48 a og 48 b beslutte, at en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 skal behandles her i landet, hvis udlændingen ønsker dette.

§ 48 d. Udlændingestyrelsens afgørelser efter §§ 48 a-c kan påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Klage har ikke opsættende virkning.

§ 48 e. Når Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7, kan opholde sig her i landet under asylsagens behandling, registrerer Udlændingestyrelsen den pågældende som asylansøger.

Stk. 2. Til brug for Udlændingestyrelsens afgørelse efter § 48 a, stk. 1, foretager politiet en undersøgelse med henblik på at fastlægge udlændingens identitet, nationalitet og rejserute og indhente andre nødvendige oplysninger.

Stk. 3. Udlændingestyrelsen forestår i øvrigt sagens oplysning. Udlændingestyrelsen træffer herunder bestemmelse om udfyldelse af ansøgningsskema og afhøring af udlændingen.

§ 49. Når en udlænding dømmes for strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af §§ 22-24. Træffes der bestemmelse om udvisning, skal dommen indehol-

de bestemmelse om indrejseforbudets varighed, jf. § 32, stk. 1-3.

Stk. 2. Frafalder anklagemyndigheden tiltale mod en udlænding for et strafbart forhold, der kan medføre udvisning efter de i stk. 1 nævnte bestemmelser, kan det som et vilkår for tiltalefrafaldet fastsættes, at udlændingen skal udvises med et nærmere angivet indrejseforbud. Bestemmelserne i retsplejelovens § 723 finder tilsvarende anvendelse. Rettens afgørelse om godkendelse af et vilkår om udvisning træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglen i retsplejelovens kapitel 85.

Stk. 3. I det omfang udlændingen ikke efter retsplejelovens almindelige regler har fået beskikket en forsvarer, skal der ved behandlingen af de i stk. 1 og 2 nævnte sager efter anmodning beskikkes en forsvarer for den pågældende.

§ 49 a. Forud for udsendelse af en udlænding, som har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist ved dom, jf. § 49, stk. 1, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, jf. § 31, skal tillige indeholde afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter § 7.

§ 49 b. Udlændingestyrelsen undersøger hvert halve år, eller når der i øvrigt er anledning hertil, om der er grundlag for at træffe afgørelse efter § 32 b.

§ 50. Er udvisning efter § 49, stk. 1, ikke iværksat, kan en udlænding, som påberåber sig, at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning. Begæring herom kan fremsættes tidligst 6 måneder og skal fremsættes senest 2 måneder før, udvisningen kan forventes iværksat. Fremsættes begæringen senere, kan retten beslutte at behandle sagen, såfremt fristoverskridelsen må anses for undskyldelig.

Stk. 2. Straffelovens § 59, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse. Begæringen kan afvises af retten, såfremt det er åbenbart, at der ikke er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold. Afvises begæringen ikke, beskikkes der efter anmodning en forsvarer for udlændingen. Retten kan, når det må anses for nødvendigt for

at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværksættes, bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. § 34, § 37, stk. 3 og 6, og §§ 37 a-37 e finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85.

§ 50 a. Er udvisning sket ved dom, hvorved en udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 er dømt til forvaring eller anbringelse, træffer retten i forbindelse med en afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen, der indebærer udskrivning fra hospital eller forvaring, samtidig bestemmelse om ophævelse af udvisningen, hvis udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted.

Stk. 2. Er en udvist udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde undergivet en strafferetlig retsfølge, der indebærer frihedsberøvelse, indbringer anklagemyndigheden i forbindelse med udskrivning fra hospital spørgsmålet om ophævelse af udvisningen for retten. Taler udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende imod, at udsendelse finder sted, ophæver retten udvisningen. Retten beskikkes en forsvarer for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85. Retten kan bestemme, at udlændingen skal varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse dette for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse.

§ 51. Overføres strafforfølgningen i en straffesag mod en udlænding, der ikke har fast bopæl her i landet, til et andet land, kan der i forbindelse med overførelsen træffes afgørelse om, at den pågældende udvises, såfremt strafforfølgningen angår en lovovertrædelse, der efter de i § 49, stk. 1, nævnte bestemmelser kan medføre udvisning. Udvisningen ophæves, såfremt udlændingen findes for den påsigtede lovovertrædelse.

Stk. 2. Er en udlænding i udlandet idømt straf for en lovovertrædelse, der har haft eller må antages at skulle have haft virkning her i landet, kan der under de i §§ 22-25 b nævnte betingelser træffes bestemmelse om udvisning. Såfremt udlændingen har fast bopæl i Danmark, indbringes spørgsmålet til afgørelse ved byretten i den rets-

kreds, hvor den pågældende bor. Sagen kan fremmes uden udlændingens tilstedeværelse. Rettens afgørelse træffes ved kendelse.

§ 52. Endelige administrative afgørelser efter § 46 kan inden 14 dage efter, at afgørelsen er meddelt udlændingen, af denne kræves indbragt til prøvelse for den ret, hvor udlændingen har bopæl, eller, hvis udlændingen ikke har bopæl noget sted i riget, for Københavns byret, hvis afgørelsen går ud på:

- 1) nægtelse af opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold efter § 9, stk. 1, nr. 2,
- 2) bortfald, inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en sådan tilladelse,
- 3) udvisning efter § 25 b af en udlænding, som er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, eller
- 4) udvisning efter § 25 a af en udlænding, som:
 - a) er statsborger i et andet nordisk land og har fast bopæl her i landet eller
 - b) er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2.

Stk. 2. Sagen indbringes for retten af Udlændingestyrelsen, der fremsender sagens akter med oplysning om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

Stk. 3. Retten drager omsorg for sagens oplysning og træffer selv bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner, om tilvejebringelse af andre bevismidler og om, hvorvidt sagen skal behandles mundtligt. Udebliver udlændingen uden lovligt forfald, afgør retten, om afgørelsen kan prøves uden udlændingens tilstedeværelse, eller om sagen skal afvises eller udsættes.

Stk. 4. Såfremt retten finder det formodent og udlændingen opfylder den i retsplejelovens § 330, stk. 1, nr. 2, nævnte betingelse, beskikkes der en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.

Stk. 5. Retten kan, når der er særlig anledning dertil, pålægge udlændingen helt eller delvis at betale sagsomkostninger.

Stk. 6. Sagens indbringelse for retten har ikke opsættende virkning, medmindre retten træffer bestemmelse herom.

Stk. 7. Retten afgør ved kendelse, om sagen skal afvises, eller om afgørelsen skal opretholdes eller ophæves. Kendelsen kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37

§ 53. Flygtningenævnet består af en formand og næstformænd (formandskabet) og andre medlemmer. Flygtningenævnets medlemmer er uaf-

hængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation. Retsplejelovens §§ 49-50 finder tilsvarende anvendelse med hensyn til Flygtningenævnets medlemmer.

Stk. 2. Flygtningenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations departement, dog ikke i Flygtningenævnets Sekretariat, jf. stk. 11. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter antallet af næstformænd og andre medlemmer.

Stk. 3. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes af Flygtningenævnets formandskab. Dommerne beskikkes efter indstilling fra Domstolsstyrelsen, advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og de øvrige medlemmer beskikkes efter indstilling fra ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

Stk. 4. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes for en periode på 4 år. Et medlem har ret til genbeskikkelse. Flygtningenævnets medlemmer kan kun afsættes ved dom. Et medlem udtæder, når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt. Beskikkelsen ophører senest ved udgangen af den måned, hvori den pågældende fylder 70 år.

Stk. 5. Flygtningenævnets formand vælges af Flygtningenævnets formandskab.

Stk. 6. Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations departement, jf. dog stk. 8-10.

Stk. 7. Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, der sammensættes som nævnt i stk. 6 og så vidt muligt består af faste medlemmer.

Stk. 8. Sager, hvor Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp ikke har truffet bestemmelse efter § 53 b, stk. 1, om, at afgørelsen ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, behandles af formanden eller en næstformand alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Stk. 9. Sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt, kan

behandles af formanden eller en næstformand alene.

Stk. 10. Sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, kan behandles af formanden eller en næstformand alene, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Stk. 11. Ministeriet for Flygtninge, Indvandre og Integration stiller sekretariatsbistand til rådighed for Flygtningenævnet.

Stk. 12. Flygtningenævnets formand kan ad hoc-besikke et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af. Har det medlem, der tidligere har deltaget i behandlingen af en sag, forfald, kan formanden udpege eller ad hoc-besikke et enkelt medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

§ 53 a. For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet om følgende spørgsmål, jf. dog § 53 b, stk. 1:

- 1) Nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter § 32 a.
- 2) Bortfald efter §§ 17 og 17 a og inddragelse efter §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter § 32 a.
- 3) Nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument.
- 4) Udsendelse efter § 32 b og § 49 a.

Stk. 2. Afslår Udlændingestyrelsen at give opholdstilladelse efter § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, eller træffer Udlændingestyrelsen efter § 32 b eller § 49 a afgørelse om, at en udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for påklaget til Flygtningenævnet. Påklage af en afgørelse som nævnt i stk. 1 har opsættende virkning.

Stk. 3. Udlændingestyrelsens afgørelser som nævnt i stk. 1 skal indeholde oplysning om reglerne i stk. 1 og 2.

Stk. 4. Politiet kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlændings strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet, hvis den pågældende har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk.

1 eller 2, eller er omfattet af § 42 a, stk. 2, jf. stk. 3.

§ 53 b. Udlændingestyrelsen kan efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp bestemme, at afgørelsen i en sag om opholdstilladelse efter § 7 ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, når ansøgningen må anses for åbenbart grundløs, herunder når

- 1) den identitet, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart er urigtig,
- 2) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse efter § 7,
- 3) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, efter Flygtningenævnets praksis åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse efter § 7,
- 4) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke stemmer overens med generelle baggrundsoplysninger om forholdene i ansøgerens hjemland eller tidligere opholdsland,
- 5) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke stemmer overens med andre konkrete oplysninger om ansøgerens forhold, eller
- 6) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart må anses for utroværdige, herunder som følge af ansøgerens skiftende, modstridende eller usandsynlige forklaringer.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen kan, medmindre væsentlige hensyn taler derimod, bestemme, at Dansk Flygtningehjælp samme dag, som Udlændingestyrelsen forelægger en sag for Dansk Flygtningehjælp efter stk. 1, skal meddele Udlændingestyrelsen, om Dansk Flygtningehjælp er enig i Udlændingestyrelsens vurdering af, at ansøgningen må anses for åbenbart grundløs. Udlændingestyrelsen kan endvidere bestemme, at Udlændingestyrelsens afhøring af ansøgeren og Dansk Flygtningehjælps samtale med ansøgeren skal finde sted i lokaler i nær tilknytning til hinanden.

Stk. 3. Udlændingestyrelsen underretter Flygtningenævnet om afgørelser, som ikke har kunnet indbringes for nævnet, fordi Udlændingestyrelsen har truffet bestemmelse herom efter stk. 1. Flygtningenævnet kan bestemme, at bestemte grupper af sager skal kunne indbringes for nævnet.

§ 54. Indbringes en afgørelse for Flygtningesnævnet, fremsender Udlændingestyrelsen sagens akter til nævnet med oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder. Nævnet drager i øvrigt selv omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler.

Stk. 2. Under nævnets behandling af en klage over Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag vedrørende ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan Flygtningesnævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens behandling af sagen. Under nævnets behandling af en ansøgning om genoptagelse af en af nævnet truffet afgørelse kan Flygtningesnævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som er omfattet af 1. pkt. eller kunne være fremlagt under nævnets tidligere behandling af sagen.

§ 55. Flygtningesnævnet kan om fornødent beskikke en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.

Stk. 2. Kan det ud fra hensynet til sagens fremme ikke anses for forsvarligt, at den advokat, som udlændingen ønsker beskikket, medvirker, kan Flygtningesnævnet nægte at beskikke den pågældende som advokat for udlændingen. Ønsker udlændingen i stedet en anden advokat beskikket, skal Flygtningesnævnet beskikke den pågældende, medmindre beskikkelse kan nægtes efter 1. pkt.

Stk. 3. Udlændingen og dennes advokat skal have lejlighed til at gøre sig bekendt med det materiale, der indgår i nævnets behandling, og til at udtale sig herom.

Stk. 4. Hvis hensynet til statens sikkerhed eller dens forhold til fremmede magter eller hensynet til tredjemand undtagelsesvis gør det påkrævet, kan bestemmelsen i stk. 3 fraviges i fornødent omfang.

§ 56. Flygtningesnævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, henviser en sag til behandling efter § 53, stk. 6 eller 8-10.

Stk. 2. Såfremt udlændingen eller den beskikkede advokat begærer det, har udlændingen ret til mundtligt at forelægge sin sag for nævnet, jf.

dog stk. 3 og 4. Nævnet bestemmer, om den øvrige behandling af sagen skal være mundtlig, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Sager, der behandles efter § 53, stk. 8-10, behandles på skriftligt grundlag.

Stk. 4. Flygtningesnævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan henvise en sag, der skal behandles efter § 53, stk. 6, til behandling på skriftligt grundlag, hvis:

- 1) klagen må anses for grundløs,
- 2) der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1, eller der er meddelt opholdstilladelse efter § 8, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 8, stk. 1 (statusændringssag),
- 3) sagen vedrører nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument,
- 4) sagen vedrører meddelelse af opholdstilladelse efter § 7 til indrejsende familiemedlemmer til en udlænding, der tidligere er meddelt opholdstilladelse efter § 7 (konsekvensstatussag), eller
- 5) forholdene i øvrigt taler for anvendelse af denne behandlingsform.

Stk. 5. Sager, der er henvist til behandling på skriftligt grundlag efter stk. 4, nr. 1, kan henvises til mundtlig behandling.

Stk. 6. Flygtningesnævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan beslutte, at en sag eller en bestemt gruppe af sager, der skal behandles efter § 53, stk. 6, skal undergives særlig hurtig behandling.

Stk. 7. Nævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed. I tilfælde af stemmelighed skal det resultat, som er gunstigst for den pågældende klager, være gældende. Afgørelsen skal ledsages af grunde.

Stk. 8. Nævnets afgørelser er endelige.

Stk. 9. Flygtningesnævnet fastsætter selv sin forretningsorden.

§ 56 a. En uledsaget udlænding under 18 år, der opholder sig her i landet og indgiver ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, får, medmindre ganske særlige grunde taler derimod, udpeget en repræsentant til varetagelse af sine interesser. En organisation, som er godkendt hertil af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, indstiller efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en person til hvervet

som repræsentant til varetagelse af barnets interesser. Repræsentanten udpeges af statsamtet.

Stk. 2. Er et barn, der er omfattet af stk. 1, fyldt 12 år, skal der, før der træffes afgørelse om udpegnings af en repræsentant til varetagelse af barnets interesser, jf. stk. 1, finde en samtale sted med barnet herom. Samtalen kan dog undlades, hvis det må antages at være til skade for barnet eller uden nogen betydning for sagen. Er barnet under 12 år, skal der finde en samtale sted som nævnt i 1. pkt., hvis barnets modenhed og sagens omstændigheder tilsiger det.

Stk. 3. Statsamtet kan ændre en afgørelse efter stk. 1, hvis ændringen er bedst for barnet.

Stk. 4. Statsamtets afgørelser efter stk. 1 og 3 kan påklages til ministeren for familie- og forbrugeranliggender.

Stk. 5. Ministeren for familie- og forbrugeranliggender kan fastsætte nærmere regler om statsamternes behandling af sager efter stk. 1-4.

Stk. 6. Hvervet som repræsentant til varetagelse af barnets interesser, jf. stk. 1, ophører, når

- 1) barnet er meddelt opholdstilladelse i Danmark og får udpeget en midlertidig forældremyndighedsindehaver efter § 25 i lov om forældremyndighed og samvær,
- 2) barnet fylder 18 år,
- 3) barnet udrejser af Danmark,
- 4) forældremyndighedsindehaveren indrejser i Danmark eller på anden måde bliver i stand til at udøve forældremyndigheden,
- 5) barnets ægtefælle indrejser i Danmark,
- 6) barnet indgår ægteskab, og statsamtet ikke træffer afgørelse efter § 1, 2. pkt., i lov om ægteskabs indgåelse og opløsning, eller
- 7) statsamtet træffer beslutning herom efter stk. 3.

Stk. 7. Forelægger Udlændingestyrelsen en sag vedrørende opholdstilladelse efter § 7 til et barn, der er omfattet af stk. 1, for Dansk Flygtningehjælp, jf. § 53 b, beskikker Udlændingestyrelsen samtidig en advokat for barnet, medmindre denne selv har antaget en sådan. § 55, stk. 2-4, finder tilsvarende anvendelse. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler for Udlændingestyrelsens beskikkelse af advokater efter 1. pkt.

Stk. 8. Udlændingestyrelsen iværksætter med samtykke fra et barn, der er omfattet af stk. 1, en eftersøgning af forældrene til barnet. Kan samtykke fra barnet ikke opnås, kan Udlændingestyrelsen iværksætte en eftersøgning af forældrene

til barnet, hvis repræsentanten til varetagelse af barnets interesser, jf. stk. 1, giver samtykke her til. Eftersøgningen af forældrene kan ske i samarbejde med Dansk Røde Kors eller en anden tilsvarende organisation, som er godkendt hertil af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Udlændingestyrelsen og de i 3. pkt. nævnte organisationer kan i forbindelse med eftersøgningen af barnets forældre efter 1. og 2. pkt. udveksle oplysninger om barnets personlige forhold uden samtykke fra barnet eller den udpegede repræsentant til varetagelse af barnets interesser.

§ 57. Forinden der af anklagemyndigheden nedlægges påstand om udvisning af en udlænding, kan der indhentes en udtalelse fra Udlændingestyrelsen. I forbindelse med fornyet prøvelse efter § 50 af en beslutning om udvisning indhenter anklagemyndigheden en udtalelse fra Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. Anklagemyndigheden kan til brug for de i stk. 1 nævnte udtalelser uden udlændingens samtykke videregive oplysning om udlændingens strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Udlændingestyrelsen.

§ 58. Om salær og godtgørelse for udlæg til advokater, der beskikkes efter § 37, stk. 2, § 37 c, stk. 3, 2. pkt., § 40, stk. 4, 3. pkt., § 49, stk. 3, § 50, stk. 2, 3. pkt., § 50 a, stk. 2, 3. pkt., § 52, stk. 4, § 55, stk. 1, og § 56 a, stk. 7, gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.

§ 58 a. Folketingets Ombudsmands virksomhed omfatter ikke Flygtningesnævnet, jf. dog § 17 i lov om Folketingets Ombudsmand.

Kapitel 8 a

Videregivelse af oplysninger i medfør af EF-asykonventionen og Schengenkonventionen m.v.

§ 58 b. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, som er modtaget fra et andet EU-lands myndigheder i medfør af EF-asykonventionens artikel 15, må kun videregives til de myndigheder, der er nævnt i konventionens artikel 15, stk. 5. Oplysningerne må kun anvendes til de formål, der er nævnt i konventionens artikel 15, stk. 1.

Stk. 2. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold,

må i det omfang, det følger af EF- asylkonventionen, videregives til myndighederne i et andet land, der er tilsluttet EF- asylkonventionen. Oplysninger som nævnt i 1. pkt. må i det omfang, det følger af Schengenkonventionen, videregives til myndighederne i et andet land, der er tilsluttet Schengenkonventionen.

§ 58 c. Registertilsynet fører her i landet tilsyn med behandlingen og anvendelsen af de oplysninger, der er modtaget efter EF- asylkonventionen.

§ 58 d. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere bestemmelser til gennemførelse af Schengenkonventionen og EF- asylkonventionen.

§ 58 e. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte, at de regler i denne lov, som er gennemført til opfyldelse af EF- asylkonventionen, med de nødvendige ændringer også skal anvendes i forhold til et eller flere tredjelande, der har indgået overenskomst med EU- landene om at tilslutte sig EF- asylkonventionen eller et hertil svarende arrangement, eller som på andet grundlag er forpligtet til at anvende reglerne i EF- asylkonventionen.

§ 58 f. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om politiets betaling for udgifter, som andre Schengenlande eller EU- lande har afholdt i forbindelse med udsendelse af udlændinge.

§ 58 g. Rigspolitechefen indberetter en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som uønsket til Schengeninformations- systemet, hvis

- 1) udlændingen er udvist af landet i medfør af § 22, § 23 eller § 24, nr. 1,
- 2) udlændingen er udvist af landet i medfør af § 24, nr. 2, og den pågældende er idømt ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) udlændingen er udvist af landet i medfør af § 25,
- 4) udlændingen er meddelt afslag på opholdstilladelse efter § 10, stk. 1 eller 2, nr. 1 eller 2,

- 5) udlændingens opholdstilladelse er inddraget i medfør af § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, eller
- 6) udlændingen har fået udstedt visum efter § 4 eller § 4 a og er udvist af landet i medfør af § 25 b efter at have fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7.

§ 58 h. Udlændingestyrelsen forestår konsultationer med myndighederne i et andet Schengenland i medfør af Schengenkonventionens artikel 25.

Stk. 2. Finder Udlændingestyrelsen efter de i stk. 1 nævnte konsultationer, at en i medfør af § 58 g indberettet udlænding bør slettes som uønsket i Schengeninformationssystemet, sletter Rigspolitechefen den pågældende i Schengeninformationssystemet.

Kapitel 9

Straffebestemmelser

§ 59. Med bøde eller fængsel indtil 6 måneder straffes den udlænding, som:

- 1) Indrejser eller udrejser uden om paskontrol- len her i landet eller i et andet nordisk land eller uden for grænseovergangsstedets åbningstid. Bestemmelsen i 1. pkt. gælder ikke ved indrejse fra eller udrejse til et Schengen- land, medmindre der undtagelsesvis sker kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengenkonventionens artikel 2, stk. 2, jf. § 38, stk. 2.
- 2) Indrejser her i landet i strid med et indrejse- forbud eller et tilhold meddelt i henhold til tidligere udlændingelove.
- 3) Opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse.
- 4) Ved bevidst urigtige oplysninger eller svig- agtige fortielser skaffer sig adgang til landet gennem paskontrollen eller skaffer sig visum, pas eller anden rejselegitimation eller tilladelse til ophold eller arbejde her i landet.

Stk. 2. Med bøde eller fængsel indtil 1 år straffes den udlænding, der arbejder her i landet uden fornøden tilladelse.

Stk. 3. Ved straffens udmåling efter stk. 2 skal det betragtes som en skærpende omstændighed, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet.

Stk. 4. Med bøde eller fængsel indtil 2 år straffes den, som beskæftiger en udlænding uden fornøden arbejdstilladelse eller i strid med de for en arbejdstilladelse fastsatte betingelser.

Stk. 5. Ved straffens udmåling efter stk. 4 skal det betragtes som en skærpende omstændighed, at overtrædelsen er begået forsætligt, at der ved overtrædelsen er opnået eller tilsigtet en økonomisk fordel for den pågældende selv eller andre, eller at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet.³⁾

Stk. 6. Er der ved en overtrædelse af stk. 4 opnået en økonomisk fordel, kan denne konfiskeres efter reglerne i straffelovens 9. kapitel. Kan der ikke ske konfiskation, skal der ved udmåling af bøde, herunder tillægsbøde, tages særligt hensyn til størrelsen af en opnået eller tilsigtet økonomisk fordel.⁴⁾

Stk. 7. Med bøde eller fængsel indtil 2 år straffes den, der

- 1) forsætligt bistår en udlænding med ulovligt at indrejse i eller rejse gennem landet,
- 2) forsætligt bistår en udlænding med ulovligt at opholde sig her i landet,
- 3) forsætligt bistår en udlænding med at indrejse her i landet med henblik på herfra at indrejse ulovligt i et andet land,
- 4) forsætligt bistår en udlænding med at indrejse ulovligt i eller rejse ulovligt gennem et andet land,
- 5) for vindings skyld bistår en udlænding med at opholde sig ulovligt i et andet land, eller
- 6) ved at stille husrum eller transportmidler til rådighed for en udlænding forsætligt bistår den pågældende med at arbejde her i landet uden fornøden tilladelse.⁵⁾

Stk. 8. Ved straffens udmåling efter stk. 7, nr. 2, skal det betragtes som en særlig skærpende omstændighed, at bistanden er ydet for vindings skyld eller i gentagelsestilfælde, eller at der ved samme dom dømmes for flere forhold af forsætlig bistand til ulovligt ophold her i landet.⁶⁾

Stk. 9. Ved straffens udmåling efter stk. 7, nr. 6, skal det betragtes som en særlig skærpende omstændighed, at bistanden er ydet for vindings skyld eller i gentagelsestilfælde, eller at der ved samme dom dømmes for flere forhold af forsætlig bistand til en udlændings ulovlige arbejde her i landet.

§ 59 a. Den, der bringer en udlænding her til landet, straffes med bøde, såfremt den pågældende udlænding ved indrejse i Danmark ikke er i besiddelse af fornøden rejselegitimation og visum, jf. § 39.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse ved indrejse fra et Schengenland.

§ 60. Overtrædelse af § 16, stk. 2, de i medfør af § 34, § 42 a, stk. 7, 1. pkt., § 42 a, stk. 8, 1. pkt., eller § 42 d, stk. 2, 2. pkt., givne pålæg, § 39, stk. 1 og 3, § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., § 40, stk. 3 og 4, og § 42 a, stk. 7, 2. pkt., og § 42 a, stk. 8, 2. pkt., eller tilsidesættelse af de betingelser, der er knyttet til en tilladelse efter loven, straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 4 måneder.

Stk. 2. I forskrifter, der udstedes i medfør af loven, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne. I forskrifter, der udstedes i medfør af §§ 2, stk. 4 og 5, 12, 15, stk. 2, 16, stk. 1, og 38, stk. 4, kan der fastsættes straf af bøde eller af bøde eller fængsel indtil 4 måneder for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

§ 61. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

§ 62. Sager vedrørende overtrædelse af lovens § 59, stk. 1, nr. 2, behandles uden medvirken af domsmænd, uanset om der bliver spørgsmål om højere straf end bøde.

Kapitel 10

Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser

§ 63. Loven træder i kraft den 1. oktober 1983, jf. dog §§ 64 og 65.

Stk. 2. Samtidig ophæves lov om udlændinges adgang til landet m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 344 af 22. juni 1973.

Stk. 3. Lovens regler om udvisning på grund af strafbart forhold finder anvendelse i alle sager, der ikke er pådømt i 1. instans ved lovens ikrafttræden.

§ 64. (Udeladt – overgangsbestemmelse)

§ 65. (Udeladt – overgangsbestemmelse)

§ 66. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Lov nr. 574 af 19. december 1985 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende og finder anvendelse i alle sager, der endnu ikke er afgjort af Flygtningenævnet.⁷⁾

Lov nr. 686 af 17. oktober 1986 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Lovens § 1, nr. 1-10 og nr. 12, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.⁸⁾ § 1, nr. 1, 3, 8 og 10, finder dog ikke anvendelse for udlændinge, der forinden er indrejst i landet og har ansøgt om opholdstilladelse efter de hidtidige regler.⁹⁾ § 1, nr. 7, finder alene anvendelse for udlændinge, der er indrejst i landet efter lovens ikrafttræden.¹⁰⁾

Stk. 2. Tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 11, fastsættes af justitsministeren.

Lov nr. 387 af 6. juni 1991 indeholder følgende bestemmelser:

§ 2

Tidspunktet for lovens ikrafttræden fastsættes af indenrigsministeren.¹¹⁾

§ 3

Lovens regler finder anvendelse i alle sager, hvor ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet efter lovens ikrafttræden.

Lov nr. 385 af 20. maj 1992 indeholder følgende bestemmelse:

§ 5

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. oktober 1992.

Stk. 2. (Udeladt)

Stk. 3. Lovens § 1, nr. 1 og 3-37, og §§ 2-4 har

virkning for sager, hvori der ved lovens ikrafttræden ikke er rejst tiltale i 1. instans.¹²⁾

Lov nr. 482 af 24. juni 1992 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.¹³⁾

Stk. 2. § 1, nr. 2-5, og § 2 finder dog ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens vedtagelse har ansøgt om opholdstilladelse eller lovligt har taget bopæl her i landet efter de hidtidige regler.¹⁴⁾

Lov nr. 421 af 1. juni 1994 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 1994.

Stk. 2. Lovens § 1, nr. 14, finder ikke anvendelse på sager, hvor der forinden ikrafttrædelsen er truffet bestemmelse om sagens berømmelse i Flygtningenævnet.¹⁵⁾

Lov nr. 382 af 14. juni 1995 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. september 1995.

Stk. 2. § 1, nr. 1, 2, 4-6, 9, 11, 17, 19 og 20, og § 2, nr. 1, træder dog i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.¹⁶⁾

Stk. 3. Indenrigsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 15, 16 og 18, og § 2, nr. 2 og 3. Indenrigsministeren kan fastsætte regler om, ved hvilke grænseovergangssteder § 1, nr. 15, og § 2, nr. 2, træder i kraft.¹⁷⁾

Stk. 4. § 1, nr. 17, 19 og 20, gælder ikke for sager, hvor der inden disse bestemmelsers ikrafttræden er truffet bestemmelse om sagens berømmelse i Flygtningenævnet.¹⁸⁾

Stk. 5. § 1, nr. 1 og 2, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden disses bestemmelsers ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse.¹⁹⁾

Lov nr. 290 af 24. april 1996 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.²⁰⁾

Stk. 2. § 1, nr. 3, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse.²¹⁾

Stk. 3. § 1, nr. 9, finder alene anvendelse på personer, der indrejser i landet efter lovens ikrafttræden.²²⁾

Lov nr. 473 af 12. juni 1996 om Folketingets Ombudsmand indeholder følgende bestemmelser:

§ 17. Ombudsmanden kan af egen drift optage en sag til undersøgelse.

Stk. 2. Ombudsmanden kan gennemføre generelle undersøgelser af en myndigheds behandling af sager.

§ 31. Denne lov træder i kraft den 1. januar 1997.

§ 32. (Udeladt)

Stk. 2. Klager over Flygtningenævnets afgørelser, der er indgivet til Folketingets Ombudsmand inden lovens ikrafttræden, behandles efter de hidtil gældende bestemmelser.

Lov nr. 410 af 10. juni 1997 indeholder følgende bestemmelser:

§ 3

Stk. 1. Indenrigsministeren fastsætter tidspunktet for lovens ikrafttræden.²³⁾ Ministeren kan bestemme, at de enkelte bestemmelser i loven træder i kraft på forskellige tidspunkter og kun træder i kraft ved bestemte grænseovergangssteder.

Stk. 2. § 1, nr. 12, 20, 28 og 29, og § 2, nr. 5, 6, 8 og 10, træder dog i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.²⁴⁾

§ 4

Loven gælder for alle sager, hvor ansøgning

om opholdstilladelse er indgivet efter lovens ikrafttræden.

Lov nr. 473 af 1. juli 1998 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende, jf. dog stk. 2.²⁵⁾

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 11, og § 19, stk. 1, nr. 4, 2. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 9 og 13, og § 1, nr. 11, 14, 21 og 35, og § 2, nr. 2, træder i kraft den 1. januar 1999.

Stk. 3. Udlændingelovens § 11, stk. 2-8, § 27, stk. 1, og § 42 a, stk. 1, 2. pkt., som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 11, 21 og 35, finder ikke anvendelse på udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse inden den 1. januar 1999. § 1, nr. 14, har virkning for opholdstilladelser, der meddeles fra og med den 1. januar 1999.²⁶⁾

Stk. 4. Udlændingelovens § 7, stk. 2, 1. pkt., § 9, stk. 1, nr. 2, litra d, § 9, stk. 2, nr. 4, § 9, stk. 3, 4 og 7-10, § 19, stk. 1, nr. 4, 1. pkt., § 42 a, stk. 7, og § 52, stk. 1, nr. 1, som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 1, 2, 4-9, 13, 37 og 48, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. § 1, nr. 3 og 36, har virkning for udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse fra og med lovens ikrafttræden.²⁷⁾

Stk. 5. Udlændingelovens § 10, stk. 1, § 19, stk. 6, §§ 22-26, § 27, stk. 1, § 32, stk. 1-4, § 33, stk. 1 og 8, § 35, nr. 1, § 36, stk. 1, 1. og 2. pkt., § 48 a, stk. 1, § 49, stk. 1, § 50 a, § 51, stk. 2, § 52, stk. 1, nr. 3 og 4, og § 57, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 10, 15-20, 22, 25-27, 29-31, 41, 43, 46, 47, 49, 50 og 52, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Tilsvarende gælder for udlændingelovens § 58 g, 1. pkt., som affattet ved § 1, nr. 32, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 om ændring af udlændingeloven (Schenkonventionen m.v.), som ændret ved denne lovs § 2, nr. 6. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 6. Udlændingelovens § 50, stk. 1, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 45, og udlændinge-

lovens § 57, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 52, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden første gang har fremsat begæring om udvisningens ophævelse.

Stk. 7. For ansøgninger om administrativ ophævelse af et indrejseforbud, der er indgivet inden lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler i udlændingelovens § 32, stk. 4, som affattet ved lovebekendtgørelse nr. 650 af 13. august 1997, fortsat anvendelse.

Lov nr. 424 af 31. maj 2000 indeholder følgende bestemmelse:

§ 6

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.²⁸⁾

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, stk. 2, nr. 7, stk. 4, 1. og 4. pkt., stk. 7, 1. og 3. pkt., og stk. 8-11, og § 19, stk. 1, nr. 5, 1. pkt., og nr. 6, 1. pkt., som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 1-10 og 15, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse.

Lov nr. 458 af 7. juni 2001 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. august 2001. § 1, nr. 8, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende. § 1, nr. 10-13, træder i kraft den 1. juli 2001.

Stk. 2. Udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, § 35, stk. 2, og § 36, stk. 3, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 1, 3 og 5, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden.

Stk. 3. Udlændingelovens § 36, stk. 4, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 5, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Lov nr. 362 af 6. juni 2002 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.²⁹⁾

Stk. 2. Udlændingelovens § 10, stk. 3 og 4, § 22, nr. 4 og 6, § 25, § 25 a, stk. 1, nr. 1, og § 26, stk. 2, som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 1 og 4-8, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 365 af 6. juni 2002 indeholder følgende bestemmelse:

§ 8

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2002, jf. dog stk. 2-5.

Stk. 2. Udlændingelovens § 7, §§ 9-9 e, § 19, stk. 1, nr. 1, § 19, stk. 1, nr. 5, og § 26, stk. 1, som affattet, indsat eller ændret ved denne lovs § 1, nr. 2, 3, 21, 24, 29 og 30, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. På sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. Udlændingelovens §§ 11 og 11 a som affattet henholdsvis indsat ved denne lovs § 1, nr. 5 og 6, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden den 28. februar 2002 har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. På sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 4. Udlændingelovens § 26, stk. 1, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 29 og 30, finder alene anvendelse ved afgørelser efter udlændingelovens §§ 22-25 b, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået inden lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 5. (Udeladt)

Lov nr. 367 af 6. juni 2002 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. § 1, nr. 1-5, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.³⁰⁾ Tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 6, fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.³¹⁾

Stk. 2. Udlændingelovens § 33, stk. 1, 2. pkt. og stk. 3, 3. pkt., som henholdsvis ændret og indsat ved denne lovs § 1, nr. 3 og 4, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler fortsat anvendelse.

Lov nr. 1044 af 17. december 2002 indeholder følgende bestemmelse:

§ 6

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.³²⁾

Stk. 2. Loven finder ikke anvendelse for personer, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Lov nr. 60 af 29. januar 2003 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. april 2003.

Stk. 2. Loven finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden den 1. april 2003 er meddelt opholdstilladelse eller er registreret som asylansøgere efter udlændingelovens § 48 e, stk. 1.

Lov nr. 425 af 10. juni 2003 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. (Udeladt)

Stk. 2. § 2 træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.³³⁾

Stk. 3-4. (Udeladt)

Stk. 5. Udlændingelovens § 11 og § 11 a, stk. 2 og 4, som ændret ved denne lovs § 2, nr. 3-12, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden den 28. februar 2002 har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder de regler, der var gældende indtil den 1. juli 2002, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001, anvendelse.

Lov nr. 1204 af 27. december 2003 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2004.

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 8, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 2, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder den hidtil gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 8, anvendelse.

Lov nr. 427 af 9. juni 2004 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2004, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, og stk. 10, 11, 13, 14 og 16, § 9 f og § 19, stk. 1, nr. 8, som indsat eller ændret ved denne lovs § 1, nr. 1, 6, 9, 20 og 30, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. Udlændingelovens § 19, stk. 5, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 31, finder tilsvarende anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1 som religiøse forkyndere eller missionærer m.v.

Stk. 4. Udlændingelovens § 33, stk. 1, 2. pkt., og stk. 3, 4. pkt., som henholdsvis ændret og indsat ved denne lovs § 1, nr. 36 og 37, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden er meddelt afslag på en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt med henblik på midlertidigt ophold, og

som efter fast praksis ikke kan forlænges yderligere. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 428 af 9. juni 2004 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.³⁴⁾

Lov nr. 429 af 9. juni 2004 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. oktober 2004.

Stk. 2. Udlændingelovens § 4, stk. 2-5, og §§ 4 c, 47 b og 47 c som indsat ved denne lovs § 1, nr. 2, 3 og 30, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om visum.

Stk. 3. Udlændingelovens § 22, nr. 6 og 7, og § 26, stk. 2, som henholdsvis ændret og indsat ved denne lovs § 1, nr. 4-7, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 4. Udlændingelovens § 42 b, stk. 3, 2. og 5. pkt., stk. 8, 1. pkt., stk. 9, 1. pkt., og stk. 12, som henholdsvis ændret og indsat ved denne lovs § 1, nr. 13, 14, 16, 18 og 22, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 5. Udlændingelovens § 46, stk. 2, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 29, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har påklaget en afgørelse vedrørende beregningen af kontante ydelser til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 6. Udlændingelovens § 58 g, nr. 6, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 35, finder alene an-

vendelse for udlændinge, der efter lovens ikrafttræden udvises i medfør af § 25 b efter at have fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7.

Lov nr. 324 af 18. maj 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2005.

Stk. 2. Udlændingelovens § 11 a, stk. 6, § 11 b og § 59, stk. 2 og 3, stk. 7, nr. 6, og stk. 9, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 8, 9, 32, 33 og 34, finder anvendelse på lovovertrædelser, der begås efter lovens ikrafttræden. For lovovertrædelser begået indtil dette tidspunkt finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. Medlemmer af Flygtningenævnet, som er beskikket før lovens ikrafttræden, forbliver medlemmer indtil udløbet af den periode, de er beskikket for. Udlændingelovens § 53, stk. 4, 4. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 23, finder ikke anvendelse i denne periode. Udlændingelovens § 53, stk. 4, 2. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 23, gælder også for disse medlemmer.

Stk. 4. Udlændingelovens § 53, stk. 5, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 23, gælder for valg af formænd efter lovens ikrafttræden.

Lov nr. 402 af 1. juni 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2005.

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 2 og 3, som affattet ved denne lovs § 3, nr. 1, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 403 af 1. juni 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft den 1. juli 2005.

Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, den 24. august 2005

RIKKE HVILSHØJ

/ Oluf Engberg

- ¹¹⁾ Lov nr. 323 af 18. maj 2005 om ændring af udlændingeloven (Tilknytning til Eurodac-forordningen og Dublinforordningen på mellemstatsligt grundlag m.v.) er endnu ikke trådt i kraft. Den bekendtgjorte lovtæst indeholder derfor ikke de ændringer, der følger af denne lov. Tidspunktet for Danmarks tilknytning til Eurodac- og Dublinforordningerne på mellemstatsligt grundlag er endnu ikke endeligt fastlagt, og loven træder derfor i kraft efter integrationsministerens nærmere bestemmelse. Loven indebærer ændret affattelse af overskriften til kapitel 5 a, ændret affattelse af § 29 a, stk. 1 og 2, § 40 a, stk. 1, 2 og 5, § 40 b, stk. 5, § 46, stk. 1, § 56 a, stk. 1-4, ændret affattelse af overskriften til kapitel 8 a, ændret affattelse af §§ 58 b-58 e og indsættelse af § 58 i og § 58 j.
- ¹²⁾ Ved lov nr. 402 af 1. juni 2005 om ændring af lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., integrationsloven og udlændingeloven (Styrkelse af familiesammenførtes dansklæring og fremrykket og intensiveret danskuddannelse til flygtninge m.v.) blev der indsat nye stykker 2 og 3 i § 9. Ved en fejl er der ikke foretaget konsekvensrettelser. Dette vil ske ved en kommende ændring af udlændingeloven. For forståelsens skyld er konsekvensrettelserne foretaget i lovbeholdtgørelsen.
- ¹³⁾ Ved lov nr. 324 af 18. maj 2005 er der indsat stk. 2 og 3 som nye stykker i § 59. Endvidere er der indsat et nyt nr. 6 i § 59, stk. 7. Ved en fejl er der ikke foretaget konsekvensrettelser. Dette vil ske ved en kommende ændring af udlændingeloven. For forståelsens skyld er konsekvensrettelserne foretaget i lovbeholdtgørelsen.
- ¹⁴⁾ Se note 3.
- ¹⁵⁾ Se note 3.
- ¹⁶⁾ Se note 3.
- ¹⁷⁾ Lov nr. 574 af 19. december 1985 blev bekendtgjort i Lovtidende den 21. december 1985 og vedrørte ændrede affattelser af § 46, stk. 2, og § 53, indsættelse af § 53 a og § 53 b samt en ændret affattelse af § 56.
- ¹⁸⁾ Lov nr. 686 af 17. oktober 1986 blev bekendtgjort i Lovtidende den 18. oktober 1986.
- ¹⁹⁾ § 1, nr. 1, 3, 8 og 10 i lov nr. 686 af 17. oktober 1986 vedrørte ændrede affattelser af § 7, § 31, stk. 2, § 48, stk. 2, og § 53 a, stk. 1.
- ²⁰⁾ § 1, nr. 7, i lov nr. 686 af 17. oktober 1986 vedrørte en ændret affattelse af § 43, stk. 2, 1. pkt.
- ²¹⁾ Lov nr. 387 af 6. juni 1991 (EF-asylkonventionen), som ændret ved § 2 i lov nr. 382 af 14. juni 1995, § 1, nr. 1, i lov nr. 290 af 24. april 1996 og § 2 i lov nr. 410 af 10. juni 1997, blev ved bekendtgørelse nr. 610 af 1. juli 1997 sat i kraft den 1. september 1997.
- ²²⁾ § 4 i lov nr. 385 af 20. maj 1992 vedrørte en ændret affattelse af § 62.
- ²³⁾ Lov nr. 482 af 24. juni 1992 blev bekendtgjort i Lovtidende den 26. juni 1992.
- ²⁴⁾ § 1, nr. 2-5, i lov nr. 482 af 24. juni 1992 vedrørte en ændret affattelse af § 9, stk. 1, nr. 2 og 5, og stk. 3, indsættelse af § 9, stk. 4 og 5, og ændrede affattelser af § 18, stk. 2, og § 19, stk. 2. Efter ændringslovens bemærkninger finder de i ændringslovens § 4, stk. 2, nævnte bestemmelser ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har ansøgt om opholdstilladelse eller lovligt har taget bopæl her i landet efter de hidtidige regler.
- ²⁵⁾ § 1, nr. 14, i lov nr. 421 af 1. juni 1994 vedrørte en ændret affattelse af § 53.
- ²⁶⁾ Lov nr. 382 af 14. juni 1995 blev bekendtgjort i Lovtidende den 15. juni 1995.
- ²⁷⁾ § 1, nr. 15, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte en ændret affattelse af § 48, stk. 2, 7. pkt. Ændringen trådte i kraft den 1. oktober 1995 og gælder for udlændinge, der fra og med denne dato indgiver ansøgning om asyl i Københavns lufthavn i Kastrup, jf. § 1 i bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995. § 1, nr. 16, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte indsættelse af § 48, stk. 3 og 4. Ændringen trådte i kraft den 1. januar 1996, jf. § 2 i bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995. § 1, nr. 18, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte indsættelse af § 54, stk. 2. Ændringen trådte i kraft den 1. oktober 1995 og gælder for udlændinge, der indgiver ansøgning om asyl fra og med denne dato, jf. § 3 i bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995. § 2, nr. 2 og 3, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte en ændret affattelse af lov nr. 387 af 6. juni 1991, jf. note 11.
- ²⁸⁾ § 1, nr. 17, 19 og 20, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte ændrede affattelser af § 53, stk. 2-5, og § 56.
- ²⁹⁾ § 1, nr. 1 og 2, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte en ændret affattelse af § 19, stk. 1, nr. 1, og indsættelse af § 27, stk. 2.
- ³⁰⁾ Lov nr. 290 af 24. april 1996 blev bekendtgjort i Lovtidende den 25. april 1996.
- ³¹⁾ § 1, nr. 3, i lov nr. 290 af 24. april 1996 vedrørte en ændret affattelse af § 27, stk. 2.
- ³²⁾ § 1, nr. 9, i lov nr. 290 af 24. april 1996 vedrørte en ændret affattelse af § 42 a, stk. 1, 2. pkt. og indsættelse af § 42 a, stk. 1, 3. pkt.
- ³³⁾ De ændringer, der følger af lov nr. 410 af 10. juni 1997 blev, bortset fra de ændringer, der ifølge § 3, stk. 2, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 trådte i kraft den 12. juni 1997, jf. note 24, ved bekendtgørelse nr. 170 af 13. marts 2001 sat i kraft den 25. marts 2001.
- ³⁴⁾ § 1, nr. 12, 20, 28 og 29 i lov nr. 410 af 10. juni 1997 vedrørte ændrede affattelser af § 28, stk. 3, § 37, stk. 5 og § 48. § 2, nr. 5, 6, 8 og 10, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 vedrørte en ændret affattelse af lov nr. 387 af 6. juni 1991, jf. note 11. Lov nr. 410 af 10. juni 1997 blev bekendtgjort i Lovtidende den 11. juni 1997.
- ³⁵⁾ Lov nr. 473 af 1. juli 1998 blev bekendtgjort i Lovtidende den 2. juli 1998.
- ³⁶⁾ § 1, nr. 14, i lov nr. 473 af 1. juli 1998 vedrørte ophævelse af § 19, stk. 2.
- ³⁷⁾ § 1, nr. 3 og 36, i lov nr. 473 af 1. juli 1998 vedrørte ophævelse af § 9, stk. 1, nr. 5, og § 42 a, stk. 6, nr. 1.
- ³⁸⁾ Lov nr. 424 af 31. maj 2000 blev bekendtgjort i Lovtidende den 2. juni 2000.
- ³⁹⁾ Lov nr. 362 af 6. juni 2002 blev bekendtgjort i Lovtidende den 7. juni 2002.
- ⁴⁰⁾ Lov nr. 367 af 6. juni 2002 blev bekendtgjort i Lovtidende den 7. juni 2002.
- ⁴¹⁾ § 1, nr. 6, i lov nr. 367 af 6. juni 2002 blev ved bekendtgørelse nr. 73 af 27. januar 2003 sat i kraft den 1. marts 2003 og vedrørte indsættelse af § 59, stk. 5.

³²⁾ Lov nr. 1044 af 17. december 2002 blev bekendtgjort i Lovtidende den 18. december 2002.

³³⁾ Lov nr. 425 af 10. juni 2003 blev bekendtgjort i Lovtidende den 11. juni 2003.

³⁴⁾ Lov nr. 428 af 9. juni 2004 blev bekendtgjort i Lovtidende den 10. juni 2004.

Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 192 af 15. marts 2006 om forretningsorden for Flygtningenævnet

Bekendtgørelse om forretningsorden for Flygtningenævnet

I medfør af § 56, stk. 9, i udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 826 af 24. august 2005, og efter drøftelse i Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalg, fastsættes:

Kapitel 1

Flygtningenævnets sammensætning og organisation samt beskikkelse af medlemmerne

Sammensætning og organisation

§ 1. Flygtningenævnet består af en formand og et antal næstformænd og andre medlemmer. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter antallet af næstformænd og andre medlemmer.

Stk. 2. Formanden skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations departement, dog ikke i Flygtningenævnets sekretariat.

§ 2. Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations departement, jf. dog §§ 44, 45, 46 og 47.

§ 3. Formanden og næstformændene udgør Flygtningenævnets formandskab. Formandskabets opgaver fremgår af §§ 13-16.

§ 4. Flygtningenævnets koordinationsudvalg sammensættes som nævnt i § 2 og består så vidt muligt af faste medlemmer. Koordinationsudvalgets opgaver fremgår af § 17.

Beskikkelse og ophør af hvervet som medlem af Flygtningenævnet

§ 5. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes af Flygtningenævnets formandskab. Dommerne beskikkes efter indstilling fra Domstolsstyrelsen, advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og de øvrige medlemmer beskikkes efter indstilling fra ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

Stk. 2. Beskikkelsen besluttet på et møde i Flygtningenævnets formandskab (formandsmøde). Flygtningenævnets sekretariat udarbejder til brug herfor en liste over indstillede nævnsmedlemmer, som forelægges for formandskabet. Efter formandsmødet udarbejder sekretariatet en protokol vedrørende formandskabets godkendelse, hvori angives

- 1) hvilke medlemmer, der er blevet beskikket på det pågældende formandsmøde, eventuelt ved henvisning til listen over indstillede nævnsmedlemmer, der vedlægges,
- 2) beskikkelsesperioden og
- 3) særlige forhold, der har været drøftet vedrørende beskikkelserne.

Stk. 3. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes for en periode på højst 4 år til en beskikkelsesperiodes udløb.

Stk. 4. Flygtningenævnets sekretariat hører forud for beskikkelsesperiodens udløb samtlige nævnsmedlemmer, om de ønsker fortsat beskikkelse i den nye beskikkelsesperiode. Et medlem har ret til genbeskikkelse. Genbeskikkes Flygtningenævnets formand, fortsætter den pågældende som formand. Ved genbeskikkelser følges fremgangsmåden i stk. 2.

§ 6. Flygtningenævnets medlemmer kan kun afsættes ved dom. Retsplejelovens §§ 49-50 om Den Særlige Klagerets kompetence finder tilsvarende anvendelse med hensyn til Flygtningenævnets medlemmer.

Stk. 2. Hvervet som medlem af Flygtningenævnet ophører, når medlemmet fratræder efter eget ønske, eller når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt. Beskikkelsen ophører senest ved udgangen af den måned, hvori den pågældende fylder 70 år. Fritagelse for hvervet som medlem af Flygtningenævnet meddeles af formanden. Formandskabet orienteres herom på et formandsmøde.

Stk. 3. Såfremt et medlem af Flygtningenævnet for en periode meddeles tjenestefrihed fra den stilling, som var en forudsætning for beskikkelsen, meddeler Flygtningenævnets formand tilsvarende medlemmet tjenestefrihed fra hvervet som medlem af Flygtningenævnet i den pågældende periode.

Valg af formand

§ 7. Flygtningenævnets formandskab vælger en formand blandt de medlemmer, der er landsdommere eller højesteretsdommere.

Stk. 2. Valg af formand sker på et formandsmøde. Hvis mere end et medlem ønsker at blive valgt til formand, sker valget ved hemmelig afstemning blandt de deltagende medlemmer. Et medlem, som har forfald, kan afgive stemme ved skriftlig fuldmagt. Valget afgøres ved stemmeflerhed. Efter formandsmødet udarbejder sekretariatet en protokol vedrørende valget, hvori angives

- 1) navnene på de medlemmer, der har ønsket valg som formand,
- 2) navnene på de medlemmer, der har deltaget under afstemningen, og navnene på de medlemmer, der har afgivet stemme ved skriftlig fuldmagt, og
- 3) navnet på det medlem, der vælges som formand.

Ad hoc-beskikkelse og substitution

§ 8. Flygtningenævnets formand kan bemyndige én eller om nødvendigt flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i formandens sted.

Stk. 2. Formanden eller den, formanden bemyndiger hertil, kan ad hoc-beskrive et medlem,

der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af.

Stk. 3. Når et medlem har forfald, kan formanden eller den næstformand, som formanden bemyndiger hertil, udpege eller ad hoc-beskrive et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling (substitution). Sager, hvor retssikkerhedsmæssige hensyn taler herfor, herunder sager, hvori der er troværdighedsproblemer, eller hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen, behandles mundtligt på et nyt nævnsmøde.

Stk. 4. Formanden kan i øvrigt bemyndige én eller om nødvendigt flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i en næstformands sted, såfremt denne er forhindret.

Kapitel 2

Flygtningenævnets kompetence

§ 9. For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet om følgende spørgsmål, jf. udlændingelovens § 53 a:

- 1) Nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter lovens § 32 a.
- 2) Bortfald efter udlændingelovens §§ 17 og 17 a og inddragelse efter lovens §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter lovens § 32 a.
- 3) Nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument.
- 4) Udsendelse efter udlændingelovens § 32 b og § 49 a.

Kapitel 3

Flygtningenævnets virksomhed

Flygtningenævnets formand

§ 10. Formanden repræsenterer Flygtningenævnet.

Stk. 2. Formanden underskriver på Flygtningenævnets vegne blandt andet bidrag til besvarelser af spørgsmål fra Folketinget, besvarelser af henvendelser fra mellemstatslige organer m.v. samt udtalelser til Folketingets Ombudsmand.

Stk. 3. Formanden eller den, formanden bemyndiger dertil, kan afvise en klage, der efter sin beskaffenhed ikke kan påkendes af nævnet.

§ 11. Formanden tilrettelægger med sekretariatets bistand Flygtningenævnets arbejde og fastlægger mødedagene, jf. nærmere §§ 21-27.

§ 12. Ad hoc-besikkelser og substitution foretages efter formandens nærmere bestemmelse, jf. § 8.

Flygtningenævnets formandskab

§ 13. Formandskabet vælger Flygtningenævnets formand, jf. § 7.

§ 14. Formandskabet beskikker Flygtningenævnets medlemmer, jf. § 5.

§ 15. Formandskabet drøfter løbende spørgsmål af betydning for arbejdet i Flygtningenævnet.

§ 16. Formandskabet afgiver en årlig beretning om Flygtningenævnets virksomhed. Beretningen offentliggøres.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg

§ 17. Koordinationsudvalget drøfter spørgsmål om almindelige retningslinier for Flygtningenævnets arbejde. Udvalget behandler forhold af generel betydning for nævnets arbejde, herunder navnlig spørgsmål om

- 1) mulige kriterier og faktiske forhold, der kan indgå i det enkelte nævns afgørelse af bestemte typer af sager, herunder spørgsmål om indhentelse af generelt baggrundsmateriale og spørgsmål om udsættelse eller iværksættelse af andre sagsbehandlingsskridt som følge heraf,
- 2) besvarelse af høringer om ny lovgivning,
- 3) fastlæggelse af retningslinier for advokatbesikkelse,
- 4) behov for opfølgning på opgørelser over sagsbehandlingstider i nævnet,
- 5) behov for opfølgning på Rigspolitiets opgørelser over asylansøgere, som er registreret udsendt eller udrejst af Danmark,
- 6) opfølgning på Udlændingestyrelsens indberetninger til nævnet i henhold til udlændingelovens § 53 b, stk. 3, og
- 7) Udlændingestyrelsens underretning til politiet vedrørende nationaliteter, der overvejes til meddeles asyl.

§ 18. Møder i koordinationsudvalget afholdes med passende mellemrum på formandens initiativ eller efter begæring fra et andet medlem af koordinationsudvalget. Sekretariatet indkalder til møderne efter formandens bemyndigelse. Sekretariatet deltager i møderne. Sekretariatet udarbejder et beslutningsreferat fra møderne, der efter deltagernes godkendelse sendes til Flygtningenævnets medlemmer.

§ 19. Koordinationsudvalgets afgørelser træffes ved stemmeflerhed.

Flygtningenævnets sekretariat

§ 20. Ministeriet for Flygtninge, Indvandriere og Integration stiller sekretariatsbistand til rådighed for Flygtningenævnet.

§ 21. Sekretariatet bistår Flygtningenævnets formand med tilrettelæggelsen af nævnets arbejde og fastlæggelsen af mødedagene.

§ 22. Når en afgørelse er indbragt for Flygtningenævnet, påser sekretariatet, at Udlændingestyrelsen har fremsendt sagens akter til nævnet med fuldstændige oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

§ 23. Sekretariatet gennemgår sagerne og indstiller til Flygtningenævnets formand, om sagerne skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling eller behandles af formanden eller en af næstformændene alene. Nævnets formand kan bemyndige sekretariatet til at forestå visiteringen af sagerne.

Stk. 2. Sekretariatet berammer det antal sager til det enkelte nævnsmøde, som det under hensyntagen til sagernes hurtige fremme, sagernes beskaffenhed og sagerens forsvarlige behandling er tidsmæssigt muligt at behandle.

Stk. 3. Sekretariatet indkalder asylansøgeren til nævnsmødet med normalt 14 dages varsel ved almindeligt brev, der sendes til ansøgeren på det indkvarterings- eller opholdssted, hvor den pågældende ifølge registreringen i indkvarterings-systemet er indkvarteret eller opholder sig. Indkaldelse kan i særlige tilfælde, herunder hvis ansøgerens opholdssted er hemmeligt, ske på anden måde.

Stk. 4. Sekretariatet tilsiger en tolk til nævns-mødet, der kan tolke til og fra ansøgerens modersmål eller, hvis det ikke er muligt, et andet sprog, som ansøgeren taler. Tolken sender efter-

følgende en faktura, der for momsregistrerede tolkes vedkommende skal være elektronisk, til nævnet. Timeforbrug og transporttid samt godtgørelse for transportudlæg eller kørselsgodtgørelse godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil.

Stk. 5. Faktura for skriftlige oversættelser, som nævnet anmoder om, sendes som elektronisk faktura til nævnet. Linieantal godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil.

§ 24. Sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, asylansøgere, der af Rigspolitichefen er indberettet til udlændingemyndighederne som sigtet eller dømt for kriminalitet, samt asylansøgere, der af indkvarteringsoperatørene er indberettet på grund af adfærd, der forstyrrer asylcentrets ro og orden, undergives særlig hurtig behandling.

Stk. 2. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan endvidere beslutte, at en sag eller en bestemt gruppe af sager skal undergives særlig hurtig behandling.

§ 25. Sekretariatet forestår den løbende ajourføring og supplerung af Flygtningenævnets baggrundsoplysninger om de generelle forhold i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere.

§ 26. Sekretariatet opdaterer løbende Flygtningenævnets hjemmeside www.fl.n.dk med blandt andet udvalgte resuméer af nævnets afgørelser, nævnets baggrundsmateriale og andre oplysninger af betydning for arbejdet i Flygtningenævnet.

§ 27. Sekretariatet bistår det enkelte nævn og det enkelte nævns formand med undersøgelser af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af oversigter over praksis, udarbejdelse af beslutningsudkast, udarbejdelse af høringsstemaer og høringskrivelser m.v.

Advokatbistand

§ 28. Efter modtagelsen af Udlændingestyrelsens afgørelse meddeler sekretariatet asylansøgeren, at sagen er modtaget, og anmoder ansøgeren om inden 10 dage at fremkomme med sit ønske med hensyn til advokatbeskikkelse. Sekretariatet foretager advokatbeskikkelsen.

Stk. 2. Flygtningenævnet kan nægte at beskikke den advokat, ansøgeren ønsker beskikket, hvis det ud fra hensynet til sagens fremme ikke

kan anses for forsvarligt, at den pågældende advokat medvirker. Nævnet kan tilsvarende tilbagekalde beskikkelsen af en advokat under hensyn til sagens fremme. Den pågældende advokat orienteres forud for den påtænkte tilbagekaldelse og gives mulighed for at bibeholde beskikkelsen, såfremt den pågældende medvirker til sagens fremme. Ønsker ansøgeren i stedet en anden advokat beskikket, skal nævnet beskikke den pågældende, medmindre beskikkelse kan nægtes efter 1. pkt.

§ 29. Asylansøgerens advokat bør i et skriftligt indlæg kortfattet redegøre for de omstændigheder, som findes at være af væsentlig betydning for Flygtningenævnets behandling af sagen. Indlægget bør endvidere angive ansøgerens påstand og anbringender.

Stk. 2. Et skriftligt indlæg som nævnt i stk. 1 fremsendes til sekretariatet snarest muligt efter, at beskikkelse har fundet sted, og senest 7 dage inden sagens mundtlige behandling på et nævns-møde. Der kan ved honorering af den beskikkede advokats arbejde bortses fra et senere fremkommet indlæg.

Stk. 3. I sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, betinges beskikkelsen af, at advokaten fremkommer med bemærkninger i sagen inden en frist på tre uger fra beskikkelsen. Såfremt advokaten ikke overholder fristen, kan sekretariatet ud fra hensynet til sagens fremme beskikke en anden advokat.

§ 30. Flygtningenævnet afholder udgifter til tolkning hos advokat i forbindelse med dennes forberedende møde med asylansøgeren. Advokaten angiver tolkens timeforbrug og attesterer tolkebilaget. Tolken sender en faktura, der for momsregistrerede tolkes vedkommende skal være elektronisk, til nævnet. Timeforbrug og transporttid samt godtgørelse for transportudlæg eller kørselsgodtgørelse godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil. Hvis advokaten benytter en tolk fra en anden landsdel end den, hvor tolkningen udføres, honoreres alene transporttid og transportudlæg eller kørselsgodtgørelse, såfremt advokaten forudgående har indhentet tilladelse hertil fra Flygtningenævnets sekretariat.

§ 31. Advokaten medbringer i forbindelse med nævnsmødet en foreløbig salæranmodning for forberedelse af sagen, således at det enkelte

nævns formand kan godkende timeforbrug for forberedelsen samt timeforbrug for selve nævns-mødet og attestere salæranmodningen. Kan det enkelte nævns formand ikke godkende advokaten salæranmodning vedrørende forberedelsen fuldt ud, begrundes dette over for advokaten enten mundtligt i forbindelse med nævnsmødet eller skriftligt ved efterfølgende meddelelse. Kopi af den attesterede salæranmodning med angivelse af, hvilket antal forberedelsestimer og nævns-mødetimer, der kan godkendes, udleveres eller sendes til advokaten til brug for dennes udarbejdelse af en samlet faktura, der sendes som en elektronisk faktura til nævnet. Det enkelte nævns formand eller den, formanden bemyndiger hertil, godkender transporttid samt godtgørelse for udlæg eller kørselsgodtgørelse.

Nævnsbehandling

§ 32. Flygtningenævns behandling af en sag er mundtlig, jf. dog §§ 44, 45, 46 og 47 samt udlændingelovens § 56, stk. 4.

Stk. 2. Afgørelsen af, om en sag skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling, træffes ved visiteringen af sagerne, jf. § 23.

§ 33. Flygtningenævns møder er ikke offentlige.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene leder møderne.

§ 34. Ved mundtlig behandling af sager har asylansøgeren, dennes advokat og en repræsentant for Udlændingestyrelsen lejlighed til at give møde i sagen. Endvidere medvirker den af sekretariatet tilsagte tolk.

Stk. 2. Nævnet træffer bestemmelse om, hvorvidt udenforstående personer, herunder støttepersoner for eller familiemedlemmer til ansøgeren, ansatte i Udlændingestyrelsen under oplæring eller andre, når helt særlige grunde taler derfor, kan være til stede under nævnsmødet. Sammen med en uledsaget mindreårig asylansøger deltager altid den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors.

Stk. 3. Det enkelte nævns formand oplyser ved mødets begyndelse ansøgeren om, at de oplysninger, som ansøgeren fremkommer med under nævnsmødet samt er fremkommet med over for sin advokat, som udgangspunkt vil blive behandlet fortroligt, men at oplysningerne i ganske særlige situationer vil kunne videregives til efterretningstjenesterne eller anklagemyndigheden, og

at oplysningerne vil kunne danne grundlag for anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller udenfor Danmark.

Stk. 4. Det enkelte nævns formand underretter de mødende om, at det skriftlige materiale i sagen, herunder et eventuelt advokatindlæg, samt baggrundsmaterialet er nævnet bekendt, og at nævnets mundtlige behandling af sagen således vil vedrøre den fornødne uddybning eller opklaring af sagens omstændigheder.

Stk. 5. Nævnet træffer bestemmelse om afhøring af ansøgeren og eventuelle vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler. Formanden for det enkelte nævn kan som led i sin ledelse af nævnsmødet afskære spørgsmål og mundtlige indlæg fra ansøgeren, dennes advokat eller Udlændingestyrelsens repræsentant, der vedrører eller henviser til allerede kendte forhold eller forhold uden betydning for sagen.

§ 35. Har en asylansøger meddelt, at denne ikke ønsker at give personligt møde i sagen, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken.

§ 36. Udebliver en asylansøger fra nævns-mødet uden lovligt forfald, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken. Har ansøgeren lovligt forfald, udsættes sagen. Er en sag blevet behandlet i nævnet uden ansøgerens medvirken, og viser det sig efterfølgende, at ansøgeren havde lovligt forfald, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

Stk. 2. Indsendes en lægeerklæring, der efter nævnets opfattelse dokumenterer, at ansøgerens udeblivelse skyldes sygdom, der forhindrer, at ansøgeren giver møde, udsætter nævnet sagen. Indsendes en lægeerklæring, der dokumenterer, at udeblivelsen skyldes sygdom, der forhindrede ansøgeren i at give møde, efter at sagen er blevet behandlet i nævnet uden ansøgerens medvirken, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

§ 37. Forventes det forud for nævnsmødet, at en asylansøger ikke vil give personligt møde i nævnet, kan det berammede møde fastholdes, såfremt ansøgeren er behørigt indkaldt, jf. § 23, stk. 3, eller selv bærer ansvaret for ikke at være blevet bekendt med indkaldelsen.

Stk. 2. Er ansøgeren ikke indkaldt behørigt, jf. § 23, stk. 3, og er ansøgeren ikke på anden måde

blevet gjort bekendt med indkaldelsen, ombehandles sagen, og ansøgeren indkaldes på ny.

Stk. 3. Er sagen behandlet i nævnet, og konstateres det efterfølgende, at ansøgeren ikke bærer ansvaret for, at indkaldelsen ikke er kommet til ansøgerens kundskab, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

§ 38. Ved skriftlig behandling af sager træffer det enkelte nævn på et møde beslutning i sagen på grundlag af det skriftlige materiale, herunder indlæg fra asylansøgeren, dennes advokat og Udlændingestyrelsen.

§ 39. Under Flygtningenævnets behandling af en sag kan det enkelte nævns formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens behandling af sagen.

§ 40. Flygtningenævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed. Nævnets votering er fortrolig.

Stk. 2. Har et mindretal voteret for udsættelse af sagens afgørelse, men skal der ifølge flertallets bestemmelse træffes afgørelse af asylspørgsmålet, skal mindretallet deltage i afgørelsen.

§ 41. Umiddelbart efter voteringens afslutning gøres notat til sagen om resultatet af voteringen. Et medlem kan kræve notatet tilføjet en kort begrundelse for sit standpunkt (dissens). Notatet sendes til Flygtningenævnets medlemmer til orientering. Notatet er fortroligt.

§ 42. En afgørelse om opholdstilladelse meddeles snarest muligt efter voteringens afslutning asylansøgeren og dennes advokat. Hvis afgørelsen ikke kan udleveres skriftligt under nævns-mødet, udfærdiges denne snarest muligt efterfølgende. Afgørelsen underskrives af formanden for det enkelte nævn eller den, formanden bemyndiger hertil. Afgørelsen sendes til Udlændingestyrelsen, således at styrelsen kan fastsætte de nærmere vilkår for tilladelsen.

Stk. 2. En afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse, som er truffet efter mundtlig behandling på et nævnsmøde, udfærdiges skriftligt efter voteringens afslutning, jf. dog stk. 3. Afgørelsen underskrives af formanden for det enkelte nævn, hvorefter afgørelsen forkyn-des og udleveres til ansøgeren, til dennes advokat og til Udlændingestyrelsens repræsentant. Vedrører afgørelsen en uledsaget mindreårig

asylansøger, kan formanden for det enkelte nævn efter drøftelse med den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors beslutte, at forkyndelsen sker ved formanden alene under overværelse af den uledsagede mindreårig asylansøger, den pågældendes repræsentant eller bisidderen, den pågældendes advokat og tolken. Hvis ansøgeren ikke er til stede, og afgørelsen pålægger ansøgeren at udrejse af landet, sendes afgørelsen til politiet med henblik på forkyndelse af udrejsefristen og udlevering af afgørelsen. Pålægger afgørelsen ikke ansøgeren at udrejse af landet, sendes afgørelsen direkte til ansøgeren.

Stk. 3. I tilfælde, hvor det viser sig uhensigtsmæssigt at udarbejde afgørelsen skriftligt umiddelbart efter voteringens afslutning, samt i tilfælde, hvor sagen er behandlet skriftligt, udfærdiges en afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse snarest muligt og underskrives af formanden for det enkelte nævn eller den, formanden bemyndiger hertil. Afgørelser, der pålægger ansøgeren at udrejse af landet, sendes til politiet med henblik på forkyndelse af udrejsefristen og udlevering af afgørelsen til ansøgeren, til Udlændingestyrelsen og til advokaten. Afgørelser, der ikke pålægger ansøgeren at udrejse af landet, sendes til advokaten, Udlændingestyrelsen, samt til ansøgeren.

§ 43. Udsættelsens behandlingen af en sag, træffer nævnet afgørelse ved et møde, eventuelt et telefonmøde, eller ved skriftlig votering uden afholdelse af et nævnsmøde.

Stk. 2. Skal en sag afgøres ved skriftlig votering, afgiver andre medlemmer end nævnets formand og næstformænd vota i sagen inden en af sekretariatet fastsat frist, der normalt ikke overstiger 14 dage. Overskrides fristen, bringer sekretariatet sagen i erindring. Der kan efter høring af medlemmet om årsagen ske indberetning om alvorlige fristoverskridelser til nævnets formand.

§ 44. Formanden for det enkelte nævn kan afgøre sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt.

§ 45. Formanden for det enkelte nævn eller den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil, kan beslutte, at en sag skal hjemvises til Udlændingestyrelsen.

Sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren

§ 46. Sager, hvor Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp ikke har truffet bestemmelse efter udlændingelovens § 53 b, stk. 1, om, at afgørelsen ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, behandles af formanden eller en næstformand alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene kan henvise den enkelte sag til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, såfremt der er konkrete holdepunkter for at antage, at Flygtningenævnets behandling af sagen vil føre til en ændret vurdering af Udlændingestyrelsens afgørelse.

Stk. 3. Sager, som har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, skal undergives en særlig hurtig behandling. Dette gælder, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene, eller behandles på et nævnsmøde.

Genoptagelse

§ 47. Formanden for det enkelte nævn tager stilling til spørgsmål om genoptagelse af behandlingen af en asylsag, når der efter indholdet af genoptagelsesansøgningen ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse. Formanden for det enkelte nævn kan endvidere afgøre sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt. Endelig kan formanden for det enkelte nævn beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. I andre tilfælde træffer formanden for det enkelte nævn bestemmelse om, at

- 1) det nævn, der har afgjort sagen, tager stilling til, hvorvidt sagen skal genoptages, ved et møde, eventuelt et telefonmøde, eller ved skriftlig votering,
- 2) sagen genoptages og behandles på et nævns-møde af det nævn, der har afgjort sagen, eller
- 3) sagen genoptages og behandles på et nævns-møde af et nyt nævn.

§ 48. En ansøgning om genoptagelse har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre formanden for det enkelte nævn træffer beslutning herom. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 2. I sager, hvor formanden for det nævn, der har afgjort sagen, ikke kan træffes, og hvor der af hensyn til Rigspolitiets gennemførelse af en udsendelse er behov for en særlig hurtig afgørelse af sagen, kan spørgsmålet om udsættelse af udrejsefristen eller spørgsmålet om genoptagelse forelægges en af næstformændene eller Flygtningenævnets formand.

§ 49. Under Flygtningenævnets behandling af en ansøgning om genoptagelse kan det enkelte nævns formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens eller nævnets tidligere behandling af sagen.

Kapitel 4

Forskellige bestemmelser

§ 50. Bekendtgørelsen træder i kraft den 1. april 2006.

Stk. 2. Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 717 af 31. august 1995 om forretningsorden for Flygtningenævnet ophæves.

Flygtningenævnet, den 15. marts 2006

B. O. JESPERSEN

/ Stig Torp Henriksen

Flygtningenævnet behandler klager over de afgørelser vedrørende asyl, der i første instans er truffet af Udlændingestyrelsen.

Nævnsmøderne ledes af en dommer (formanden eller en af næstformændene). Herudover består Flygtningenævnet af to medlemmer, hvor det ene medlem er udpeget efter indstilling fra ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, mens det andet medlem er udpeget efter indstilling fra Advokatrådet.

Beretningen indeholder en gennemgang af Flygtningenævnets virksomhed i 2005, herunder blandt andet en række resuméer af nævnets afgørelser i 2005. I løbet af 2005 er sagsbehandlingstiden for spontane asylsager nedbragt væsentligt. Denne tendens er fortsat i første halvår af 2006, så sagsbehandlingstiden nu er på et niveau, hvor det – henset til de sagsskridt, der skal foretages i sagerne – næppe er muligt generelt at nedbringe den yderligere. Kapitel 9 indeholder nærmere statistiske oplysninger

ISBN 87-91763-03-7

9 788791 763038